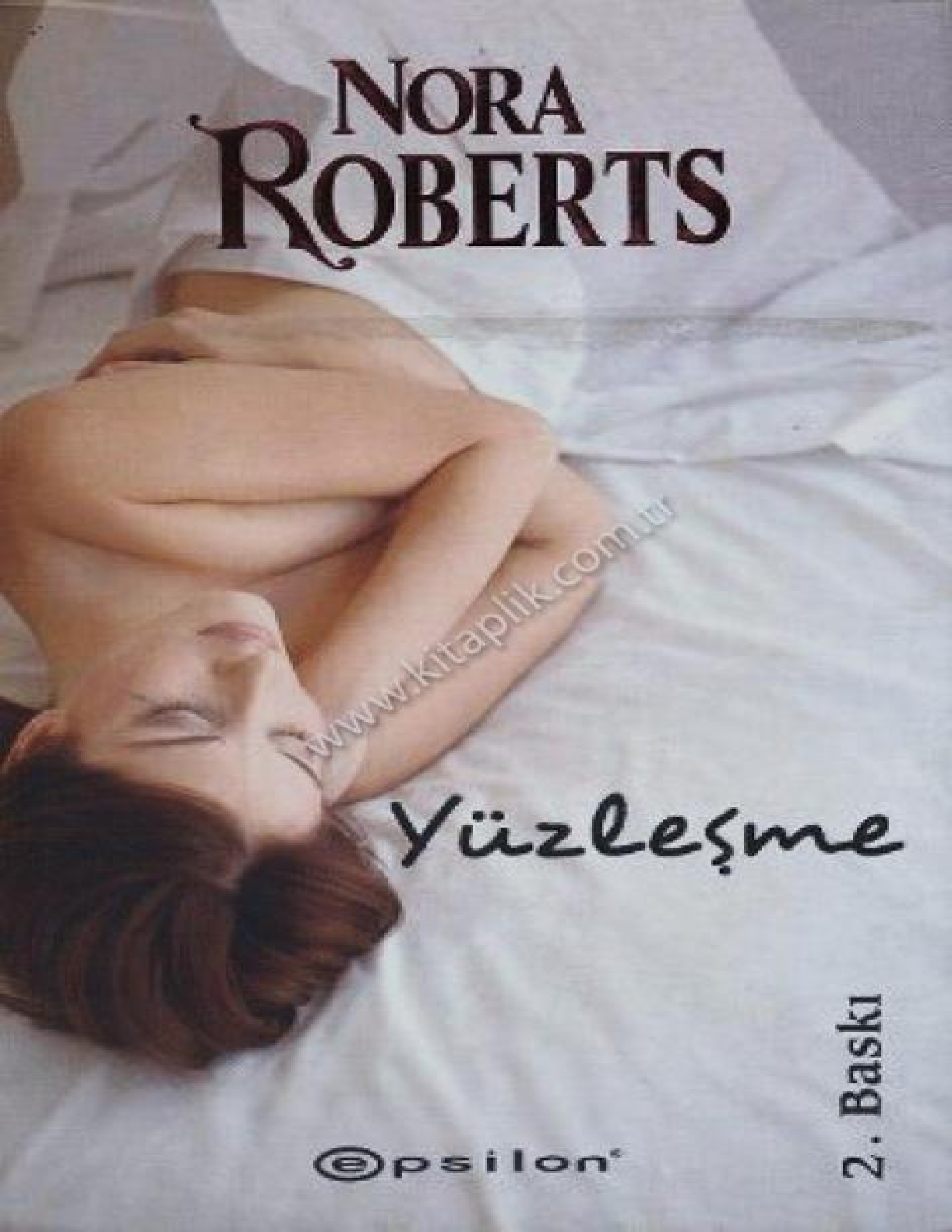

www.kitaplik.com.tr

Nora ROBERTS

Yüzleşme

Çeviren: Hülya Yuvalı

epsilon

1

İntihar etmek, Aziz Patrick Günü'nü geçirmek için çok berbat bir tercih. İzin gününün de, intihar etmeye hazırlanan birisiyle konuşmaya çağrılmış olmak da, yeşil bira içip gayda inlemekle kesinlikle bir değil.

Phoebe, kutlama için caddelere, kaldırımlara üşüşen Samanlılarla turistlerin arasından hızla ilerliyordu. Yüzbaşı David McVee böyle olacağını söylemişti, diye düşündü.Arabasıyla gitse bile, polis rozetiyle bile bu insan barikatını aşması„ hayli güç olacak ve epey vaktini alacaktı. Az sonra; Jones'un iki sokak doğusunda şenlikler hafifledi. Gümbürtülü müzikten geriye sadece vurmalı çalgıların sesleri ve yankıları kalmıştı.

Üniformalı memur aldığı emir gereği bekliyordu. Gözünü genç kadına dikmiş, yüzünden aşağıya, hâki pantolonuna asılı rozetine varana dek onu incelemişti. Yırtık pantolon, sandaletler, keten ceket ve içinde yonca'yeşili bir tişört giymiş genç kadın, görüntüsünün profesyonellikle bağdaşmadığını düşünüyordu.

Ama ne yapabilirdi ki? Şu anda MacNamara Konağı'nda ailesiyle birlikte limonatasını yudumlayıp tören alayını izliyor olmalıydı.

"Teğmen MacNamara?"

"Evet, benim. Hadi gidelim," dedi genç kadın, araca bindi ve bir eliyle telefonunu çıkarırken öteki eliyle de emniyet kemerini taktı.

"Yoldayım, Yüzbaşım. Bilgileri alabilir miyim?"

Sürücü gaza yüklendi. Polis sireni acı acı ötüyordu. Phoebe hızla defterini çıkarıp not almaya başladı.

Joseph (Joe) Ryder, intihara teşebbüs. Silahlı atlama. Yaş 21, beyaz, evli / ayrı yaşıyor. Barmen / kovulmuş. Dini inancı bilinmiyor. Ailesi ortada yok.

NEDEN? Eşi terk etmiş, işten atılmış, kumar borcu? Sabıka kaydı yok, kayıtlı başka intihar teşebbüsü yok.

Dönüşümlü ağlama / saldırganlık eğilimi. Henüz silahım atşlemedi.

"Anlaşıldı." Phoebe soluklandı. Çok geçmeden Joe’yu yakından tanıyacaktı. "Adamla şu an kim görüşüyor?" sordu.

"Üzerinde kendi cep telefonu var. İlk önce bağlantı kurulamadı. Herif sürekli telefonu kapatıp durdu. Şu anda patronu, eski patronu burada, aynı zamanda ev sahibiymiş. Ara ara konuşuyorlar ama bir gelişme yok."

"Peki ya siz?"

"Seni göreve çağırdığımda buraya daha yeni varmıştım Herifin üzerine fazla adam salmak da istemedim."

"Tamam. Beş dakika içinde oradayım." Sürücü de başıyla onayladı. "Adamı canlı istiyorum."

Duncan Swift'in sırtı terden sırılsıklam olmuş halde Joe Ryder'ın dördüncü kattaki dairesine gelmişti. Tanıdığı, Joe birlikte kafa çekip şakalaştığı, üstelik yan yana pisuarlara işedikleri o adam şimdi tepede, çatının ucunda elinde silahla oturuyordu.

"Onu kovup otuz gün içinde evi boşaltmasını istediğim için, ona aldırış etmediğim için oldu bütün bunlar," diye düşündü Duncan.

Büyük ihtimalle ya beynine bir kurşun sıkacak ya da çatıdan atlayacaktı. Ya da ikisini birden yapacaktı.

Bu insanların Aziz Patrick Günü'nde karşılaşmayı bekledikleri türden bir durum değildi ama yine de kendilerini olan biteni izlemekten alıkoyamamışlardı. Polisin binayı çevirmesine rağmen, genç adam, yüzleri çatıya çevrilmiş, barikatı aşmaya çalışan insanları rahatlıkla görebiliyordu.

Duncan, Joe'nun güne özel, geleneksel yeşil giysiler giyip giymediğini merak ediyordu.

"Hadi ama Joe, bak bir çözüm yolu bulabiliriz." Polis memurunun durmadan işaret ettiği not defterindeki bu cümleyi daha *kaç kez tekrarlamak zorunda kalacaktı acaba? "Tek yapman gereken silahını indirip* içeri gelmek."

"Beni kovdun lanet olası!"

"Evet, evet, biliyorum. Çok üzgünüm Joe, sinirim tepemdeydi." Sen de beni dolandırdın ahmak herif, diye düşündü Duncan. Benim olanı çaldın, içine ettin, mahvettin beni. "Neler olup bittiğini, nasıl altüst olduğunu fark edemedim. Hadi içeri gel, her şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Lori'nin beni terk ettiğini biliyorsun."

"Ben..." Yo, hayır, Duncan birden hatırladı, *ben* demek yok. Başı şimdiye kadar hiç böylesine zonklamamıştı, yine de Yüzbaşı McVee'nin talimatlarını unutmamak için çabalıyordu. "Üzgün olmalısın."

Joe, cevap vermek yerine hıçkırıklara boğuldu. Dave, "Konuşturmaya devam et," diye mırıldandı.

Duncan, adamın ağlayarak sıraladığı şikâyetlerini dinlerken bir yandan da ondan söylenmesi istenen anahtar cümleleri tekrarlamaya çalışıyordu.

Tam bu sırada kızıl saçlı kadın, bir mermi gibi hızla içeri daldı. Yüzbaşıyla konuşurken silkinerek montundan kurtuldu ve kurşun geçirmez yeleğini giydi. Adeta şimşek hızında hareket ediyordu.

Duncan konuşulanları duyamıyordu. Ve gözlerini de genç kadından alamıyordu.

Aklına ilk gelen kelime *amaç* oldu. Sonra *enerji. Sonra seksi, gerçi* bu son kelime, yarı yarıya ilk ikisiyle karışmış durumdaydı. Genç kadın başını salladı ve Duncan'a, kedi bakışlı yeşil gözleriyle, uzun ve soğuk bir bakış fırlattı.

"Yüzbaşı, adamla yüz yüze konuşmak gerekiyor. Görevi bana verdiğinizde siz de bunu biliyordunuz."

"Önce adamı telefonla indirmeyi deneyebilirsin," dedi amiri.

"Denenmiş zaten." Phoebe, Duncan'ın adamı yatıştırmak için söylediklerini dinledi. Eski patronu ve ev sahibi bu adammış demek.

Bütün bunlar için oldukça gençmiş, diye düşündü. Çok tatlı, panik yapmamak için kendini zorluyor gibi görünüyor.

"Birinin yüzüne bakmalı. Birebir temasa ihtiyacı var. Patronu şu adam mı?" "Duncan Swift binanın girişindeki caddeye bakan barın sahibi. Adam onu arayınca o da 911'i aramış ve adamın çatıdan atlayacağını söylemiş. O zamandan beri de burada."

"Pekâlâ. Bu vakada kumanda sizde ama ben de arabulucuyum. Şimdi yukarı çıkmam gerekiyor. Görelim bakalım buna ne diyecek."

Genç teğmen Duncan'a doğru ilerledi ve telefonu kendisine vermesini işaret etti. "Joe? Ben Phoebe, emniyet görevlisiyim. Nasılsın, her şey yolunda mı, Joe?"

"Niye soruyorsun?"

"İyi olduğuna emin olmak istiyorum. Orası sıcak değil mi Joe? Bugün güneş bayağı yakıyor. Duncan'dan ikimiz için iki şişe soğuk su getirmesini isteyeceğim. Oraya getiririm, biraz konuşuruz."

"Silahım var."

"Duydum. Sana içecek soğuk bir şeyler getirirsem, beni vuracak mısın, Joe?"

Uzun bir sessizlikten sonra "Hayır," dedi. "Kahretsin, hayır. Niye böyle bir şey yapayım ki? Seni tanımıyorum bile."

"O zaman sana bir şişe su getiriyorum. Yalnız geliyorum, Joe. Şimdi bana söz ver, aşağı atlamayacaksın ve ateş de etmeyeceksin. Dışarı gelip sana su getirmeme izin vereceğine dair söz verir misin?"

"Bira olsa daha iyi olur."

Adamın istekli ses tonu genç kadına biraz üstünlük kazandırmıştı. "Hangi biradan istersin?"

"Buzdolabında bir şişe Harp var, onu getir."

"Bir şişe soğuk bira hemen yukarı geliyor." Phoebe buzdolabında bira dışında fazla bir şey olmadığını gördü. Birayı dolaptan çıkarırken, Duncan şişeyi açmak için yanına geldi. Genç kadın dolaptaki tek kola şişesini de alıp kapağını açtı. "Birayla yukarıya geliyorum, tamam mı?" diye seslendi.

"Tamam, bir bira iyi gider."

"Joe?" Kadının sesi elindeki şişeler kadar soğuktu. Bu arada polis memurlarından biri ona bir kablo takıp, silahını aldı. "Kendini öldürecek misin?"

"Planım bu."

"Peki, eğer senin planın buysa, ama bence iyi bir seçim değil."

Phoebe bir memur eşliğinde daireden çıktı ve merdivenlerden çatıya ulaştı. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok," diye karşılık verdi Joe.

"Yok, öyle mi? Ağır bir bunalımdaymış gibi konuşuyorsun. Joe, şu anda çatıya açılan kapıdayım. Dışarı çıkayım mı?"

"Evet, evet, gelebilirsin demiştim ya!"

Genç kadın sıcak konusunda haklıydı. Güneş neredeyse, kızgın, kırmızı bir top gibi çatıdan zıplayacaktı. Sol tarafına bakınca adamı gördü.

Üzerinde sadece siyah bir şort vardı. Açık kumral saçlı, açık tenliydi teni şimdiden, acı verecek kadar pembeleşmişti. Ağlamaktan şişmiş gözlerini kısarak genç kadına baktı.

"Sanırım birayla birlikte bir de güneş kremi getirmeliymişim." Görebilsin diye şişeyi havaya kaldırdı. "Burada kavruluyorsun, Joe."

"Umurumda değil."

"Joe, eğer silahını indirirsen memnun olurum, böylece sana biram getirebilirim."

Adam, hayır anlamında başını iki yana salladı. " Ya bir şey yapmaya kalkışırsan."

"Sana söz veriyorum, ben biranı getirirken silahım indirirsen hiçbir şey yapmayacağım. Tek istediğim konuşmak, Joe, sadece sen ve ben. Bu güneşte sohbet etmek de çok susatır insanı."

Adamın ayakları çatıdan aşağı sallanıyordu. Silahını indirip kucağına koydu ve "Onu yere bırak ve geri çekil," dedi.

"Tamam, sen nasıl istersen." Gözlerini ondan ayırmadan ilerledi. Adamdan gelen ter ve çaresizlik kokusunu alabiliyor, kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerindeki ıstırabı görebiliyordu. Dikkatli bir şekilde şişeyi çatının pervazına koydu ve geriye çekildi. "Tamam mı?"

"Hele bir şey yapmaya kalk, bak hemen atlarım."

"Tamam. Seni bu kadar sıkıntıya sürükleyecek ne oldu ki?"

Bira şişesini alan adam elini yine silahın üzerine koydu ve biradan büyük bir yudum aldı. "Seni neden buraya gönderdiler?"

"Onlar göndermedi, ben kendim geldim. Benim işim bu."

"Nesin sen, deli doktoru falan mı?" Homurdanarak tekrar şişeyi başına dikti. "Tam olarak öyle denemez aslında. Ben insanlarla, özellikle de başı dertte olanlarla ya da olduğunu sananlarla konuşurum. Joe, başının belada olduğunu nereden biliyorsun, neler oldu?"

"Bombok herifin tekiyim, hepsi bu."

"Öyle olduğunu düşünmenin sebebi nedir peki?"

"Karım beni terk etti. Daha altı aylık evli bile değildik ve o gitti. Bunu yapacağını defalarca söylemişti, tekrar bahis oynamaya başlarsam derhal

çekip gidecekti. Ama ben onu hiç dinlemedim, inanmadım da."

"Anlaşılan bu seni çok üzmüş."

"Bu evlilik, hayatımda başıma gelebilecek en güzel şeydi ve ben onu mahvettim. Kazanırım diye düşünmüştüm, çok fazla oynamayacaktım zaten. İşe yaramadı." Omuz silkti. "Hiç yaramıyor zaten."

"Joe, terk edilmek çok zordur ve acı verir. Ama bu ölmek için yeterli bir sebep değil ki. Eşinin adı ne?"

Gözleri yine yaşla doldu ve "Lori," diye lafı ağzında geveleyerek cevap verdi. "Sanırım Lori'yi. incitmek istemezsin. Bu şeyi yaparsan onun ne hissedeceğini hiç düşündün mü?"

"Niye umurunda olsun ki?" "Ama seninle evlenerek yeterince umursamış.

Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?"

Joe'nun birkaç adım uzağına gelip çatının ucuna adım attı. Adam omuz silktiği sırada, o da kenara yavaşça yerleşip içeceğini yudumladı. "Bu durumu halledebiliriz, Joe. Hem senin, hem de Lori'nin yardım almasını sağlayabiliriz. İşleri yoluna koymak için bir çare arıyorsun sanırım."

"İşimi kaybettim."

"Zor bir durum. Nasıl bir işte çalışıyordun?"

"Barmenlik yapıyordum. Şu aşağıdaki barda. Lori barda çalışmamı istemiyordu ama ona bununla başa çıkabileceğimi söylemiştim. Fakat olmadı, yapamadım. Üstüne üstlük bir de bahis oynamaya başladım. Kaybetmeye başlayınca da, Lori anlamasın diye kasadan para aşırıyordum. Oynadıkça kaybettim, kaybettikçe çaldım. Sonra yakalandım ve kovuldum. Şu evden bile kovuldum."

Silahını alıp elinde çevirdi. O anda irkilen Phoebe, başını eğdi ve korunma içgüdüsünü adama yansıtmamak için kendiyle mücadele etti. "Neye yarar? Elde var sıfır," diye devam etti Joe.

"Şu an neler hissettiğini anlayabiliyorum. Ama Joe, işin gerçeği, daha önünde bir sürü fırsat var. Herkes bir şanstan daha fazlasını hak eder. Kendini öldürürsen, her şey sona erecek. Bunun geriye dönüşü yok. Ne Lori için ne de senin için telâfisi yok. Fırsatın olsa Lori'nin gönlünü almak için ne yapardın?"

"Bilmem." Şehre doğru baktı. "Müzik sesi. Kutlamalardan geliyor sanırım." "Yaşamak için hep bir sebep vardır. Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

İçeride, Duncan, Dave'e dönerek, "Müzik mi? Ne tür müzikten hoşlanırmış ha?

Bu kadın ne halt karıştırıyor?" diye sordu.

"Adamı lafa tutuyor. Onu konuşturarak engellemeye çalışıyor. Coldplay Grubu'ndan bahsettiği sürece çatıdan atlamayacaktır."

Duncan on dakika boyunca müzikle ilgili konuşmayı dinledi, sanki şehirdeki bir barda ya da restoranda duyabileceği türden bir sohbetti. Joe'nun çatıdaki halini gözünde canlandırdığında bütün bu olanlar gerçekdışı gibi geldi. Yan çıplak, silahlı ve intihara eğilimli bir barmenle havadan sudan muhabbet eden kedigözlü, ufak tefek kızıl saçlı kadını hayal bile edemiyordu.

Joe, "Sence Lori'yi aramalı mıyım?" diye sordu dalgın dalgın.

"Yapmak istediğin bu mu?" Genç kadın, Joe'nun eşine ulaşmaya çalışıp başarısız olduklarını biliyordu.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"İşte bunu söylemen çok iyi olur. Ama kadınlarda neyin işe yaradığını bilirsin ve onlardan biri olduğum için ben de bunu çok iyi biliyorum. Ona bunu kanıtlamaksın. Biz kadınları ancak bu inandırır. Bana silahı verirsen şu an bana da bunu kanıtlamış olursun."

"Atlamadan önce kendimi vurmayı planlamıştım. Belki de havadayken yapardım."

"Joe, bana bak." Joe başını ona çevirdi ve gözlerini onunkilere dikti. "Üzüntünü ona bu şekilde mi göstereceksin? Yani sonrasında seni toprağa vereceği ve kedere boğulacağı bir şey yaparak mı? Onu cezalandırıyor musun?"

"Hayır!" Yüzü de sesi de bu düşünceye ani bir tepki vermişti. "Benim hatam.

Tamamen benim hatam."

"Tamamen mi? Hatanın tamamının tek bir kişide olabileceğine hiçbir zaman inanmamışımdır. Neyse, kararımızı verelim. Eşinin gözüne girmenin bir yolunu bulalım."

"Phoebe, benim beş bin dolar kumar borcum var."

"Beş bin dolar çok para. Bu borç seni korkutuyor gibi. Kafanın bunlarla dolu olmasının ne demek olduğunu anlıyorum. Lori'nin, borcunu ödemek zorunda kalmasını ister miydin?"

"Hayır. Ben ölünce, hiç kimse ödemez."

"Hiç kimse mi? Ama o senin karın. Yasal olarak eşin." Phoebe bunun yasal bir yükümlülük getirip getirmediğinden emin değildi ama düşüncesi bile Joe'yıı sarsmıştı. "Senin borçlarından o sorumlu olacaktır."

"Of, Tanrım!"

"Sanırım sana nasıl yardım edebileceğimi biliyorum. Joe, biliyorsun patronun içeride, içeride çünkü senin için endişeleniyor."

"Duncan iyi bir adam. Onu mahveden benim. Parasını çaldım. Beni kovduğu için onu suçlamıyorum."

"Dediğini duydum ve biliyorum ki sen de hatalarına karşı sorumlu olduğunun farkındasın. Sorumluluklarını bilen birisin, hatalarını düzeltmeye de niyetlisin. Duncan iyi adam diyorsun, o zaman o da anlayacaktır. İstersen onunla konuşabilirim, iyi bir konuşmacıyımdır. Parayı geri ödemen için sana biraz süre tanıması işine yarar, değil mi?"

"Ben...bilmiyorum."

"Senin için onunla konuşurum."

"O bana karşı çok iyiydi. Ama ben onu dolandırdım."

"Çaresizdin, korkmuştun ve bir hata yaptın. Üzgün olduğunu hissediyorum." "Üzgünüm."

"Onunla konuşacağım," diye tekrarladı Phoebe. "Şimdi silahını bana vermen gerekiyor ve durduğun yerden de biraz geri gitmelisin. Lori'yi incitmek istemezsin, değil mi?"

"İstemem de..."

"Şu anda Lori'yle konuşabilseydin, ne söylerdin ona?"

"Ben... Her şey nasıl oldu da buralara kadar geldi bilemiyorum ve üzgünüm.

Onu seviyorum, kaybetmek istemiyorum."

"Eğer onu kaybetmek istemiyorsan, silahını bana verip oradan çekilmelisin.

Yoksa, ona bırakacağın yalnızca keder ve suçluluk duygusu olacak." "Olanlar onun suçu değil."

Phoebe çatının kenarından çekilirken elini adama uzattı. "Haklısın, Joe.

Tamamen haklısın. Şimdi bunu ona da göster."

Joe, kadın yavaşça silahı almak için uzanırken ona baktı. Phoebe terden kayganlaşan silahın emniyetini açtı ve kemerine taktı."Hadi Joe, kalk oradan."

"Ne yapacaksın?"

"Hadi kalk gel de ne olacağını anlatayım. Sana yalan söylemeyeceğim." Tekrar elini uzattı. Bunu yapmaması gerekiyordu. Atlamak üzere olan biri onu da aşağı çekebilirdi. Buna rağmen gözünü ondan ayırmadan parmaklarıyla adamın elini sıkıca kavradı.

Ayakları yere değdiği anda Joe yavaşça yere yığılıp hıçkırmaya başladı. Genç kadın da yanına çömelip ona sarıldı ve kapıya gelen polislere başını salladı.

"Her şey yoluna girecek. Joe, polislerle gitmen gerekiyor. Kontrolden geçmen lâzım. Ama her şey düzelecek."

"Üzgünüm."

"Biliyorum. Şimdi gel benimle. Hadi gel." Ayağa kalkmasına yardım etti ve kapıya doğru ilerlerken ona yaslanmasına izin verdi. "Sana giyecek bir şeyler bulalım. Kelepçe olmayacak. Joe, memurlardan biri sana gömlek, pantolon ve ayak- kabı getirecek, tamam mı?" Adam başını sallayınca, Phoebe polis memurlarından birine yatak odasına gitmesi için işaret etti.

"Hapse girecek miyim?"

"Bir süreliğine. Ama söylediğim yardım hemen devreye girecek."

"Lori'yi arayacak mısınız? Gelirse ben...ona üzgün olduğumu gösterebilirim." "Elbette arayacağım. Vücudundaki yanıkların tedavi edilmesini istiyorum. Bir de biraz su içmesi lazım," dedi Phoebe gelen memura.

Joe gözlerini yerden kaldırmadan kot pantolonunu giydi. "Özür dilerim," diye mırıldandı yanma gelen Duncan'a.

"Dert etme. Dinle, sana bir avukat bulacağım." Boş gözlerle Phoebe'ye baktı. "Avukat gerekli mi?"

"Bu ikinizin arasında. Acele etme, şimdi gidiyoruz." Hafifçe Joe'nun kolunu sıktı.

Kollarına giren iki polis eşliğinde dışarı çıktı. "İyi işti, Teğmen."

Phoebe silahı çıkarıp baktı. "Tek kurşun. Kimseyi değil kendini vuracaktı.

Yüzde elli ihtimalle bunu yapmış olacaktı." Silahı amirine verdi. "Bir kadınla konuşmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordun, değil mi?"

"Bence durum bunu gerektiriyordu."

"Haklısın. Birinin, karısının izini bulması gerek. Joe'yla görüşmekten kaçınırsa onunla ben konuşurum." Eliyle alnındaki teri sildi. "İçecek su bulunur mu burada?

Duncan ona bir şişe su uzattı. "Yukarı getirtmiştim."

"Size teşekkür borçluyum." Kadın, bir yandan genç adamı incelerken bir yandan da kana kana suyunu içti. Parlak ve gür koyu kumral saçların çevrelediği köşeli bir yüz, sert ifadeli bir ağız ve o anda endişeyle kısılmış, uysal bakışlı mavi gözler. "Onu mahkemeye vermek konusunda ısrarcı mısınız?"

"Ne için?"

"Kasadan yürüttükleri için."

"Hayır." Duncan bir koltuğun kenarına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Hayır, hayır değilim."

"Ne kadardı?"

"Birkaç bin ya da biraz daha fazla sanırım. Önemli değil"

"Hayır, önemli. Kendine saygısını yitirmemesi, onurunu koruması için parayı geri ödemeli. Ona yardımcı olmak istiyorsanız bunu siz halledeceksiniz."

"Tabii, yaparım."

"Mal sahibi de sizsiniz, değil mi?" "Evet, öyle de denebilir."

Phoebe kaşlarını kaldırdı. "Eh, çok da meşgul sünüzdür. Şu kira tahsilatım bir ay kaydırsanız."

"Evet, tabii, tabii." "Güzel."

"Bakın...soyadınızı bilmiyorum?" "MacNamara. Teğmen MacNamara." "Joe'yu severim. Hapse atılmasını istemem."

Joe iyi adam, demişti. Bunda haklıydı. "Düşüncenizi takdir ediyorum, ama hatanın vebali de ödenmeli. Hem borcunu ödemenin ona yararı dokunacak. Yardım için yalvarıyordu, istediği olacak işte. Beş bin doları kime borçlandığını biliyorsanız, bunun da çözümlenmesi gerekiyor."

"Kumar oynadığını bilmiyordum." Bu kez genç kadın dayanamayıp güldü. "Bar sahibisiniz fakat içerde kumar partileri döndüğünü bilmiyorsunuz, öyle mi?"

Duncan'ın sırtı dikleşti. Zaten midesi düğüm düğümdü, şimdi de sırtı kaskatı olmuştu. "Bakın, Slam Dunc'da sıcak ve samimi bir ortam vardır, öyle ayak takımının uğrak yeri falan dadeğildir. Sorunu olduğunu bilmiyordum, yoksa hâlâ burada çalışıyor olamazdı. Benim de kabahatim var, ama - "

"Hayır. Hayır." Genç kadın elindeki soğuk şişeyi kaldırıp ıslak alnına sürdü. "Sıcaktan kavruldum ve gerginim. Ayrıca hiçbiri sizin suçunuz değildi. Özür dilerim. Şartlar onu buraya getirdi ve hem şartlar hem de yaptığı seçimlerden yalnızca kendisi sorumlu. Eşini nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

"Savannah'ta şu an bizim dışımızda herkesin yaptığı gibi o da şenliklere katılmıştır herhalde."

"Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil ama amirinize bazı telefon numaralan bıraktım. İkisinin arkadaşlarının numaralan."

"Onu bulacağız. Toparlanabilecek misiniz?"

"Şey, çatıya çıkıp atlamayı düşünmüyorum." Derin bir iç çekişten sonra, "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, Phoebe?" diye sordu Duncan.

Su şişesini havaya kaldıran genç kadın, "Ismarladınız bile," diye yanıtladı. "Daha iyisini de yapabilirim."

Evet, adam cazibesini kullanmaya başladı, diye düşündü Phoebe. "Su yeterli.

Şimdi evinize gitseniz daha iyi olur, Bay Svvift." "Duncan."

"Hı hı." Gülümsedi ve gidip kenara attığı ceketini aldı.

"Hey, Phoebe," diye seslendi Duncan, genç kadın dışarı çıktığında. "İntihar edecek olursam seni arayabilir miyim?"

'Acil hattı arayın." Başını çevirmeden karşılık vermişti. "Büyük ihtimalle konuşarak sizi vazgeçirirler."

Duncan merdivenin başına gitti ve aşağıya inen kadına baktı. *Amaç diye düşündü* tekrar. Amacı olan bir kadın, bu onun için esaslı bir hoşlanma sebebi olabilirdi.

Basamağa oturup telefonunu çıkardı. Yakın bir arkadaşını aradı aynı zamanda avukatıydı. Kumar bağımlısı ve intihar eğilimli bir barmeni savunması için tatlı dille onu ikna edecekti.

Phoebe, ikinci katın balkonundan, aşağıda hoplaya zıplaya giden çoban köpeğini seyre dalmıştı. Köpeğin kendiyle gurur duyan bir hali vardı ve adımlarını, İrlanda masal kahramanı cücelerin bando ritmine uydurmaya çalışıyordu.

Her şeye rağmen bu bayram gününü geçirmek için pek de berbat bir durumda değildi.

Yanında duran yedi yaşındaki kızı, parlak yeşil spor ayakkabılarını giymiş, durmadan zıplıyordu. Carly'nin o ayakkabılar için verdiği mücadeleyi ve kendisinin de fiyatıyla kullanışsızlığa karşı direncinin yavaş yavaş nasıl tükendiğini hatırladı.

Küçük kız pembe puanlı yeşil bir bermuda ile pembe biyeli yeşil bir bluz giymişti. Bunlar da minik moda ilahının uzun ve yorucu mücadeleleri sonucu alınmıştı. Ama kabul etmesi gerekirdi ki, kızı inanılmaz şirin görünüyordu.

Carly'nin kızıl saçları anneannesinden annesine, ondan da kendisine geçmişti. Kıvırcık bukleleri de anneannesiyle tıpatıp aynıydı ama bu kez bir nesil atlamıştı, çünkü annesinin saçları sopa gibi dümdüzdü. Işıl ışıl mavi gözlerini de Essie'den almıştı. Phoebe'nin dahil olduğu aradaki nesil ise, yeşil gözlerle yetinmek zorunda kalmıştı.

Her üçü de kızılların soluk tenine sahipti ama Carly, annesinin çocukken imrendiği gamzelere sahipti ve üst dudağındaki derin çukur da sevimliliğini artırıyordu.

Zaman zaman annesine ve kızına sevgiyle bakar, mükemmel uyum içindeki bu ikilinin arasında nasıl bir köprü oluşturduğunu merak ederdi.

Phoebe, Carly'nin omzuna dokunarak eğildi ve kızıl buklelerine bir öpücük kondurdu. Karşılığında o da öyle bir sırıttı ki dökülen ön dişlerinin boşluğu göründü.

"Evin en güzel yeri." Essie ışık saçan gözlerle arkalarından yürüyüp geçti. "Köpeği gördün mü, büyükanne?"

"Elbette gördüm."

Phoebe'nin erkek kardeşi annesine döndü. "Oturmak ister misin, anneciğim?" "Hayır, tatlım." Essie isteksizce elini salladı. "Böyle iyiyim."

"Büyükanne, balkonun kenarına gelebilirsin. Ben elini hiç bırakmam. Aynen avluda olduğu gibi."

"Tamam. Tamam." Aradaki kısa mesafeyi güçlükle geçen Essie kendini zorlayarak gülümsedi.

"Buradan daha iyi görürsün," dedi Carly. "İşte bir bando daha geçiyor. Ne müthiş değil mi büyükanneciğim? Nasıl da yüksekten adım atıyorlar."

Phoebe, torunu büyükannesini nasıl yatıştırıyor, diye düşündü. Küçücük elleriyle nasıl da sıkı sıkı tutup destek oluyor. Carter da annesinin öbür yanına geçip, aşağıdaki kalabalığı işaret ederken onun sırtını okşuyordu.

Annesinin Carter'a baktığında ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Kendisi de anne olduğu için bu aşırı ve insanı sersemleten sevgi duygusunu anlayabiliyordu. Tabii bu annem için ikiye katlanmış bir sevgi, diye düşündü Phoebe. Carter'a sadece bakması yetiyordu koyu kumral gür saçları, yumuşak bakışlı ela gözleri, çenesinin biçimi, burnu, ağzı. Ona baktığında çok erken yaşta kaybettiği kocasını ve onunla beraber kaybettiği tüm fırsatları görüyordu.

"Taze limonataa!" Ava servis arabasıyla kapıya yaklaştı. "Yeşil olsun diye nanesini bol koydum."

"Ava, bu kadar zahmete girmene hiç gerek yoktu."

"Kesinlikle bu zahmete girmeliydim." Ava özgürce uçuşan san saçlarını arkaya savurarak Phoebe'ye gülümsedi. Kırk üçündeki Ava Vestry Dover, Phoebe'nin bugüne kadar tanıdığı en şahane kadındı. Ve belki de en nazik olanıydı.

Tam sürahiyi eline almıştı ki, Phoebe yerinden fırladı. "Hayır, servisi ben yapacağım. Sen de gidip biraz dışarıyı seyret. Yanında olman annemi daha iyi hissettirir," diye ekledi sessizce.

Ava, başıyla onaylayıp Essie'nin yanına gitti. Yaşlı kadının omzuna dokunup öbür yanına geçti.

Phoebe, tüm ailem bir arada, diye düşündü. Gerçi, Ava'nın oğlu New York'ta okuyordu, Carter'ın güzel eşi de işteydi ama buradakiler ailenin temel taşıydı. Onlar olmasa bir toz zerresi gibi süzülerek yok olup giderdi.

Limonatayı bardaklara boşalttı, herkese dağıttı ve gidip Carter'ın yanında durdu. Başını onun omzuna yasladı. "Josie burada olamadığı için üzgünüm."

"Ben de. Ama belki akşam yemeğine gelir."

Küçük kardeşi artık evli bir adam olmuştu. "Gece burada kalın da hem bayram trafiğinden hem de bu cümbüşten kurtulun."

"Biz böyle çılgın âlemleri severiz bilirsin, o da isterse kalırız. Bu törenleri buradan nasıl seyretmiştik, hatırlıyor musun? Reuben'den sonraki ilkbaharda."

"Hatırlıyorum."

"Her şey ne kadar canlı, abartılı ve gülünçtü. Herkes nasıl da mutluydu. Kuzen Bess bile bir ya da iki kez gü Kimsem iş tir eminim."

Muhtemelen sadece hazımsızlıktandır, diye düşündü Phoebe.

"Her şey yolunda gidebilirdi, bunu hissediyordum. Bizim için gelmeyecekti, uykuda yakalamayacaktı bizi. Noel'de bir şey olmadı, ne o ilk sene, ne de doğum günümde. Ama o zamanlar burada böyle dururken, sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm."

"Öyle de oldu."

İki kardeşin elleri birleşti.

2

Duncan, akşamdan kalma bir halde yıkandıktan sonra bir fincan kahve alıp bilgisayarının basma geçmiş, kara kara düşünüyordu. Aslında niyeti Slam Dunc'ın müdavimleriyle biraz takılıp birkaç bira içmek, sonra da sahibi olduğu Swifty's Bar'da müzik dinleyip bir iki şişe daha yuvarlamaktı.

Bar sahibi olunca, aşırıya kaçmadan içip ayık kalmak akıllıcaydı. Deneyimlerinden bunu öğrenmişti. Aziz Patrick Günü'nde veya Noel Gecesi gibi özel durumlarda biraz daha fazla içebilirdi. Bir kaç şişe birayla gece boyunca nasıl amaç- sızca dolaşılacağım da iyi bilirdi.

Duncan'ın biraları devirip arkasından bir de eline viski kadehini almasının sebebi kutlama yapmak değildi. Bunu sadece biraz rahatlayabilmek için yapmıştı. Joe, barın önündeki kaldırımda duran o pisliklerden biri değildi.

Buna içilirdi işte.

Ayrıca, iyi bir haberin şerefine akşamdan kalma olmak, kötü haberden sonra olmaktan iyiydi. Beyninin içinde kornalarla borular öterken, hâlâ berbat hissediyorsun dostum, diye düşündü, ama biliyorsun yavaş yavaş onlar da geçecek.

İhtiyacı olan tek şey kendini evden dışarı atmaktı. Biraz yürüyüş. Ya da hamakta şekerleme. Sonra da yapacaklarını tasarlardı. Yedi senedir aynı şeyi yapıyordu, hep hesap kitap. Ve bu hoşuna gidiyordu.

Bilgisayarın başında bir müddet daha suratı asık oturdu, sonra başını salladı. Şu an iş yapmaya çalışsa, veya çalışıyor gibi yapsa muhtemelen beyni infilak ederdi.

Kahvesini alıp evin arkasındaki verandaya çıktı. Kumrular ötüşüyor, kafalarını bir aşağı bir yukarı sallayarak toprağı gagalıyorlardı. Şişko ve tembeller, diye düşündü, uçup yere konarak yemlenmek için zahmete girmiyorlar. Vazgeçip başka tarafa gitmek işlerine geliyor.

Tıpkı birçok insanın yaptığı gibi.

Bahçedeki bitkiler büyüyüp gelişiyordu. Bunda bir parça da olsa kendi çabasının olduğunu ve ter akıttığını bilmek hoşuna gidiyordu. Şu an oralarda dolaştığını düşündü, meşe ağaçlarının ve bataklıktaki örümcek

ağlarının arasından geçip rıhtıma inecekti. Nehirde bir yelkenli turu yapabilirdi.

Farkına varabilen biri için ne harika bir gündü. Temmuz ayı gelince kıymetini anladığınız türden, hafif bir esintinin eşlik ettiği pırıl pırıl sabahlardan biriydi.

Ya da sadece aşağıya inip rıhtımda oturabilir, kıyıdaki tuz birikintilerine bakıp güneşin üzerlerinde yaptığı ışık oyunlarını seyredebilirdi. Bu güzelim bahar sabahında, al kahveni, hiçbir şey yapmadan otur işte az şey mi?

Joe acaba bu güzel sabah saatlerinde ne yapıyordu? Hücresinde mi oturuyordu? Ses geçirmeyen bir odada mıydı? Peki ya kızıl saçlı ne işler çeviriyordu? Dün olanları aklından çıkarmadıkça, sıradan bir günmüş gibi davranmasının faydası yoktu. Sanki her şey mükemmelmiş gibi rıhtımda oturup hava almanın da anlamı yoktu.

Gerisin geriye yatak odasına çıktı, üzerindekilerle uyuyakalmış görüntüsünden kurtulmak için temiz bir kot pantolon ve gömlek arayıp buldu. Daha sonra, yarı sarhoş yatağa devrildiğinden beri üzerinde olan pantolonun ceplerinden cüzdanını, anahtarlarını ve geri kalan öteberisini çıkardı.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken, en azından taksi tutacak kadar aklının başında olduğunu anımsadı.

Belki de takım elbise giymeliydi. Giyse miydi acaba? Kahretsin.

Joe'nun durumundaki eski bir çalışanı ziyarete giderken öyle giyinmek gösteriş gibi olurdu. Zaten takım elbise giyecek havada da değildi.

Yine de, kızıl saçlı takım elbiseden hoşlanıyor olabilirdi ve onun peşini bırakmaya niyeti olmadığı için kıyafeti ona avantaj sağlayabilirdi.

Cam cehenneme.

Evin kıvrılarak inen ana merdiveninden aşağı koştu, antrenin beyaz taşlı zeminini geçip kapıya ulaştı. Kemerli kapılardan birini açtığında, yolun sonundaki virajı son hızla dönen küçük kırmızı Jaguar'i gördü.

Arabadan eğilip bükülerek inen adam takım elbise giymişti, kesin italyan malıydı ayakkabıları da öyle. Phineas T. Hector, kasırga kopup çamurlarda boğuşsa bile, sonrasında son derece bakımlı görünmeyi becerirdi.

Duncan ellerini cebine soktu ve Phin'in ağır ağır yaklaşmasını izledi. O hiçbir zaman telaş içinde olmazdı ama beyni çok hızlı çalışırdı.

Züppe bir avukat gibi görünüyordu. Şu an tam da öyleydi zaten. İlk karşılaşmalarında - on yıl olmuş muydu? - taksiye binecek parayı zor denkleştirmişti, ki bu para bir Armani takımın fiyatının oldukça altındaydı.

Şimdi ise, sanki üzerinde bu takım elbiseyle dünyaya gelmiş gibi bir havası vardı. Açık gri takım elbise, esmer teni ve sporcu vücudu için mükemmel bir seçimdi. Basamakları çıkmadan *önce* duraklayıp Duncan'a baktı. Koyu renkli gözlükleri güneş ışığını yansıtıyordu.

"Dostum, biraz kötü görünüyorsun." 'Aynen dediğin gibi hissediyorum."

"Dün gece hüzünlü bedenine boşalttığın içkilerin miktarına bakılırsa..." 'Ama o zaman kendimi iyi hissetmiştim. Ne işin var burada?" "Görüyorsun, randevumuza sadık kaldım."

"Randevulaşmış mıydık?"

Phin basamakları tırmanırken başını sallamakla yetindi. "Hatırlamayacağını bilmem gerekirdi, içkileri devirip, bağıra çağıra *Danny Boy* şarkısını söylemekle meşguldün tabii."

"O şarkıyı söylemedim ki." Lütfen, Tanrım.

"Aslında ben de tam emin değilim. Bana bütün o İrlanda melodileri aynıymış gibi geliyor. Çıkıyor muydun?"

"Evet, çıkıyordum. İçeri girelim mi?"

"Burası iyi." Phin uzun beyaz salıncağa yerleşip kollarını arkaya uzattı. "Burayı satmayı hâlâ düşünüyor musun?"

"Bilmem. Olabilir." Duncan etrafındaki bahçelere, ağaçlara, gölgeliklere, yeşil çimenlere baktı. Burası hakkında hissettikleri günden güne değişiyordu. "Büyük ihtimalle, er ya da geç o da olacak."

"Yeri iyi, orası kesin de, biraz şehrin hareketinden uzakta."

"Yeterince hareket yaşadım ben. Gerçekten buraya gelmeni istemiş miydim?

Kafam biraz bulanık da."

"Bu sabah İntiharcı Joe'yla görüşmemi, sonra da gelip sana bilgi vermemi istedin. Tamam deyince, bana sarılıp şapır şupur öptün. Şimdi kesin,

karımın bizim ilişkimizi kamufle ettiği dedikodusu yayılmıştır."

Duncan bir an düşündü. "Onu da öptüm mü?" "Evet. Joe'ya dönelim mi?"

Duncan cebindeki anahtarları şıngırdattı. "Ben de birazdan şehre inip onunla görüşecektim."

"Seni götürebilirim. Dün onu ilk gördüğüm zamanki halini düşünürsek, durumu beklediğimden de iyi gidiyor."

"Karısı..."

"Oradaydı," diyerek sözünü kesti Phin. "Kadın müthiş öfkeliydi ama oradaydı. Joe'nun yanıkları berbat durumda, tedavi oluyor. Avukatı olarak, mahkemenin atadığı bir psikiyatrla görüşmesine onay verdim. Şikâyetçi olmadığına göre fazla uzun sürmez. Senin istediğin gibi yardım alacak."

"Tamam. Peki ama niye kendini suçlu hissediyordu?"

"Duncan, eğer onu tekrar işe alırsan, sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm."

'Yapamazsın." Duncan ağzını çarpıtarak sırıttı. "Sen yeteri kadar pis dovüşemezsin, kara çocuk."

"Bir ayrıcalık yapıp ona yardım edeceğim. Karısı onu kabul eder ya da etmez orasını bilemem. Ama sen işi abarttın ve ona Savannah'daki en iyi avukatı tuttun,"

Duncan, "Çıkarttığın faturaya uygun bir avukat olsan iyi edersin," diye mırıldandı.

Phin sadece sırıttı. "Bunun için kendini suçlu hissedebilirsin. Neyse, ben şimdi gideyim de birkaç müşterimi kazıklayayım." "Kızıl saçlıya ne diyorsun?"

"Hangi kızıl saçlı?" Phin gözlüklerinin üzerinden kaşlarını çatarak Duncan'a baktı. "Biriki sarışın, bir de biraz ileı giden nefis bir esmer vardı ama sen, sana yapılan kurları fark edemeyecek kadar bira bardağınla bütünleşmiştin."

'Yok, dün geceden bahsetmiyorum. Şu kızıl saçlı Phoebe MacNamara. Teğmen olan. Neydi o Tanrım." Duncan abartılı bir şekilde iç çekerek elini göğsüne dayadı. 'Adım söylemek bile enerjimi artırıyor, o yüzden aynı şeyi tekrarlayıp durabilirim. Teğmen Phoebe MacNamara."

Phin üstü kapalı verandanın beyaz tavanına doğru başını kaldırıp, "Sen başlı başına bir vakasın, Swift, Tanrı biliyor ya. Bir polisle ne işin olabilir senin?" diye sordu.

"Her türlü işim olabilir. O yeşil gözler, o daracık kalçalar. Ve düşün, o kadın çatıya çıkıyor, hem de çatının kenarında silahlı bir herif varken ve kadın hayatında hiç görmediği bu adamın yanına yaklaşıyor."

"Ve sen de onu çekici buluyorsun ha?"

"Büyüleyici buluyorum. Ve de yakıcı. Onunla tanıştın, değil mi? Nasıl sence?" "Çevik, isabetli kararlar veren, iyi yetişmiş ve açıkgöz biri bence. Ve de muhteşem bir poposu var."

"Çok fena takıldı kafama. Şey, sanırım gidip onu görürsem kafama takılanı da çözerim. Beni bırakıver, zaten arabamı da almam lazım."

İki saatlik eğitim toplantısını yönettikten sonra, Phoebe odasına geçmiş, masasında oturuyordu. Gözünün önüne gelmesin diye saçını ensesinde toplamıştı. Dahası bu tarzın ona otoriter bir hava kattığını düşünüyor — yani umuyordu. Eğitime katılan erkek memurların birçoğu, göreve yeni başladıklarında kadın meslektaşlarını pek ciddiye almazlardı.

Genelde sonradan ciddileşirlerdi, yoksa tekmeyi yiyip giderlerdi.

Çalıştığı birimde kendine yer edinmek için Dave'i de kullanabilirdi ama Phoebe rütbesini kendisi kazanmış, şu anda bulunduğu pozisyona gelmişti.

Şimdi de pozisyonu gereği, uğraşacağı bir yığın dosya masasında onu bekliyordu. Öğleden sonrayı da mahkemede, rehin almaya dönüşen bir aile kavgası ile ilgili bir davada şahitlik yaparak geçirecekti.

Daha sonra geri dönüp kalan işlerini toparlaması gerekiyordu. Bu da bitince alışverişe çıkacaktı.

Evdeki işleri yoluna koyunca kitaplarına gömülüp, 'kriz durumunda arabuluculuk' konusunda vereceği konferansa hazırlanacaktı.

Bütün bu işlerin arasında eğer zaman bulabilirse, süresi çoktan geçmiş çek defterini gözden geçirip, banka soymadan bir araba alabilmenin yolunu arayacaktı.

Önündeki ilk dosyayı açtı ve Savannah-Chatham Emniyet Müdürlüğü'ndeki işine başladı.

"Teğmenim?"

"Evet?" Birimdeki arabuluculardan biri olan Sykes'ı sesinden hemen tanıdı. "Burada sizi görmek isteyen biri var. Adı Duncan Swift'miş."

"Ha?" Bu kez başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak baktı. İç camdan dışarı bakınca Duncan'ı gördü, genç adam departmanı sanki yabancı bir gezegendeymiş gibi inceliyordu.

Onu bekleyen işleri ve zaman darlığını düşünüp adamı görmezden gelecekti ki başını çevirince göz göze geldiler. Duncan gülümsedi.

"Pekâlâ," deyip masasından kalktı ve kapıya yürüdü. "Bay Swift?"

Adamın korkunç derecede etkileyici bir gülümsemesi olduğuna karar verdi.

İçinden bir ses onun bu gülümsemeyi sık sık kullandığını söyledi. *Gece mavisi gözleri,* insanı içine çekercesine, yumuşacık bakıyordu. Tecrübelerine göre çoğu insan bu tarz aralıksız göz temaslarından hoşlanmazdı. Fakat bu adam, size sadece bakmadığını, bakarken aynı zamanda sizi düşündüğünü de belli ediyordu.

"Meşgulsün. Yoğun görünüyorsun," dedi yanına yaklaşırken. "İşin bittiğinde gelmemi ister misin?"

"Bunun için on yıl kadar bekleyebilirseniz, olur tabii." "Umarım o kadar uzun sürmez."

"O zaman içeri gelin."

"Vay canına. TV ekranı gibi, ama tam olarak değil. Bütün gün, insanların senin her yaptığını görmesi tuhafına gitmiyor mu?"

"Öyle hissedersem, stor perdeleri çekebilirim."

Genç adam ellerini yıpranmış kotunun ön ceplerine soktu. Amma da uzun bacakları varmış, diye düşündü Phoebe.

"Joe için tuttuğunuz avukatla konuştum. Oldukça yetenekli görünüyor." "İntiharcı Joe'yu ziyaret etmem doğru olur mu diye sormak istiyordum sana." "Pardon, anlamadım? İntiharcı Joe mu dediniz?"

"Affedersin, dün gece ona ad taktık da, dilime yapıştı. Ziyaretine gitsem mi acaba, yoksa biraz uzak durmam daha mı iyi olur?"

"Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Bilemiyorum. Arkadaş falan değildik. Fakat dün yaşananlar çok fena kafama takıldı."

"Asıl onun kafasına takılanlar önemli." "Ya, evet. Hatta rüyama bile girdi." "Öyle mi?"

"İç çamaşırımla çatının ucunda oturan bendim." "Şortla mı, iç çamaşırıyla mı?"

Genç kadının sorusu onu güldürdü. "Şortla. Her neyse, orada oturuyordum ve sen de yanımdaydın."

"İntihara eğiliminiz mi var?" "Hiç düşünmedim."

"Buna duygu transferi denir. Kendinizi onun yerine koyuyorsunuz. Bu her ikiniz için de bir travma durumuydu, her ne kadar sonu iyi bitse de."

"Daha önce hiç sonu iyi bitmeyen oldu mu?" "Oldu."

Genç adam başım salladı ve detayları sormadı. "Peki aklımın sana takılıp kalmasına ne ad veriliyor? Hayal kurmak mı?"

"Bu neyin hayalini kurduğunuza bağlı." "Seni internette araştırmaya başladım."

Genç kadın arkasına yaslanıp, kaşlarını kaldırdı.

"Düşündüm ki, bu hem kestirme hem de merakımı giderecek bir yol. Ama bazen insan uzun yoldan gitmek ister. Bir yemek veya içkiyle, böylece birisi hakkında ihtiyacın olan bilgiyi kaynağından toplayabilirsin. Merak ediyorsan, evet, beni müthiş etkiliyorsun."

"Ben eğitimli bir gözlemciyim. Bir şeyi anladığımda fazla düşünmem.

Dürüstlüğünüzü ve ilginizi takdir ediyorum, fakat- "

"Öyle çabucak *fakat deme." Eğildi* ve genç kadının daha önce düşürdüğü saç tokasını yerden alıp ona verdi.

"Bunu bir kamu hizmeti olarak düşünebilirsin. Ben de onlardan biriyim. Bir yemek ve içki eşliğinde hayat hikâyelerimizi paylaşabiliriz. Yeri ve zamanı sen seç. Duymaktan hoşlanmayacağımız şeyler olabilir ama bunun ne zararı var ki?"

Phoebe saç tokasını masanın üzerine bıraktı. Şimdi de siz pazarlık yapıyor- sunuz!

"Pazarlıkta çok iyiyimdir. Sadece içki de ısmarlayabilirim, bu ne kadar zaman alır ki? Belki yarım saat. İnsanlar bir çift ayakkabı beğenmek için bile daha çok zaman harcıyor. İşin bitince bir yarım saat ya da görev başında olmadığın bir ara."

"Bu gece çıkamam. Başka planlarım var,"

"Yakın gelecekte planın olmayan bir gece var mı?"

"Var. hem de bir sürü." Döner koltuğunda öne arkaya sallanırken, adamı inceledi. Bu kadar sevimli ve çekici olmak zorunda mıydı? Aslında bütün bunlara ayıracak zamanı yoktu. "Yarın akşam, saat dokuzla dokuz buçuk arası. Sizin barda buluşuruz."

"Harika. Hangisinde buluşalım?" "Pardon?"

"Dunc's Bar'a gitmek istemezsin herhalde dünden sonra tuhaf kaçar. Hem zaten orası gürültülü ve maç yorumu yapan bir sürü adamla dolu. Swifty's olsun."

"Orası da sizin mi?"

"Bir bakıma Öyle sayılır. Daha önce gittin mi?" "Bir kere."

Genç adam hoşnutsuzca, "Beğenmedin galiba," dedi. 'Aslında beğendim. Beğenmediğim yanımdaki insandı." "Başka bir yer istersen - "

"Swifty's olsun. Saat dokuzda. Yarım saatlik zamanın bir kısmını, barların ve apartmanın 'bir bakıma' nasıl sahibi olduğunuzu anlatarak geçirebilirsin mesela."

Genç kadın kalkma zamanının geldiğini belirtmek için ayağa kalkınca, Duncan yine aynı şekilde gülümsedi. "Sakın fikrini değiştirme."

"Pek âdetim değildir."

"Bunu bilmem iyi oldu. Yarın görüşmek üzere, Phoebe."

Duncan'ın arkasından bakarken, hata yapıyorum, dedi kendi kendine. Sırım gibi, çekici bir adamla randevulaşmak belki de hataydı. Hele bir de o adam kendisine gülümsediğinde midesinin kasılmasına sebep oluyorsa.

Ne de olsa sadece yarım saat, bir içki içecek kadar.

Ayrıca, bir adamla birlikte hata yapmak için kendine yarım saat ayırmayalı oldukça uzun zaman olmuştu.

Phoebe eve bir torba dolusu market öteberisi, ağzına kadar dolu bir evrak çantası ve yıpranmış sinirlerle, saat yediyi biraz geçe adeta sürüklenerek girdi. Artık değiştirebileceğinden pek emin olamadığı arabası bir blok ötede sarsılarak du- ruvermişti.

Sırf arabayı çektirmek bile aylık bütçesinin büyük bir bölümünü tüketecekti.

Tamir ettirmek için de banka soymak daha akla yatkın geliyordu.

Çantasını hemen kapının girişine fırlattı, sonra da şık döşenmiş antreye dikkatle baktı. Bu ev bütün ihtişamına rağmen ona ucuza mal olmuştu. Normal şartlarda böyle bir evi satın almaya asla gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Müthiş bir konakta yaşayıp sekiz yıllık bir Ford Taurus'u nasıl tamir ettireceğini düşünmek gerçekten de gülünçtü.

Evin her tarafı antikalarla, nadide parçalarla, gümüş ve kristallerle, güzellik ve zarafetle çevrilmişti hiçbirini ne satabilir, ne rehin bırakabilir, ne de takas edebilirdi. Lüks içinde yaşa, sonra da kahrolası bir araba için başın ağrısın.

Kapıya sırtını yaslayıp, tüm bunlar için şükretmeyi kendine hatırlatacak kadar uzun süre gözlerini yumdu. Ailesiyle birlikte başını sokacağı bir evi vardı. Daima da olacaktı.

Ölmüş bir kadının koyduğu kurallara uyduğu sürece tabii.

Doğruldu ve endişesini görünmeyecek kadar derinlere gömdü. Sonra da alışveriş torbasını mutfağa götürdü.

İşte buradaydılar. Onun sevgili kızları. Carly masaya oturmuş, dilini dişlerinin arasına kıstırmış Ödeviyle uğraşıyordu. Annesiyle Ava ocağın başında akşam yemeğinin son hazırlıklarını yapıyorlardı. Phoebe, pratikte iki kadının bir mutfağı paylaşamayacağını biliyordu ama nasıl oluyorsa bu ikisi bunu da başarıyordu.

Mutfak, baharat, yeşillik ve kadın kokuyordu. "Beni yemeğe beklemeyin dememiş miydim?"

Phoebe içeri girdiğinde üçü de başını çevirip ona baktı. "Anne! Heceleme ödevim bitmek üzere."

"Benim çalışkan kızım." Aldıklarını tezgâha bıraktı ve gidip Carly'yi şapır şupur öptü.

"Acıkmışsındır."

"Seni beklemek istedik."

"Beklemez miyiz hiç?" Essie yanına gelip genç kadının kolunu okşadı. "İyi misin yavrucuğum? Araban yüzünden çok yorulmuş olmalısın."

"Bir ara içimden silahımı çekip onu vurmak gelse de şimdi iyiyim." "Eve nasıl geldin?"

"Otobüse bindim. Arabam tamir olana kadar böyle."

Ava ona, "Benimkini kullansana," dedi ama Phoebe olmaz anlamında başını salladı.

"Evde elimizin altında bir araba olduğunu bilirsem içim daha rahat eder.

Endişelenmeyin. "Yemekte ne var? Açlıktan ölüyorum."

"Git elini yüzünü yıka," diyen Essie onu eliyle masadan uzaklaştırdı. "Sonra hemen sofraya gel. Yemek hazır, hadi canım."

"Benim için mahsuru yok," Carly'ye göz kırptı ve sessizce salondan geçerek tuvalete girdi.

Şükredecek ne çok şey var, diye kendine hatırlattı. Neyse ki önünde dağ gibi yığılmış ev işleri ve başka düzinelerce zorunlu vazife yoktu, annesiyle Ava sağ olsun. Evdeki ufak tefek binlerce meseleyi görmezden gelebiliyordu. Ulaşım gibi sinir bozucu bir mesele için kendini altüst edemezdi.

Ellerini kurularken aynada yüzünü inceleyen Phoebe, yorgun ve gergin göründüğünün farkına vardı. Eğer biraz rahatlamazsa, yarın sabah yüzünde daha dün var olmayan çizgiler oluşacaktı.

Her halükârda, otuz üç yaşında, sinsice ilerleyen kırışıklıkların olması kaçınılmazdı. Hayatın gerçeğiydi bu.

Ava ne olursa olsun, yemekte mutlaka büyük bir kadeh şarap içecekti.

Başka ellerin değdiği nefis yemekler, loş ışık ve kadın seslerinden oluşan doğal müzik onu rahatlatıyordu.

Carly'nin o gün okulda yaptıklarını ve annesinin okuduğu kitapla ilgili anlattıklarını dinledi.

"Bu akşam çok sessizsin, Phoebe. Yorgunluğun haricinde başka bir şeyin yok, değil mi?"

"Biraz yorgunum," diye karşılık verdi Ava'ya. "Daha ziyade dinliyorum,"

"Beş dakika bile konuşmadan duramıyoruz da ondan seni sıkıştırıyoruz. Haydi bize bugün başına gelen güzel bir şeyi anlat."

Bu, Phoebe kendini bildi bileli annesinin onlarla oynadığı eski bir oyundu. Ne zaman tatsız, üzücü ya da sinir bozucu bir olay olsa, Essie onlardan güzel bir şey anlatmalarını isterdi.

"Peki, bir düşüneyim. Eğitim toplantısı iyi geçti." "Bu sayılmaz."

"O zaman, öğleden sonra mahkemede verdiğim ifadeyle savcıyı ikna etmiş olmamı da saymazsınız herhalde."

"Seninle ilgili bir şey olsun," diye hatırlattı Essie. "Kuralı biliyorsun."

"Pekâlâ. Ama kurallar çok katı." Carly'yi güldürmek için söylemişti bunu. "Güzel mi değil mi bilmiyorum ama değişik bir şey oldu. Bugün ofise yakışıklı bir adam geldi."

"Seni yemeğe davet etmediyse yine sayılmaz," diye söze girdi Ava, ama bir anda Phoebe'nin yüzündeki ifadeyi fark edince şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Senin biriyle *randevun* mu var?"

"Ya, Allah aşkına yepyeni bir tür keşfetmişiz gibi konuşma öyle." "Neredeyse soyu tükenmiş bir tür. Kim?"

"Ayrıca randevum falan da yok. Gerçekten. Hani dün konuşarak önlediğim intihar olayı vardı ya? Bu adam onun eski patronu. Sadece içki içmeye davet etti beni."

"Ava yemeğe davet etmediyse sayılmaz, dedi ama," diye Carly annesine hatırlattı.

"O yemeğe davet etti ama içkide anlaştık. Yarın yarım saatliğine çıkacağız." Carly'nin burnuna dokundu. "Senin yatma vaktinden sonra."

Ava, "Hoş biri mi?" diye sordu.

Şarap ve gruptakilerin sözleri etkisini göstermişti. Phoebe aniden sırıttı. "Cidden hoş bir adam. Ama sadece bir kadeh içki için buluşuyorum onunla. Konuşma bitmiştir."

"Flört etmek ölümcül bir hastalık değil ki."

Phoebe bir parça tavuğa batırdığı çatalını havaya kaldırdı. "Konuşanı da dinleyin, konuşmayanı da. Anne?"

"Düşünüyorum da birlikte yemeğe, sinemaya gidebileceğin, yürüyüşe çıkabileceğin biri olsa ne güzel olurdu." Elini kızının elinin üstüne koydu. "Bu evde erkek sesini, ya bir tamirci geldiğinde ya da Carter buradaysa duyabiliyoruz. Bu *cidden hoş adam* ne iş yapar?"

"Tam olarak emin değilim, hatta hiç değilim." Şarabını yudumladı. "Sanırım yarın öğreneceğim."

Phoebe, evde olmayı başarabildiği günlerde Carly'yi uykuya yatırmayı çok seviyordu. Yedi yaşında bir kızı yatağına götürme dönemi fazla uzun sürmeyecekti. Bu yüzden bu anlar onun için çok kıymetliydi.

"Yatma zamanın geldi de geçti, şekerim." Phoebe eğilip kızının burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Azıcık geçti. Cuma gecesi istediğim saatte yatabilir miyim?"

"Hımm." Phoebe ellerini Carly'nin kıvırcık saçlarında gezdirdi. "İstediğin saati belki ayarlayabiliriz. İlk önce cuma günü heceleme sınavında ne yapacaksın, bir görelim bakalım."

Bu fikri duyunca Carly'nin gözleri parladı ve yatağında doğruldu.

"Sınavdan yüz alırsam, patlamış mısır yiyerek DVD'de film seyredip istediğim saatte yatabilir miyim?"

"Bu kadar çok ödül olur mu hiç?" Yavaşça ve kararlı bir şekilde, elinin içiyle kızı alnından yatağa doğru itti. "Cumaya matematik sınavın da yok muydu senin?"

Carly bakışlarını Barbie desenli yatak örtüsüne çevirdi. "Galiba var. Matematik, hecelemeden daha zor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama iki sınavdan da iyi not alırsan, DVD, mısır ve yatma saatinde anlaşabiliriz. Şimdi biraz uyu da, beynin yarın çalışmaya hazır olsun."

"Anne?" diye seslendi Carly, Phoebe başucundaki lambayı söndürünce. "Efendim bebeğim."

"Roy'u özlüyor musun?"

Babacığım demedi, diye düşündü Phoebe. Babam, bile dememişti. Yazık, ne acı bir ifade. Yatağın kenarına oturup, Carly'nin çenesini ellerinin arasına aldı. "Ya sen?"

"Ben sana sordum."

Ve ekledi. "Demek özledim" Dürüstlük, kızıyla ilişkilerinin temel taşıydı. "Hayır tatlım, özlemedim."

"İyi."

"Carly-"

"Sorun değil. Ben de onu özlemiyorum. Büyükannem yemekte, işte öyle birlikte yürüyüşe çıkmaktan falan bahsetti ya, onun için merak ettim de sordum."

"Seninle ikimiz yürüyüşe çıkabiliriz."

Carly sevimli ağzını yamultup, "Cumartesi uzun bir yürüyüş yapabiliriz. River Caddesi'ne ineriz," dedi.

Kızının uyguladığı bu taktiğe karşılık, Phoebe'nin gözleri kısıldı ve "Alışverişe *gitmiyoruz,"* dedi.

"Vitrinlere bakmak, alışveriş yapmak demek değil ki. Biz de bakarız ama bir şey almayız."

"Hep böyle söylersin zaten. Hem Cumartesileri cadde turist kaynıyor." "O zaman alışveriş merkezine gitmekten başka seçeneğimiz kalmadı."

"Seni üçkâğıtçı seni, ama bu kez kazanan sen olmayacaksın. Bu hafta sonu alışveriş yapmak yok. Ayrıca büyükannene, internetten alışveriş yapalım, demek de yok."

Carly gözlerini devirerek, "Tamam," dedi.

Phoebe gülerek ona sokuldu ve sımsıkı sarıldı. "Seni, böyle, minik minik yerim ben. O kadar çok seviyorum ki seni."

"Ben de seni seviyorum. Anneciğim, üç sınavdan da A alırsam, şeye izin -" "Bu gecelik pazarlık bitmiştir. Carly Anne MacNamara, sizin için de Öyle."

Ayağa kalkarken ona eliyle Öpücük gönderdi. Çıkarken de odaya holün ışığı girsin diye kapıyı aralık bıraktı, aynı minik kızının istediği gibi.

Artık çalışmaya başlasa iyi olurdu. İki saatlik işi vardı. Çalışma odasına geçmek yerine, yönünü değiştirip annesinin oturma odasına gitti.

Essie genelde yaptığı gibi o gece de odasında tığ işi yapıyordu.

"Bir vaftiz kıyafeti siparişi aldım," dedi Essie, elindeki tığ ve iplikle örgüye devam ederken ve gülümseyerek kızına baktı.

Phoebe yaklaştı ve annesininkiyle bir örnek olan şık goblen koltuğa yerleşti. "Öyle güzel yapıyorsun ki."

"Zevkle yapıyorum. Biliyorum, fazla para getirmiyor kızım, ama -"

"En önemlisi manevi tatmin. Senin yaptıklarını alanlar, birer aile yadigârı alıyorlar. Çok şanslılar, anne. Bu arada Carly, bana Roy'u sordu."

"Ya?" Essie yaptığı işi bırakıp, "Üzgün mü?" diye sordu.

'Yok, artık değil. Onu özleyip özlemediğimi sordu. Ona gerçeği söyledim, yani özlemediğimi, umarım doğru bir şey yapmış imdir."

"Bana sorarsan doğru olanı yapmışsın." Essie'nin bakışları kaygılıydı.

"Erkeklerden yana biraz şanssızız, öyle değil mi yavrum?"

"Ah, evet." Arkasına yaslanan Phoebe, bakışlarını eski evin usta bir işçilikle boyanmış tavanında gezdirdi, "Şu yarınki randevu dediğiniz şeyi iptal etsem mi diye düşünüyorum."

"Niyeymiş o?"

"Biz böyle gayet iyiyiz, öyle değil mi? Carly mutlu. Senin de tatminkâr bir işin var, benim de. Ava hayatından memnun gerçi o ve Dave'in numara yapmayı bırakmasını isterdim, artık ikisi de bekâr ve birbirlerinden hoşlandıkları açıkça ortada. Bu durumda, tanımadığım bir adamla barda içki içip işleri karıştırmanın ne gereği var?"

"Çünkü sen genç ve güzel bir kadınsın, önünde upuzun bir hayat var. Arada sırada bu kafesten dışarı adım atmalısın. Bunları benim söylemem sana saçma gelebilir ama doğruyu söylüyorum." Essie'nin elleri tekrar yapmakta olduğu işe döndü. "Senin kendini buraya hapsedip aramızda kaybolup gitmen en son isteyeceğim şey. Yarınki buluşmaya git, içkini de iç, sohbetini de et. Bu bir emirdir."

Annesinin bu söyledikleri Phoebe'nin çok hoşuna gitmişti. "Yani, bu bir söylediğimi yap, yaptığımı yapma durumu mu?"

"Aynen öyle. Anne ayrıcalığı."

"Öyleyse yaparım herhalde." Yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü, arkasını döndü ve "Anne? Bu hafta sonu Carly'yle internetten alışveriş

yapmak yok," dedi.

"Ya?" Ağzından dökülen tek hece hayal kınklığıyla doluydu.

"Anne ayrıcalığı," diye tekrarladı ve odadan çıkıp işinin başına döndü.

3

Phoebe odanın ön tarafında yerini aldı. Çeşitli rütbelerden sivil giyimli ve üniformalı yirmi beş polis memuruna eğitim veriyordu.

Odadakilerin büyük bir kısmının orada olmayı istemediğine adı gibi emindi. "Bugün, kriz durumlarında ve rehin alma vakalarında arabulucunun stratejik rolü hakkında konuşacağız. Öncelikle, dünkü toplantıyla ilgili sorusu olan var mı?"

Birisi el kaldırdı. Phoebe içinde oluşan rahatsızlık duygusunu bastırmaya çalıştı. Memur Arnold Meeks, üçüncü kuşak polislerdendi. Phoebe, onun dik başlı, aksi ve geri kafalı olduğunu düşünüyordu. Üstüne üstlük, hepsine ağır basan maço tavırları vardı.

"Memur Meeks?"

"Evet, efendim." Genellikle yılışık yılışık sırıtarak söze başlar ve öyle de devam ederdi. "Geçen gün, Aziz Patrick Günü'nde çatıdan atlamaya çalışan şahsı siz mi engellemiştiniz?"

"Evet."

"Efendim, eğitim toplantısını sizinle yapacağımızı öğrenince, olayı biraz inceledim. Şimdi, merak ettim de, olay sırasında arabuluculuk kurallarının bazılarını çiğnemişsiniz. Siz FBI eğitimi almış biri olduğunuz için mi durum böyle?"

Genç kadının gizli servis eğitimi almış olması, rütbesinden dolayı ona hep zorluk çıkarıyordu ve yanlış anlamalara sebep oluyordu. "Hangi kuralları çiğnedim, Memur Meeks?"

"Şey, efendim -"

"Ben size rütbenizle hitap ediyorum, siz de aynısını yapabilirsiniz."

Adamın yüzünde beliren rahatsız ifadeye baktı. "Şahıs silahlıydı, ama siz onunla yüz yüze çarpışmaya girdiniz, yani koruma desteği olmadan."

"Bu doğru. Ayrıca, bir arabulucu, mümkün olduğu kadar silahlı biriyle yüzyüze görüşmekten kaçınmalıdır. Ancak şartların öyle gerektirdiği durumlar da olabilir ve biz bu tür kriz durumlarım ikinci dönemde, tatbikat dersinde işleyeceğiz.'

"Neden -"

"Oraya geliyorum. Bana göre, o günkü olay yüzyüze olmayı gerektiriyordu. İşin gerçeği, bu yöntem yüksekten atlama vakalarında daha çok işe yarıyor. Şahıs daha önce şiddet eyleminde bulunmamış ve silahla kimseyi vurmamış. Bu tür bir vakada, ben, arabulucu olarak yüz yüze görüşmenin avantaj ve dezavantajlarını değerlendirip tartmak durumundaydım. Bence bu durumun avantajları risklerinden fazlaydı. Daha önceki oturumlarda konuyla ilgili diğer görüşlere yer verdiğimize göre -"

"Efendim - Teğmenim." Arnie, genç kadın anlasın diye kasten duraklayarak konuşmuştu. "Adama alkol verdiğiniz de doğru mu?"

Bahse girerim aletin minnacıktır, diye düşündü Phoebe. "isteği üzerine ona bir bira verdim. Pazarlık sırasında şahsa alkol vermek teşvik edilmez ancak yasak da değildir. Bu arabulucunun inisiyatifinde olan bir şeydir; duruma dair hissiyatına ve değerlendirmelerine göre karar verir."

"Onu sarhoş edip, çatıdan düşmesine sebep olabilirdiniz." Sınıfta Arnie'nin bu yorumuna kıs kıs gülenler oldu. Phoebe başını eğip seslerin kesilmesini bekledi.

"Bir dahaki sefere eğer o çatıda siz olursanız memur bey, bir birayla kafayı bulduğunuzu hatırlar ve size nefis bir şişe kola getiririm."

Odadakiler artık kendilerini daha fazla tutamayıp kahkahalarla güldüler. Arnie'nin yüzü sinirden kıpkırmızı olunca, Phoebe lafı kısa kesti. "Defalarca söylediğim gibi, arabuluculuğun belli ilkeleri olmasına karşın, bu görevde esnek olunmalıdır; değerlendirme yapabilmeli, anlık karar alıp uygulayabilmelidir."

"Ama alkol veya ilaç vermenin riskli olduğunu kabul ediyorsunuz?"

"Kesinlikle. Ben bu vakada riskin düşük olmasını ölçü olarak aldım. Şahıs alkol talep etmedi; çok kibar bir şekilde bir bira içip içemeyeceğini sordu. Ona istediği şeyi götürmem, hem kontrolün bir süre onun elinde olmasını, hem de bana silah çekmeyeceğine dair verdiği sözün karşılığını almasını sağladı. Bana da yanına gidip onunla konuşabilme fırsatı verdi. Müsaade edin de bitireyim," diye Arnie'yi engelledi, çünkü adam sırıta sırıta konuşmaya devam etmek için ağzını açmak üzereydi.

Genç kadın, sakin ve soğukkanlı bir ses tonuyla devam etmeden önce bekledi. "Yaşamın korunması, her zaman için arabulucunun ilk hedefi

olmuştur ve hep de öyle olacaktır. Bunun dışında her şey kesinlikle ve kesinlikle ikinci derecede önemlidir. Dolayısıyla, her olayın kendine özgü olması gibi, ben bu olayda yüz yüze olmayı seçtim. Ona tek bir şişe bira vermeyi tercih ettim çünkü seçimlerin onu vazgeçirmede bana yardımcı olacağına inanıyordum. Hayatta olması, yara almaması ve silahını çekmeyip bana teslim etmiş olması da, bu olayda seçimlerimin doğru yönde olduğunu gösteriyor."

"Olaya üçüncü şahısları da karıştırdınız."

Şimdi de Phoebe gülümsüyordu, ama onun gülümsemesi daha sevimliydi. "Memur Meeks, bu olayla ve özellikle de benim bu olayı ele alışımla ilgili bir takım sorularınız ve sorunlarımız var gibi görünüyor. Adam oradan atlamış olsaydı daha mı çok memnun olurdunuz merak ediyorum."

"Sadece dört kat yukarda durduğunu göz önüne alırsak, en fazla bir ya da iki kırıkla kurtulurdu. Tabii daha önce sizi ve kendini vurmamışsa."

"İlginç bir düşünce zinciriyle karşı karşıyayız. Kişiye inanmamak, intihar vakalarında dikkat edilmesi gereken çok ciddi bir durumdur ve o şahsın ölmesiyle sonuçlanabilir."

Tokasından fırlayan bir tutam saçı yerine yerleştirmek için elini gelişigüzel başına uzattı. Sonra her zamanki ses tonuyla devam etti. 'Aynı düşüncelere sahip bir arabulucu tanımıştım. Yerden üç buçuk metre yükseklikten atlamak üzere olan silahsız bir adamla ilgili bir dizi düşüncesi vardı. Kendi bakış açısıyla, bu baş belası bir durumdu ve değerli zamanını daha Önemli şeylere harcamaktan onu alıkoyuyordu. Ve bunu adama belli etti. Adam baş aşağı kaldırıma çakıldı. Adamın kesinlikle ölmüş olduğuna dair size garanti verebilirim, Memur Meeks."

"Sizce bu baş belası durum niçin morgda son buldu?" Birisi, 'Arabulucu işi berbat etti," diye bağırdı.

"Doğru cevap. Arabulucu en önemli talimatı atlayarak işi berbat etti: İnsan yaşamını korumak."

"Olayla ilgili başka yorumları ya da sorulan olanlar, detaylı olarak yazıp bana verebilirler. Ama şimdi kaldığımız yerden devam etmemiz gerekiyor."

"Ben, şey - "

"Memur Hanım." Phoebe'nin nadiren açığa çıkan öfkesi patlamak üzereydi. "Bu toplantıyı kimin yönettiğini unutuyor olmalısınız. Ben yönetiyorum. Belki rütbe hiyerarşisi hususunda da kafanız karışmış olabilir. Ben sizin üstünüzüm."

"Bayan, bana öyle geliyor ki, bir kriz yönetimi sırasında, tartışmaya açık kararlarınızdan söz etmek istemiyorsunuz."

"Çocuğum, bana Öyle geliyor ki, sizden daha yüksek rütbeli bir bayan söylediğinde, hayır kelimesini anlamaktan acizsiniz. Ayrıca hem sabit fikirli hem de münakaşacı bir tavır içindesiniz. Bunlar bir arabulucu için son derece yetersiz ve kötü vasıflardır. Durumu amirinize bildireceğim ve umuyorum ki bir an önce birbirimizi rahat bırakmış olacağız. Şimdi çenenizi kapatıp kulaklarınızı iyice açmanızı istiyorum. Bu bir emirdir Memur Meeks. Emrimi görmezden gelmeyi seçerseniz, şu anda bunu itaatsizlik olarak sicilinize işleyeceğim. Yeterince açık mı?'

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, gözleri hiddet ışıltıları saçıyordu. Buna rağmen sözüne devam etti.

"Pekâlâ. Şimdiki konumuz stratejiler, ekip çalışması ve arabulucunun rolü."

Toplantı sona erer ermez, Phoebe doğruca bayanlar tuvaletine gitti. Kafasını duvarlara çarpmamak için kendine engel oldu ve aynaya dönüp lavaboya tutundu.

"Arnold Meeks'in aleti ufacık bir havuç kadar; yılışık, *küstah* tavırlarıyla serçe parmak kadar olan şeyinin acısını çıkarmaya kalkışıyor."

Omuzlarını indirip rahatladı. Tam o sırada bir sifon sesi duyunca başı öne düştü. Kabinleri kontrol etmeden avaz avaz aynalara konuşmuştu; nasıl böyle salakça bir şey yapabilirdi?

Dışarı çıkan kadını tanıyor olması, rezil olmadığı anlamına gelmiyordu. Esmer dedektif Liz Alberta, cinsel taciz ve ırza geçme vakalarına bakan sıkı bir polisti.

"Teğmenim." "Dedektif."

Liz musluğu açtı, aynadaki aksini izler gibi başını sağa sola döndürdü. "Arnie Meeks bok kafalının tekidir," dedi.

"Ah," diye iç çekti genç kadın. "Güzel."

"Molalarda hep belden aşağı espriler yapar. İyi esprilere herkes gibi ben de gülerim. Erkeklerin klasik geyik muhabbetleri işte. Ama bazı istisnalarım vardır. Hani şu, eteği başına geçmiş kadın, pantolonunu indirmiş erkekten nasıl daha hızh koşar diye bayat bir espri var ya, onu bana yapmaya kalkıp, tecavüz vakalarının büyük bir kısmının uydurma olduğunu söyleyince, o istisnayı devreye soktum."

"Bok kafa böyle mi söyledi?"

"Ya, aynen öyle. Ben de şikâyet dilekçesi verdim. Onun için benden pek hazzetmez.' Liz, kısa siyah saçlarını eliyle kabarttı. "Onun o minicik aletinin ucuna kadar her şeyinden nefret ediyorum." Ellerini kurularken, neşeyle güldü. "Teğmenim."

"Dedektif" diye selam veren Phoebe arkasını döndüğü sırada, Liz kâğıt havluyu çöpe atıp dışarı çıktı.

Hoşuna gitmese de Dave'in yanına gitti. Konferans salonundan kendi ofisinin bulunduğu bölüme kadar olan iki kat merdiveni her zamanki gibi koşarak çıktı. Merdiven başına geldiğinde Dave ceketini omzuna atmış, odasından çıkmak üzereydi.

"Ava, sanırım çıkıyorsun." "Toplantım var. Önemli miydi?" "Olabilir. Sonra gelirim."

Dave saatine göz attı. "Sadece iki dakikan var," diyerek geri döndü ve odasına girdi. Phoebe kapıyı arkalarından kapatırken de hiçbir şey demedi.

İlk karşılaşmalarından bu yana hiç değişmemişti. Şakakları hafifçe kırlaşmış, gözlerinde, erkeklerde karakter, kadınlarda yaşlılık belirtisi dedikleri, çizgiler oluşmaya başlamıştı. Ama Phoebe'ye göre hâlâ pırıl pırıl parlayan gözlerinden, sessiz ve mütevazı bir bilgelik yaymaya devam ediyordu.

"Bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor çünkü bir bakıma beceremediğim anlamına geliyor. Ama yine de Memur Arnold Meeks'i benim eğitim programımdan almanı rica ediyorum."

"Sebep?"

"Ona hiçbir şey öğretemiyorum. Hatta, buradaki prensip ve stratejilere karşı önyargılı olmasına neden oluyorum."

Dave masasına yaslanarak süresini aştığı halde istiyorsa devam edebileceğini belirten bir işaret verdi. "Kafası basmıyor olabilir mi?"

"Hayır, efendim, ama kuş beyinli olduğuna şüphe yok. Bence öyle." "Babası hâlâ görev başında. Orospu çocuğunun tekidir."

Phoebe biraz olsun rahatlamıştı. "Bunu duymak beni çok şaşırttı, adeta şok oldum."

"Göreve atanan tüm memurların eğitimlerini tamamlamalarını istiyorum. Değerlendirmelerinde Memur Meeks'le ilgili düşüncelerini aktarabilirsin. Hepsinin bu eğitimi bitirmesini istiyorum, Phoebe. Sen de biliyorsun ki, öğrettiklerinin hiç değilse birazı bile işe yarayacaktır, kuş beyinlilerde bile."

"Onu toplantı sırasında çok fena haşladım." "Hak etmiş miydi?"

"Çok daha fazlasını hak etmişti. Fakat şimdi bana çok sinirlendiği için büyük ihtimalle beni dinlemez artık."

"En az hasarla işi bitir ve yoluna devam et," diyerek genç kadının omzuna dokundu. "Gecikiyorum."

"En az hasarla işi bitir," diye mırıldanırken uzanıp Dave'in kravatını düzeltti.

Adam ona gülümsedi. "Birlikte çalıştıklarım arasından en iyisi sensin. Bunu unutma ve kuş beyinli Meeks'le ilgilen."

"Başüstüne, efendim, Yüzbaşım."

Birlikte çıktılar; genç kadın ceketini çıkarırken dışarıda işe ara vermiş birkaç polis memurunun arasında duran Arnie'yi fark etti. Midesi kasılmış olabilirdi ama adamın yanına yaklaşırken yüzünde gayet sakin bir ifade vardı. "Memur Meeks, Yüzbaşı göreve atanan tüm memurların eğitimi tamamlamalarını istiyor. Pazartesi sabahı, programda belirtilen saatte sizi burada görmeyi bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, efendim."

"Şimdi, üçünüzün de burada sallanmaktan daha önemli işleri olduğuna eminim. Derhal işinizin başına dönün."

"Anlaşıldı, efendim," diye tekrarladı, ses tonu bile genç kadının tüylerini diken diken etmeye yetti. En az hasarla işi bitir, diye kendi kendine hatırlattı. "Yaptığımız toplantılardan her ikimizin de bir şeyler Öğrenebileceğini umut ediyorum."

Uzaklaşırken adamın ne dediğini duyamadı, yavaş ve anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu. Ama gülüşmeleri rahatlıkla duyuyordu.

Umursamadı; Quantico'da FBI eğitiminden geçmiş, aldığı onca polislik ve arabuluculuk eğitiminde canı çıkmış, hem de aralarında sayıca onda bir azınlıkta olan bir kadın olarak, bu gülüşmeleri daha *önce* de çok duymuştu.

Bu arada poposunu hedef alan bakışların da farkındaydı, bu onu çileden çıkartabilirdi ama poposunun hakkı yenemezdi hani.

Ofisine girince telesekreterinde bir mesaj olduğunu gördü. Anlaşılan ukala bir polis ve dikizlenen bir popodan daha büyük sorunları vardı.

Arabasının tamir masrafı, pazarlık dahil yedi yüz elli dokuz dolar tutmuştu. 'Allah kahretsin!"

Pes etmiş bir halde başını masaya dayayıp bir müddet öylece kaldı. Otobüse binip eve geldiğinde, tekrar dışarı çıkma ihtimali olduğu için bayağı hayıflandı. Dışarı çıkma fikri bile - otobüse bin, barda oturup gevezelik yap, geri dönmek için bir daha otobüse bin - son derece aptalca görünüyordu.

Duncan'ın numarasını bulup, randevuyu iptal etmeliydi. Zaten bu yarım saatliğine içki teklifi, zayıf anına denk gelmişti - ah o lanet olası gamzesi yok muydu! Eve dönerken yarım saatte yapılabilecek daha başka bir sürü şey düşünmemiş miydi?

Köpük banyosu. Yoga. Cilt bakımı. Masanın ıvır zıvır çekmecesini elden geçirme.

Hepsi de daha işe yarar şeylerdi. Ama anlaşma anlaşmadır.

Carly son sürat koşup Phoebe'nin kollarına atıldı. Kocaman bir 'Carly Kucaklaması' her türlü gerginliği silip atardı.

"Büyükannenin parfümünü sürmüşsün." Kızını güldürmek için boynunu, içine çeke çeke kokladı.

"Bir kez sıkmama izin verdi. Yemek de hazır, ödevimi de bitirdim." Geriye yaslanıp, annesinin yüzüne gözlerinin içi gülerek baktı. "Bu gece bulaşık yıkamaktan kurtuluyorsun."

"Vay canına. Bunu hak edecek ne yaptım?"

"Artık randevun için hazırlanabilirsin. Hadi anne!" Carly, Phoebe'nin elinden tutup onu salona sürüklerken kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu.

"Büyükannem, mavi kazağını giysin, dedi. Ava da arkadan bağlanan beyaz bluzu giymen gerektiğini söyledi. Ama *bence yeşil* elbiseni giymelisin."

"Yeşil elbise böyle ayaküstü bir gece buluşması için bence uygun değil." "Ama o elbisenin içinde öyle güzel görünüyorsun ki."

Anne kız içeri girerken Ava, "Onu akşam yemeğine çıkarken giymek için ayırmalı," dedi. "Hemen otur, her şey hazır. Makyajını yapman için sana bol zaman bıraktık."

"Alt tarafı bir içki. Sadece barda bir kadeh içki, o kadar."

Ava ellerini kalçasına dayadı. "Pardon? Bu gece sen bu şehirdeki tüm talihsiz yalnız kadınları, mikrodalgaya koyduğu Diyet Form makarnasını tek başına yiyecek olan kadınları temsil ediyorsun. Bir de tek yoldaşı *Sexarıd the City dizisinin tekrarları* ya da romanıyla bu gece yatağına yatacak bütün kadınları. Sen - " dedi parmağını genç kadının yüzüne uzatarak, 'bizim umut ışığımızsın'."

"Aman Tanrım."

Essie yerine oturmadan Phoebe'nin omzunu tuttu. "Ama yine de seni zorlamak istemeyiz."

Umut ışığı olmaya hiç niyeti yoktu, yine de otobüse bindi. Ava'nın araba teklifini tam üç kez geri çevirmek zorunda kaldı ve siyah bir kazak ve kot pantolon giyerek Carly'yi de hayal kırıklığına uğrattı ama en azından onun seçtiği küpeleri taktı ve makyajını tazeledi.

Biliyordu ki yaşam tavizlerle doluydu.

Dışarıya çıktığında, bisikletiyle şımarık şımarık etrafında dönmeye başlayan on beş yaşındaki Johnnie Porter, ona ıslıkla laf attı. "Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz, Bayan MacNamara. Çılgın bir randevu ha?"

Genç kadın, randevuya gitmeye dünden razı bir görüntüsü olduğunu düşünüp kaygılandı. "Sağ ol, Johnnie, ama öyle değil. Otobüse yetişmem lazım."

"Bir yere gidiyorsanız, atlayın bırakayım." Bisikleti şaha kaldırarak havasını attı. "Sizi götüreyim."

"Dostluğun için sağ ol, ama otobüsle gideceğim. Annen nasıl?"

"İyi, iyi. Susie Teyzem yanında." Dönmeye devam ederken bir yandan da gözlerini devire devire Phoebe'yi süzüyordu. "Kuzenim Juliet'in düğününü

konuşuyorlardı. Ben de tüydüm. Gidonumun üstüne binmek istemediğinize emin misiniz?"

On beş yaşında bir oğlan nasıl oluyor da cinsellikle dolu böylesine imalar yapabiliyordu. "Eminim."

"Sonra görüşürüz."

Johnnie kaldırımdan aşağı uçarak giderken, başı belaya girecek, diye düşündü Phoebe. Araba kullanacak yaşa geldiğinde Tanrı mahallemizi korusun.

Otobüs durağından East River Caddesi'ne doğru yürüdü. Hava oldukça serindi ama neyse ki kazağını giymişti. Sokaklarda gezip eğlenen bir sürü insan vardı. Restoranlara, klüplere girip çıkıyor, vitrinlere bakıyor ya da sadece nehri seyrediyorlardı.

Ne çok çift var, diye düşündü, el ele vermişler, ılık ılık kokan havayı içlerine çekiyorlar. Annesinin dediği doğruydu. Bu güzel bahar akşamında elini tutacağı birinin olması hoştuyani hoş olabilirdi.

Kendi özel durumuna bakılırsa, bu tür şeylere kafa yormamak en iyisiydi.

Özellikle de çok hoş bir adamla içki içmek üzereyken.

Aslında tutulacak o kadar çok el vardı ki, nehir kıyısında tek başına yürümek, onun için bulunmaz bir nimetti. Bu anın tadını çıkar, diye kendi kendine nasihatte bulundu ve vakti kısıtlı olduğundan adımlarını yavaşlattı, nehre doğru döndü ve bu anın tadına varmaya çalıştı.

Şuraya bak, diye düşündü, tek başına dolaşan sırf kendisi değildi. Az ilerde, ağaçların gölgesinde bacaklarını iki yana açmış, nehri seyreden, kendi gibi yalnız bir adam vardı. Spor şapkasının siperliği yüzüne eğilmiş, giydiği koyu renk rüzgârlıktan asker palaskası gibi iki tane fotoğraf makinesi sarkıyordu.

Herkes çift olarak dolaşmıyordu.

Cumartesi, Carly'yle buraya yürüyüşe gelebilirlerdi. Başını arkaya doğru eğdi ve saçlarını ılık rüzgâra bıraktı. Çocukcağızın buralarda gezip, karşısına çıkan her şeyi herkesi görmekten çok memnun kalacağına emindi.

İlk önce kuralları belirlemeleri gerekiyordu. Öğle yemeğine evet. Müthiş ödüllere hayır. Hele tamircide rehin kalmış bir arabayla asla olmaz.

Şu yürüyüşü indirim mağazalarından uzak bir parkta yapmak muhtemelen daha akıllıca olacaktı.

Bu plan başarıyla sonuçlanabilirdi.

Saatine bakıp kıyıdan uzaklaştığı sırada adamın fotoğraf makinelerinden birini ona doğrulttuğunu fark etmedi.

Svvifty's Bar'ın adındaki 'i' harfinin noktası bir yoncadan oluşuyordu. Lekeli cam panelin üzerinde ekose desenler vardı. Kapının kulbu pirinçten yapılmıştı. Dış duvarlar ise soluk sıva rengindeydi, bu renk ona kartpostallarda gördüğü İrlanda köylerinin gölgeliklerini hatırlattı. Duvarda asılı saksılardan capcanlı çiçekler ve yemyeşil sarmaşıklar sarkıyordu.

Küçük detaylar, diye düşündü. Adam küçük detaylara önem veriyordu.

İçeri adım attığında, ilk gelişinden farklı bir şey göremedi. Kocaman bar tezgâhı, mekânın tarzını belirliyordu. Burası canlı eğrelti otları ve elmalı martinilerin buluşma yeri olamazdı. Ama bir bardak bira ya da İrlanda içkisiyle biraz sohbet edip müzik dinlemek isteyenler tam yerine gelmişti. Oturma bölmeleri derin ve rahattı, koyu renk masalar cilalı ahşaptandı. Tavandan sarkan lambaların renkli camlan du- varda gölge oyunları yapıyordu. Antika taş şöminenin kızıl alevleri için için yanıyordu. Barda insanı İçtenlikle karşılayan samimi bir hava vardı. Masasının üstü içki kadehleriyle dolu olan bölmelerin birinde müzisyenler oturuyordu. Siyah saçları, kızıl ışıltılar saçan kız, kemanın yayını tellerin üzerinde coşkuyla gezdirirken, hareketleri müziğin pürüzsüz sesinin içinde kaybolup gidiyordu. Dedesi olacak yaşta bir başkası, küçük akordeonuyla melodinin ritmine uyuyor. Phoebe'ye meleklerin kanatlarını hatırlatan, uçuk san saçlı genç bir adam gayda çalıyordun Sonra masadaki diğer adam da kadehini bırakıp kemanını eline alarak yavaşça şarkıya katıldı.

Neşe dolu, diye düşündü Phoebe. Neşe dolu bir müzik ve yanında da neşe dolu bir muhabbet. Etrafa serpiştirilmiş neşe saçan ışık ve renkler. Eski maşrapalar, boğumlu fıçı, muhtemelen İrlanda'dan gelmiş toprak kaplar, İrlanda yapımı bir arp, Guinness birası tabelaları.

"Tam zamanında geldin."

Genç kadın sesin geldiği tarafa döndüğü anda, Duncan onun ellerini ellerinin arasına aldı. Gülümsemesi... O gülümseme Phoebe'ye orada olmak istemediğini unutturuvermişti.

"Burası hoşuma gitti," dedi. "Müzik de Öyle."

"Her gece çalarlar. Masamız hazır." Şöminenin önündeki masaya doğru ilerlediler, genç kadın rahat koltuğa gömüldü.

Phoebe, bu anın tadını çıkar, dedi içinden kendi kendine. "En güzel yer burası sanırım."

"Sana ne ısmarlayayım?"

"Bir bardak bira içerim, teşekkürler."

"Hemen dönerim." Bara gidip servis yapan kızla konuştu ve az sonra bir bardak birayla geri döndü.

"Sen bir şey içmiyor musun?"

"İşteyken bir bardak Guinness içmiştim." Yumuşacık bakan mavi gözlerini onun gözlerine dikti. "Ee, nasılsın?"

"İyi sayılır. Sen nasılsın?"

"Sana cevap vermem için kronometren olup olmadığını bilmem gerek." "Kusura bakma, öbür çantamda kalmış."

"O halde iyiyim diyebilirim. Ama seni ikna edememiş olsaydım, bu beni sürekli rahatsız edecekti. Biliyor musun, çok güzel bakıyorsun."

"Teşekkürler. Genellikle Öyle bakarım."

"Seni köşeye sıkıştırdım." Şakağına dokundu, sonra birasını getiren garson kıza gülümsedi. "Sağ ol, RJ."

"Ne demek." Garson kız masaya bir kâse kraker bıraktı, Duncan'a göz kırptı ve Phoebe'ye de şöyle bir göz atıp tepsisini alarak başka bir masaya doğru gitti.

"Evet, sağlığına." Bardaklarını tokuşturup biralarını yudumladılar. 'Ya, kendi kendime sorup duruyorum, o gün halin İntiharcı Joe yüzünden mi orda kaldım yoksa sen çok seksi olduğun için mi. Öyle bir durumda bunu düşünmüş olmam çok uygunsuz ama sanırım orada kalmamın sebebi ikinci düşüncemdi."

Genç kadın daha yavaş yudumlar alıyor, bir yandan da onu izliyordu! Genç adamın gülerken ağzının kenarında beliren gamzesi, mıknatıs gibi onu kendine çekiyordu. "İkinci düşüncen mi?"

"Tabii ya, ilki şey gibiydi... Şükürler olsun, bu işin altından kalkacak." "Yabancılarla konuşurken kendine hep bu kadar güvenir misin?"

"Hayır. Belki. Bunu düşünmem lazım." Eğilince, dizleri yaklaştı ve kot pantolonları hışırtıyla birbirine sürtündü. "Sana bakınca ne yaptığını bilen, ateşli bir kadın gördüm ve takılıp kaldım. İşte bu yüzden seni tekrar görmek istedim, hem nasıl olup da o hale geldiğini çözerim belki diye düşündüm. Çok zekisin, tabii bu da bir artıdır ama bu dediğim sadece yaptığın işle alakalı değil, yine de bu iş için çok gençsin, Teğmen."

"Otuz üç yaş hiç de genç değil." "Otuz üç? Aynı yaştayız. Hangi ay?" "Ağustos."

"Benimki Kasım. Benden yaşlısın." Başını salladı. "İşte şimdi bittim ben. Yaşlı kadınlar çok seksi olur."

Phoebe onun bu esprisine gülerken, bacak bacak üstüne atıp adama biraz daha yaklaştı. "Komik birisin."

'Zaman zaman. Eğer puanlan sayıyorsan, ciddi ve hassas taraflarım da vardır."

"Ne puanı?"

"Bu tür durumlarda hep uygulanan bir puan sistemi vardır. Adam temizse ya da kadının güzel göğüsleri varsa puan artar. Adam aptal aptal sırıtıyor, kadın spordan nefret ediyorsa puan azalır."

"Peki ben nasılım?"

"Henüz o kadar puanı toplayacak kapasitede bir hesap makinesi icat edilmedi."

"Akıllıymış da. Puanın arttı." Birasını yudumlarken adamı süzüyordu. Sol kaşının kenarında çapraz bir yara izi vardı. "Yine de bu kadar az veriyle zeki ve yetenekli olduğuma karar vermen oldukça riskli - Tabii bu özellikler toplama dahil mi değil mi bilemem."

"İnsan sarrafıyımdır. İşbaşında eğitim aldım." "Bar işletirken mi?"

Ondan önce. Barmenlik ve taksi şoförlüğü yaptım. İki işi birden yaparken çeşit çeşit insan tanıman garanti, bir de insanları çok çabuk sınıflandırabiliyorsun."

"Taksi şoförlüğü yapan barmen."

"Ya da barmenlik yapan taksi şoförü." Uzanıp kadının saçını kulağının arkasına attı ve gümüş küpesine dokundu. Bunu öyle gelişigüzel ve yumuşak bir hareketle yaptı ki, genç kadın verdiği samimi tepkiye kendi de hayret etti.

"İkisinin saatlerini çok rahat ayarlıyordum," diye devam etti, "ve kendi barımı açacak kadar da kenara para koyabildiğimi fark ettim."

"Böylece büyük Amerikan rüyası gerçekleşti."

"Amerikan rüyası henüz çok uzaktaydı ama sadece benim emektarın içinde vites sallayarak elime geçenle Slam Dunc'ı açamazdım."

"Nasıl yaptın? Banka mı soydun, uyuşturucu işine mi girdin yoksa bedenini mi sattın?"

"Bu şıkları düşünmedim diyemem ama yapmadım. Piyangodan çıktı."

"Yok canım. Ciddi misin?" Keyifle, büyülenmiş gibi kadehini kaldırdı, ardından uzanıp bir kraker aldı.

"Evet, talih kuşu ya da artık kader mi dersin, nasıl adlandırırsan işte. Ara sıra bilet alırdım. Doğrusunu istersen kırk yılda bir alırdım. Sonra bir gün, bir kutu altılı bira almak için girdiğim marketten bir bilet alıp çıktım."

"Numaralan sen mi seçtin yoksa bilgisayar mı?"

"Ben, kendim seçtim. Yaşım, taksinin plakası, altılı kutu için altı rakamı falan. Rastgele yani, ve.. .bingo. Hani insanlar der ya, böyle bir şey kazanırsam ya da kazanınca işimi bırakmam, yaşantımı değiştirmem diye."

"Evet?"

"Yanlış olan ne?"

Phoebe güldü ve ağzına bir kraker daha attı. "Belli ki, taksi şoförü bir barmen olarak emekli oldun."

Emin ol öyle. Kendi barımı açtım. Bu harika bir şeydi. Tuhaf olan - ki burada puanım düşebilir — iki-üç ay sonra, aslında aralıksız her gecemi bir barda geçirmek istemediğimin farkına varmamdı."

Genç kadın etrafına baktı; müzik yavaşlamış, dinlendirici bir tonda çalıyordu. "Oysa iki barın var. Ve işte buradasın."

"Şimdilik. Duncs'taki hissemin neredeyse yarısını tanıdığım birine sattım.

İrlanda tarzj bir bar açmayı düşünüyordum." "Ve Swifty's böyle ortaya çıktı." "Evet."

"Dünya turuna çıkmadın mı? Gösterişli bir araba falan da mı almadın?" "Biraz ondan, biraz bundan. Bu arada sen nasıl - ?"

'Yok, yok, bu soruyu sormazsam rahat edemem." Parmağını adama doğru salladı. "Belki kabalık olacak, ama sormak zorundayım. Ne kadar kazandın?"

'Yüz otuz sekiz milyon dolar."

Phoebe ağzında krakerle az kalsın boğuluyordu. Sırtına vuran Duncan'ı eliyle durdurdu. "Aman Tanrım."

"Evet, ben de aynen öyle dedim. Bir bira daha ister misin?"

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan genç kadın başını salladı. "Piyangodan yüz otuz sekiz *milyon* dolar mı kazandın?"

'Ya, bir düşünsene. Satın aldığım en güzel altılı kutuydu. O zaman baya haber olmuştu. Duymadın mı?"

"Ben..." Hâlâ yutkunup duruyordu. "Bilemiyorum. Ne zamandı?" 'Yedi yıl önce Şubat ayıydı."

"Şey..." Saçıyla oynarken *milyon* lafı hâlâ kulağında çınlıyordu. "Ben o tarihlerde doğurmakla meşguldüm."

"Güncel olaylara yetişmek zor olmuştur tabii. Çocuğun var, öyle mi? Kız-erkek?"

"Kız. Adı Carly." Adamın bakışlarının sol eline kaydığını gördü. "Boşandım." "Marifetler giderek artıyor. Tek ebeveyn, enerjisi yüksek bir iş. Mükemmel bir el-göz koordinasyonun olduğuna iddiaya girerim."

"Antrenmanlı olmak gerekiyor." Milyonlar, diye düşündü. Üst üste istiflenmiş milyonları vardı, ama Savannah'ta güzel bir barda, bira satarken sıradan bir adamdan farksız görünüyordu. Şirin mi şirin gamzesi, çekici yara izi ve müthiş seksi gülüşü olan sıradan bir adam. Ama yine de.

"Niçin Güney Pasifik adalarından birinde yaşamıyorsun?"

"Burayı seviyorum. Sevdiğin yerde yaşamıyorsan, zengin olmanın hiçbir anlamı yok. Sen kaç yıldır emniyette çalışıyorsun?"

"Şey..." Aklı başından gitmişti. O sevimli-komik adam gitmiş, yerine sevimli- komik multimilyoner gelmişti. "Ben... okul biter bitmez FBI'da göreve başladım, daha sonra - "

"FBI'da mı çalıştın? *Kuzuların Sessizliği'ndeki Clarice Starling gibi* yani? Bir de Dana Scully vardı, o da kızıl saçlıydı bu arada. Özel Ajan MacNamara ha?" Uzun ve abartılı bir iç çekti. "Gerçekten de *baş döndürücü bir kadınsın."*

"İşte bu nedenlerle, Savannah-Chatham Emniyet Müdürlüğü'ne geçtim. Rehin alma ve kriz vakalarında arabuluculuk görevine atandım."

"Rehin mi?" Adamın o romantik bakışları birden ciddileşti. "Hani adamın teki, bir işyerinde masum insanlardan barikat oluşturup, on milyon papel ya da İşte bütün kahverengi gözlü mahkumların serbest bırakılmasını falan ister ya, onun gibi adamlarla sen mi konuşuyorsun?"

"Savannah'ta böyle bir durum olduğu zaman."

"Ne söylemen ya da ne söylememen gerektiğini nasıl biliyorsun?" "Arabulucular bu konuda özel eğitim alırlar ve kanunların uygulanmasında da deneyimleri vardır. Ne oldu?" diye sordu genç adam başını sallayınca.

"Hayır. Önemli olan bütün bunları *biliyor olman. Eğitime varım, deneyime de* tabi ama bilmek çok önemli."

Ne tuhaf, diye düşündü Phoebe. Arnie Meeks gibi ne dediğini bilmeyen ve asla bilemeyecek olanların anlaması gerekirken, bunu Duncan'm anlıyor olması ne tuhaftı. "Bildiğini varsayarsın. Sadece duymak değil, dinlemek zorundasın. Şimdi de seni dinledim ve şunu biliyorum ki Savannah'ta yaşıyorsun çünkü Güney Pasifik'teki o adada yapacak hiç bir şey yok ya da birlikte bir şey yapacağın kimse yok. O altılı kutunun yanında bir de büyük ikramiye çıkan bileti almış olmanın getireceği şansı önceden hesap etmedin ama bunun yanında, bazen olayların bize bir şeyler söylemek istediğini de hesaba katmadın. Bana paradan bahsederken havalara girmedin çünkü her şey gerçekti, eğlenceliydi. Burada asıl önemli olan benim tepkim. Eğer ben birden harekete geçşeydim bu gece yatakta bitecekti, tabii o da eğlenceli olacaktı. Ama sonrasında beni hemen aklından çıkaracaktın."

"İşte buna bayılıyorum. Neyi iyi yapıyorsa onu yapan ve ne yapıyorsa iyi yapan bir kadın. İntiharcı Joe hâlâ benim elemanım olsaydı, o namussuza zam yapardım."

Gülümsemeliyim, Tanrım. Genç kadın parmak uçlarına kadar büyülenmişti.

Fakat..'. "Bir kadeh içki için bu kadar muhabbet yeter," dedi. "Artık eve dönmeliyim." "Kızını çok seviyorsun, o senin ilk ve son aşkın. Adını söylerken bile gözlerin ışıldıyor. Boşanman seni hâlâ biraz rahatsız ediyor, ne derece olduğunu henüz bilemiyorum. İşin senin için bir meslek değil, adeta bir misyon. İmza Taksi Şoförü Barmen," diye sözünü bitirdi. "Ben de dinlemesini bilirim."

"Hakikaten öyle. Bir içki demiştik ama ikimiz de biraz abarttık." Yerinden kalkınca Duncan da kalktı. "Seni arabana kadar geçireyim." "O zaman yolumuz uzun. Arabam tamircide. Otobüsle giderim."

"Olmaz, ben bırakırım seni. Aptal olma, çünkü değilsin." Bir eliyle genç kadının kolunu tutup, ötekiyle bardakilere el salladı ve kapıya doğru yürüdüler.

"Bu gece beni arabasına davet eden ikinci kişisin." "Yaa?"

"İlkinde bir bisikletin gidonunun üstüne oturmak durumundaydım. Ona da aynı şeyi söyledim, otobüsle gidebilirim."

"Durağa yürüyeceğine, aynı sürede aşağıdaki otoparka yürüyebiliriz, Hem söz veriyorum, bu yolculuk diğerinden çok daha konforlu olacak. Arabayla gezmek için ideal bir gece."

"Evim hemen Jones Caddesi'nde."

"Şehrin en sevdiğim caddelerindendir." Elini yavaşça genç kadının kolundan aşağı kaydırdı ve elini tutarak yürümeye başladı. "Bu cadde de öyle."

İşte nihayet ben de River Caddesi'nde sevdiğiyle el ele yürüyenlerden biri oldum, diye düşündü Phoebe. Duncan'ın eli sıcacıktı, avuç içi nasırlı ve genişti. Bu elleri, turşu kavanozunun sıkışmış kapağını zorlarken, havada uçan topu yakalarken ya da aynı rahatlıkla bir kadının göğsünü avuçlarken hayal edebiliyordu.

Uzun bacaklı, ağır ve rahat adımlarla yürüyen bir adamdı. İsterse çok güzel vakit geçirebileceği biri olduğuna karar verdi.

"Özellikle de nehir kıyısında yürümek için harika bir gece," yorumunu yaptı genç adam.

"Eve dönmem lazım."

"Söylemiştin. Üşümedin, değil mi?" "Hayır."

Park yerine yürüyüp görevliye seslendi. "Nasıl gidiyor, Lester?" "Geçinip gidiyoruz, patron. İyi akşamlar, hanımefendi."

Duncan'ın belli etmeden adama bahşiş verdiğini görür gibi oldu. Az sonra pırıl pırıl beyaz bir Porsche'un önünde durdular.

"Bunun gidonu yok." Duncan omuz silkerek güldü ve binmesi için kapıyı açtı. "Otobüsten - ya da Johnnie Porter'ın Schwinn'inden daha iyi olduğunu kabul etmek zorundayım."

'Araba merakın var mıdır?"

"Bunu bana bir-iki saat önce sormuş olsaydın, arabalarla neden selamı sabahı kesmiş olduğumu sana nedenleriyle anlatırdım." Yağ gibi kaygan deri koltuğa dokundu. 'Ama bundan çok hoşlandım."

"Bende."

Çılgın bir şoför değildi, oysa Phoebe Öyle olacağını sanmıştı, daha doğrusu öyle ummuştu. Oysa, Phoebe nasıl kendi yatak odasını avucunun içi gibi tanıyorsa, o da şehrin her köşesini biliyordu.

Ona adresi tarif etti ve hayal bile edemeyeceği bu yolculuğun keyfini sürmeye başladı. Evin önüne geldiklerinde derin bir nefes aldı ve "Çok güzeldi. Teşekkür ederim," dedi.

"Benim için zevkti." Genç adam arabadan indi ve kaldırımda duran Phoebe'nin yanına gelip elini tuttu. "Çok güzel bir ev."

"Evet, öyledir." Beyaz süslemeli, kırmızı tuğlalı ev, yüksek pencereleri ve ihtişamlı balkonlarıyla gerçekten de çok güzel görünüyordu.

Sevse de sevmese de onun eviydi.

"Ailem, sorumluluklarım. Benimkisi uzun hikâye." "Hikâyeni yarın akşam yemeğinde anlatmak ister misin?"

Genç kadın ona doğru döndüğünde içinde bir şeyler onu tekrar görme isteğiyle yanıp tutuşmaya başladı. "Ah, Duncan, çok tatlısın, varlıklısın ve de çok çekici bir araban var. Sadece kendimi yeni bir ilişkiye hazır hissetmiyorum."

"Peki akşam yemeği yemek için kendini hazır hissediyor musun?"

Bu soruya gülerek karşılık verdi ve birlikte evin girişine doğru ilerlediler. "Haftanın bazı akşamlan olabilir, duruma göre."

"Sen halka hizmet ediyorsun. Ben de halktan biriyim. Yarın akşam benimle yemek ye. Ya da başka bir gün isteğin bir şeyi yapalım. Ben de düşüneceğim.".

'Yarın akşam için kızıma söz verdim. Ama madem ki senden kaçış yok, cumartesi akşamı olsun."

"Cumartesi."

Eğildi, çok yavaş hareket etmesine rağmen genç kadın her şeyin farkındaydı. Buna rağmen onu durdurmanın saçmalık olacağını hissetti ve dudaklarının dudaklarına dokunmasına izin verdi. Hoşuna gitmişti.

Ardından genç adamın elleri omuzlarından bileklerine doğru indi ve ağzı dudaklarında hapsoldu. Artık hiçbir şey düşünemiyordu. Derinlerde, içine işleyen bir sıcaklık, yürek hoplaması ve kalp çarpıntısı. Uzun zamandır tuttuğu nefesi bırakıveren bedeni, bunların hepsini aynı anda hissediyordu.

Genç adam henüz kendini geri çekmeden, başı dönmeye başlamış, gözleri gözlerine saplanıp kalmıştı. "Of, hay Allah," dedi.

Duncan'ın yüzünde yine o gülümseme belirdi. "O zaman seni saat yedide alırım. İyi geceler, Phoebe."

"Sana da." Kapıyı açmaya çalışırken dönüp adama baktı. Kaldırımda durmuş, gülümsemeye devam ediyordu.

"İyi geceler," dedi tekrar.

İçeri girince kapıyı kilitleyip verandanın ışığını söndürdü. Kendini nasıl bir maceranın içine atmıştı acaba?

4

Tam merdivenleri çıkmıştı ki, annesi ve Ava yüzlerinde kocaman meraklı gülümsemelerle televizyon odasının kapısında göründüler.

"Evet?" Essie dayanamadı ve, "Nasıldı?" diye sordu.

"iyiydi. İçki içtik." Odasına doğru ilerlerken düşüncelere daldı. İyi geceler öpücüğü verirken nerdeyse heyecandan ayakları yerden kesilip caddenin karşı tarafına konacaktı.

Essie ve Ava birbirlerine bakıp, peşinden gittiler.

"Ee, nasıl biri? Neler konuştunuz? Hadi Phoebs, anlat." Ava dua eder gibi ellerini kavuşturdu. "Bize tüm harika havadisleri ver."

"Onun barında bira içtik. Çok güzel bir yer ve iyi vakit geçirdim. Şimdi biraz spor yapacağım."

Phoebe dolabını açıp yoga pantolonunu ve atletini alırken, iki kadın tekrar bakıştı.

"Neler konuştunuz?"

Phoebe aynadan annesine bakıp omuz silkti ve soyunmaya başladı. O kadar uzun zamandır kadın kadına yaşıyorlardı ki artık onların karşısında çıplak kalmaktan utanmıyordu. "Havadan sudan. Eskiden barmenlik ve taksi şoförlüğü yapıyormuş."

"Yaa, demek girişimci biri, öyle mi?" "Öyle de denebilir."

"Nerede oturuyor?" Ava ısrarla sordu. "Şehir merkezinde mı?" "Sormadım."

"Tanrı aşkına," Essie gözlerini tavana çevirdi. "Niye sormadın?"

— Ona sıra gelmedi." Dolabının üstündeki gümüş kutudan bir saç bandı alıp, saçını atkuyruğu yaptı.

"Kimlerdenmiş, ailesi, başka - ?"

"İnan bunlara da sıra gelmedi. Benim aklım pek başımda değildi." "Niye, çünkü adam çok çekiciydi," diye bir sonuca vardı Essie.

"O çok çekiciydi, yani çekici biri. Fakat asıl yıllar önce yüz otuz sekiz milyon dolarlık büyük ikramiyeyi kazandığını söyleyince aklım başımdan

gitti."

Bu lafın üzerine, üst kata çıkmadan önce biraz oyalandı, o arada Carly'nin odasına da bir göz attı.

Önceden hizmetçinin olan odaya el koyup kendine küçük bir jimnastik salonu yapmıştı. Rahatına düşkün bir hareket sergilediğinin farkındaydı ama bu sayede hem bir kulübe ödeyeceği üyelik aidatından kurtulmuş, hem de sabah ve akşam birer saati evde geçirme imkanı bulmuştu.

Zaten işindeyken yeteri kadar evden uzak kalıyordu ve spor yaptığı saatler bu süreye dahil değildi.

Elips şeklinde bir jimnastik aleti, birkaç ağırlık ve hatta egzersiz kasetlerini seyretmek için küçük bir televizyon bile almıştı. O spor yaparken Carly de beden dersine çalışıyordu, bu da ana-kızın birlikte daha çok vakit geçirebilmesini sağlıyordu. Annesiyle Ava da aleti kullanıyorlardı ve böylece ödedikleri paraya değiyordu.

Evde spor yapmak yalnız kullanışlı değil, aynı zamanda hesaplıydı da. En azından yaptığı masrafı çıkarıyordu.

Phoebe aleti çalıştırıp üzerine çıkarken kendi kendine güldü. Annesiyle Ava kapıda, ağızlan açık bakakalmalardı.

Essie, "Ne, *milyon* mu dedin?" diye sordu. "Evet."

"Hatırlıyorum, buna benzer bir şeyler olmuştu." Ava elini göğsüne bastırdı. "Milyoner taksi şoförü. Ona bu adı takmışlardı. Buranın yerlisi. Tek biletle. Aman Tanrım! Bu *o mu?"*

"Ta kendisi."

"Yaa. Vay canına. Otursam iyi olacak." Essie yere oturuverdi. "Buna zengin falan denmez, varlıklı da denemez, açıkçası ne denir bilemiyorum."

"Şanslı?" diye bir öneride bulundu Phoebe.

"Çok daha fazlası." Ava da Essie'nin yanına çöktü. "Demek sana bir bira ısmarladı."

Phoebe, aletin ısınma seviyesindeki hızını arttırdı. "Öyle. Bir de kraker. Sonra da Porsche'uyla beni eve bıraktı."

"Kurnaz bir tip mi? Bu kadar parası olanın kurnaz olmaması mümkün değil." 'Yok, değil. Kibar ve hoş bir adam." Bir an durup uygun sözcükleri

bulmaya çalıştı. "Feci hoş hem de ama içimde garip bir his var. Cumartesi akşamı yemeğe çıkmamızı istiyor."

"Bir milyonerle flört ediyorsun." Ava Essie'yi dürttü. "Küçük kızımız bir milyonerle flört ediyor."

Bu düşünce sinirine dokunduğundan, Phoebe aletin zorluk derecesini de kendi direncini de arttırdı. "Flört mü değil mi bilmiyorum. Kimseyle flört etmeyi de düşünmüyorum. Bir sürü dert. Yok ne giyeceksin, ne konuşacaksın? Seninle yatmak isteyecek mi - İşte orada şöyle derim: Yok ya! İstediğin gerçekten yatmak mı, çünkü bunun için biraz düşünce ve duyarlılık gerekiyor."

Ava, "Akşam yemeği," diye hatırlattı, "Cumartesi gecesi." "Evet, şey, o kibar bir adam," diye mırıldandı. "Hem de çok."

Olay yeri, küçük bir operasyonun yapılacağı bir binanın giriş katıydı. Ph'oebe, Dava Vekili Jasper C. Hughes, Tracey

Percell diye biri ve bir de William Gradey adında silahlı bir adamın içeride tutulduğu istihbaratını almıştı.

Özel tim, içeriye ve dışarıya güvenlik kordonu çekiyordu. Phoebe çantasını aldı ve olay yerinde ilk gördüğü kişinin yanına gitti. Bu kişinin Arnie Meeks olması canını sıkmıştı.

"Ne durumdayız?"

Arnie koyu renk gözlüklerini takmıştı, buna rağmen genç kadın adamın alaycı bakışlarını hissedebiliyordu. "Şahıs iki kişiyi rehin almış. Görgü tanıkları silah sesi duymuşlar. Ben geldiğimde, içeri girmeye yeltenen olursa ikisini de öldürürüm, diye bağırıyordu."

Phoebe biraz bekledi ve, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Arnie omuz silkti. "Adam, avukatın onu altı bin dolar dolandırdığını iddia ediyor, parasını geri istiyormuş."

"Kayıtlar, Memur bey?"

Arnie'nin dudaklarını nasıl büktüğüne baktı ve acaba bu alaycı bakışı evde ayna karşısına geçip çalışmış mıdır, diye düşündü.

"Aşağılık herifin içerideki iki kişiyi öldürmesini engellemeye çalışırken, açıkçası kayıt tutmaya vaktim olmadı."

"Silah sesi duyulduğunda saat kaçtı?" "Sabah dokuz civarı."

"Dokuz mu?" Genç kadın öfke ve korkunun içinde düğümlendiğini hissetti. "Neredeyse iki saat olmuş ve sen arabulucu göndermeye daha yeni karar verdin, öyle mi?"

"Her şey kontrol altında." . "Görevden alındın. Sen - " Çantasından bir kayıt sayfası çıkarırken üniformalı memurlardan birine bir işaret yaptı. "Olan biten her şey için kayıt tutulacak. Saat, eylem, kim ne demiş, ne zaman demiş." Ona da bir defter verdi.

Arnie kolunu yakaladı ve "Buraya öylece girip operasyonu devralamazsın." "Alırım." Kolunu çekip kurtardı. "Yüzbaşı yolda, Komutan Harrison da Özel

Tim"in başında. Bu arada ben de arabulucu olarak görev başındayım. Adamı telefona bağlayın." Yardımcısı olarak görevlendirdiği polise emir verdi.

"Buranın havaya uçmasını engelleyen benim."

"Öyle mi?" Aniden saldırıya geçti. "Rehinelerle tek tek konuştun mu? Hayatta olduklarını tespit ettin mi? Yaralı olup olmadıklarını? Tıbbi yardıma ihtiyacı olan var mıymış? Vaziyet planın nerede? Kayıt defterin? Bizi çağırmadan önce geçen iki uzun saat içinde, kayıp vermeden olayı halletmeye yönelik ne gibi bir ilerleme kaydettiniz?"

Telefonu elinden kaptı, defterine yazmış olduğu isimlere göz attı.

"Seninle konuşmak istemiyorum." Telefona cevap veren ses öfke ve heyecanla haykırıyordu. "Seninle işim bitti dedim."

"Bay Gradey. Ben Phoebe MacNamara. Polis merkezinde, arabulucu görevindeyim. Şu andan itibaren benimle konuşacaksınız. Sesiniz keyifsiz geliyor. Oradaki herkes iyi durumda mı, Bay Gradey? Bilmem gereken tıbbi bir sorun var mı?"

"Her şeyin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme."

"Gelin bunu birlikte halledelim. Size William diyebilir miyim? Başkaları size böyle mi hitap ediyor?"

"Konuşmayacağım."

"Yardım etmek için buradayım." Sesinden anlaşılıyordu, konuşmayacaktı ve- harekete geçmeye hazırlanıyordu. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı? Tıbbi

yardım? Su? Yiyecek bir şeyler isteyen?"

"Ben paramı istiyordum."

"Paranızı istiyorsunuz. Neden bana anlatmayı denemiyorsunuz, Bay Gradey? Yardım edebilecek miyim bir bakalım." *Geçmiş zaman kutlandı, diye defterine not* etti.

"Hepsini daha önce anlattım. Hiç kimse dinlemedi."

"Kimse sizi dinlemedi. Kızgın görünüyorsunuz. Sizi anlıyorum ve sorununuzun dikkate alınmadığını düşünüyorsanız bunun için özür dilerim. Fakat ben şu anda sizi dinliyorum Bay Gradey. Tüm sorunlarınızı çözmeniz için size yardımcı olmak istiyorum."

"Artık çok geç. Her şey bitti."

Phoebe daha silah patlamadan önce sesini beyninin içinde duydu. Adamın ses tonundan olacakları anlamıştı.

Avukat hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti, vücudunda çürük ve şişlikler vardı. Sekreter kız isteri krizine girmişti ama yaralı değildi. William Grady başına dayadığı silahla intihar etmişti.

Arkasında duran Arnie, "İyi pazarlık olmuş," dedi.

Genç kadın yavaşça dönüp öfke dolu gözlerle adama baktı. "Seni haddini bilmez piç."

"O kendini uçururken telefonda olan sendin. Ben değil," dedi ve kendine has sırıtışıyla kasıla kasıla yürüyerek uzaklaştı.

Phoebe arkasından gitmemek için kendini zor tuttu. Şimdi olmaz, öfkesi bu kadar yoğun ve derinken olmazdı çünkü her an sonradan pişman olacağı bir şey yapabilirdi - yapardı da.

Biraz bekleyebilirdi. Memur Arnold Meeks'le daha sonra ilgileneceğine dair kendi kendine söz verdi. Şu anda durmuş, binaya girip çıkan Suç Mahalli İnceleme ekibini seyrediyordu. Bir el omzuna dokundu.

"Burada yapabileceğin fazla bir şey kalmadı," dedi Dave.

"Onunla görüşme fırsatım olamadı ki. Sadece bir ya da iki dakika, o kadar.

Buraya gelene kadar her şey bitmişti zaten. Engel olamadım." "Phoebe."

Başını salladı. "Lütfen, şimdi olmaz. Rehineleri sorguya çekmek istiyorum. Görgü tanıkları varsa onların da ifadelerini alacağım." Geriye döndü ve, "Tüm sorgu ve ifadelerin kaydedilmesini istiyorum. Sen de orada bulun."

"Sen de ben de biliyoruz, bazen işler yolunda gitmeyebilir."

"Bugün de öyle mi olmalıydı bilemiyorum." Öfkeden titremeye başlayacakken kendini tuttu. "Neler olduğunu öğreneceğim. Rehineler hastaneye gidiyorlar ama kadın yaralı görünmüyordu. Onunla konuşabilirim. Sen de benimle gelirsen sevinirim."

"Tamam, gelirim. Ama belki sen danışmana görünsen iyi olur. İnsan bir kayıp yaşadığında - "

"Onu ben kaybetmedim, işte bunu biliyorum." Konuşurken zorlanıyordu, sinirden patlamak üzereydi. "Hiç benim olmadı ki kaybedeyim."

Hastaneye giderken yolda hiç konuşmadı, Dave de onu zorlamadı. Sessizlikte, camdan dışarıyı seyrediyor, soracağı sorulan kafasında hazırlıyor, nasıl bir tavır takınacağını hesaplıyordu. Böylece ispatlayacağı şeylere temel oluşturacaktı.

Tracey Percell acil servisin müdahale odasında bir sedyede dinleniyordu. Genç bir kızdı, hemen hemen içki içebilecek yaşa gelmiş görünüyordu. Fıstık gibi bir sarışındı. Kızarmış, şiş gözleri hâlâ ağlamaklıydı; bir yandan da tırnaklarını kemi- riyordu.

"Kendini vurdu. Gözümüzün önünde kendini Öldürdü."

"Dehşet verici bir deneyim yaşadın. Olanları anlatmanın sana faydası dokunabilir, tabii bize de. Bunu yapabilir misin, Tracey?"

"Olur. Aşın hızlı nefes aldığım için bayılmışım, öyle söylediler. Bir müddet uzanmam gerekiyormuş. Ama o bana zarar vermedi. Bana zarar vermediği için çok şanslıyım. Jasper'a vurdu, silahı suratının ortasına yapıştırdı. Ve - "

"Korkmuş olmalısın." Phoebe yatağın kenarına oturup Tracey'nin elini tuttu. Sonra kayıt cihazını çıkarttı. "Sakıncası yoksa konuştuklarımızı kaydedebilir miyim?"

"Elbette. Erkek arkadaşımı arayacaklarını söylediler. İsmi Brad. Brad buraya gelecek."

"Çok iyi. Eğer biz çıkmadan gelmezse, ben kendim gider, arar bulurum onu.

Ne dersin?"

"Sağ olun, teşekkürler." Sanki sakinleşmesi için erkek arkadaşının gelme fikri bile yeterliymiş gibi tırnaklarını yemekten vazgeçti. "Kendimi öyle tuhaf hissediyorum ki. Korku filmi seyretmiş gibiyim ama aslında ben de o filmde oynayanlardan biriydim."

"Biliyorum. Ama hepsi bitti. Bay Hughes'ın yanında mı çalışıyordun?" "Evet. Adli sekreterlik yapıyorum. Çok özel bir iş değil, ama idare eder." "Ve bugün de her gün yaptığın gibi işe gittin."

"Saat 08:50 gibi ofisi ben açarım. Bugün Jasper de benimle aynı anda içeri girdi. Çoğu zaman o daha geç gelir ama bugün ikimiz de dokuzdan *önce geldik.* O geldiğinde daha yeni açmıştık. Yani Bay Gradey geldiğinde. Birden içeri girdi ve Jasper'ın yüzüne yumruk attı. Onu yere devirdi. Silahlı olduğunu görünce çığlık attım. Çıldırmış gibiydi."

"Sonra ne oldu?"

"Kalkıp kapıyı kilitlememi istedi. Kaçmaya kalkarsam Jasper'ı vuracağını söyledi. Silahı onun başına dayayınca çok korktum, dediklerini aynen yaptım. Masayı kapıya dayamamızı istedi ve sanırım çok süratli hareket edemediğimiz için ateş etti."

"Size mı?"

"Hayır. Yere doğru ateş etti ve halıda bir delik açıldı. Yanılmıyorsam yine çığlık attım ve ağlamaya başladım. Çenemi kapamamı, dediklerini yapmamızı söyledi. Biz de yaptık. Ardından yine Jasper'a vurdu ve bağırarak parasını istedi. 6528 dolar 36 sent. Kuruşu kuruşuna istedi." Tracey yine tırnaklarını yemeye başlamıştı. "Evet, sanırım Jasper ona davanın masraflarından bahsetti. Ve, şey, dava hiç ilerlemiyordu."

"Müşteriniz miydi?

"Jasper'ın onu müşteri listesine kaydettiğini zannetmiyorum. Öyle laftaydı." Bakışları uzaklaştı. "Ayrıntıları tam olarak bilmiyorum, gerçekten."

"O konuya sonra geleceğiz."

"Peki. Zaten bunları Jasper'a sorsanız daha iyi olur. Jasper ona parasının olmadığım söyledi, o da parayı bulamazsa onun için iyi olmayacağım söyledi. Tam bankaya gitmekten bahsederlerken o polis geldi."

"Olay yerine ilk gelen polis memuru o muydu?"

"Evet, şey, sanırım. Polis sirenlerini duyunca Bay Gradey beni pencerenin yanına götürdü, storların arasından dışarıyı gözetledik. Bay Gradey dedi ki, "Defolun gidin. İçeri girmeye kalkarsanız herkesi öldürürüm." Buna benzer şeyler işte. İçeride iki kişiyi tuttuğunu, silahlı olduğunu ve her an onu kullanabileceğini söyledi. Bana da "Bağır," dedi. Ben de "Lütfen, şaka yapmıyor," diye bağırdım."

Gözlerini ovuşturdu. "Tanrım." "Çok korkmuş olmalısın."

"Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım." "Bay Gradey sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Hayır. Beni yüzükoyun yere yatırdı. Jasper'ı da. Sonra o polisin şeyi vardı, adı neydi? Megafon mu? Adının Memur Arnold Meeks olduğunu, hemen silahını indirip elleri başının üstünde dışarı çıkmasını söyledi. Sanki emir veriyor gibiydi. Ve Bay Gradey de, adının William Gradey olduğunu ve 6528 dolarım geri alamazsa hepimizi cehenneme göndereceğini haykırdı.Yani bir müddet birbirlerine bağırıp durdular."

"Nasıl bağırıp durdular?"

"Ne kadar sürdü bilmiyorum ama birbirlerine bağırıp küfrettiler. Bay Gradey ona, Jasper parasını çalarken polisin ve yasaların nerede olduğunu sordu. O da, "Senin paran beni ilgilendirmiyor, sen en iyisi kıçını kaldır ve ellerin yukarda dışarıya çık," gibi laflar etti."

Phoebe Dave'e baktı. "Bay Gradey'nin tepkisi ne oldu?"

"Acayip sinirlendi, özellikle de o polis, onun bizi vuracak cesareti olmadığını söylediğinde deliye döndü. Tanrı biliyor ya, polisi haksız çıkarmak için o anda dediğini yapacak sandım. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım."

"Polisin dediklerini sen de duydun mu?"

"Evet, efendim. Sadece o da değil, bir de "seni aşağılık herif" dedi.

Tracey kâğıt mendilini elinde ufalamaya başladı, o sırada Phoebe tekrar Dave'e baktı. "Bay Gradey de polise, kolaysa içeri gelip onu almasını

söyledi. Bunu yaptığında onu da bizi de vuracaktı. O paraya ihtiyacı varmış yoksa arabasını satması gerekecekmiş, başını sokacağı bir evi de yokmuş. Polis de ona hücrede yaşayacağını, bu yüzden de arabaya ihtiyacı kalmayacağını söyledi. Aradan epey zaman geçti ve başka polisler geldi. Sizce Brad gelmiş olabilir mi?"

"Birazdan gidip öğrenirim. Sonra ne oldu, Tracey?"

"Bay Gradey'nin iyice keyfi kaçtı. Bizi gerçekten vurup işini bitireceğini düşündüm. Yine ağlamaya başladım. Merak etmememi, bunda benim bir hatam olmadığını söyledi. Polisler ve avukatlar, dedi. Sıradan insanlardan yararlanan, on- lara kazık atan hep polislerle avukatlardı ona göre. Bence..."

"Sence ne?" Phoebe konuşması için onu zorluyordu.

"Bence beni bırakacaktı. Öyle hissettim. Sadece beni, Jasper'ı değil. Çünkü beni bırakırsa polislere paradan söz edip etmeyeceğimi sordu. Ben de söylerim dedim. Elbette söylerdim. Sonra telefon çaldı. O Meeks denen polis Jasper'a, "Aç şu telefonu, orospu çocuğu," diye bağırdı."

Tracey derin bir nefes aldı. "Biliyorum size saçma gelecek ama o polisten, en az Bay Bradey ve silahından korktuğum kadar korktum." Elleriyle gözlerini sildi. "Keşke sussaydı çünkü Bay Bradey beni bırakacaktı ve belki de gözümün önünde kafasına o kurşunu sıkmayacaktı. Bilemiyorum."

"Tamam, Tracey. Hepsi geçti." Tracey hıçkırmaya başlayınca Phoebe onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Korkunç bir manzaraydı. Telefon çaldığında yerde oturuyordum. Konuştuğu adamın ne dediğini duyamadım ama o sırada Bay Gradey'ye bakıyordum. Ona bakıp şunu düşündüm: Eğer beni serbest bırakırsa, bu ofise bir daha dönmeyecektim. Meslek kurslarına devam edip, daha iyi bir iş bulacaktım. Bay Gradey fazla konuşmadı ama üzgün görünüyordu ve korkmuştu. Tıpkı benim gibi. Sonra telefonu kapattı. Bir daha çaldığında, cevap yereceğini sanmıyordum. Bana baktı ve telefon bir daha çaldığında sesi dışarıya vereceğini ve böylece benim de, polislerin bizim gibilere nasıl davrandığını göreceğimi söyledi. Bu kez telefondaki bir kadındı." Bir an durdu ve, "O sizdiniz," dedi. "Sizdiniz tabii. O andan itibaren olanları biliyorsunuz zaten."

"Evet, daha sonra neler olduğunu biliyorum."

Phoebe, dışarıya, mis gibi bahar havasına çıkıp insanlardan uzaklaşana kadar bekledi. "Adamı intihara o kışkırttı. Polislik taslayarak oradaki iki masum insanın hayatını tehlikeye attı. Prosedürleri hiçe saydı, arabuluculuk kurallarını çiğnedi. Ne içindi bütün bunlar?"

"Tüm polis memurlarında arabuluculuk becerisi ya da bir rehin alma vakasının üstesinden nasıl gelineceğini anlama yeteneği yoktur."

Phoebe dayanamayıp çıkıştı. "Kahretsin, Dave. Yoksa onu savunuyor musun?

Yaptığı şeyi, bir an bile olsa savunabiliyorsun ha?"

"Hayır." Elini kaldırdı. "Seninle de tartışmak istemiyorum, Phoebe. Haklı olsan da. Memur Meeks sorguya çekilecek."

Dave'in karşı çıkmasına fırsat bırakmadan, "Onu ben sorgulayacağım. Bu benim yetki alanıma giriyor," dedi Phoebe.

"ikinizin arasında hatırı sayılır bir sürtüşme var. Şahıs işini bitirdiği sırada onunla görüşen sendin."

"Onu sorguya çekmezsem otoritem sarsılır. Yardım çağırmak için iki saat beklemiş. İşte orada fırçayı hak etti. Sorun benimle problemi olması değil, sorun tamamen kendisi - ve polis olması."

"Dikkatli ol da, ne yapacaksan yap ama işin içine intikamı karıştırma." "Bir adam öldü. Böyle bir durumda konu intikam olamaz."

Phoebe acele etmedi, günün geri kalanında bilgi topladı, ifadeleri aldı, notlarını yazdı ve olayla ilgili raporu yazmayı tamamladı.

Ardından da Arnie'yi ofisine çağırdı. "Vardiyam bitiyor."

"Kapıyı kapat. Otur."

"Sekiz-dört vardiyasındayım. Saat dördü geçti, fazla mesaiye girer," dedi ama sonra hava atmayı bırakıp oturdu. Uzanıp masanın üstündeki kayıt cihazına baktı.

"Nedir bu?"

"ikimizin de güvenliği için bu görüşme kaydedilecek." "Avukatımı çağırmam gerekebilir."

"Burada bulunmasını istiyorsan, çağırmakta serbestsin." Kasıtlı olarak telefonu onun önüne itti. "Rahatına bak."

Arnie omuz silkti. "Fazla mesaim başlıyor, tam beş dakikan var."

"Bu sabah saat 9:ll'de, Dava Vekili Jasper C. Hughes'un işyerinden silah sesleri geldiğinde harekete geçtin. Doğru mu?"

"Doğrudur."

"Hızla olay yerine vardın ve söz konusu binaya yaklaştın. O sırada, içerideki şahıs sana silahlı olduğunu ve iki kişiyi rehin aldığını bildirdi. Doğru mu?"

"Tüm raporu gözden geçireceksen bence boşa zaman harcıyoruz." "O anda destek kuvvet ya da arabulucu ekip istedin mi?"

"Hayır. Olay kontrolüm altındaydı. Siz gelene kadar." "Megafonla polis memuru olduğunu açıkladın."

"Prosedür gereği siper alıp kendimi tanıttım, doğru. Silahını indirip dışarı çıkmasını istedim. Karşı çıktı."

Phoebe arkasına yaslandı. "Haklısın. Zaman kaybı. Tanıkların ve rehinelerin ifadeleri, olay yerine gelen memurların ifadeleri, hepsi burada. Ayrıca bu raporda prosedürü takip etmediğin, arabulucu ekibini çağırmadığın, rehine pazarlığında prensiplere uygun hareket etmediğin, aksine tehditler savurup azarlayarak şahsı kışkırtıp huzursuz ettiğin de yazıyor."

"Adam ofiste rastgele ateş ediyormuş, zaten huzursuzmuş."

"İşte bunda haklısın. Sen de hiç sakinleştirmeye çalışmadın." Gözleri korkuyla parlıyordu ama sesi duygusuz, soğuk ve tamamen sakindi. "Umurunda olmadığını, hapse gireceğini söyledin."

Yine yılışık yılışık sırıttı. "Arabulucunun yalan söylememesi gerekir."

"O yılışık gülüşü suratından silmek isteyeceksin Memur Meeks. Çok fazla zorluyorsun." Rapordan bir sayfa çekip çıkardı. "Memur Meeks, şahsı telefonla oyaladı ve ona silahı kafasına dayayıp tetiği çekerek defolmasının daha iyi olacağını söyledi."

"Zıtlaşma psikolojisi. Sen telefonu alana kadar her şey yolundaydı. Ama rehineler kurtuldu, öyle değil mi? Herkes hayatta."

"İçerde üç kişi vardı.. Sadece ikisi dışarı çıktı." "Önemli olan sadece o ikisiydi."

"Demek bu yüzden adama işe yaramaz pislik diyordun. Ama nedense raporda rehineleri önemsediğine dair bir ifade göremiyorum. Durumlarını ne sordun ne de araştırdın. Sağlıklarını tehlikeye atacak şekilde hareket ettin - adama rehineleri vurmak için *cesareti olmadığını* söylemen de cabası."

"İşin içine ettiniz şimdi de suçlayacak birini arıyorsunuz, *efendim* - "

"Sizi temin ederim, benim yaptıklarımı destekleyecek kanıtlar var, Memur bey.

Ama sen, Memur Meeks, otuz gün süreyle açığa alındın." Oturduğu yerden fırladı. "Saçmalık bu."

"Olay hakkında tahkikat yapılacak ve senin olay sırasında yaptıkların da soruşturulacak. Bu arada, üç gün içinde incelemeden geçmek için bölüm psikiyatrına rapor vermek zorundasın."

Aynen toplantı odasında olduğu gibi, Meeks'in yüzü yine kıpkırmızı oldu. "Beni bu şekilde çiğneyip geçemezsin."

"İşten uzaklaştırılmaya itiraz etmekte serbestsin, ama emin ol Yüzbaşı Mcvee de kararıma katılacaktır, ifadelerin tamamı onda da mevcut."

"Onu uçurduğun için sevinçten tavuk gibi kanatlarını bile çırpar." Genç kadın ağır ağır yerinden kalktı. "Ne dedin sen?"

"Seninle yatmasına izin verdiğin için bu koltukta oturuyor olduğunu kimsenin bilmediğini falan mı zannediyorsun? Seninle işim bittiğinde göreceğiz bakalım kim açığa almıyormuş. Pis fahişe."

"Otuz gün uzaklaştırma aldın, ayrıca itaatsizliğin de dosyana eklendi. Daha kötü şeyler olmadan çıksanız iyi olacak, Memur bey."

Masaya ellerini dayayıp öne doğru eğildi. "Daha kötü şeyler olacak ama sana.

Sözüm söz."

Sanki bir pençe boğazını sıkıyordu. "Kovuldunuz. Silahınız ve rozetiniz, Memur bey."

Adamın eli silahına gitti Ve parmaklarını üzerinde dolaştırdı. Phoebe onun gözlerinde gördüğü bir şeyden, küstah bir piçten de beter olduğunu anladı.

Kapının hızla vurulması da mücadelesini etkilememişti. Sykes başını içeri uzattı. "Böldüğüm için özür dilerim. Müsait olduğunuzda bir dakikanızı alabilir miyim, Teğmenim?"

"Şu an müsaidim. Memur Meeks? Size bir emir verdim."

Arnie silahını çıkardı ve rozetiyle birlikte masaya fırlattı. Dönüp odadan çıktığında, Phoebe titreyerek derin bir nefes aldı.

"Teğmenim, iyi misiniz?" "Evet. İyiyim. Ne istiyordun?"

"Hiçbir şey. Odanın hararetinin arttığını fark ettim de, hepsi bu."

"Tamam, anladım. Teşekkürler." Koltuğuna gömülüp öylece kalmak istiyordu ama oturmadı. "Dedektif? Uzun zamandır buradasın, değil mi?"

"On iki yıl oldu."

"Kim bilir ne çok söylenti, dedikodu işitmişsindir." "Tabii ki."

"Dedektif, herkes Yüzbaşı McVee ve benim cinsellik içeren bir ilişki yaşadığımızı mı düşünüyor?"

Adam öylesine şaşırmış görünüyordu ki Phoebe rahatladı. "Hay Allah, Teğmenim, yok öyle bir şey." Sykes odanın kapısını kapattı. "O pislik herif öyle mi söyledi?"

"Evet, ama lütfen konuştuklarımız aramızda kalsın. Tüm olanlar bu odada kalsın, olur mu?"

"Siz nasıl isterseniz." Sykes başını eğip Arnie'nin rozetiyle silahına baktı. "Aramızda kalmasını istediğim bir şey daha söylemek istiyorum. Bunları gördüğüme şaşırmadığımı bilmenizi isterim. Benim fikirlerimle ilgilenir misiniz ?"

"Evet, tabii."

"Aileden bağlantıları olmasaydı, bunları daha Önce zor elde ederdi. Bu adam kontrolden çıkmış, patron. Kendinize çok dikkat edin."

'Aynen öyle yapacağım. Teşekkür ederim. Sağ ol, Bull."

Lakabım kullanması adamın hoşuna gitmişti, gözlerini kırpıştırdı. Tam çıkacakken, eli kapıda durakladı. "Aramızda sizin Yüzbaşı’nın gözdesi olduğunuzu düşünenler var sanırım. Gizli servisten gelip de yönetimi ele geçirince birileri söylenip durdu. Aralarında ben de vardım. Neyse,

homurdanmalar çok çabuk kesildi. Siz iyi bir patronsunuz, Teğmenim. Ve herkes de böyle düşünüyor."

"Sağ ol."

Sykes odadan çıkınca kendini koltuğa atan Phoebe bedeninin titremesine engel olamadı.

5

Phoebe böylesine berbat bir günün akşamında eve gelip de iki düzine zambağın onu beklediğini görünce, her şeyin çok da kötü olmadığına karar verdi. Essie, çiçekleri, kuzeni Bess'in hediye ettiği vazonun içine güzelce yerleştirmiş ve içinden ayırdığı üç çiçeği de Phoebe'nin yatak odasına koymuştu.

"İstersen hepsini odana getirebiliriz tabii, ama düşündüm ki-"

'Yok yok, böyle gayet iyi. Harika olmuş." Phoebe eğilip, oturma odalarındaki çay masasının üstüne zarif bir şekilde konmuş ıslak çiçekleri kokladı. "Burada kalsınlar da hepimiz tadını çıkaralım."

"İçindeki notu okumadım," diyerek Phoebe'ye bir kart uzattı. "İtiraf etmeliyim ki, vicdanımla bayağı mücadele ettim. Kimden geldiğini bilsem de, merakımı yendim ve okumadım."

"Sanırım o göndermiş." Phoebe elinde zarfla oynuyordu.

"Of, Tanrı aşkına Phoebe, okusana şunu!" Ava, Carly'nin arkasında durmuş, omuzlarını okşuyordu. "Burada meraktan ölüyoruz. Notu görmek için annenle güreşecektim neredeyse."

Bir erkek eğer dört kadının yaşadığı bir eve çiçek yolluyorsa, hepsine birden yollaması gerekir, diye düşündü Phoebe. Zarfı açıp okudu.

"Cumartesi görüşmek üzere. Duncan."

"Bu kadar mı?" Ava hayal kırıklığı içindeydi. "Hiç de şairane değil."

"Bence demek istediklerini çiçeklerle anlatmayı düşünmüş," dedi Essie. "Bu da oldukça şairane."

"Anne, o senin erkek arkadaşın mı?"

Phoebe, "O, sadece yarın akşam birlikte yemeğe çıkacağım biri," diye açıkladı Carly'ye.‖

"Sherrilynn'in ablasının erkek arkadaşı var ama onu hep ağlatıyor. Sherrilynn diyor ki, ablası bütün gün yataktan çıkmayıp ağlıyormuş."

"Eminim Sherrilynn"in ablası bunun her saniyesinden zevk alıyordun" Phoebe çömelip kızının yanaklarını avuçladı. "Ben şahsen fazla sulu gözlü biri değilim."

"En son Roy'u aradığında ağlamıştın."

Bir anne gözyaşlarını kızından asla saklayamazdı, aksini savunanlar aldanıyorlardı. "Çok fazla ağlamamıştım. Yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim. Buralarda pizza partisi varmış, kuşlar öyle söyledi."

"DVD ve patlamış mısır partisi de var!"

"Onu da söylediler. Öyleyse iş cicilerimi çıkarıp, oyun cicilerimi giyeyim."

Yukarı çıkınca Phoebe yatağın kenarına oturdu. Bir anne çocuğunu, yaptığı hatalardan ya da hayatın iniş çıkışlarından tam anlamıyla koruyabilir miydi acaba?

Yirmi yıl Önceki tek bir olay yüzünden şimdi bu evdeydiler, öyle değil mi? On iki yaşındayken, o sıcak yaz gecesi olanlar yüzünden hepsinin yaşamı bu çatının altında birleşmemiş miydi? Aldığı kararlar, yaptıkları, hatta söylediği kelimeler bile kızını hayatı boyunca etkileyecekti. Tıpkı annesininkilerin kendisini etkilediği gibi.

Annesi elinden geleni yapmıştı. Ama çocuklarıyla birlikte, bir erkeğe güvenmekle dünyaları değişmişti.

Hepsini, her hareketi, her saniyeyi daha dünmüş gibi hatırlıyordu.

Oda ateşten bir sandıktı sanki, adamın yağlı teriyle kirlenmiş bir sandık. Adam, annesinin dolabın tepesine koyduğu viski şişesini kafasına dikip içmeye başlamıştı, içkinin kokusu odaya hapsolmuş havayı daha da kirletmişti.

Phoebe, adam elindeki 45'Iiği kullanmadan önce kendinden geçecek kadar içmesini umuyordu. Silahı kavradığı elini, sivri bir sopa tutan yaramaz çocuklar gibi ileri geri sallıyordu.

Gözünü çıkardın, hiç dikkat etmiyorsun.

Birkaç tur ateş etmişti, ama sadece lambalarla biblolara isabet etmiş, duvarda delikler açmıştı, Haykırıp küfürler savurarak silahı annesine de doğrultmuş, sonra da onu kızıl saçlarından tutup yerde sürüklemişti.

Annesini henüz vurmamıştı, Phoebe ve kardeşi Carter'ı vuracağına dair tehditleri de gerçeğe dönüşmemişti. Ama yapabilirdi, yapardı, ve *eğer o kahrolası küstah ve saygısız tavırlarını sürdürürlerse*, *neler yapabileceğini*

anlamalarını sağlamıştı. O sandıkta korku da vardı, havada asılı duran karasinekler gibi berbat ve çaresiz bir korku.

Perdeler sımsıkı kapalı olmasına rağmen, Phoebe dışarıda polislerin olduğunu biliyordu. Reuben onlarla telefonda konuşmuştu. Keşke ne konuştuklarını bilseydi çünkü konuşma bitince epeyce sakinleşmişti.

Ne dediklerini bir bilse, belki yorulup konuşmaya ara verdiği zamanlarda aynı şeyleri o da ona söyleyebilirdi. Ara sıra tekrar alevleniyor, sonra bir kez daha yatıştırmak zorunda kalıyorlardı.

Telefonun diğer ucundaki kişiye, sanki arkadaşıymış da bir zamanlar balığa çıkmışlar gibi "Dave" diye hitap ediyordu. Şimdi yine, odada volta atarak içip küfretmeye devam ediyordu. Silahın namlusunu iki kardeşin büzülüp kaldıkları kanepeye doğru sallayınca Phoebe dayanamadı.

Sakınıp durmaktan öyle yorulmuştu ki.

Akşam yemeğini bitirmiş, sofradan kalkıyorlardı ki adam kapıyı zorlayarak eve girmişti. O zaman henüz hava kararmamıştı. Şimdi ise güneş çoktan batmıştı. Güneşin yeniden doğmasına daha çok vardı, gece uzundu.

Reuben, açıl irkapanır masanın üzerinde duran küçük sedefli saate ateş etmişti, bu yüzden saatin durduğu 7:05'ten bu yana kaç saat geçtiğinden emin olamıyordu.

Annesi o saati çok severdi. Ve sırf bu yüzden, saat annesi için çok değerli olduğundan Reuben''in o saati parçaladığını biliyordu.

Telefon tekrar çaldığında, masanın üzerinde duran şişeyi kaptı.

"Dave, seni orospu çocuğu, buraya elektrik verin, dedim size. Sakın bana, hâlâ uğraşıyoruz, demeye kalkma."

Silahı sallayınca, Phoebe Carter'ın nefesinin sıklaştığını duydu. Sakinleşip sessiz kalması için elini onun dizine koydu.

Annesi için saati kıymetliydi ama Carter ondan çok daha fazla kıymetliydi. Reuben de bunun farkındaydı. Carter'ın, Reuben'in yapılacaklar listesinin bir yerlerinde olduğu kesindi ve bu Phoebe'nin canını çok acıtıyordu.

"Sakın ha, bu sorunu hallederiz, diye masal anlatma bana. Allah'ın cezası bir gaz lambası ışığında burada lanet olası bir domuz gibi ter döken sen değilsin. Çabuk burayı havalandırın, elektriği de verin, yoksa çocuklardan

birinin canını fena yakarım. Essie, o işe yaramaz sıska kıçını kaldırıp gel de, şuna niyetimin ciddi olduğunu söyle. *Hemen şimdi!"*

Phoebe adamın zorla oturttuğu sandalyeden kalkmaya çalışan annesini izledi. Gaz lambasının ışığında yüzü yorgun görünüyordu, gözleri ise kapana kısılmış tavşan gibi bakıyordu. Telefonu almak için yanına yaklaşınca, kadının boğazına sarıldı ve namluyu şakağına dayadı.

Phoebe'nin yanında duran Carter, fırlamaya hazırlandı. Phoebe onun eline yapıştı, başını olmaz der gibi salladı ve kalkmasına engel oldu. "Sakın." Konuşmakta zorlanıyordu. "Bir şey yapmaya kalkarsan ona zarar verebilir."

"Söyle ona çok ciddiyim."

Essie karşıya bakarak "Niyeti ciddi," dedi. "Şu an ne yaptığımı da söyle ona."

Gözünden süzülen yaşlar, az önce yüzüne yediği yumruktan arta kalan kurumuş kanlara karışıyordu. "Başıma silah dayadı. Çocuklarım kanepede yan yana oturuyor. Çok korkuyorlar. Ne olur, istediğini yapın."

"İstediğimi yapsaydın, Essie," Göğsünü avuçlayıp sıktı. "İstediğimi yapmaya devam etseydin, bunların hiç biri olmayacaktı. Üzüleceğini söylemiştim, değil mi?"

"Evet, Reuben, söylemiştin."

"Duydun mu, Dave? Kabahat onda. Burada olan her şey onun suçu. Şu anda onun o işe yaramaz beynine bir kurşun sıkmak üzereyim, bütün suç onda."

"Bay Reuben?" Phoebe kendi sesinin bir bahar sabahı kadar sakin olduğunu fark etti. Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi atmayan başka birinin ağzından çıkıyordu bu sözler. Fakat Reuben"in keskin gözleri sesi takip ederek onu yakaladı.

"Sana konuş dedim mi, küçük cadaloz?"

"Hayır, efendim. Ben sadece acıkmış olabileceğinizi düşündüm. Size sandviç hazırlayabilirim. İyi kalite jambonumuz var biraz."

Phoebe annesine bakmıyordu bakamıyordu. Onun korkusunun sel gibi taştığını hissediyordu ve eğer yüzünü çevirip ona baksaydı, kendisinin de bu sele kapılıp boğulacağını biliyordu.

"Bana sandviç hazırlarsan, anan denen kaltağın kafasını uçurmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama güzel jambonumuz var, biraz da patates salatası." Ağlamayacaktı. Kalbinin gümbürtüsünü bastıracak gözyaşlarının akmıyor oluşuna kendi de şaşırmıştı. Mide sinirleriyle birlikte, yüreğindeki korku da kabarmıştı. "Patates salatasını ellerimle yaptım. Güzel oldu."

"Hadi o zaman, lambayı al. Sakın seni göremeyeceğimi zannetme. Bir budalalık yaparsan, küçük kardeşini pipisinden vururum."

"Peki efendim." Kalktı, küçük lambayı aldı. "Bay Reuben? Önce tuvalete gidebilir miyim, lütfen? Gerçekten gitmem lazım."

"Aman. Bacaklarını çaprazla, tut tuvaletini."

"Zaten tutuyordum, Bay Reuben. Hemen gidersem, size çok güzel bir tabak hazırlarım." Gözlerini yere indirdi. "Kapıyı açık bırakabilirim. Lütfen?"

"Çabuk yap o zaman. Uzun sürerse, annenin parmaklarını kırmaya başlayacağım."

"Çabuk olurum." Odadan çıkıp süratle tuvalete koştu.

Lambayı klozetin arkasına koydu, pantolonunu sıyırıp utanç ve stresten idrarı geri kaçmasın diye dua etti. Küvetin üzerindeki pencereden dışarıya göz attı. Pencere, içinden geçemeyeceği kadar küçüktü. Herhalde Carter geçerdi. Carter'ın tuvalete gitmesi için Reuben'i ikna edebilirse, kardeşine oradan çıkmayı denemesini söyleyecekti.

Yukarı zıplayıp bir eliyle sifonu çekerken, öteki eliyle de ecza dolabına uzandı.

Reuben çabuk olması için bağırınca "Peki efendim," diye karşılık verdi.

Üst raftan, içinde annesinin yatıştırıcı ilacının olduğu şişeyİ alıp, cebine tıktı.

Phoebe tuvaletten çıktığında, Reuben Essie'yi itekledi; kadın yalpalayarak kanepeye doğru gitti. "Dave, orada mısın? Bir şeyler atıştıracağım. Yemeğimi bitirene kadar elektrik gelmezse, ooo piti piti oynayıp çocuklardan birini öldüreceğim. Phoebe, gidip sandviçi hazırla. Patates salatasını az koyma."

Yan yana odaları olan küçük bir evdi, Phoebe buzdolabından jambonla salatayı çıkarırken adamın görüş alanında kalmaya dikkat etti.

Dave'Ie konuştuğunu duydu. Tabakla kaseyi alırken ellerinin titrememesine gayret etti. Bİr milyon dolar mı? Şimdi de bir milyon dolar, bir Cadillac ve eyalet sınırından geçebilmek için belge istiyordu. Kaba olduğu kadar aptaldı da. Hapları, içinde patates salatasının olduğu büyük mavi kabın arkasında duran tabağın içine boşalttı ve havan tokmağıyla dövüp toz haline getirdi. Büyük bir kepçe patates salatasını hapların üzerine döktü ve hepsini karıştırdı.

İki parça ekmeğe bolca hardal sürdü, içine biraz jambon ve kaşar koyup sandviç yaptı. Çekmeceden bir bıçak alabilseydi, belki -

"Ne yapıyorsun kaç saattir orada?"

Phoebe başını kaldırdı. Adamın telefonu kapattığım fark etmemişti, silahını Carter'ın çenesinin altına dayamış, mutfak kapışma yaklaşıyordu.

"Özür dilerim. Salata için çatal almam lazım." İlaç şişesini avucuna saklayan Phoebe döndü ve hızla tabak çekmecesini açtı. Şişeyi içine attı ve çatala uzandı. "Limonata ister misiniz, Bay Reuben? Annem taze yapmıştı da -"

"Çıkar şu tabağı mutfaktan, hadi çabuk."

Phoebe tabağı kaptı. Diğer bütün duygulan gizlemek kolaydı ama korku... Carter'ın boğazında dayanmış silahı görmek dayanılmaz bir şeydi. Elleri titriyor, tabak sallanıp duruyordu. Adamın güldüğünü görünce, korkuyor olmalarından zevk aldığını anladı. İsteğini yerine getirmekle bir şey kaybetmezdi.

"Tabağı telefonun yanına bırak, sonra git kanepeye koy kıçını."

Söyleneni yaptı, ama daha oturamadan Reuben Carter'a bir tekme attı ve onu ileri doğru fırlattı. Essie ayağa fırladı ama Phoebe önünü kesince durup öfkeyle kızına baktı.

Phoebe gidip Carter'ı yerden kaldırdı. "Şişşt. Carter, Bay Reuben karnını doyururken bu ağlamaları duymak istemiyor."

"Aklın çalışıyor." Başını sallayarak oturan Reuben silahı kucağına bıraktı. Bir eliyle çatalı, ötekiyle de telefonu tutuyordu. "O işe yaramaz fahişe

annene rağmen nasıl bu kadar akıllı oldun anlayamıyorum. Nerede kaldı bu elektrik, Dave?" diye telefona seslenip, salatasından bir çatal aldı.

Carter annesinin kollarında burnunu çekerken, Phoebe Reuben'i izliyordu. Acaba salataya yeteri kadar ilaç katmış mıydı? Kendinden geçmesine yetecek miydi? Yemeğini içkiyle yutması işe yarardı, değil mi?

Belki de ölmesine sebep olurdu. Bir yerlerde buna benzer şeyler okumuştu.

İlacı içkiyle karıştırınca belki de ölüp gidecekti, aşağılık herif.

Eğilip Carter'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kardeşi başını sallayınca onu zorla çimdikledi. "Dediğimi yapmazsan tokadı yersin, aptal şey."

"Hey, kapayın çenenizi! Konuşun dedim mi ben size?"

"Özür dilerim, Bay Reuben. Sadece ağlamamasını söylüyordum. Onun da çişi gelmiş. Tuvalete gidebilir mi? Özür dilerim, Bay Reuben, ama pantolonunu ıslatırsa durumu güçleşir. Bir dakikadan fazla sürmez."

"Of Tanrım! Hadi git o zaman."

Phoebe Carter"in elini tutup şiddetle sıktı. "Haydi, Carter. Söyleneni yap." Gözlerini ovuşturan Carter, kanepeden kalkıp ayaklarını sürüyerek tuvalete gitti.

"Bay Reuben?"

Annesi sessiz olması için uyardı ama Phoebe onu duymamış gibi yaptı. Carter oradan çıkabilirdi. Reuben birkaç dakikalığına onu unutursa Carter dışarı çıkabilirdi. "Adamla ben konuşsam, sigortayı açarlar mı acaba? Burası çok sıcak oldu.

Hepimizin sıcaktan mahvolduğunu söyleyip rica edersem belki açarlar."

"Duydun mu, Dave?" Reuben sandalyesinde gerinip sırıttı. Camlaşmış gözleri kayıyordu, "Seninle görüşmek isteyen bir çocuk var burada. Tabii, ne demezsin. Buraya gel."

Phoebe adamın Önünde durduğunda, Reuben telefonu ona verdi ve silahını karnına dayadı. "Önce ne yapıyorum onu söyle."

Kızın sırtından ter süzülüyordu. Haplar niçin işe yaramıyordu? Carter camdan çıkabilmiş miydi?

"Bayım? Silahı karnıma dayadı, korkudan ölüyorum. Burası çok sıcak. Yok, bize bir şey yapmadı, ama sıcaktan *hastalanabiliriz.* Havalandırmayı açarsanız belki biraz *uyuruz, o* kadar korktuk ki sanırım uyku ilacı gibi bir şeyler almamız gerekecek. Lütfen, bayım, elektriği açabilir misiniz?"

"Bayım?" Reuben almak için uzanınca telefona sımsıkı yapıştı. Adam omuz silkince arkasına yaslandı. Öyle rahatlamıştı ki başı dönüyor gibiydi. "Lütfen ona istediği parayla arabayı verir misiniz? Ona kendi yaptığım patates salatasından verdiğim için bize gerçekten iyi davrandı. Tuvalete gitmeme bile izin verdi. O kadar bitkiniz ki *bayılmamız* an meselesi."

Reuben telefonu alıp, geri çekilmesi için silahıyla itti onu. "Duydun değil mi, Dave? Bu kız elektrik gelsin istiyor. Parayla Cadillac'ı da almamı istiyor. Hayır, onların hiçbir şey yemelerine izin vermedim, elektrik gelene kadar da vermeyeceğim. Doğrusunu istersen şu anda ooo piti piti yapmak üzereyim... Nerde kaldı bu çocuk? Nerde o minik velet?"

"Bay Reuben, o şimdi..." Phoebe kapıyı işaret eder gibi kolunu kaldırınca içki şişesini devirdi. 'Ah, affedersiniz! Çok özür dilerim. Hemen temizleyiveririm. Ben - "

Adam elinin tersiyle yanağına vurunca can acısıyla yerinden kalktı. "Budala karı!" Reuben sendeledi. Phoebe dosdoğru silahın namlusuna baktı.

Öfkeden kuduran Essie, kanepeden fırlayıp adamın üstüne çullandı.

Adam onu üzerinden atmaya çalıştıkça dişlerini sırtına geçiriyordu. Bir yandan tırnaklarıyla yüzünü ustura gibi çiziyor, bir yandan da adamla beraber çığlık atıp küfrediyordu. Phoebe yengeç gibi yan yan sürünerek geri çekilirken, Essie'nin saldırmasıyla dizlerinin üstüne çöken Reuben'in silahından sakınmaya çabalıyordu.

"Yardım edin! Çabuk yardım edin!" Ciğerleri acıyana kadar bağırdı. Tam şişeyi kapıp adamı pataklamaya hazırlanmıştı ki, Reuben yüzüstü yere düştü. Ağlayıp haykırarak, Essie adamı yumruklamaya devam ediyordu. Aniden kapı açılıp da silahlı adamlar içeri girdiğinde bile vurmayı kesmemişti.

Sanki her şey yavaşlayıp bir rüyaya dönüşmüştü. Rüyasında onu suyun içinde yürütüyorlardı. Sesler yankılanıyor, ışık gözlerini rahatsız ediyordu. Bir kez uykuya daldı ve rüya gördü. Fakat rüyası öyle korkunçtu ki, kendini uyanmaya zorladı.

Annesinin çene kemiğinde kırık olup olmadığını anlamak için röntgen çekildi ve yarasına dikiş atıldı. Phoebe hastane odasında oturuyordu. Uzanırsa, uyuyakalıp tekrar aynı rüyayı görmekten korkuyordu. Rüyasında silah patlıyor, mermi de sanki canhymış gibi onun izini bulup öldürüyordu.

Carter, dar yatağın içinde ayaklarını karnına çekip dertop olmuş uyuyordu. Yumruklarını iyice sıkmıştı, bedeni ara sıra, sinekler konduğunda atların kaslarının seğirdiği gibi, sarsılıyordu.

Doktor, hemşire ve polisler soru sormak için odaya girip çıkıyorlardı. Geldikleri zaman Phoebe bir an Önce gitmelerini istiyordu. Gittiklerinde ise yalnız kalmamak için geri dönmelerini diliyordu.

Kum yutmuş gibi kuruyan boğazını temizlemek için odadaki suyu içmişti, sonra da buz gibi bir şişe kola.

Annesini istiyordu. Ona o kadar ihtiyacı vardı ki, yanında olmaması ona Reuben'in tokadından daha çok acı veriyordu.

Adamın biri elinde kocaman bir McDonald's paketiyle içeri girince, hamburger ve kızarmış patates kokusu Phoebe'nin midesinde ani ve şiddetli kasılmalara neden olmuştu.

Gelen kişi Phoebe'ye gülümsedi, Carter'a şöyle bir baktı ve gelip kızın yatağının kenarına oturdu. "Aç olabileceğini düşündüm. Ne seversin bilmiyorum ama hastane yemeğinden daha iyi olacağını düşündüm. Benim adım Dave."

Gözlerini adamdan ayıramayan Phoebe, bunun kaba bir davranış olduğunu biliyordu. Yine de Dave'in nedense yaşlı - yani daha yaşlı biri olmasını beklerdi. Oysa, kendisinin iç çekerek baktığı liseli gençlerden çok da büyük görünmüyordu. Saçları açık kumral ve sık dalgalıydı; gözlerinde açık renk gölgeler vardı. Yakası açık lacivert bir gömlek giymişti. Ve de biraz ter kokuyordu.

Elini uzattı ama Phoebe ona karşılık verdiğinde kızın elini sıkmadı. Ellerini avucuna alıp sıkıca tuttu ve gözlerini gözlerine dikti. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Phoebe. Seni gördüğüm için gerçekten de çok mutlu oldum."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sonra, o küçük evde geçirdiği uzun saatlerde ve kardeşi uyurken onu beklediği o geçmek bilmeyen zaman içinde hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Ağlamaya başladı.

Dave yanına oturup elini tuttu. Tek kelime etmedi. Bir ara, bir paket mendil bulup kızın kucağına koydu. Gözyaşları azalır gibi olunca, hamburger ve patatesleri paketten çıkarttı.

Phoebe, "Annem," diye başlayacak oldu.

"O iyileşecek. Onu gördüm, ve kardeşinle seni onun yanına götürmeden ya da onu size getirmeden önce seninle biraz vakit geçirmek için izin istedim. Zaten kardeşin daha uyuyacak gibi görünüyor."

"Bence de."

"Çok korktuğunu biliyorum, ama çok akıllı ve de cesurdun."

"Cesur değildim. Aklımı yitirmiştim." Hamburgerinden bir parça ısırdı. Midesi sanki yiyeceği kabul edip etmemek için düşünüyormuş gibi sıkıştı. Sonra tekrar rahatladı. "Asıl cesur olan, tırmanıp pencereden dışarı çıkan Carter'dı."

"Sen istediğin için yaptığını söyledi, yapmazsa onu çok kötü dövecekmişsin." Yüzü kızardı çünkü kardeşine vurması yasaklanmıştı. Zaman zaman kuralı çiğneyecek kadar, Carter'ın dayak yemeyi hak ettiği durumlar da olmuyor değildi. "Galiba öyle dedim."

"Neden?"

"Reuben onun canını yakacaktı. Bana ya da anneme tekrar vurmadan önce ona kötü şeyler yapacaktı. Çünkü o çok küçük ve Reuben de annemin onu her şeyden çok sevdiğini biliyor."

"Carter'a camdan kaçmasını söylediğinde meğer çoktan ilaçları yemeğe karıştırmışsın."

"Daha çok koymalıydım. Kaç tane olduğundan emin değildim. Size ne söylemeye çalıştığımı anlamıştınız, değil mi?" Bir patates attı ağzına. "Sizinle konuşurken kendimi daha iyi hissettim."

"Yemeğine bir şey karıştırdığını bana söyleyebilmek için çok zekice bir yola başvurmuşsun. Bana zaman kazandırmış oldun."

"Nasıl oldu da eve elektrik vermediniz? Reuben bu yüzden çıldırdı."

"Bak, hani sen ona yemek hazırlamadan önce, tuvalete gitmene izin vermesi için nasıl konuşmuştun; bu da onun gibi işte. Bir şeyi geri almak

için yapıyorsun, değiş tokuş gibi. Tam sigortayı açmak üzereydim ki, Carter'ın camdan indiğini gördük. Carter'ı güvenlik altına alıp ne yapmamız gerektiğini karşılaştırırken, Reuben'i lafa tutmak ya da seni konuşturmak istiyordum. Onun dikkatini dağıtıp, Carter'ı unutsun da sana kafayı taksın diye mi içki şişesini devirdin?"

"Bana vuracağını anladım ama böyle delireceğini tahmin etmemiştim. Annem üzerine atlamasaydı sanırım beni vuracaktı. Ona kesinlikle daha çok hap yuttur malıydım. O zaman bayılması bu kadar uzun sürmezdi. Annem onun yüzünden o hapları kullanıyordu. Ne kadar ironik bir durum." Dave gülünce o da hafifçe gülümsedi. "İroninin ne olduğunu İngilizce dersinde öğrenmiştim. O annemi çok üzdü ve sinirlendirdi, onun için annem o hapları içiyordu. Tanışıp çıkmaya başladıklarında anneme kendini iyi biri olarak tanıtmıştı. Ama sonra onu da bizi de eleştirmeye, ağırlığını koymaya başladı. Anneme bir kez vurdu, hem de tam suratının ortasına."

"Annen onun için mahkemeden yasaklama emri çıkarttırmış."

Phoebe başını salladı. "Annem onu artık görmek istemediğini ve gitmesini söyledi. Ama o dinlemeyip eve ve işyerine gelmeye devam etti. Arabasıyla onu takip ediyordu. Sanırım daha başka şeyler de yaptı ama annem bana anlatmıyordu. Bir gece eve sarhoş gelince annem polisi aradı. Onu evden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadılar."

"Daha fazla ilgilenmediğimiz için üzgünüm."

"Yasaklama emrini çıkarttırabileceğini söylediler, o da başvurdu. Görüyorum ki hiçbir işe yaramadı."

"Haklısın. Bunun için de çok üzgünüm. Bana Öyle geliyor ki, Phoebe, annen, kendini ve ailesini korumak için elinden geleni ve en doğrusunu yaptı."

Phoebe avucunun içinde yuvarladığı kağıt mendile çevirdi gözlerini. "Onu istemediğini söylediği zaman neden çekip gitmedi?"

"Bilemiyorum."

İstediği yanıt bu değildi. Daha da kötüsü, yalana benziyordu. Büyüklerin yalan söylemesinden nefret ediyordu çünkü anlamadığınızı sanıyorlardı.

Phoebe biraz daha patates yedikten sonra başını salladı. "Belki tam olarak bilmiyorsunuz, ama bir şekilde bilirsiniz.

Sadece on iki yaşında olduğum yani on ikiyi bitirmek üzere olduğum için anlamayacağımı sanıyorsunuz. Ama birçok şeyi anlıyorum."

Dave onu bir müddet daha inceledi, sanki kitabın satırlarını okur gibi yüzüne bakıp onu anlamaya çalıştı. "Pekâlâ, biraz biliyorum ya da bir fikrim var diyebilirim.

Bence Reuben kaba ve zalim bir adam. Ve ona ne yapması gerektiğinin söylenmesinden de nefret ediyordu, hele bir de annen gibi bir kadın tarafından. Bu yüzden onun gözünü korkutup sindirmeye çalıştı, ama baktı ki istediği gibi gitmiyor, büsbütün delirdi. Bence annene zarar vermek ve kimin patron olduğunu ona göstermek istedi ama bunu da yapamadı."

Phoebe yemeye devam etti. "Bence o alçak herifin teki."

"Evet, öyle. Şimdi de, uzun bir süre hapiste kalan alçak herifin teki olacak."

Dave'in getirdiği kolayı yudumlarken düşüncelere daldı. "Televizyonda hep kötü adamı vururlar. Özel Tim de onu vurur."

"Kimse vurulmasa daha iyi olur. Orada ne yaptıysan işe yaradı ve kimse ölmedi. Ölüm kısa bir sondur, Phoebe. Yorgunsun, biliyorum, anneni de görmek istiyorsun." Durup cebinden bir kart çıkardı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin. Bunları tekrar konuşmak, soru sormak istersen ya da herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, hemen ara beni."

Kartın üzerinde yazanları okudu: Dedektif David McVee. "Carter'la annem de arayabilir mi?"

"Kesinlikle. Ne olursa olsun, Phoebe, istediğiniz zaman arayabilirsiniz."
"Peki, sağ olun. Hamburger ve patates için de teşekkür ederim."

"Benim için zevkti, gerçekten." Bu sefer elini uzatıp kızın elini sıktı. "Kendine dikkat et, ailene de."

"Edeceğim."

Dave çıkınca, Phoebe kartı cebine koydu. Carter yiyene kadar soğumasın diye hamburger paketinin ağzını kıvırdı. Yediklerinin kâğıtlarını da çöpe attı.

Sonra dışarıyı, seyretmek için pencereye yaklaştı. Güneş yükselmişti. Ne zaman gün ağarmıştı, kaç saattir hava aydınlıktı, bilmiyordu. Tek bildiği karanlık saatlerin artık sona erdiğiydi.

Kapı açılıp da annesinin orada kollarını açmış durduğunu görünce, koşup kucağına atladı.

"Anneciğim, canım annem benim." "Canım kızım. Bebeğim."

"Yüzün. Anne - "

"Bir şey yok canım. Ben iyiyim."

Yumuşacık tenini mahvetmiş, o güzelim yanağına boylu boyunca atılmış dikişlerle nasıl iyi olabilirdi? Işıl ışıl parlayan gözleri donuklaşmış, çevresi yara bere içindeyken nasıl oluyor da "iyiyim" diyebiliyordu?

Essie ellerini kızının omuzlarına koydu. "Bir şey yok. Hepimiz kurtulduk, güvendeyiz. En önemlisi bu. Ah Tanrım, Phoebe, çok özür dilerim."

"Seninle ilgisi yok. Özür dileme." Essie onun çenesindeki yaraya Öpücükler kondururken Phoebe yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Senin suçun değildi, anne. Dave bile öyle söyledi."

"Reuben'i hayatımıza sokan benim. Ona kapıyı ben açtım. En azından bunlar benim hatam." Carter'm yanına gitti ve eğilip yanağını oğlunun başına dayadı. "Tanrım, ah Tanrım, ikinizden birine bir şey olsaydı, ne yapardım ben? Carter"ı dışarı çıkardın," diye mırıldandı. "Onu evin dışına sen çıkardın. Bu yaptığının yanında benimkisi hiçbir şey değil."

"Hayır,anne - "

"Artık sana başka bir gözle bakıyorum, Phoebe," diyen Essie yerinden doğruldu. "Sana her baktığımda küçük kızımı, bebeğimi görüyordum, ama şimdi bir kahraman görüyorum."

Phoebe, "Sen de onu yere devirdin," diye annesine hatırlattı. "Bence sen de bir kahramansın."

"Sonlara doğru olabilir. Şimdi, kardeşini uyandırmaktan nefret ediyorum ama bu hastanede daha fazla kalmak istemiyorum."

"Hemen eve gidebilir miyiz?"

Essie oğlunun saçlarını okşadı ve kızına döndü. "Oraya asla dönmeyeceğiz.

Bir daha o evden içeri asla adım atmam. Üzgünüm. Güvende olamayız." "Ama nereye gidebiliriz ki?"

"Kuzen Bess'in yanında kalacağız. Onu aradım; o da, gelin, dedi."

"O büyük eve mi?" Düşüncesi bile Phoebe'nin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu. "Ama siz Kuzen Bess'le pek konuşmuyorsunuz. Sen onu sevmezsin ki."

"Bu sabah, o benim dünyada en sevdiğim kişi, tabii sen ve Carter hariç.

İhtiyacımız olduğunda bize evini açtığı için ona minnettar olmamız gerekir canım." "Babam öldüğünde açmamıştı ama, sonra - "

"Şimdi açıyor." Essie dayanamadı. "Ve ona minnettarız. Yapmamız gereken de bu."

"Şimdilik mi?"

"Yapmamız gereken bu," diye tekrarladı annesi.

Polis arabasıyla kuzen Bess'in evine giderken, kurt gibi acıkan Carter, soğuk hamburger ve patateslerini yalayıp yutup kolasını midesine indirmekle meşguldü. Işık saçan bir fıskiyesi olan parkın etrafını dolaşıp eve vardılar. Heybetli eski evin, pembe tuğlalı ve beyaz süslemelerle bezenmiş bir dış cephesi, tüm bahçeyi kaplayan çimenlik alanları, bakımlı çiçekleri ve yerlere kadar eğilen ağaçlan vardı.

Phoebe'nin on iki yıllık ömrünün sekiz yıldan fazlasını geçirdiği o küçücük evle bu evin arasında dağlar kadar fark vardı.

Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken, Phoebe annesinin sırtının baston yutmuş gibi dimdik olduğunu fark etti, o da sırtını dikleştirdi.

Eşsie kapıyı aileden biri gibi değil de, misafir gibi çaldı. Kapıyı açan kadın, genç, canlı ve güzeldi. Altın sarısı saçları ve narin yapısıyla, Phoebe'ye bir film yıldızını anımsatmıştı.

Ellerini Essie'ye uzatırken yüzünde sevecen bir ifade vardı. "Bayan MacNamara, ben kuzeninizin asistanıyım, adım Ava Vestry. Buyurun, girin. Odalarınız hazır. Yorgun olmalısınız, sizi hemen yukarıya çıkarayım. Kahvaltı ya da çay arzu eder misiniz?"

"Üzerlerine fazlaca düşülmesine ihtiyaçları yok."

Kuzen Bess merdivenlerin başından seslendi. Simsiyah bir elbise giymiş, yüzünde tasvip etmeyen bir ifadeyle orada duruyordu. Saçları çelik süngerler kadar griydi, şakaklarında bir tutam siyah tel vardı.

Her zamanki gibi, babasının kuzeni, ona ilk bakışta Oz Büyücüsü'ndeki, sepetine zavallı köpek Toto'yı hapseden cadı Elvira Gulch'u hatırlatıyordu.

Kötü ruhlu ihtiyar cadı.

"Bizi evine kabul ettiğin için teşekkür ederiz, Kuzen Bess." Essie, Reuben başına silah dayadığı zamanki sakin sesiyle konuşuyordu.

"Başınızı belaya sokmanıza hiç şaşırmadım. Masama oturmadan, çarşaflarımın üstüne yatmadan önce tepeden tırnağa yıkanacaksınız."

"Ben ilgilenirim, Bayan MacNamara." Ava, Phoebe ve Carter'a bakıp şefkatle gülümsedi. "Çocuklar aç olabilir. Banyodan sonra, aşçıdan onlara krep hazırlamasını veya - "

Yaşadıkları dehşet gecesinden, araba yolculuğundan ve yediği hamburgerle patates 'kızartmalarından sonra biraz daha yemek yeme fikri, açıkçası Carter'ın midesinin kalkmasına sebep olmuştu. Midesindeki hamburger parçalarını, Kuzen Bess'in nadide Aubusson halısının tam üstüne boşalttı.

Phoebe yerin dibine geçmiş, tükenmişti; gözlerini yumdu. Vurulup öldürülmemiş olabilirdi, fakat şimdi hayatının son anlarını yaşadığından emindi.

Annesi tam yirmi yıldır Kuzen Bess'in evini idare ediyordu; temizliği, cilalanması, düzenlenmesi ona aitti. Yaşlı kadına öldüğü güne kadar o hizmet etmişti. Yirmi yıl boyunca Essie'nin dünyası bu ev olmuştu - sadece evi değil, aynı zamanda sığınağıydı da. Her şeyiyle bütün dünyası. Onun dışında kalanlar, sadece korkularıydı. Neredeyse on yıldır avlu ve terastan dışarı adım atmamıştı.

Reuben'in hapiste ölüp gitmesinden sonra bile zincirlerini kıramamıştı. Phoebe dolabın tepesindeki kilitli kutuya silahını koymak için uzandığı sırada aklından bunlar geçiyordu. Kuzen Bess'in zalim yaşamının acı sonu bile annesine kapılan açamamıştı.

İşin gerçeği, ona öyle geliyordu ki, bu olaylar yalnızca kilitlere yeni ve daha güçlü olanlarını ekliyordu.

Kuzen Bess doğru olanı yapsaydı, iyi bir şey yapıp - zayıf bir ihtimalle - Phoebe'yi o eve hapsetmek yerine evi anneline bırakmış olsaydı, şimdi her şey daha mı farklı, daha mı iyi olurdu? Annesi evden çıkıp parkta dolaşır, haber vermeden pat diye komşusunun kapısına gider miydi?

Bunu hiçbir zaman bilemeyeceklerdi.

O gece yaşanmasaydı şu an kendisi nerede olurdu acaba? Roy'la evlenmiş olur muydu? Evliliğini koruyup, kızına layık olduğu bir baba verebilir miydi?

Bunu da asla bilemeyecekti.

Demek ki şimdi salonda çiçekleri olacak, pizza ısmarlayacaklar ve bir Cuma gecesi evde bir arada olacaklardı.

Ve Phoebe, sadece bir kereliğine, Cumartesi gecesi yemeğe çıkacaktı. Hayatında ilgilenmesi gereken bir sürü şey varken, bunlara bir de erkek ekleyemezdi.

Evet, Roy'la son konuşmasında ağlamıştı. Ama aslında kızgınlıkta dökmüştü o gözyaşlarını. Üzüntülerini ve hayal kırıklıklarını Carly'nin bebeklik döneminden itibaren hep gizlemişti.

İlgilenilecek ne çok şey vardı. Üstünü değiştirirken bunları düşünüyordu.

Dolabın üstündeki lacivert vazoda duran zambaklara baktı. Çiçekler güzeldi, fakat açıyor, soluyor ve ölüyorlardı.

6

Çiçekler ve aşk filmleriyle geçen bir gece, ortalığı yatıştırmıştı. Tantana bittiğinde Phoebe koltukta uyuyakalan kızını yatağına yatırdı. Carly, güya istediği saatte yatabilecekti ancak gece saat 12'ye kadar dayanabilmişti.

Yirmi dakika sonra, Phoebe de kızı gibi derin bir uykuya dalmıştı.

Zil sesiyle aniden yatağın içinde dikildi. Sabahlığını almadan dönüp başucundaki saate göz attı - 03:15. Essie ve Ava odalarından çıkarken, o çoktan merdivenden inmeye başlamıştı bile.

"Kapı mı çaldı?" Essie sabahlığına sarındı; ellerinin kam çekilmişti. "Bu saatte?"

"Herhalde çocuklar şaka yapıyorlar. Siz burada Carly'yle kalın. Uyanırsa yanında olun."

"Kapıyı sakın açma. Sakın - "

"Merak etme, anne."

Yirmi yıllık korku, adeta derinlerdeki karanlık suların içinden çıkabilmek için fırsat kolluyordu.

Phoebe'nin itiraz etmesine fırsat vermeden Ava atıldı, "Seninle geliyorum.

Muhtemelen kafayı bulmuş gençler eşek şakası yapıyorlardır."

Olayı büyütmemek için Phoebe birlikte aşağı inmeye itiraz etmedi. "Bu gece annemin keyfi kaçacak."

"Gerekirse ona uyku hapı veririm. Sersem çocuklar."

Phoebe ön kapının işlemeli camının aralıklarından dışarıya baktı ama bir şey göremedi. Kaçmışlardır, diye düşündü, şimdi ev halkını uyandırdık diye gülmekten kırılıyorlardır.

Fakat parmak ucunda yükselip avluyu daha dikkatli inceleyince onu gördü. "Ava, yukarıya çıkıp anneme bir şey yok der misin? Çocuklar belalarını arıyor." "Ne gördün?" Ava genç kadının koluna yapıştı. "Ne var orda?"

"Haydi çık da annemle konuş. Korkmasını istemiyorum. Aşağıya inmişken su içip geleceğimi söyle."

"Ne var söylesene. Çıkıp Steven'ın beysbol sopasını alacağım. Ben gelene kadar sakın kapıyı açma."

"Ava, dışarıda kimse yok ama kapıyı açmam lazım ve sen gidip anneme her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar da bunu yapmayacağım. Bugüne kadar toparlanmak için ne çok uğraştı, biliyorsun."

"Kahretsin." Essie'ye olan bağlılığı her şeyin üstündeydi. "Hemen dönerim." Phoebe kapının kilidini açmadan önce Ava'nın yukarı çıkmasını bekledi.

Sokağı taradı, sağa, sola, karşıya baktı fakat içindeki ses, zili çalan her kimse kaçıp gittiğini söylüyordu. Sadece yere çömelip eşikte duran şeyi aldı. Sonra kapıyı kapatıp kilitledi ve elindekiyle mutfağa gitti.

Kızıl saçlı oyuncak bir bebekti. Muhtemelen Önceden uzun saçları vardı ama sonradan gelişigüzel kesilmişti. Kim yaptıysa onu soymuş, ellerini kumaşla bağlamış, ağzını bantlamıştı. Kan görüntüsü verebilmek için her tarafına kırmızı boya bulaştırılmıştı.

"Aman Allahım, Phoebe!" Phoebe ona eliyle sakin olmasını işaret edip, bebeği incelemeye devam etti. "Carly'yle annem nasıl?"

"Carly hiç uyanmadı. Essie'ye de senin aşağıda kalmak ve tekrar gelirlerse onların gözünü korkutup biraz akıl vermek istediğini söyledim."

"Güzel."

"Ne korkunç şey o Öyle." Ava oğlunun dolabından alıp getirdiği beysbol sopasını oyuncak bebeğin yanına bıraktı.

"Tatlım, servis çekmecesinden benim fotoğraf makinemi getirir misin? Dosyama koymak için biraz fotoğraf çekmek istiyorum."

"Polisi araşan daha iyi olmaz mı?"

"Ava, *benim* polis olduğumu unutuyorsun galiba." "Ama-"

"Onu da yapacağım ama önce kendi resimlerimi kendim çekeceğim. Merak etme, bunu yapan her kimse bu gece bir daha gelmez. Mesajını yolladı işte. Aman anneme bir şey söyleme." Phoebe gidip çekmeceden bir mezura aldı. "Henüz değil."

"Elbette söylemem. Phoebe, Dave'i araşan. Onu hemen arayıp bu sana benzeyen *şeyin* kapıya bırakıldığını söylesen diyorum."

"Bu saatte Dave'i uyandırmam. Şu anda onun da yapabileceği bir şey yok." Phoebe masaya dönüp Ava'nın kolunu okşadı. "Ama söz veriyorum onunla konuşacağım. Şimdi bana şu makineyi getir, tamam mı?"

Ölçü aldı, poz poz resim çekti, sonra da oyuncak bebeği iç içe iki poşete koydu.

Poşeti bir alışveriş torbasına koydu ve antredeki dolaba gizledi.

Essie'nin odasının önünden geçerken annesi ona seslendi, "Tatlım, her şey yolunda mı?"

"Evet, anne." Kapının önünde durdu. Annesi eski büyük yatağın içinde çok genç ve savunmasız görünüyordu. "Heyecan sona erdi. Tekrar uyuyabilecek misin?"

"Uyurum herhalde. Yaramaz çocuklar. Ne yaprrîayı düşünüyorsun?" "Keyfini kaçırdıklarını biİmesinler yeter. İyi uykular, anne."

Phoebe saatini 6:00'ya kurdu. Bebeği merkeze götürüp bir rapor hazırlayacak ve kimse evden ayrıldığını fark etmeden geri dönecekti. Sykes'dan onu incelemesini isteyecekti. Ciddi ve zeki bir polisti. Bebeğin izi sürülecekse, bunu ancak o yapabilirdi.

Hiç kimse ama hiç kimse ailesini üzemeyecekti.

Karanlıkta gözleri açık yatarken, Arnie Meeks'in 03:15'te nerede olduğunu merak etti.

Göz kamaştırıcı evde ardı ardına yanan ışıkları görmüştü. Parka, ağaçların arasına dalıp, karanlığa karışmadan önce gördükleri ona yetmişti.

Hele bir de kapıyı açıp, kadının küçük hediyesini aldığını görünce büsbütün keyiflenmiş ti. Bu da hem harcadığı zamana, hem de çektiği onca zahmete değmişti.

Henüz oynaşma devresindeyiz kaltak, diye düşündü evine dönerken. Esas olaya başlamadan seni biraz gıdıklayalım.

Daha Phoebe MacNamara'yla işi bitmemişti.

Önceki gece olanların çok önemli olduğunu belli edecek olmasaydı, randevusunu iptal edecekti. Fakat iptal etmek demek, annesinin ve hatta

Carly'nin sorularına cevap vermek zorunda kalmak demekti.

O sabah delili götürmüş, raporunu hazırlamış, lanet otobüsle geri dönmüştü ve bunlar tahmininden daha uzun sürdüğü için zaten payına düşen soruları yanıtlamıştı. Allahtan eşofman giymeyi akıl etmişti, böylece parkta sabah koşusu mazereti - ki bal gibi de yalandı - işe yaramıştı.

Sonra da, doğal olarak, tüm öğleden sonrayı koşuşturarak geçirmişti. Hoş bir kıyafet alma konusunda kızıyla öyle bir zıtlaşmalardı ve Carly, Phoebe'nin sabrını öylesine zorlamıştı ki, eve döndüklerinde kızıyla araları pek de iyi *değildi* - Carly odasına kapandı, Phoebe de başına geniş kenarlı bir şapka geçirip avludaki şezlonga oturdu.

Akşam, herkesin kıyafet önerilerine karşı koyup çok amaçlı siyah elbisesini çıkardı. Bu elbise düğünlerde, cenazelerde ve de kokteyllerde giyebileceği kadar iyiyse, o zaman akşam yemeği için de gayet uygun sayılırdı.

Moda bağımlılığı genleri bir nesil atlamıştı, saç bukleleri ve gamzeler de öyle.

Saçını toplamaya başladığında, aklına oyuncak bebeğin kırpılmış kısa saçları geldi. Açık bırakmaya karar verdi. Ailesi randevusuyla ilgili ona işkence edecek, merdivenlerden aşağı inişini görmek isteyeceklerdi, buna rağmen kesinlikle saat yedi olmadan salonda olacaktı.

Kapı çaldığında da kapıyı açan o olacaktı. "Merhaba, Duncan."

"Öncelikle, vay canına! Sonra da, merhaba, Phoebe."

Genç kadın geriledi, erkeğin elindeki pembe gonca güllerden oluşan demete bakarak kaşlarını kaldırdı. "Gönderdiğin çiçekler muhteşemdi."

"Beğendiğine sevindim fakat bunlar sana değil." Salona göz gezdirdi. "Eviniz çok güzelmiş."

"Biz de seviyoruz evimizi."

"Phoebe, misafirini içeri davet edip bizimle tanıştırmayacak mısın?" Essie salondan çıkıp Duncan'a gülümsedi. "Ben Essie MacNamara, Phoebe'nin annesiyim."

"Memnun oldum, hanımefendi." Kadının uzattığı elini tuttu. "Çok klasik olacak, ama yine de söylenmesi gerek. Phoebe'nin etkileyici bakışlarını kimden aldığını şimdi daha iyi anlayabiliyorum."

"Teşekkürler. Söylenmesi gerek, demeniz çok hoşuma gitti. Salona geçelim. Oğlum ve eşi burada değiller ama sizi ailenin diğer üyeleri ile tanıştırayım. Ava, bu Phoebe'nin arkadaşı Duncan."

"Çok memnun oldum."

"Phoebe ailede bu kadar çok güzel kadın olduğundan bahsetmemişti. Ama sizden söz etti." Carly'e içtenlikle gülümsedi. "Pembeleri tercih ettim." Çiçekleri kıza uzattı.

"Ne hoş değil mi?" Essie zevkten eriyip bitmişti. "Carly, bu Bay Swift.

Zannedersem bunlar centilmen bir konuktan aldığın ilk güller olmalı."

Somurtup duran çocuk, birden cilveli bir dişiye dönüştü. "Bunlar bana mı?" "Pembeden nefret etmiyorsan tabii."

"Pembeyi severim." Ondan aldığı çiçeklerin rengine dönmüştü yüzü. "Teşekkürler. Büyükanne, bunlar için bir vazo getirebilir miyim? Lütfen."

"Elbette getirebilirsin. Bay Swift, size içecek bir şey ikram edebilir miyim?" "Duncan deyin lütfen. Ben - "

Phoebe, "Çıksak iyi olur," diye onun sözünü kesti. "Buranın parıltısı gözümüzü kör edecek." Sandalyenin arkasından ceketini aldı. "Fâzla gecikmem."

"Ah," dedi Duncan.

Onu duymazdan gelen Phoebe eğilip Carly'yi öptü. "Uslu dur." "İyi eğlenceler. Yine bekleriz, Duncan."

"Sağ olun. Bir dahaki sefere size bütün çiçek tarlasını getirmem gerekecek.

Sizleri tanıdığıma memnun oldum."

Duncan ona arabanın kapısını açtığında, Phoebe, salon camına yapışmış üç surat olduğuna adı gibi emindi. Genç adama anlayışlı bir ifadeyle bakarak arabaya bindi.

Duncan yerine geçtiğinde de bakışını sürdürdü. "Kızımı etkileyerek kendine yol açtığını mı zannediyorsun?"

"Kesinlikle. Annen ve Ava'yla da tanıştığıma göre artık onlar üzerinde çalışmaya başlayabilirim."

"Dürüstlüğünü takdir mi etmeliyim, yoksa hakaret olarak mı algılamalıyım bilemiyorum."

"Kararını verince bana da bildir. Teknelerden hoşlanır mısın?" "Neden?"

"Çünkü nefret ediyorsan bir ayarlama yapmam gerekiyor da. Ne diyorsun?" "Yok, nefret etmem."

"Güzel." Cep telefonunu çıkarıp, bir numara çevirdi. "Ben Duncan. Yoldayız. Tamam. Süper. Teşekkürler." Telefonu kapattı. "Kızın annene benziyor. Gamzeler sana uğramamış."

"Maalesef."

"Ava neyiniz oluyor?"

"Kan bağımız yok ama o da aileden biri sayılır."

Çok iyi anladığını ifade edercesine başını salladı. "Bir de ağabeyin var." "Erkek kardeşim. Carter benden küçük."

"Peki. O da eşiyle o kocaman evde sizinle mi yaşıyor?"

"Hayır, onların kendi evleri var. Carly'ye gül getirmek de nereden aklına geldi?"

"Ha... Şey, yedi yaşındaki kızlar hakkında pek bir şey bilmem, onun da oyuncaklara mı futbola mı meraklı olduğunu bilmiyordum. Senin o sevimli gestapolardan biri olma ihtimaline karşı şeker seçeneğini de eledim. Sana çiçek yolladığım için Carly'nin de bundan hoşlanacağını düşündüm. Sorun yok, değil mi?"

"Yok, hayır. İşi zora sokan benim, ayrıca çok hoş bir davranıştı. Hiçbir zaman unutmayacak. Bir kız, bir erkekten ilk defa çiçek aldığı anı asla unutmaz."

"Onunla evlenmek zorunda falan değilim, değil mi?" "Bir yirmi yıl kadar değilsin."

Genç adam arabayı park edince, Phoebe, River Caddesi'ndeki restoranlardan birine gideceklerini sandı. Açık havada, nehir manzaralı bir masa olabilirdi, iyi ki ceketini almıştı.

Tersine iskeleye doğru ilerlediler, birkaç tekne geçtiler ve çok hoş, pırıl pırıl parlayan beyaz bir yelkenlinin önüne geldiler. Güvertede üstü beyaz

örtülü bir masa duruyordu. Tam ortadaki kubbenin altında minik mumlar yanıyordu.

"Bu güzel şey senin olmalı."

"Teknelerden nefret etseydin, pizzacıya gidecektik ve bu ilişki muhtemelen son salam dilimiyle birlikte sona erecekti."

"Tekneleri sevdiğim için şanslıyım. Dün gece de pizza yemiştim."

Duncan, Phoebe'nin tekneye binmesine yardımcı oldu. İlk buluşmada, ki teknik olarak bu onların ikinci buluşmasıydı, her şey olabilirdi.

"Sık sık tekneyle çıkar mısın?"

"Uzun zamandır Whitfıeld Adası'nda yaşıyorum."

Phoebe, küpeşteye (Küpeşte: Gemide güverte hizasında ıskarmoz bağlarına tutturulan dikmelerin dış yüzlerine kaplanan kaplamaların oluşturduğu siper, borda kaplamalarının en üstü, güverteden yukarı kalan bölüm, korkuluk, parapet.) tutundu ve bir süre nehrin karşı yakasına baktı. "Hep Whitfield'da mı oturdun?"

"Hayır. Hiç hesapta yokken ortaya çıktı." Buz kovasından bir şişe şampanya aldı ve mantarını çıkarmak için uğraştı. "Kendiliğinden oldu ve benim de hoşuma gitti."

"Piyangodan para kazanman gibi." "Aşağı yukarı öyle."

Şampanyanın patlamasıyla Phoebe o tarafa döndü.

Duncan "Peki, şimdi ne yapıyoruz bakalım," diye söze başladı. "Bu işin gösteriş kısmı. Tekne, şampanya, masanın altındaki ısıtıcıda bekleyen şık yemekler. Bir başka nedeni de, suyun üstünde baş başa yemek yemenin keyifli olacağını düşünmem."

"İşin gösteriş kısmıyla hedefi tam on ikiden vurabilirsin. Baş başa kısmı ise biraz problemli. Yemeğe çıkmaktan bahsetmiyorum, kavram olarak diyorum."

Kadehleri doldurdu. "Sebep?"

Phoebe yaslanıp kendini ılık melteme ve teknenin' salınmasına bıraktı. "Benim bunun için birçok engelim var."

"Tek ebeveyn, karmaşık bir kariyer." "Evet." Kadehini aldı. "Dahası da var." "Ne gibi?"

"Uzun hikâye."

"Daha önce de böyle demiştin. Benim acelem yok."

"Pekâlâ, baştan başlayayım. Evlendiğimde eski eşimi seviyordum."

Duncan da onun yanına gelip küpeşteye yaslandı. "İyi niyet hep vardır zaten."

"Ben de öyle düşündüm. Eşit şartlarda olmasak da onu Çok seviyordum." "Anlamadım."

"Beni fazla sevmiyordu. Sevemiyordu. Bunun için yaratılmamıştı." "Bahaneymiş gibi geldi bana."

"Yok, yok. Öyle olsa belki daha kolay olurdu her şey. Öyle hakaret, küfür falan etmezdi; bildiğim kadarıyla sadık bir eşti. Ama kendini tam anlamıyla evliliğe veremiyordu. Bunu halledebileceğimden emindim, uğraşacaktım. Sonra hamile kal- dım. Ne üzüldü ne de kızdı. Carly doğduktan sonra... geriye bir şey kalmadı." Son sözleri söylerken durakladı. "Ne bir yakınlık, ne bir muhabbet, ne merak etme. Bir yıl boyunca öyle yuvarlanıp gittik. Ardından gitmek istediğini söyledi. "Üzgünüm ama hayalini kurduğum şey bu değilmiş," dedi. Seyahate çıkmaya karar vermiş. Roy böyledir işte. Aklına eseni yapar. Benimle de aklına esip evlendi, aile kurmaya niyet-lendi. İkisi de onu tatmin etmedi, bir sonrakine geçti."

Duncan yine küçük bir parmak hareketiyle Phoebe'nin saçını kulağının arkasına attı. "Carly babasını hiç görüyor mu?"

"Hayır, görmüyor. Aslında o bu durumla benden daha iyi başa çıkıyor. Bu, engellerden bir tanesi.

"Tamam, diğerini söyle."

"Annemin agorafobisi var. On yıldır evden dışarı adımını atmadı. Elinde değil, yapamıyor." "Şey gibi görünmüyordu?" "Deli gibi mi?" Phoebe onun sözünü kesti. "O deli değil‖

"Öyle demeyecektim, sen de tetikte bekliyorsun. Yabancılardan rahatsız olmuyor diyecektim. Benim gibilerden."

"Aynı şey değil. Evdeyken gayet iyi. Evin içinde kendini güvende hissediyor." "Onun için zor olmalı." Phoebe'nin koluna dokundu. "Senin için de." "Uğraşıyoruz. Uzun bir süre mücadele etti, gücü tükeninceye

kadar. Çocukları için savaştı. Şimdi de Carter ve ben - Ava'yla Carly de - onun için uğraşıyoruz."

"İşin zor." Dönüp tam karşısında durdu, serbest kalan eliyle teknenin kenarına tutunuyordu.

Eli onun dirseğine değdiğinden, göz göze gelip Öylece kaldıkları anda Phoebe ondan gelen çekim gücünü hissetti. "Ama anlamıyorum, bunun kavram olarak ikimizle ne ilgisi var?"

Aynı anda Phoebe de bunu çözmeye çalışıyordu. "Ailem ve işim neredeyse tüm vaktimi, tüm enerjimi tüketiyor."

"Belki de özel ilgiye ihtiyacım varmış gibi yanlış bir izlenime kapılmışsmdır." Bardağını aldı, şişeye uzandı. Önce onunkini, sonra da kendininkini doldurdu. Geri döndüğünde, uzanıp dudaklarından öptü.

"Bir yerden başlamam lazım. Burayı seviyorum. Kızıl saçlı seksi bir kadın, harika bir gece, köpüklü şarap. Acıktın mı?"

"Hem de çok."

Gülümsedi. "Oturmaz mısın? İçerideki dolapta soğuk ıstakoz olması gerekiyor.

Gidip getireyim. Yemeğimizi yerken uzun hikâyene devam edebilirsin."

Artık ona hayatı ve ailesiyle ilgili bir şey anlatmayacaktı. Detaya inmemeye karar verdi. Ama Duncan'ın ikna kabiliyeti sayesinde, ıstakoz salatasıyla biftek dilimleri arasında nasıl olduysa ona açılıverdi.

"Merak ediyorum, Savannahh bir kız FBI'a girmeyi kafaya takıp insanları konuşarak çatılardan indirmek için eğitim aldıktan sonra nasıl olur da yerel polis teşkilatına geri döner. Küçükken Barbie bebeklerinle de polisçilik oynar miydin?"

"Barbie bebeklerle oynamayı pek sevmezdim aslında. O sarı saçlar, koca göğüsler pek bana göre değildi."

"İşte bu yüzden severim onları." Phoebe ona imalı bir bakış fırlatırken, genç adam gülüyordu.

"Ne? Malibu Barbie'nin on yaşındaki bir oğlana hayal kurduracağına inanmıyor musun?

"Şimdi inanıyorum. Maalesef"

"Barbie değilse nedir seni bu yola iten? G. I. Joe mu?

"Joe oyuncak askerdi. Benim itici gücüm Dave McVee oldu." "Dave McVee mi? Karakterleri sayarken onu atlamışım."

"Dave gerçek bir insan. O da bir kahraman ama hiç oyuncak olmadı, bundan eminim."

"Yaa." Kadehleri tekrar doldurdu ve genç kadının porselen cildi ve hınzır bakışlı kedi gözlerinde oluşan ışık oyunlarını ilgiyle izledi. "Lisede mi çarpıldın? İlk aşk ha?"

"Hiçbiri. İlk ve tek kahramanım o. Bizi o kurtardı."

Aniden susunca, Duncan başını salladı. "Böyle bırakamazsın biliyorsun."

"Yok, bırakamayacağım herhalde. Annem Carter'a hamileyken babamı kaybettik. Carter erkek kardeşim."

"Çok zor." Ellerini tuttu. "Gerçekten çok zor. Kaç yaşındaydın?"

"Dört, ya da beşe girmek üzereydim. Onu biraz'hatırlıyorum. Ama asıl hatırladığım, bu olaydan sonra annemin içinde bir şeyler koptu ve hâlâ tam olarak iyileşemedi. Psikoloji eğitimi almış deneyimli bir gözlemci olarak, bunun annemin agorafobisine zemin hazırladığını biliyorum. Hem çalışmak, hem de bizimle uğraşmak zorundaydı. Artık başka seçeneği yoktu. Yine de acısını yıllarca içine attı."

Duncan aynı fikirde değildi. "Bir seçeneği vardı. Ve o da ailesi için ne yapması gerekiyorsa onu yaptı."

"Evet, hakhsm. Bunun için çok gayret etti. Sonra bu Reuben denen adamla tanıştı. Adam ara sıra uğrayıp, ona yardımcı oluyordu. Evin ufak tefek işlerini görürdü. On iki yaşındayken, flört ettiklerini anlamıştım. Tuhaftı çünkü babam öleli çok olmuştu ama hoşuma da gitmiyor değildi, annem genç kız gibi kızarıp bozarıyor, sersem sersem dolaşıyordu."

"Mutlu olmasını istiyordun."

"İstiyordum. Bize iyi davranıyordu, başlangıçta müthiş iyiydi. Bahçede Carter'Ia kovalamaca oynarlardı, bize şeker getirirdi, annemi sinemaya falan götürürdü."

"Ama sonra değişti. Yani sesinden böyle anlaşılıyor." Phoebe ona baktı.

"Evet, değişti. Yatakta da beraberdiler. O zamanlar bunu nasıl anladığımdan emin değilim. Fakat zor geçen yıllardan sonra onun yanında epey açılmıştı."

"O zaman mı değişmeye başladı?"

"Evet. Sürekli hükmetmeye, sahiplenmeye çalışıyordu; paylaşmak istemiyor, her şeyi eleştiriyordu. Güya şaka yollu takılıyor ama aslında üçümüze de sataşıyordu. Özellikle Carter'ı iğneleyip duruyordu. Çocuk kıçını toplayamıyormuş, şapşalmış hah hah ha. Kitap okuyan pısırık olurmuş. Bu tür şeyler işte. Sonra her akşam gelmeye başladı. Geldiğinde sofrayı hazır bulmak ister, annemle oynaşmak için bizi kışkışlardı. Hele annem onu yanma yaklaştırmayınca deliriyordu. Sonra çok fazla içki içmeye başladı. Zaten içiyordu ama önceleri evdeyken o kadar çok içmezdi. Bu muhabbet yemekte hoş kaçmıyor."

"Hepsini dinlemek istiyorum. Benim babam da içkiyi fazla kaçırırdı, onun için neye benzediğini bilirim. Sözünü bitir lütfen."

"Peki. Bir gün annem işteyken uğradı. Carter ve ben evde yalnızdık. İçkiliydi, bir bira daha açtı, sonra bir şişe daha açıp Carter'ın eline tutuşturdu. Erkek gibi İçki içmeyi öğrenme zamanıymış. Carter istemediğini söyledi. Tanrı aşkına, daha yedisindeydi. Ona gitmesini, onu rahat bırakmasını söyleyince, küstah davrandı diye yüzüne öyle bir patlattı ki. İşte o anda ben de küstahlaştım, inan bana."

Eski öfkesi yine su yüzüne çıkmıştı. "Ona cehennem olup gitmesini, şişko ellerini kardeşimin üzerinden çekmesini söyledim. Bir tane de bana vurdu. Tam o anda kapıdan annem girdi. Sana bir şey söyleyeyim mi, Duncan, o ana kadar annemi severdim. Çok çabalıyordu, elinden geleni yapıyordu. Ama böyle yürekli olduğunu hiç bilmiyordum. Ta ki içeri girip bizi yerde, o alçağı da üstümüzde kemerini çıkarırken görene dek."

Bir an durdu ve içkisinden bir yudum aldı. "Durumu lehine çevirip bize ders vereceğini sanıyordu. Ama annem şimşek gibi çaktı herifin üzerine. Tabii annemin iki katı cüssesi vardı ve dut gibi sarhoş olduğu için annemi tuttuğu gibi odanın öbür ucuna fırlattı. Annem bizden uzak durması ve defolması için haykırmaya başladı. Ben de Carter'a komşulara koşup polis çağırmasını söyledim. Yeterince uzaklaştığın- dan emin olunca, ben de çığlık atmaya başladım, polis geliyor diye bağırdım. Annemle bana daha önce hiç duymadığım hakaretler edip çıktı, gitti."

"Ucuz kurtulmuşsunuz." Masanın üzerinden elini sıkı sıkı tuttu. "Akıllı davranmışsın."

"Korkmuştum. Polisin işi yardım etmek diye düşünüp onları çağırdım. Gelip annemle konuştular. Dava masraflarından vazgeçirmeye çalıştılar diyemem ama dava açması için de teşvik etmediler. İsmini alıp konuşacaklarını söylediler. Konuşmuşlardır herhalde. Olanların sadece bir kısmını biliyorum. İşyerine gidip özür dilediğini biliyorum. Sonra elinde çiçeklerle eve geldi ama annem içeri almadı. Arabada oturmuş evi gözetliyordu. Bir keresinde de annem dışarı çıktığında onu kıstırıp arabaya bindirmeye çalıştığını gördüm. Tekrar aradım polisi, komşular merak edip dışarı çıkınca yine kaçtı. Annem de mahkemeden yasaklama emri çıkarttı. Öyle yapması gerekiyormuş."

"Tutuklamadılar yani."

"Sanırım birkaç saat nezarette tutup gözdağı vermişlerdir. Birkaç gün sonra bir gece içmiş içmiş, silah zoruyla girdi eve. Anneme öyle şiddetli vurdu ki hâlâ şurasında izi durur." Phoebe parmaklarını yanağında gezdirdi. "Silahı başına dayadı, Carter'la bana da kapılan camları kilitlememizi, perdeleri kapatmamızı söyledi. Oturup uzun uzun konuşacaktık.

Aşağı yukarı on iki saat bizi orada tuttu. Bir, iki saat sonra polisler geldi. Reuben laf olsun diye duvarda birkaç delik açtı, bunun üzerine komşular polis çağırdı. İçeri girmeye kalkan olursa bizi öldüreceğini haykırdı. Önce veletleri, diyordu. Hemen ardından polis elektriği kesti. Ağustos ayındaydık, hava çok sıcaktı. Sonra Dave telefon edip onu oyaladı."

"Sizi bırakmasını mı istedi?"

"Onu lafa tuttu. İlk kural budur. Çünkü Reuben Dave'le konuştuğu sürece bizi öldüremezdi. Aksi taktirde yapacaktı, anlamıştım. Kardeşimle beni. Anneme zarar vermeyebilirdi çünkü annem ona aitti, bunu saplantı haline getirmişti. Dave onunla balık tutma muhabbeti yaptı uzun uzun, böylece hayatta kaldık. Fakat biraz sonra Reuben yine azıttı. Hissediyordum, Carter'a bir şey yapacaktı. Onun için ben de Dave gibi dikkatini başka yöne çektim. İki arada bir derede tuvalete gittim, camı açtım ve sonra Carter'a ilk fırsatta oradan dışarı çıkmasını söyledim zorladım onu."

"Onu sen çıkardın dışarıya," diye mırıldandı Duncan. "Carter'a karşı çok acımasızdı, ona zarar verecekti."

Sonra hazırladığı yemekten ve uyku haplarından bahsetti. Ve hastanede annesinin yüzüne dikiş atılırken Dave'le yaptıkları konuşmayı anlattı.

"Ailem onun sayesinde kurtuldu."

"Ve onları dışarı çıkartan sendin. On iki yaşında bir kız çocuğu."

"Dave olmasaydı dışarı çıkartacak bir ailem de olmayacaktı. Bu olaydan sonra Jones Caddesi'nde oturan annemin kuzeni Bess'in evine taşındık. Dave sürekli arıyordu. Bu arada bir dolu hikâye geldi, geçti. Dave bana rehine ve kriz vakalarında arabuluculuktan bahsetti. Bu işi becerebileceğimi düşündüğünü söyledi. Diğer taraftan bakınca neye benzediğini onun bakış açısıyla görecektim. Onu memnun etmek istiyordum, ayrıca heyecan verici de görünüyordu. Sonuçta eğitim aldım ve onun haklı olduğunu anladım. Gerçekten de bu konuda becerikliydim."

Kadehini şerefe der gibi kaldırdı, "Piyangodan çıkmadı ama beni şu anda olduğum yere getirdi."

"Reuben'e ne oldu?"

"Hapiste öldü. Birini çakıyla defalarca dürtüp sinirlendirmiş. Vicdanlı bir kadın ve kanun adamı olarak böyle bir şeyi onaylamamam gerekirdi ama dışarı çıkıp bir şişe şampanya aldım, büyükçe bir şişeydi. İçerken her yudumundan zevk aldım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Elini hafifçe sıktı. "İlginç bir hayat yaşamışsın, Phoebe."

"İlginç mi?"

"Tekdüze olduğunu iddia edemezsin herhalde." Güldü. "Hayır, edemem sanırım."

"İntiharcı Joe'nun dairesine girdiğinde, sende bir *amacın varlığını hissetmemin içyüzünü* şimdi kavrıyorum. Ve tabii bir de gördüğüm en seksi yeşil gözler..."

Genç kadın şampanyasını yudumlarken o yeşil gözlerle adama bakıyordu. "Ruhumu soyup şampanyaları devirdikten sonra, kamaraya süzülüp seninle çılgınca sevişeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Anlaşamaz mıyız? Başka türlüsü mümkün olabilir mi?" "Sanmıyorum, yine de teşekkürler."

"Peki nehir kıyısında yürürken, ay ışığı altında seni öpmeme ne dersin?" "Yürüyüşle başlayabiliriz."

Duncan kalkıp elini tuttu. Phoebe ayağa kalktığında yavaşça boynundan tutup dudaklarına eğildi.

Dudakları ılık, nefesi serindi. Sert kaslar ve nazik dokunuşlar, tüm bunlar genç kadının kendini bırakmasına yetti. O anı doya doya yaşayacaktı. Ona tutkuyla yaslanırken, parmakları birbirine sıkıca kenetlendi.

Genç adam onun yumuşacık teninin altında gücünün varlığını hissediyordu. İlk andan itibaren onu kendine çeken buydu. Bu tezatlar, bu karmaşık ruh. Onda olan hiçbir şey basit ve sıradan değildi.

Aralarında yavaş yavaş oluşan sıcaklığın zorlanmadan ilerleyebileceğini düşündü.

Uzun öpücük kontrolden çıkmış, neredeyse bir kıvılcımla ortalığı aydınlatacak gibi şiddetlenmişti. Güverte ayaklarının altında hafif hafif sallanıyor, ılık bir esinti suyun yüzünü yalayıp geçiyordu.

Phoebe elini onun göğsüne dayayıp, bir süre avucunda atan kalbini hissetti.

Sonra da aynı eliyle onu yavaşça uzaklaştırdı.

"Maharetli olan bir tek ben değilmişim," diye yorum yaptı.

"On iki yaşımdan beri, titizlikle egzersiz yapıyorum." Elini yukarıya götürüp parmak uçlanyla dudaklarına dokundu. "Birkaç değişik uygulama geliştirdim, göstermemi ister misin?"

"Şu an için bu kadar gösteri yeter diye düşünüyorum. Yürüyüşe karar vermiştik sanırım."

"Muhtemelen en iyisi bu, böylece gösteri hakkım saklı kalabilir. Hazır olduğuna emin değilim."

"Gerçekten mi? Sakın ha bu tip dalavereleri benim üzerimde kullanabileceğini düşünme. Ben polisim."

İskeleye atlayıp Phoebe'ye elini uzattı. "Yedi numaralı uygulamanın geçici bilinç kaybına yol açtığı söylenir."

"Açıkça meydan okuyorsun." O da rıhtıma çıktı. "Ben yedi yaşımdan beri hiçbir meydan okumaya karşılık vermedim. Yürüyoruz, Bay Swift."

"Denediğim için benî suçlayamazsın."

Yürürlerken, genç kadın başını çevirip onun yüzünü inceledi. "Yedi numaralı uygulama nedir?"

"Yasalar, uygulamadan önce uyarıda bulunmamı söylüyor. Şimdi uyarımı da yaptığıma göre, temize çıktım demektir."

"Bunu unutmamaya çalışırım."

Kadının kahkahası suyun üzerinde dalgalandı. Ve yüzü gülüşüyle ışıldadı.

Duncan yiyecek paketindeki kızartma parçalarına daldı. Bu arada, uzakta duran adam, bir tüfeğin vizörünü Phoebe'nin yüzüne sabitlese her şeyi ne kadar çabuk ve kolay halledebileceğini aklından geçirdi.

Bum!

Çok çabuk ve çok basit.

İşte o zaman, Phoebe artık böyle gülmeye devam edemeyecekti.

7

Pazartesi sabahı Phoebe masasında evrak işleriyle uğraştı, arayanlara ulaştı, sonra araya sıkıştırdığı zamanda da başlamak üzere olan eğitim toplantısıyla ilgili planlarının üzerinden bir kez daha geçti.

Arnie Meeks bunalımdayken - ve kovulmuşken - bu ona başka bir darbe daha indirecekti ama Phoebe, tutanağı, izlenecek prosedürü ve ilk tepki verenin psikolojisini gözler önüne sermeye niyetliydi.

O tetikledi, diye düşündü. Gradey vakasında olanlara zemin hazırlayan Arnie'ydi. O gün olanlar ve nedenleri, eğitim sırasında tartışılacak önemli hususlardı ve prensiplerin neden var olduğunu bu örnek yoluyla açıklayacağını umuyordu.

Eğitim dosyasına kendi raporunu da eklemişti, ayrıca diğer vakalardan toplanan kayıtlar, belgelerin kopyalan ve kasetler de dosyada bulunuyordu.

Dave odaya girdiğinde Phoebe ayağa kalktı. "Yüzbaşı." "Bir dakikanı alabilir miyim?"

"Elbette, eğitimden önce birkaç dakikam var. Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Dave kapıyı kapatınca, Phoebe'nin boyun kasları gerildi. "Bir sorun mu var?"

"Olabilir. Arnold'un babası Çavuş Meeks beni aradı. Seninle ilgili bir şikâyet dilekçesi verecekmiş, söylenip durdu."

"Ne için?"

"Oğlunu haksız yere açığa almışsın. Yasal dayanağın yokmuş. Ayrıca iftira ve hakaretten de dava mı açacakmış neymiş. Oturup konuşmamızı istiyor, sen, ben, bir de oğlunun temsilcisi olacak."

"Ne zaman isterseniz, her zaman müsaidim. Açığa alınırken ona avukatıyla temas kurabileceğini söylemiştim, Ve," diye ekledi, "bu da kayıtlara geçti."

"Otuz günlük uzaklaştırmanın arkasında durabilecek misin?"

"Dururum. Tüm kuralları ihlal etti. Gradey'yi intihara kışkırttı, şansı yaver gitti ve neyse ki rehinelerden ölen olmadı. Raporu okudun Yüzbaşı, sivillerin ve emniyet mensuplarının ifadelerini de gördün."

"Evet, hepsini okudum." Dave, bezgin bir halde ensesini ovdu. "İsteyerek böyle bir şeye kalkışsa bundan fazlasını yapamazdı."

"Yapmadığından şüpheliyim. Kişisel nefretimden dolayı taraflı davrandığımı düşünme," diye devam etti Dave'in kaşlarını çattığını görünce. "Adam güç bağımlısı, ayrıca geri kafalı, düşüncesiz ve cinsiyet ayrımı yapıyor. Polis olmak için uygun biri değil."

"Phoebe, bu tür önyargılı bir tutumla sonuna kadar direnmen zor olacak." "Önyargılı değilim, gerçekten. Ayrıca, inanıyorum ki, yapılan psikolojik değerlendirmeler de benim görüşümü destekleyecektir. Dave, o sakat bebeği kapımın önüne o koydu."

Dave cebine soktuğu ellerini yumruk yapmıştı. "Seninle ters düşmek istemem ama bu suçlamayı benim dışımda birine yaparken çok dikkatli olman gerekir. Ayrıca dikkat etmen gereken en önemli şey - "

"Yüzüme kargı fahişe dedi, arkamdan dediklerini saymıyorum bile. Tam senin durduğun yerde durup beni tehdit etti. Otoriteme hiç saygısı yok ve işin gerçeği, bütün bunların tek sebebi benden iğreniyor olması."

"Onu dışarı atmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Dave başını geriye attı, ilk kez kızgınlığını ve hayal kırıklığını belli etmişti. "Bu ekipten, bu birimden defolup gitmesini istemiyor muyum? Ama bu noktada onu görevden almak için gerekçem yok. Phoebe, senin bu masada oturuyor olman, otoritene saygı gösterilmesini talep etmek zorunda olduğun anlamına geliyor."

Phoebe sakin bir sesle, "Ben de öyle yapıyorum," dedi. "Düşünmek için bir ay vakti var. Yüzbaşım, adam burada durup, seninle cinsel ilişkiye girdiğim için bu masada oturabildiğİmi söyledi bana."

Dave bir an için ona bakakaldı. "Vay piç kurusu." Derin bir nefes aldı. "Bu suçlamalara şahit olan başka biri var mıydı?"

"Hayır, bunları söylemeden evvel kaydı durdurmuştum. Ama bu sözleri sarf etti, hem de üstüne basa basa. Ki bu aynı şekilde senden de nefret ettiğini gösteriyor. Üstelik tam üzerime yürümeye hazırlandığı sırada Dedektif Sykes içeri girdi. Böyle davranmak benim de hoşuma gitmiyor. Bu pisliklerin yayılmasını istemiyorum ama Arnold Meeks gerçekten de çok tehlikeli bir adam. İstersen Sykes'a sorabilirsin."

"Soracağım. Şu oturup konuşma işini bu öğleden sonra yapmayı düşünüyorum. Kendini ona göre ayarla."

"Tamam efendim."

"Cinsel taciz için de dosya açacak mısın?"

"Bu sefer değil. Sadece itaatsizlikle suçlayacağım."

Dave, tamam, diye başını sallayıp kapıya yürüdü. "Kendi avukatınla temasa geçmek isteyebilirsin." Dönüp tekrar Phoebe'ye baktı. "Meeksler'in arkası sağlam, geçmişten gelen sıkı bağlantıları var. Arkanı kollamaya bak, Phoebe, o aşağılık herifin beynim dağıtırız ama o arada sana zarar verebilir."

"Dikkat ederim. Dave? Seni işe bu şekilde karıştırdığım için özür dilerim, yani şahsi olarak ."

"Sen karıştırmadın," diye karşılık verdi kısaca. "O yaptı."

Bela onu yine yalnız yakalamıştı. Bela yaklaşıyordu. Bugüne kadar bunun gibi birçok belayla uğraşmamış mıydı zaten? Sabah toplantısı bitince Meeks'in dosyasına bir daha bakacak, Gradey davasındaki ifadeleri, ofiste bulunan şahsi dosyasındaki Meeks'le olan tartışma kayıtlarını gözden geçirecekti. Ofisinin iç camından içeriye baktığında Dave'in Sykes'ı molalarda oturdukları odaya götürdüğünü gördü. Özel konuşacaklardı. Amirinin koruma içgüdüsü kabarmıştı. Bu davranışını körüklediği için üzgündü, hem de çok üzgündü.

Fakat, eğer Meeks yüzünden hayatları tehlikeye girerse, onu tehdit edip ailesini üzerse ve de birimdeki ilişkilerini kalkan olarak kullanırsa, Phoebe mahvolurdu.

Babasının da canı cehenneme.

Şimdi bütün bunları bir tarafa bırakıp, aşağıya inmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Toplantı salonuna giderken halkla ilişkiler asistanına uğradı. "Ben bir buçuk saat kadar konferans salonunda olacağım."

"Tamam. Teğmenim?" Birimin asistanı Annie Utz, Phoebe'ye ürkekçe gülümsedi. "Ben, şey, hafta içinde bir gün izin almak istiyorum, şey, özel bir işim var da."

"Olur. Önceden haber verirsen sevinirim. Yerine birini koyarız."

"Teğmenim?" Gülümsemeye çalışarak "Henüz yeniyim, ama burada çalışmayı seviyorum. Umarım işimi iyi yapıyorumdur," dedi.

"Gayet iyisin." Biraz az makyaj yapsa, bir de daracık gıyinmese daha iyi olacaktı ama işiyle ilgili bir sorun yoktu.

"Şey... Cevizli şekerleme getirmiştim. Ev yapımı." Kapaklı kağıt tabağı uzattı. "Bir tane almak ister misiniz?"

"Toplantım bitsin, alırım."

"Merdivenden ineceksiniz, değil mi? Asansöre binmeyip merdiveni kullanıyorsunuz, şekerin hiç zararı dokunmaz size."

"Zaten şekere düşkün olduğum için merdivenlerden inip çıkıyorum."

Daha fazla gecikmemek için fırlayıp çıktı. Açılış konuşmasını içinden tekrarlayarak kapıyı açtı ve hızla aşağıya inmeye başladı.

Arabasının bugüne hazır olması *gerekiyordu*. Olmak zorundaydı. Ara verdiğinde tamirciyi arayıp -

Aniden gelen hareketi güç bela görebildi, silahına uzanmaya fırsat bulamadan saldırgan onu duvara fırlattı. Başı betona hızla çarptığında dehşet ve acıyla kıvrandı. Gözüne kırmızı bir perde iner gibi oldu.

Birkaç saniye geçmemişti ki, içgüdüleri *dövüş diye haykırmaya başladı. Çarpmanın şokuyla dizleri* büküldü. O anda bir el ağzını bantladı, kollarını arkaya büktü. Sersemlemiş bir halde mücadele ederek yere oturmaya çalıştı. O anda başına geçirilen kukuleta yüzünden karanlığa düştü. Şiddetli bir darbeyle öne doğru düşerken çığlık atmaya çalıştı ama ağzındaki bant yüzünden sesi çıkmadı. Yerde yuvarlanırken yaşadığı şok ve acı tüm vücuduna yayıldı. Ağzına kan tadı geldi ve soluğu kesilir gibi olunca saldırganın güldüğünü duydu. Bir mucize dileyerek karanlığa doğru bir tekme savurdu. Birden boğazına yapışan ellerin verdiği dehşetle kıvranmaya başladı.

Bu şekilde ölemezdi, ölmemeliydi. Katilinin gözlerinin içine bakamadan. Onu bebeğinden ayıran katilin.

Bedeni karşı gelmeye çalışıyor, ciğerleri havasız kalıyor ama bacaklarını kullanıp itmeye, tekmelemeye çalışıyordu. Boğazını sıkan eller gevşeyince nefesi rahatladı, yutkunup tekrar çığlık atmaya çalışıyordu ki birden bedeninde bir bıçağın ucunu hissetti. Giysileri parçalanıyordu. Bıçak hızlı

hareketlerle etini yalayıp geçiyor, tenini acıtıyordu. Eldivenli eller göğüslerini avuçlayıp sıktı.

Bunun olduğuna inanamıyordu. Bir polis, kendi mekanında saldırıya ve tecavüze uğruyordu. Delirmemek işten değildi. Ne yaparsa yapsın, tekmelese de çırpınsa da adamı durduramıyordu. Üstünü başını yırtıyor, her yerine dokunuyor, kaba hareketlerle bacaklarının arasına bastırıyordu.

Anlaşılmaz sözlerle yalvarıp hıçkırıklara boğulduğu için kendinden nefret etti.

Üstelik bunları yaptığı için adamı güldürmüş, onun gücüne güç katmıştı. "Endişelenme," dedi fısıldayarak. "Senin gibileri becermek adetim değildir."

Yüzüne yediği yumrukla bedenini yeni bir acı dalgası kapladı. Tam kendinden geçmek üzereyken, belli belirsiz ayak sesleri duyar gibi oldu.

Birisi geliyordu. Yalvarırım, Tanrım. Hayır, olamaz, gidiyor. Yanındaki kimse, gidiyordu. Canını bağışlamıştı. Genç kadın inledi. Acıya dayanamıyordu. Ama hayatta kalmak, bu temel ihtiyaç, acısını bastırmıştı. Dönerek dizlerinin üstünde doğrulup ayağa kalkmaya korkuyordu çünkü merdivene ne kadar yakın olduğunu kestiremiyordu. Tehlikeli bir şekilde düşebilir, hatta ölebilirdi de.

Ellerini bağlayan kelepçeler fena halde canını acıtıyordu, şu anda kendi bedeni bile ona ağır geliyordu. Etrafını görebilmeye - tabii kaçmaya ve hayatta kalmaya da - rahatlamaktan daha çok ihtiyacı vardı. Omuzlarını öne büküp başını sağa sola çevirdi, öne doğru eğile büküle ilerlemeye çalıştı. Bu arada ayaklarıyla zemini yokluyordu. Yavaşça, paniğine hakim olmaya çalışarak başındaki kukuletayı burnuna kadar çekmeyi başardı. Sonunda gözlerini de açmayı başardı, Tanrı'ya şükür.

Ve gözleri hızla çevreyi taradı. Duvarda, başını çarptığı noktada kendi kan lekelerini gördü, kanın tadını boğazında da hissediyordu.

Bütün bunlara rağmen aşağıdaki kapıyı fark edebildi. O kapıya ulaşmalıydı, kapıya giden birkaç basamağı inmeliydi. Hayatta kalmak için bunu yapacaktı.

Sonunda dönebildi, dizleri üstünde doğrulmaya çalışırken nefesi sıklaştı. Lime lime olmuş gömleği üzerinden sarkıyordu. Geri kalan bez parçalan ise merdivene saçılmıştı.

Çırılçıplaktı, aşağılanmış ve çaresiz kalmıştı. Fakat adam onu Öldürmemişti.

Duvardan destek alarak, titreyen bacaklarıyla kendini itti, itti... Sonunda duvara yaslanmış vaziyette ayağa kalkabildi. Başı dönüyor, midesi bulanıyor, yardım gelene kadar kendinden geçmemek için dua ediyordu.

Beyninin içinde bir ses *çabuk, acele et, her an geri gelebilir diye haykırırken, arkasını kollayarak yavaş* yavaş aşağı inmeye başladı. Son basamağı da İndiğinde bedeni korku ve bitkinlikten zangır zangır titremeye başladı, yine de dönüp yapış yapış elleriyle kapının koluna asılıp çekmek zorundaydı.

Kapı açılınca koridorun ağzında yere yuvarlandı. Sarsılarak yerde sürünmeye başladı.

Birisi bağırıyordu. Ses sanki sislerin arasından belli belirsiz duyulan bir zil sesi gibiydi. Sonunda gücü tükendi ve yığılıp kaldı.

Çektiği acı, uzun süre baygın kalmasına engel oldu. Uyandığında yan yatırılmış olduğunu, ağzının çevresindeki yanmadan birinin bantı çıkarmış olduğunu anladı.

"Battaniye getirin. Çabuk montunu ver, birisi kelepçeler için anahtar getirsin.

İyisiniz, Teğmenim. Ben Liz Alberta. Beni duyuyor musunuz? İyileşeceksiniz."

Liz kimdi? Phoebe kadının sert bakışlı kahverengi gözlerine baktı. Dedektif Liz Alberta, evet, evet, bu ismi, bu gözleri tanıyordu. "Merdiven boşluğu." Sesi hırıltı halinde çıkıyordu. "Beni merdiven boşluğunda kıstırdı."

"Adamlarımız oradalar, şu anda inceleme yapılıyor. Merak etmeyin, sağlık görevlileri geliyor. Teğmenim," biraz daha yaklaşarak, "Tecavüze uğradınız mı?" diye sordu.

"Hayır. Hayır, sadece..." Phoebe gözlerini yumdu. "Hayır. Yaralarım ağır mı?" "Henüz bilemiyorum." . "Silahım." Gözleri büyümüştü. "Tanrım, silahımı zama- nında çekemedim. Almış mı?"

"Bilmiyorum."

"Bir dakika, Teğmenim, kelepçeleri çıkarıyorum."

Arkasında konuşanın kim olduğunu bilmiyordu, gözleri Liz'deydi. "İfademi almanız lazım. Almanızı istiyorum."

"Ben de bunu yapacağım zaten."

Kelepçeler çıkarılırken acıyla iç çekmekten kendini alamadı ve inleyerek kollarını bmıldattı. "Kollarında kırık yok. Vücudunda da kırık olduğunu sanmıyorum." Gelen battaniye omuzlarına sarılırken, göğüslerini de montla örttü. "Oturmama yardım eder misin?"

"Doktor gelene kadar uzanmaya devam - "

Bir koşuşturma oldu ve Dave bağırarak geldi ve Phoebe'nin yanına diz çöktü. "Neler oldu? Kim yaptı bunu?"

"Kimin yaptığını görmedim. Merdiven boşluğunda yakaladı beni. Kafama bir şey dayadı." Yanağından süzülen yaşlar tahriş olmuş tenini yakıyordu. "Galiba silahımı almış."

"Sizin için de uygunsa ifadesini almak istiyorum, Yüzbaşım. Onunla hastaneye gidip ifadesini alacağım."

"Tamam." Gitmesine içi elvermiyormuş gibi Phoebe'nin elini tuttu. "Aileme haber vermeyin. Yüzbaşım, ne olur evi aramayın."

Dave onun elini sıkıp ayağa kalktı. "Binanın her katının tek tek aranmasını istiyorum. Kırmızı alarm durumuna geçin. Arama yapmadan hiç kimse içeri ya da dışarı bırakılmayacak. Bu binada bulunan polis ve sivillerin olay anında bulundukları yerler tespit edilsin."

"Sivil değildi, Yüzbaşım." Dave gözü dönmüş bir halde ona doğru dönerken, Phoebe kısık sesle konuştu. "Bizden biriydi."

Her şey bulanıklaşmıştı ama Phoebe yine de bu duruma şükrediyordu. Sağlık ekibi, ambulans, acil servis, sesler, koşuşturmalar ve şiddeti artan acıları. Derken acılar azalmaya başladı, çok şükür. Kendini doktorlara bıraktı. Vücudundaki kesik ve sıyrıklar tedavi edilirken gözleri kapalıydı. Röntgeni çekilirken, adeta zihnini de kapattı. Gözyaşları akacaktı, bunu biliyordu. Hatta sel olup akacaktı, ama zamanı gelince.

Muayene odasına Liz girdi. "Benimle hemen konuşmak istediğinizi söylediler." "Evet." Phoebe yattığı sedyede doğrulup oturdu. Kaburga kemikleri ağrıyordu.

Dişindeki zonklamanın haftalarca olmasa da günlerce ona sıkıntı vereceği belliydi. Neyse ki kolu askıya alındığından omzundaki acı hafiflemişti.

"Hafif bir beyin sarsıntısı, kemiklerde ezilmeler ve omuzlarda burkulup zedelenme."

Liz yanına yaklaştı. "Alnınızda kötü bir kesik var. Çeneniz şişmiş, dudağınız yarılmış. Alçak herif sizin üzerinizde bayağı çalışmış."

"Neyse ki, canımı almadı."

"Evet. Yüzbaşı buradaydı. Durumunuz hakkında bilgi alıp gitti. Hazır olduğunuzda sizi almaya geleceğini söylememi istedi."

"Yerinde kalsa daha iyi olur, kalıp araştırma... Aslında araştırsa da ne bulacak bilemiyorum. Eğitim toplantısı için ofisimden çıkıp aşağıya konferans salonuna iniyordum. Her zaman aynı şeyi yaparım. Merdivenleri kullanırım."

"Klostrofobiniz mi var?"

"Hayır, öylesine. Spor yapacak zaman bulamıyorum, onun için asansör yerine merdiveni tercih ediyorum... Adam beni bekliyordu."

"Onu görmediğinizi söylemiştiniz."

"Görmedim." Phoebe yavaşça gözünün alt kısmına dokundu. Gözü hiç bu kadar morarmamıştı, acısını hiç önemsemiyordu bile. "Aceleyle aşağı inerken sağ tarafımda bir hareket görür gibi oldum. Teşekkürler."

Liz'in verdiği buz torbasını yavaşça yüzüne değdirdi. "Başımı çeviremeden, silahıma bile davranamadan yakaladı beni. İşini biliyordu. Daha ilk darbeyle beni kıskıvrak yakaladı. Suratım duvara yapışınca şoka girdim. Sonra ağzımı bantlayıp ellerimi kelepçeledi. Kelepçe kullanmayı biliyordu. Kendimi korumak için ne yapacağımı kestirip ona göre hareket ediyordu. Başıma da o kukuleta mı her neyse, onu geçirdi işte."

"Kirli çamaşır torbası. Delil olarak inceleniyor. Daha hızlı davranıp, daha fazla mı mücadele etmeliyim diye düşünüyorsunuz hâlâ. Yok, böyle düşünmeyi bırakın bence."

"Bir kere bile vuramadım. Şoka girdiğimin bilincindeyim, fiziksel olarak da benden üstündü, yine de... Silahım?"

"Bulunamadı."

Bir an durup birbirlerine baktılar. Silahsız kalmak bir polis için kötü bir darbeydi. Hele polis bir kadınsa.

"Bunun için kimse sizi suçlayamaz. Bu şartlar altında olmaz."

"Suçlayacak biri var. Sen de, ben de biliyoruz. O da biliyor. Bu yüzden aldı silahı."

"Suçlayacak biri varsa gerizekâlının tekidir. Boyu hakkında bir fikriniz var mı?

Yapılı mıydı?"

"Boyunu bilemiyorum. Bana vurunca yere düştüm. Ama kuvvetliydi. Nefesim kesildi." Boynundaki darp izlerini yokladı, nefesini kesen elleri hissetti. "Ben yerdeyken boğazımı sıktı, ellerini boynuma dolayınca nefessiz kaldım. Elleri iriydi. Güçlü ve iri. Eldiven giymişti. Beni.., ellerken eldivenleri hissettim - muhtemelen ince kauçuk eldivenlerdi. Bir de makas ya da bıçakla, ama sanırım bıçaktı, üniformamı parçaladı."

"Size dokundu."

"O, şey..." Olanların hepsi gerçek, diye kendi kendine söylendi. Bunların sadece gerçekler olduğunu düşün. "Göğüslerimi avuçlayıp sıktı. Uçlarını çekip uzattı. Sonra güldü. Sanki gıdıklanmış da kendini tutamamış gibi kıkırdadı. Elini... Allah kahretsin, kahretsin."

Liz yatağın altındaki lazımlığı kapıp Phoebe'nin başının altına doğru sürdü.

Phoebe kusarken kımıldatmadan tuttu.

Can acısıyla yüzü kireç gibi olan Phoebe arkaya yaslandı. "Tanrım. Of Tanrım.

Özür dilerim."

"Derin nefes alın. Acele etmeyin. Şunu alın." Masada duran plastik bardakla kamışı alan Liz, "Biraz su için," diye ona uzattı.

"Olur, sağ ol. İyiyim şimdi. Parmaklarını içime soktu. Acımasızca yaptı bunu, ama cinsel amaçlı değildi. Sadece canımı yakıp beni aşağılamak istiyordu. Sonra üzerime abandı sanırım çünkü kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Endişelenme. Senin gibileri becermek adetim değildir," deyip yüzümü yumrukladı. Sonra da beni öylece bırakıp gitti."

"Saldırının tamamı ne kadar sürdü, bir tahmininiz var mı?"

"Bana sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, ama muhtemelen iki ya da üç dakika kadar. Daha fazla değil. Planını aynen uyguladı ve başarıya ulaştı. Benim başımdakini çıkarıp aşağıya inmem, kesin daha uzun sürmüştür. Hepsi birlikte altı ya da yedi dakika sanıyorum."

"Peki. Başka bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?" "Hayır, sadece bir kez konuştu."

"Onunla ilgili dikkatinizi çeken başka bir şey oldu mu? Koku gibi örneğin? "Hayır. Dur, bir dakika." Tekrar gözlerini yumdu. "Bebek pudrası. Pudra kokusu aldım."

"Peki sesi nasıldı? Tekrar duysanız tanır mısınız?"

"Bilmem. Ayrıntılara dikkat etmek üzere eğitildik ama o kadar dehşet içindeydim ki, beynim zonkluyordu, bir de başımda torba vardı. Adam buralı, aksanından buranın yerlisi olduğu anlaşılıyordu."

"Daha önce biriyle başınız derde girdi mi? Size zarar vermek isteyebilecek biri olabilir mi?"

"Olabileceğini sen de biliyorsun. Aynı birimde çalışmıyoruz ama aynı teşkilattanız.

Elbette vardır."

"Sizce adam o muydu? Saldırgan Arnie Meeks olabilir mi sizce?"

"Evet, bence öyle. İspat edemem ama o olduğunu sanıyorum. Cumartesi sabahı olanlar hakkında tuttuğum bir rapor var."

"Nasıl oldu?"

Phoebe, ona oyuncak bebeği anlattı.

"Dedektif Sykes'la bağlantıya geçeceğim. Ayrıca bu sabah Meeks'in nerede olduğuna dair kapsamlı bir araştırma yaptıracağım."

"Çok sevinirim."

"Tecavüze uğramadınız Teğmenim, fakat cinsel tacize maruz kaldınız. Bu konuda bir danışmanla konuşmak isterseniz, iyi birini tanıyorum."

"Hayır, yine de teşekkür ederim. İşini çok iyi yapıyorsun, Dedektif Buraya gelip ifademi sen aldığın için çok memnunum."

"Bu işin peşini bırakmayacağım. Size söz veriyorum."

"Şimdi, bana bir ameliyat Önlüğü aşırıp getirsen de ben de buradan çıkıp gidebilsern, olur mu?"

"Size yardım için birini çağırsam daha iyi olmaz mı? Yüzbaşıyı istemezseniz, başkası olabilir. Size giyecek bir şeyler getirsinler, sonra da eve bıraksınlar, ne dersiniz?"

Phoebe başını iki yana salladı. "Sonuçlarım gelmeden gitmek istemiyorum.

Zaten gelmesi yakındır."

"Çağırmamı istediğiniz başka biri var mı?"

"Aslında..." Alnındaki yarayı kaplayan banda parmak uçlarıyla dokundu. "Bir arkadaşım var, buralardaysa."

Eski bina uygun görünüyordu. Tabii, Duncan, şu anki sahibinin anlaşmaya yanaşmıyorrnuş gibi bir hava içinde olduğunu düşünüyordu. Bir taraftan bunları düşünürken bir taraftan da olasılıkları değerlendiriyordu.

Deponun bir çöplük görünümünde olduğu gerçeği inkar edilemezdi. Fakat istenirse gayet düzgün dairelerden oluşan bir binaya dönüştürülebilme olasılığı vardı. Tersanelere ve fabrikalara oldukça yakındı, böylece bina işçi aileleriyle dolabilirdi. Makul kiralarla makul büyüklükte daireler olacaktı. Tabii turistik alanlardan uzak, tarihi bölgenin zarif yeşilliğinden de ayrılmış bir konumdaydı. Ama birinci kata belki bir pastane ya da kafe, şarküteri veya aile restoranı açarak, yatırımın geri dönüşünü beklemek için riske girmeye değerdi. Er ya da geç.

Güzel olan bunun için acelesi olmamasıydı.

Şehrin yaşam düzeyi ve geçmişi, diğerleri kadar iyi yapılmış ve güvenliği olan binalar inşa etmeyi gerektiriyordu. Bunu bilmesi gerekiyordu çünkü neredeyse hayatı boyunca bir şehirli olarak yaşamıştı.

Duncan etrafı dolaşırken Phin de mal sahibiyle başını sallayarak konuşuyordu. Ona göre bu iş olursa tamamen Phin'in maharetiyle olacaktı. O haşin, tasvip etmeyen bakışlarla her an istediklerini gerçekleştirecek hamleyi yapabilirdi.

Adam, tamirat masraflarıyla birlikte dünyanın parasını istiyordu. Herhalde altın yumurtlayan tavuğu yakaladığını düşünüyordu.Bir tavuk

olarak düşünülmek Duncan'ın umurunda değildi, özellikle de en yüksek teklifini yapmışken.

Cep telefonu çaldığında, binadaki kırık pencereleri inceliyordu. Cevap verirken incelemeye devam etti. "Evet, ben Duncan. Ne? Ne zaman? Nasıl olmuş?"

Sesindeki paniği duyan Phin ona doğru döndü. "Nerede? Peki,tamarn," diye karşılık verdi. "Yola çıkıyorum. Benim gitmem lazım." Telefonu cebine attığı sırada kapıya çoktan varmıştı.

Mal sahibi "Bay Svvift," diye seslendi.

Duncan Phin'e "Acil bir durum. Bensiz devam edin," diyerek arabaya koştu.

Hızla hastaneye doğru giderken, aklından bin bir türlü korkunç görüntü geçiyordu. Kendini Dedektif Alberta olarak tanıtan kadın, Phoebe'nin taburcu edildiğini söylemişti. Onu bıraktıklarına göre yarası çok ağır olamazdı.

Dedektif kısa konuşmuştu, tam bir polis gibi. Kırmızı ışıkta frene asılmak zorunda kalınca öfkelendi.

Nasıl olduğunu söylememişti, ne kadar kötü olduğunu da. Bu lanet olası yeşil ışık da yanmak bilmiyordu.

Sakın vurulmuş olmasın. Lütfen Tanrım.

Yeşil yanınca fırladı. Trafikte kendine yol açmaya çalışarak hızla ilerledi. Yıllarca direksiyon salladığından bir yerden bir yere en kısa yoldan nasıl gideceğini öğrenmişti; dolambaçlı yolları bildiği için yolda kalmıyordu.

Hızla otoparka girip arabaya yer bulmaya çalışırken ağzına geleni söyledi. Park edip acil kapısına koşarken, soğukkanlılık ve telaş karışımı bir duygu seline kapılmıştı.

Saçından tanımasa az daha yanından geçip gidecekti. Kızıl bir parıltı gözünü alıp onu durdurdu, olduğu yerde hızla döndü.

Genç kadın bekleme salonunda diğer hastalarla yaralıların arasında oturuyordu. Üzerinde açık mavi ameliyat önlüğü vardı. Kolu askıdaydı, yüzü - o büyüleyici güzel yüzü – yara bere içindeydi.

"Aman Tanrım, Phoebe." Önünde diz çöküp ellerini avuçlarının arasına aldı. "Nasılsın, yaran ağır mı?"

"Ayakta tedavi ettiler." Zorla gülümsemeye çalıştı. "İyi sayılırım. Birini aramam gerekince birden sen geldin aklıma. Yapmamalıydım."

"Saçmalama. Nasıl oldu?"

"Duncan... Seni aradım, sen de geldin, şu anda tek istediğim birkaç saatliğine bir yere gidip, eve dönmeden önce biraz gevşeyip sonra da toparlanmak. Beni sakin bir yere götürebilir misin? Çok şey istediğimi biliyorum, ama - "

"Götürürüm tabii. Yürüyebileceğine emin misin?"

"Evet." Phoebe ayağa kalkarken, Duncan kolunu onun beline doladı ve nadide bir sanat eserini dikkatle tutuyormuşçasına onu ayağa kaldırdı.

"Ağırlığım bana ver."

"Zaten seni buraya çağırmakla yeterince yük oldum." Tanrım, insan birine azıcık da olsa ağırlığını verince, nasıl da rahatlıyordu. "Meşgul müsün, değil misin düşünmedim bile."

"Ben mi? Ben boşta gezen bir milyonerim." Işık gözlerini rahatsız edince, Phoebe irkilip yüzünü çevirdi. Duncan, cebinden güneş gözlüğünü çıkarıp, "Bunu tak gözüne. Fena morarmaya başladı. Herif nasıl biriydi?" diye sordu.

Bu kez gülmedi. "Keşke bilebilsem."

Duncan kendi kendine, bekle biraz, dedi. Onu arabaya bindirip rahat ettirene kadar sorular bekleyebilirdi. Yardım edip koltuğa oturtunca, kemerini de kendisi bağladı. "Koltuğunu biraz geri alalım. Böyle iyi mi?" "İyi. Gayet iyi."

"Ağrı kesici gibi bir şey verdiler mi?" diye sordu direksiyonun başına geçince.

Phoebe, Liz'in hastaneye getirdiği Çantayı yokladı.

"Sağlam ilaçlarmış. Hâlâ etkisi geçmedi. Kusura bakmazsan gözlerimi kapayacağım."

"Keyfine bak. Gevşemeye çalış, dinlenirsin."

Uyumuyordu. Duncan, onun yumruğunu sıktığını gördü. Arada bırakıyor sonra sanki bir şeyi sıkı sıkı tutması gerekiyormuş gibi yeniden yumruk yapıyordu.

Bileklerindeki sargılar genç adamı şaşırtmıştı. Kaza geçirdiyse niçin ailesine haber vermemişti? Bu nasıl bir kazaydı ki iki bileği de zarar görmüş, yüzünde çürükler oluşmuş, kemikleri kınlacakmış gibi yürümesine neden olmuştu?

O zaman kaza değildi.

Aklından türlü türlü ihtimaller geçse de, düşüncelerini durdurmaya çalışıyordu. Teorilerle uğraşmanın faydası yoktu. Giysileri neredeydi mesela? Bütün bu düşünceleri ihtimallerden oluşan bir mayın tarlasına atıyordu.

Hiç konuşmadan, onun istediği sessizliği sağladı. Zamanında insanların ne istediğini anlayacak kadar çok müşterisi olmuştu. Kimi çene çalmak isterdi, diğeri tartışmak, bilgi almak, kimi de sadece sessiz kalmak.

Phoebe'nin ihtiyacı olan şey sadece sessizlikti.

Elinin huzursuzca açılıp kapanması dışında pek fazla hareket etmemişti. Bu arada adaya gitmek için köprüyü geçip, bataklıkla dere kenarlarında yol aldılar. Birbirinin üzerine eğilmiş ağaçların oluşturduğu yemyeşil tünellerin içinden geçtiler.

Son dönemeçte yavaşlayıp durmak üzereyken genç kadın kıpırdanıp gözlerini açtı.

Duncan bu ev için çok uğraşmıştı. Klasik bir zarafet örneği sergileyen, evin tepesini taç gibi kaplayan teras biraz tuhaf görünüyordu. Etrafı yosunsu bitkilerle kaplı meşe ağaçlan, evin zarif beyaz süslemeli soluk mavi dış cephesinin üzerinde hoş bir gölge yaratmıştı. Tomurcuklanıp açmak üzere olan azelyaların kapladığı, alabildiğine uzanıp giden bahçeler, evin heybetini büyüleyici bir güzelliğe dönüştürüyordu.

Çeşitli çiçek düzenlemeleri yapılmış sepetler ve saksılar, tüm veranda ve terası donatmıştı. Salıncak ve konforlu koltuklar konuklarını adeta oturup gevşemeye ve soğuk bir şeyler içmeye davet ediyordu.

"Evin çok güzel."

"Evet, gittikçe daha çok bağlanıyorum bu eve." Arabadan inip, Phoebe'nin kapısını açtı. "Yardım edeyim."

"Teşekkürler." Koluna yaslandı. "Gerçekten. Teşekkür ederim, Duncan." "Sorun değil." Merdivenleri çıkıp verandanın vitray camlı kapısına ulaştılar.

"Kaç yıldır burada yaşıyorsun?"

"Sanırım beş yıl oldu. Çoğunlukla burada kalıyorum. Satmayı düşündüm, ama... neyse uzun hikâye." Kilidi çevirip kapıyı açarken gülümsedi.

Gün ışığı canlı renkler üzerinde oynaşıyor, zarif merdivenler ve kemerli kapıların kıvrımları devasa boşlukları yumuşatıyor, hoş bir görüntü oluşturuyordu. Phoebe, gergin bedeniyle genç adamın yanında antreyi geçip salona doğru ilerledi. Buradaki kapılardan terasa çıkılıyordu, arkada bahçelerin devamı vardı, ortalarında da morsalkımlann çılgınca sarmaladığı bir çardak bulunuyordu.

Salona, yüzü ön taraftaki camlara doğru bakan bir piyano konmuştu. Duvarların bordo rengiyle uyumlu açık gri kanepe ve koltuk takımları gruplar halinde yerleştirilmişti. Duvarlarda sanat eserleri asılıydı; antikalar ve seramikten yapılmış tombul bir domuz figürü-, Phoebe'ye bataklık ve nehirlerle dolu Georgia manzaralarını anımsatmıştı.

Duncan onu bir koltuğa götürmek isterken genç kadın terasa açılan kapıya yürüdü.

"Bahçelere bayıldım."

"Ben de seviyorum. Buraya taşınınca bu tür işlerle de ilgilenmeye başladım." "Ben de öyle düşünmüştüm. Yalnız yaşayan biri için çok büyük bir alan gibi duruyor."

"Evet. Onun için de satmayı düşündüm. Aslında evin büyük bir bölümünü kullanıyorum."

"Sen..." Phoebe alnını cama dayayıp gözlerini yumdu. "Kusura bakma.

Programın kendini dağıtma kısmına geliyoruz."

"Sorun değil." Elini onun sırtına koydu ve titremesini hissettiği sırada fırtınanın kopmak üzere olduğunu anladı. "Kendini tamamen bırak."

Genç kadın dönünce ona sarıldı, hıçkırmaya başlayınca da kucaklayıp divana götürdü. Orada kolları arasında kıvrılmış duran kadınla birlikte bir müddet oturdular ve fırtına dinene kadar öylece kaldılar.

8

Gözyaşlanndan utanmıyordu çünkü bunlar akması gereken gözyaşlarıydı ve en büyük korkuları, en berbat bulantıları yıkayıp beraberinde götürüyordu. Bunun için Duncan'a minnettardı; o, bir kadına ağlamamasını söyleyip beceriksizce sırtını okşayan erkeklerden biri değildi.

O sadece sığınacağı ve omzunda rahat rahat ağlayabileceği biriydi.

Titremesi hafifleyip gözyaşları azalınca, genç adam şakağındaki çürüklerin üstüne hafif bir öpücük kondurdu. "Geçti mi?"

"Evet." Derin bir nefes aldı, nefesini verirken titremesinin geçtiğini hissetti. "Çok şükür geçti."

"Şimdi ne yapalım biliyor musun? Sana bir içki hazırlayayım, sen de bana olanları anlat." Uzanıp yüzünü kendine çevirince gözleri birleşti. "Sonra ne yapacağımıza da zamanı gelince karar veririz."

"Tamam."

"Benim, şey... mendilim yok." "Çantamda kağıt mendil vardı."

"İyi öyleyse..." Phoebe'yi yerinden kaldırıp yanına oturttu. "İstersen, yani, banyo yapmak istersen? Şu taraftan gidip sağa döneceksin."

"İyi fıkır."

Duncan odadan çıkınca, biraz daha oturup kalan gücünü toplamaya çalıştı. Acı içinde ayağa kalktı ve masaya koyduğu çantasını aldı, ardından kemerli kapıdan geçip ayna gibi parlayan döşemenin üzerinde yürüyerek banyoya gitti.

Uzun oval aynada yüzünü gördüğü anda, hem üzüntüden hem de gururu da incindiğinden inlemeye başladı. Gözleri davul gibi şişmiş, kan çanağına dönmüştü. Sağ gözü çürük ve eziklerden tanınmayacak haldeydi, altına oturan kan, kapkara bir leke haline gelmişti.

Çenesi şişliklerle doluydu, alt dudağı çift dudak gibi olmuş ve yarılmıştı. Alnındaki bandajlar, kötü görünümlü yarayı örtmüş, sıyrıklar içindeki derisinden geriye düzgün kalmış tek yeriydi.

"Güzellik yarışmasında değilsin Phoebe, kendine gel. Ama, insan bundan daha kötü görünebilir mi Tanrım?"

Eğer bu suratla eve giderse, herkes korkudan aptallaşırdı.

Yapabileceği hiçbir şey olmadığını kendine hatırlattı, sonra da yavaşça yüzüne soğuk su çarptı.

Çok geçmeden, insanın çürük bir kalça ve askıya alınmış bir kolla tuvalette temel ihtiyacını görmesinin bile, engeller ve sıkıntıyla dolu bir faaliyet olabileceğinin farkına vardı. Kendine çekidüzen vermek için hareket edince, ilaçların etkisi altındaki vücudu, yeniden zonklayarak ağrımaya başlamıştı. Gururu düşünecek halde değildi, paldır küldür duvara toslamış bir görüntüye sahip olmak onu hasta ediyordu.

Üstüne üstlük topallamaktan da *nefret ediyordu. Ayağı aksayarak salona döndüğünde, Duncan masanın üzerine* bir tepsi bırakıyordu.

"Acilde sana ne verdiler bilmiyorum, o yüzden mönüden alkolü çıkarttım. Çayımız var, bir de morarmış gözlere derman olacak özel ilacımdan getirdim. Bir poşet de dondurulmuş bezelye var."

Phoebe durdu ve, "Sen çay yapmışsın," dedi. "Çay sevmez misin?"

"Tabii ki severim. Hem de çok güzel bir çaydanlığa koyup tepsiyle servis ediyorsun. Bir de dondurulmuş bezelye getirmişsin" Sağlam olan elini yukarı kaldırdı. "Yine tüylerim diken diken oldu, tüm duygularım ayaklandı. Birisi bana çay yapıp bu buzlu bezelyeleri getiriyor; her an ağlayabilirim."

"İyi ki kurabiye yapmamışım."

Phoebe bezelye poşetini alıp, yüzünün en çok zarar gören tarafına bastırdı. 'Yapabilir misin?"

"Hiç bir fikrim yok. Her neyse, bir şey çiğneyebilecek misin, emin olamadım.

Çenen ne durumda?"

Genç kadın ağır adımlarla divana doğru yürüyüp oturdu. "Metin olmamı mı yoksa gerçekleri duymayı mı tercih edersin?"

"Gerçekleri alayım ."

"Ağrıdan geberiyorum, gerçek olan bu. Vücudumda ağrımayan bir yer yok gibi.

Bu da seni güldürüyor, öyle mi?"

Gülümsemeye devam etti. "Acı çektiğin için değil. Sinirin tepende, onun için gülüyorum. Keyfinin yerinde olduğunu görmek güzel." Yanına oturup, çayları doldurdu. "Bana neler olduğunu anlat, Phoebe."

"işyerinde merdivenlerin orada üzerime atladı." "Atladı mı? Kim?"

"Onu göremedim, bir şey söyleyemem. Ama beni bekliyordu," diyerek anlatmaya başladı ve devam etti.

Duncan onun sözünü kesmeden dinlerken camdan dışarıyı seyrediyordu. Yan bahçedeki morsalkımlan da, kıvrılarak giden patikaları da görmüyordu. Loş merdiven boşluğunu, Phoebe'yi, onun yaralandığını, çaresiz kaldığını, yüzünü göremediği o alçak ona saldırıp, üstünü parçalarken mücadele edişini ve dehşete düşmüş halini görüyordu.

Yaptığının bedelini ödemeli, diye düşündü. Buna şiddetle inanıyordu. Phoebe'nih anlatması bittiğinde "Kim olduğunu biliyorsun," dedi ona. "Adamı görmedim."

Duncan ona doğru döndü. Yüzü öyle soğuk ve ifadesizdi ki, alev alev yanan mavi gözleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. "Adamı tanıyorsun."

"Birinden ciddi olarak şüpheleniyorum. Ama şüphelenmek kanıt sayılmaz." "Tipik polis ağzıyla konuştun. Kim bu şahıs?"

"Kimin yaptığını biliyorum ve bunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağım. Sence bununla *uğradayım mı? Öyle biri miyim sence?" Kendine engel olmak ister gibi elini kaldırdı.*

"Yok, devam et. Öfkeni kusmak, ağlamak kadar iyi gelir insana."

"Canımı yaktı. Adi piç. Hem canımı yaktı hem de aşağıladı. Beni öldürüp bebeğimi öksüz bırakacak, annem, ailem kahrından ölecekti; bunları düşünmeme sebep oldu. Beni çırılçıplak yerde sürünür vaziyette bırakıp gitti. Her gün gitmem gereken, üstelik adamın bana yaptıklarını gören insanların yüzüne bakmak zorunda olduğum bir yerde, *işyerimde, giysilerim parçalanmış* halde bıraktı beni. Bunu neden yaptı biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü benden emir almaya dayanamıyordu. Onu disipline sokmaya çalışan, yaptıklarının bedelini ona ödeten bir otoriteye, özellikle de bir kadından gelen otoriteye katlanamıyordu."

"Bunu yapanın bir polis olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Ağzından çok şey kaçırdığını fark edip sarsılan Phoebe, kendini geri çekti. "Çok güçlü şüphelerim var."

"Adı ne adamın?"

İçindeki yaralı, küçük düşmüş kadın, erkeğin sesindeki tonlamadan etkilenmişti. Ses açıkça, bu işin peşine düşeceğini söylüyordu. Genç kadın başını iki yana sallayarak, "Çizgiyi aşıyorsun, Duncan. Çaresine bakılacak. Adamın da. Şuan hayattaki tek amacım, o olduğundan emin olmak. Burada olmak, düşünmek için fırsatımın olması...öyle işime yaradı ki sana anlatamam."

"Senin için iyi oldu demek. Yardım edebildiysem ne mutlu bana. Ama bana pek faydası olmadı çünkü ben hâlâ birinin yüzünü çürük tahta gibi dağrtmak, sonra da işi yaramaz aletini koparıp, almayı düşündüğüm köpeğin önüne atmak istiyorum, o havadayım yani."

"Hayır." Phoebe biraz bekleyip konuşmaya başladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İtiraf etmeliyim ki, şaşırtıcı derecede rahatladım, biraz da duygusallaştım."

"Bunu nasıl adlandıracağımı bilmiyorum, yani ikimizin arasındaki şeyi. Bu kadar aklımı kurcalayacağını hiç düşünmemiştim. Burada her ne yaşıyorsak, hepsi bir tarafa, benim yapı itibariyle neye yatkın olduğumu bilmen gerek. İster ayrımcılık de, ister çağdışı de, ne dersen de ama korkak bir orospu çocuğu bir kadına vurursa ben de çizgiyi aşıp ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm."

Phoebe, onun gerçekten de bunu yapabileceğinin farkındaydı. Duncan'a baktığında onun kızgın bakışlarının ardında müthiş bir öfkenin için için yandığını görebiliyordu. Bu adamda cazibe ve şanstan öte çok başka şeylerin de olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Tamam. Doğru anladıysam senin eğilimin savunmak ve harekete geçmek, söylemeye çalıştığın - "

"Şu arabuluculuk zırvahğını benim üzerimde denemeye kalkma sakın."

"Ben de yapım gereği buna yatkınım işte," diye karşılık verdi. "Bir diğeri de korumayaThtiyaç duymamamdır ama bu şartlar altında bunu söylemek aptallık olur. Hayatım boyunca koruyan ve savunan taraf ben oldum, bu göreve başlamamdan çok önce de böyleydi. Birinin beni korumak ve savunmak istemesine nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum."

Duncan onun yanına gitti, çekinerek eğildi ve "Çok dikkatli olacağım ama canın acırsa lütfen söyle," diyerek usulca dudaklarından öptü.

"Acımadı."

Doğrulmadan önce onu tekrar öptü. "Bir haftan var." "Anlamadım?"

"Mevcut misyonunu tamamlamak için tam bir haftan var. Ondan sonra adını öğrenip bu işle kendim ilgileneceğim."

"Eğer bu bir çeşit ültimatomsa - "

"Hayır, değil. Sadece gerçek." Phoebe'nin karşısında masanın üstünde oturan Duncan, onun elinden bezelye poşetini aldı ve çevirip soğuk tarafını çenesine bastırdı. "Sana yaptığı şeyin öcünü almak istediğin bir polis olduğunu anlamıştım zaten. Bir saat içinde adını öğrenebilirim. Ama sen de bir hafta içinde kendi yöntemlerinle bunu çözebilirsin."

"Paranla halledebileceğini sanıyorsun."

"Hayır, Phoebe, param olduğu için halledebileceğimi biliyorum." Yavaşça ellerini tutup sargılı bileklerini öptü. Dediğim dedik tavırları bile genç kadını rahatlatıyordu. "İşimizi kolaylaştırıyor, bu da bir gerçek. Akıllısın, beni etkileyen de böyle bir gerekçen olması. Bahse girerim bu hafta bitmeden o piçi gebertirsin sen. Yapamazsan, sıra bende."

"Ne demek sıra bende? Bu polisin işi, sırayla mirayla ilgisi yok. İlkokulda mıyız?"

Duncan hafifçe gülümsedi. "Biliyor musun, berbat görünüyorsun." "Anlamadım?"

"Diyorum ki, bu haşat olmuş suratla çok kötü görünüyorsun. *Doktorlar dizisindekilerin giyip dolaştıkları* o önlükle bile felaket haldesin. Hâlâ nasıl oluyor da sana baktığımda tepeden tırnağa titriyorum anlamış değilim. Ama öyleyim işte."

Phoebe aniden poşeti tepsiye fırlatınca bezelye taneleri dört bir yana dağıldı. "Bunun konuştuklarımızla ne alakası var söyler misin?"

"Hiç. Bir anda aklıma geliverdi. Bir çay daha alır mısın? Evet," diye devam ederken Phoebe onu seyrediyordu, "konuyu değiştiriyorum. Sen kararını vermişsin, ben de öyle. İkimiz de vazgeçmeyeceğimize göre tartışmanın anlamı yok. Çok keyifli olmadığını bildiğimden seninle kavga etmeyi düşünmüyorum."

"Hayır, başka içmeyeceğim, teşekkürler. Ve haklısın, keyfim yok ama şunu iyice anlamalısın ki intikam almakla kanunları uygulamak arasında çok büyük fark var."

"Bunu başka zaman tartışırız, sen gücünü topladıktan sonra. Jakuziye girmek ister misin? Sıcak suyla masaj, ağrılarını hafifletebilir."

Atladığı bir şey daha vardı, adam taş kafalıydı. "Çok hoş bir teklif ama teşekkür ederim. Eve gitmem gerekiyor." Bunu düşündüğü anda kendine bakma ihtiyacı hissetti. "Tanrım."

"Önce evi aramak istemez misin? Hem onları hazırlamış olursun."

"Yok, hayır. O zaman ben gidene kadar meraktan ölürler. Seni yine çıkaracağım, o kadar yolu geri gidip beni bırakman gerekecek."

"Bana borçlusun o zaman."

Arabaya kadar yürümesine yardım etti. O kısa yolu yürümek bile yorulmasına yetti, Duncan kemerini bağlarken nefes nefese oturup kalmıştı.

Yolda giderlerken, Carly'nin okuldan dönmek üzere olabileceğini düşündü. Annesi o sırada internetten siparişlerini veriyor ya da ertesi sabah bakmak üzere e- postalarını depoluyor olmalıydı. Ava ise büyük ihtimalle alışverişten dönmüş, mutfakta koşuşturuyordu.

Onlar için sıradan bir pazartesi günüydü. O ise bu günü mahvedecekti. "Evde kim piyano çalıyor?"

"Hiç kimse. Biraz ben çalıyorum. Notasız, ezberden. Piyanonun, durduğu odanın kalitesini yükselttiğini düşünmüşümdür hep."

"Kuzen Bess, Carter'la benim ders almam için çok ısrar etmişti. Ben tekniğini aldım, Carter da ruhunu kaptı." Başını geriye attı. "Keşke birazdan yaşayacaklarımız çabucak bitse. Şoka girmeler ve her şeyi baştan açıklama kısmı hemen geçip gitse."

"İstersen olanları onlara ben anlatabilirim."

"Benim yapmam lazım. Senin ailen nerede yaşıyor, Duncan?" O anda, biraz önce evin odalarını dolaşırken hiç aile resmine rastlamadığını anımsadı.

"Bir orada, bir burada işte." "Uzun hikâye ha?"

"Destan. Daha sonraya bırakalım bunu."

Phoebe'nin cep telefonu çaldı, güçlükle çantasına uzanıp telefonu çıkardı. "Ben Phoebe. Evet Dave, iyiyim, daha iyi sayılırım. Yok, şimdi eve gidiyorum. Bir arkadaşımla beraberdim. Hiç yoktan iyidir."

Bir süre dinlemede kaldı. "Anlıyorum. Yarın gelip -Yüzbaşım. Dave." Sıkıntıyla iç geçirdi. "İki gün o halde. Üç. Tamam efendim, teşekkürler. Konuşmayı da mümkünse Perşembe günü yaparız. Çok sevinirim. Olur. Evet, olur. Hoşça kal."

Duncan "Hallettin mi? diye sordu.

"Tam değil ama buna da şükür. İki hafta rapor almamı emredecekti neredeyse." "Vay hergele."

Phoebe kendini tutamayıp gülünce kaburgalarına sancı girdi. "İki hafta boyunca annemle Ava'nın dırdırını dinleyip dururdum artık. Çalışırsam daha çabuk iyileşirim ve bu da ifade almak gerektiğinde orada olmak demek benim için. O da biliyor bunu. Zaten herif öteden beri bu üç dört günü kollayıp durmuş. Ne sinsiymiş pislik herif."

"Tam bana göre biri." "Herhalde. Silahımı alıp kaçtı," "Ne? Yüzbaşı mı?"

"Yok, yok o değil. Kusura bakma, bu olanlardan sonra kafam karmakarışık, doğru dürüst düşünemiyorum."

Onu hırpalayan polisten bahsettiğini anladı. Derin düşüncelere dalan kadını kendi haline bıraktı.

Jones Caddesi'ne yaklaşıyorlardı. "Önce bir viskiyle sigara içmeye ne dersin? "Sanırım yapamam. Bir dolu isterik hatunla kapışmak üzereyim." Parke taşlı yolda ilerlerken derin derin nefes alıp kendini hazırlamaya başladı. "Hay Allah. Bu onları da geçti."

"Ne?" Duncan ona bakınca, yüzünde ifadesiz bir gülümseme oluştuğunu fark etti. Sonra da alacakaranlıkta dolaşmaya çıkmış bir adamın birden koşarak onlara doğru geldiğini gördü.

"Phoebe! Phoebe, ne oldu?" Arabanın kapısına asılan adam ona doğru eğildi. "Aman Tanrım, ne oldu sana böyle? Sen de kimsin? Kız kardeşime ne yaptın söyle."

"Carter, dur! Durur musun? O bana bir şey yapmadı, sadece yardım etti." "Kim seni bu hale getirdi? Nerede o herif?"

Jones Caddesi'nde gezen şehirli halk ve turistler, şimdi de dayak yemiş bir kadınla beyaz bir Porche'un iki yanında duran adamları seyretmek için durmuşlardı.

"Böyle işlek bir caddede deli gibi bağırmaktan vazgeçsen iyi olur. İçeri girelim." "İyi sorulardı." Duncan, Phoebe'nin tarafına geçti. "Cevapları da verebilirim.

Adım Duncan. Bazı yerleri dokununca acıyabilir. Dikkat etmemiz lazım." "Onunla ben ilgilenirim."

"Carter, kes şunu. Arkadaşıma kaba davranarak, son derece rezalet geçen günümü daha beter hale sokmaya mı niyetlisin? Kardeşim kaba davrandığı için özür dilerim, Duncan." " "Sorun değil."

"Aman, Bayan Tiffany ile şapşal köpeği parktan geliyorlar.

Hiç uğraşamam. Carter, Tanrı aşkına, beni bunlarla uğraştırma. Yardım et de içeri gireyim."

"Dikkatli ol," diye uyarıda bulunurken Duncan'ın gözüne, benekli tasması olan tüysüz bir köpekle yürüyen, kabarık sarı saçlı orta yaşlı bir kadın takıldı. "Kadın henüz seni görmedi. Yerinde olsam, ben de kabalaşırdım," Carter"a bunları söylerken, birlikte genç kadını kaldırıma çıkarttılar. "Her halükarda, koşullar ne olursa olsun, bir bayanı eve bıraktığımda kapıya kadar eşlik ederim."

Phoebe teslim olup, onu sağlı sollu taşıyıp merdivenlerden çıkarmalarına müsaade etti. Açılışı yaptık, diye düşündü genç kadın, asıl cümbüş şimdi başlıyor.

Evin kapısı açıldığında, Essie çoktan holden aşağı inmeye başlamıştı. "Bağırdın gibi geldi, Carter. Ben... Phoebe! Aman Tanrım!"

Yüzü kireç gibi bembeyaz oldu, sendeledi.

"Bırakın beni," diye mırıldanan Phoebe, öne atıldı. "Anne. İyiyim ben, anne.

Hatırım için nefes al. Bir şeyim yok, geldim işte. Carter, koş biraz su getir."

"Hayır, hayır." Yüzü hâlâ hortlak gibiydi, elini kızının yanağına değdirdi. "Bebeğim."

"Ben iyiyim."

"Yüzün. Reuben mi - "

"O Öldü, anne. Sen de biliyorsun."

"Evet. Evet. Affedersin. Affedersin. Ah, Phoebe. Neler oldu? Yüzüne, kollarına bak. Ava!"

Phoebe, onun kendine geldiğini anladı. Yüzü hâlâ kağıt gibiydi ama kendindeydi.

Ava telaşla evin arka tarafından geldi. Sonraki birkaç dakika, kargaşa, sesler, koşuşturma ve gözyaşları içinde geçti. Duncan ön kapıyı kapatıp geri çekildi. Bir yardımın olamıyorsa ayak altında olmayacaksın, derdi hep. "Tamam, biraz durun artık."

Kavga kıyamet arasından Phoebe gayet sakin ve ciddi bir sesle konuştu. Bir kez daha tekrarladı, ardından bir daha. Üçüncüsünde kelimeler ağzından tokat gibi öfkeyle çıkınca, hepsi donup kaldı.

"Her şeyi açıklayacağım ama şu an sizden ricam, hep bir ağızdan konuşmamanız. Gördüğünüz gibi haşat olmuş durumdayım ve bu eziyetlerin bana hiç faydası yok. Şimdi - "

"Anne."

Phoebe'nin tokat gibi çarpan sözleri odadaki heyecanı nasıl durdurduysa, ardından gelen tek bir titrek kelime de Duncan'ın sinir bozucu olarak nitelendirdiği uğultuyu durdurmaya yetmişti. Phoebe, elinde parlak kırmızı bir topla duran küçük kıza doğru döndü.

"Ben iyiyim, Carly. öyle gibi görünmüyorum ama iyiyim. Daha iyi olacağım.

Biraz canım acıyordu ama geçti."

"Anneciğim." Elindeki topu yere attı ve koşup Phoebe'ye sarıldı, yüzünü onun kucağına gömdü. Durduğu yerden, Duncan genç kadının bedenine dalga dalga yayılan acıyı ve yanaklanndaki rengin nasıl uçup gittiğini görebiliyordu.

"Şey, pardon. Sırası değil ama sanırım Phoebe'nin uzanması gerekiyor." Konuşurken yanma yaklaşıp Phoebe'yi yavaşça kucakladı. "Carly, annenin yatak odasını gösterir misin bana?"

"Üst katta."

"Yürüyebilirim, Duncan, yürüyebilirim ben."

"Elbette yürüyebilirsin ama kucakladım artık seni. Bayan MacNamara? Hastaneden bazı ilaçlar verdiler. Bence onları alma zamanı geldi, bir bardak su getirebilirseniz."

"Tabii, tabii."

"Ben getiririm." Ava, Essie'nin koluna dokundu. "Sen onunla yukarı çık. Ben suyla biraz da buz getiririm. Carter, Phoebe için buz çıkaralım mı?"

"Ben çıkıp yatağı ayarlayayım. Hemen çıkıp hazırlarım." Essie merdivenlere koştu.

"Düştün mü?" Duncan'ın yanında yürürken sesi hâlâ titreyen Carly, annesinin giysisinin eteğinden tutuyordu.

"Çok kötü düştüm, onun için hastaneye gitmek zorunda kaldım. Beni tedavi edip eve gönderdiler. Tam olarak iyileşmeden eve göndermezler biliyorsun. Öyle değil mi?"

"Kolun kırık mı?"

"Hayır, sadece incindi. Bir yere çarpmayayım diye askıya aldılar." Carly, Duncan'a, "Düşerken tutamadın mı onu?" diye sordu. "Keşke tutabilseydim. Düştüğü sırada ben yoktum."

Odaya girdiklerinde Essie çoktan yatağı açmış, yastıkları kabartmıştı. "Şöyle yatırabilirsin. Çok teşekkürler, Duncan. Phoebe, özür dilerim canım, aklım başımdan gitti."

"Önemli değil, anne. Her şey yoluna girecek."

"Öyle tabii." Dudakları gözle görülür şekilde titrese de, Carly'ye bakıp gülümsedi. "Annene çok iyi bakacağız, değil mi? Şimdi ilaçlarını alması gerekiyor."

"İlaçlar çantamda. Ben - "

"İşte burada." Duncan çantayı yatağa koydu.

"Detayları hiç kaçırmıyor sun," diye yorum yaptı Phoebe.

Essie, "Aşağıya inip salonda biraz oturmaz mısın, Duncan?" diye sordu. "Carter sana bir içki getirsin. Ve..." Eliyle şakaklarını ovdu. "Yemeğe kalırsın. Kalacaksın zaten."

"Çok naziksiniz ama Phoebe'yi size teslim ediyorum. Alacağım olsun." "Ne zaman istersen bekleriz. Her zaman. Seni geçireyim."

"Burada kalın." Essie'nin omzunu okşayıp Phoebe'yi baktı. "Sözüm senin için de geçerli."

"Aynen öyle yapacağım. Duncan - " "Sonra konuşuruz."

Odadan çıkarken, Carter da koşarak yukarı çıkıyordu. Elinde bir çift buz torbasıyla durdu. "Dışarıda üzerine geldiğim için özür dilerim."

"Boşver. Normaldir."

Duncan kaşlarını kaldırırken, Carter, "Yüzüne bunu yapan kim, biliyor musun?

Sonuçlarını bilecek kadar çok yumruk yedim ben," dedi. "Kim yaptı bilmiyorum ama onu bulacağım." "Benden önce bulursan eğer, haberim olsun." "Olur tabii."

"Carter MacNamara. Memnun oldum." Buz torbalarını tek elle tutup, diğer elini uzattı.

"Duncan Swift. Yakında görüşürüz."

Dışarı çıkan Duncan, arabasına doğru yürürken yatak odasının penceresine doğru baktı. Muhteşem bir ev, diye düşündü, ama sorunlarla dolup taşıyor. Sorunların çok çeşitli Şekillerde insanın karşısına çıktığını bilecek kadar tecrübesi olmuştu.

Hiç sormadığı halde, sorunları ne olursa olsun Phoebe'nin aileyi bir arada tutan bağlayıcı faktör olduğunu anlamıştı.

Acaba bu Tanrı vergisi bir yetenek miydi, yoksa sırtına yüklenmiş bir yük mü?

Merak ediyordu. Sonunda ikisinden de bir parça olduğuna karar verdi.

Akıllı bir adam, böyle çeşit çeşit dertlerle dolu bir evden mümkün olduğunca uzak dururdu. Uzaklaş ve arkana bakma. Kafası çalışan bir adam böyle yapardı.

Zaman zaman da dilsizi oynamak daha ilginç ve kesinlikle daha faydalı olabilirdi.

Barın önünde durdu. İş çıkışı uğrayan kalabalığın Slam Dunc'ı doldurmasına daha bir saat vardı; her ne kadar tüm televizyon ekranları spor

kanallarını gösteriyor, müşteriler bilardoya da hava hokeyi oynuyor olsalar da, Duncan buranın biriyle buluşmak için yeterince sakin olduğu inanandaydı.

Neyse, bir bira söyledi, zaten öğle üzeri olanlardan sonra bunu hakkettiğini düşünüyordu. Gözü kapıdaydı, Phin'in içeri girdiğini görünce barı işaret etti.

"Sana birayla patates söyledim."

Duncan'ın oturduğu bölmeye doğru geldi. "Çok beklettin beni bugün." "Biliyorum, özür dilerim. Benim elimde olan bir şey değildi. Neler düşünüyorsun?"

Phin yanaklarını şişirerek "Jake incelemesini yaptı, o da sen ayrıldıktan iki dakika sonra gelip epeyce bekledi. Sana yapmak istediklerinle ilgili ayrıntılı bir hesap dökümü çıkaracak. Ama ilk değerlendirmede düşüncesi ne biliyor musun? Alış fiyatına ilaveten en az bir buçuk milyon civan para yatırman gerekecekmiş," dedi.

"Tamam."

Garson yanında bir dilim limonla servis yaptığı birasını ve patates tabağını bırakırken, Phin arkasına yaslandı. "Geçmişe bakıp, bir buçuk milyon dolara bozuk para muamelesi yapacak hale nasıl geldiğimizi hiç düşündün mü?'1

"Üzerindeki takıma kaç para verdin?"

Phin sırıtıp birasını eline aldı. "Güzel görünüyor, değil mi?"

"Dostum, sen benim moda ilahımsın. Şimdi tüm restorasyon için iki milyon diyelim. Pintilik yapmayalım. O sincabın mülküne ne ödeyeceksem üstüne onu da ekle."

Phin "Hakikaten sincaba benziyor," dedi.

"O paranın birazıyla gidip doğru dürüst bir peruk alır kafasına belki. Neyse kalemin var mı?"

Phin ceketinin iç cebinden Mont Blanc dolmakalemini çıkardı. "Normal bir tükenmez kalemin olmaz mı hiç senin?"

"Öyle bir kalemi nereme koyayım? Hem, senin yanında hep olurdu." Duncan bir peçeteye bazı rakamlar karaladı.

Phin, işte bu her şeyi anlatıyor, diye düşündü. Adam; eskimiş kotu, etekleri dışarıda duran kolları sıvanmış gömleği, tıraşı gelmiş saçlarıyla sıradan biri gibi görünebilir ve birçok kişi onu doğru zamanda doğru sayılara oynamış olağanüstü şanslı bir adam olarak görebilirdi. Söz konusu kişi Duncan Swift olunca, nasıl göründüğü umurunda bile değildi.

O ödünç aldığı kalem ve peçeteyle harcama dönemlerini, değişiklikleri, masrafları ve tahmini gelirini hesaplardı. Bunları yaparken bir yandan cips yiyip birasını yudumlar, işi bittiğinde de öngördüğü maliyet ve kar rakamları, muhase- becilerin çalışıp çıkaracağı rakamlarla birebir tutardı.

Phin onun doğuştan yetenekli olduğuna karar verdi ve tabağına biraz daha patates aldı. "Nereye kayboldun?"

"Bunu konuşmamız lazım. Ya da özel olarak güzel eşinle konuşmam gerekebilir."

"Loo mahkemededir şimdi."

Duncan başını kaldırıp ileriye doğru baktı ve gülümsedi. "Artık değil"

Upuzun bacaklarını ortaya çıkaran gösterişsiz mavi bir takım giyiyordu. îç gıcıklayan buklelerini tokayla arkaya tutturmuştu, bu haliyle çıkık elmacık kemikleri, koyu kahverengi gözleri ve geniş ağzı bir tablo gibi ortaya çıkmıştı. Teni koyu karamela rengindeydi.

Hakim ya da jüri üyeleri bu yüze bakınca nasıl oluyor da etkilenip onun istediklerini hemen yapmıyorlardı, Duncan bunu hep merak etmişti.

Yerinden kalkıp kollarını kadının boynuna doladı, Phin'in duyabileceği şekilde kulağına fısıldadı. "Defet şunu başından. Senin için Fiji Adaları'nı bile satın alırım."

Kendini tutamayıp kahkaha atan kadın, "Sen meşgulken, onu oynaşmak için tutsam olur mu?" diye sordu.

"Karımı geri istiyorum."

"Daha işim bitmedi." Duncan kadına uzun ve etkileyici bir öpücük verdi. "Bu beni şimdilik idare eder. Geldiğin için teşekkürler, Loo."

"Mahkemede olduğunu sanıyordum."

"Oradaydım." Phin'in yanına oturup, dudaklarını onunkilere bastırdı. "Savcılık ara talep edince ipler de benim elime geçti. Şimdi, hangi yakışıklı bana bir martini ısmarlayacak?"

"Hemen hazırlanıyor. Bir dakika. İşte o sincaba bunu teklif edip, burada da işi bitireceğiz.'1 Duncan peçeteyi Phin'in önüne sürdü. "Tamam mı?"

Phin sayılara bakıp omuz silkti. "Para senin."

"Tamam. Nasıl ama, hakkından geliriz değil mi?" Duncan birasını aldı. Phin'le Loo'nun masanın altından el ele tutuştuklarını anlamıştı. O şey her neyse onlar buna sahipti. İnsanları birbirine bağlıyor ve mutlu ediyordu.

"Başka bir şey isteyen var mı?"

"Sadece martinimi istiyorum. Harika yavrumuz geceyi kuzeninde geçireceğinden ben de bu yakışıklı adamla yemeğe çıkmayı planlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, ama içkimi içip sevgilimle oynaşmayı bitirmeden olmaz." Loo Duncan'a göz kırptı. "Eee, senin için ne yapabilirim, bebeğim?"

Duncan bir an durakladı, ardından güldü. "Kusura bakma, aklımdan bin türlü şey geçiyor." Kadın bir kahkaha daha patlattı. "Konu bugün bir arkadaşımın başına gelenlerle ilgili, merak ettiğimse bunu yapan adam yakalandığında ne olacağı

"Ceza davası mı kamu davası mı olacak?" "Ağır ceza."

Loo'nun kaşları kalkmıştı. Garsonun getirdiği martini kadehinden ilk yudumunu aldı. "Bu şahsın cezası kesinleşir ve dava açılırsa, benim onu temsil etmeme kesin itiraz ederdin."

"Ne yapacağını söylemek bana düşmez, ama tutuklandığında yasal olarak hangi yollara başvuracağını, girdisiyle çıktısıyla bilirsin diye düşündüm."

"Tutuklanırsa değil tutuklandığında." Bir parça patatesin ucunu ısırdı. "Tamam, şimdi adamın ne yaptığı iddia ediliyor, anlat bakalım." .

"Ne yaptığını anlatmadan önce, adamın polis olduğunu bilsen iyi olur." "Hadi ya. Vay canına." Loo içkisinden bir yudum daha aldı. "Anlat."

İlginç. Barda oturmuş, birasını içip kızarmış peynir yiyor, bir yandan da ekrandaki basketbol haberlerini dinliyormuş gibi yapıyordu.

Phoebe'nin manitasının, o iki siyahi züppeyle birlikte oturduğu bölmeyi çok rahat görebiliyordu. İlginç, çok ilginç - ayrıca o süslü araba Jones Caddesi'ndeki evin önünde durduğu sırada, evi gözetliyor olduğu için de çok şanslıydı doğrusu.

Phoebe pek de iyi görünmüyordu.

Dikkatleri üstüne çekmemek için kahkahasını bastırmak zorunda kalmıştı.

Hayır efendim, kızıl saçlı kaltak hiç de iyi durumda değildi.

Bu iş sona ermeden daha da kötü görünecekti. Ama şimdilik, Bay Süslü

Araba'yla arkadaşlarının kim olduğunu keşfetmek için biraz zaman harcayıp, biraz eziyet çekmesi gerekiyordu.

Kimin işe yarayacağı hiç belli olmazdı.

9

Essie, bir kulağını Phoebe'den ayırmayarak, üstünde muhabbetkuşu desenleri olan bembeyaz yatak örtüsünü itinayla katladı. Karmaşık desenlere bakmak, onu yatıştırıyordu. Üretmek - övünmek gibi olmasın ama yaratıcı olmak da — aklını yitirmesine engel oluyor, paniğin beklediği yerlerde dolaşmasına mani oluyordu.

İyi iş çıkardığını düşünüyordu. Düğün hediyesi olarak bunu alan gelin; nesilden nesle geçecek, eşi bulunmayan çok özel bir şeye sahip olacaktı.

Koyu gümüş rengi kutuyu hazırladı. Bitmiş bir ürünü bu kadar titizlenerek paketlemek bile onu meşgul edip zihnini yatıştırıyordu.

Phoebe evden her çıktığında korkmak, kendi dünyasını nasıl mahvettiyse, ailesınınkini de o hale getirmek istemiyordu. Korkunun aklını ele geçirmesine izin veremezdi. Gayet iyi biliyordu ki, korku sinsice yaklaşır, yavaş yavaş kendine boş bir yer bulur ve oraya yerleşirdi.

Önce çarpıntın tutar, markette domateslerin, fasulye ve marulların arasında, fonda ünlü "Moon River" şarkısı çalarken nefesin kesiliverir, çığlık atmak isterdin.

Sonra da yarısı dolu alışveriş arabanı orada bırakıp dışarı fırlardın.

Bir sonrakinde de, kuru temizlemecide ya da adını bilen veznedarın, sana çocuklarının nasıl olduğunu sorduğu banka şubesinde olabilirdin. Tam o sırada bu korku sinsice sokulur, göğsünün üstüne kaya parçalarını teker teker yığıp seni diri diri gömebilirdi.

Kulakların uğuldar, ter dökmeye başlardın.

Korkun zihninin tüm boşluklarını kaplar, en sonunda da duvarların dışında kalan her şeyi tamamen ele geçirirdi.

Halen terasa ve avluya çıkabiliyordu ama her geçen gün giderek bunu yapmakta zorlanıyordu. Carly olmasaydı, kendini bu kadar zorlamayacaktı. Eninde sonunda o gün de gelecekti ve artık verandada küçük kızıyla oturup birlikte kitap okuyamayacaklardı.

Kimse haksız olduğunu iddia edemezdi. Essie, paketin üstüne adının baş harflerinden oluşan oval çıkartmayı yapıştırırken bunları düşünüyordu.

Duvarların dışındaki dünyada korkunç şeyler oluyordu. Sokaklarda, kaldırımlarda, markette ve kuru temizlemecide günün her anında dehşet hüküm sürüyordu.

Gönlü, ailesini o duvarların içine çekmeyi arzuluyor; içindeki ses onları, her birinin güvende olacağı, sonsuza kadar hiçbirinin başına kötü şeylerin gelmeyeceği bir yerde tutabilmeyi arzu ediyordu.

Çok iyi biliyordu ki, bu ses gitgide yaklaşmakta olan hastalığının fısıltılarıydı.

Örtünün kullanımıyla ilgili ayrıntıları yazdığı kartı iliştirip parlak gümüş kutunun kapağını kapattı.

Kutuyu paket kağıdına sardığı sırada biraz daha sakinleşmişti. İkide bir gözü pencereye takılıyor, dışarıda görmekten korktuğu şeyin orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Neyse ki yağmur yağıyordu, içeride kendini rahat ve sıcacık hissettiği, evde kalmanın daha *doğru olduğu yağmurlu* günleri seviyordu. Böyle günler onun için, aynı gümüş kutudaki muhabbet kuşları gibi birbirlerine sokuldukları günleri ifade ediyordu.. Hediye kutusunu koruyucu köpükle kaplı pakete koyup bantladı. Paketin üstüne adresi yazarken bir yandan da mırıldanıyordu.

Elinde paketle odadan çıktı ve Phoebe'nin odasının önünde durup, yavrusunun mışıl mışıl uyuduğunu görünce gülümsedi. Kızının iyileşmek için uykuya, dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Uyandığında odasına çayla birlikte yiyecek bir şeyler götürüp yanında oturmaya karar verdi, aynen uzun yıllar önce üşütüp hastalandığında yaptığı gibi.

Kapı çaldığında, elinde kutuyla merdivenlerden iniyordu. Şok aniden geldi, onu hızla yere doğru çekti, bacakları büküldü, kalbi çarparak basamaklara oturdu. Kucağındaki kutuya sarılarak korunmaya çabaladı.

Bu ani ve kontrol dışı gelen dehşet anında, her an paketin üstüne kapanıp ağlayabilirdi.

Kapı kilitliydi ve o istediği sürece de kilitli kalabilirdi. Hiç kimse eve giremez, evden çıkamazdı. Bütün güzel kuşlar gümüş kutunun içindeydi.

Bu ani bastıran boğucu korkuyu, yanağında yeni açılmış bir yara gibi zonklayan beyaz lekeyi, *kime, nasıl* açıklayabilirdi? Kapıyı açmazsa zil yine çalacaktı, bak işte yine çalıyordu. Phoebe uyanacaktı, kızının uyumaya ihtiyacı vardı.

Kendisi kaçıp saklanırsa bebeğini kim koruyacaktı?

Öyleyse basamaklarda çömelip kalmamalıydı. Kaçıp gidemese bile, kapıyı açmaktan korkmamalıydı.

Kutuyu yüzüne siper ederek, zorla ayağa kalktı. Kapının önünde Duncan'ı gördüğünde duyduğu rahatlamayla sersemleyip, kendini biraz da mahcup hissetti.

Bir an durup soluklanırken, ne iyi çocuk, diye düşündü. Bu güçlü ve iyi yürekli genç adam, yaralı yavrusunu yatağa taşımıştı.

Korkacak bir şey yoktu.

Kutuyu tek eliyle kavrayıp kapıyı açtı. Gülümseyerek, "DuncanI Ne iyi ettin de geldin. Şu haline bak, bu yağmurda şemsiyesiz çıkmışsın. İçeri gel hadi," dedi.

"Şunu alayım elinizden."

"Yok, böyle iyi. Şuraya koyacaktım zaten." Ellerinin titremesini görmediğini umarak, dönüp kutuyu yerine koydu. "Birazdan gelip alacaklar. Kahve alır mısın?"

"Zahmet etmeyin. Durun bakayım." Essie'nin ellerini tuttu, demek anlamıştı. "İyi misiniz siz?"

"Biraz gerginim, o kadar. Saçma bir şey işte."

"Olanlardan sonra hiç de saçma değil bence. Benim de heyheylerim üstümde." Yok, hayır, diye düşündü Essie, Öyle değildir. O, seslerden, gölgelerden şoka girecek gibi görünmüyor. Yine de aksini söylemesi çok hoştu. "Böyle konuştuğumu

Phoebe duymasın ama güçlü bir erkeğin evde olması sinirlerimi yatıştırıyor."

Duncan "Evde başka biri mi var?" diye sorunca gülmeye başladı. "Benden sır çıkmaz. Sadece hastamız nasıl diye bakmak için uğramıştım."

"Huzursuz bir gece geçirdi." Essie onun koluna girip salona doğru ilerledi. "Ama şimdi uyuyor. Oturup bana arkadaşlık eder misin? Ava çiçekçiye gitti. İhtiyaç olduğunda haftada iki-üç gün orada çalışıyor. Gelinim de daha sonra uğrayacak. Kendisi özel hemşire. Dün Phoebe'yi görmeye geldi, bugün de Carter'la birlikte gelecekler. Niye bu kadar çok konuşuyorum dersin?"

"Çok mu?"

"Duncan, dünkü davranışımdan dolayı utanç içindeyim." "Hiç gerek yok. Şoktaydınız."

"Üstesinden gelemedim."

"Essie, kendinize biraz zaman vermelisiniz." Bunu daha önce akıl edememiş gibi şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bugün neler yapacaksınız?"

"Phoebe'ye tepsilerle yemek taşıyacağım; tabii o bıkıp tepsileri kafama fırlatmazsa. Bu arada bir projemi tamamladım ve gereksiz beş-altı liste hazırladım."

Kadının söyledikleri arasında en çok *proje* kelimesi dikkatini çekmişti. Duncan bacaklarını uzatıp samimi bir sohbete hazırlandı. "Proje konusu nedir?"

"Şey, ben elişi yapıyorum." Essie antrede postalanmayı bekleyen paketi işaret etti. "Dün gece bir yatak örtüsü tamamladım. Düğün hediyesi olacakmış."

"Kim evleniyor?"

"Kızın vaftiz annesi benim müşterim. İşlerimin bir kısmını elden satıyorum, İnternetten de sipariş alıyorum."

"Şaka yapmıyorsunuz değil mi?" Bu girişimci proje ilgisini arttırmıştı. "Yani evde üretim sektörüne girmişsiniz?"

"Aslında daha çok bir oturma odası hobisi diyebiliriz," dedi gülerek. "Hobi olarak yaptığım şeyleri paraya dönüştürüyorum, hem de cep harçlığım çıkıyor."

Duncan oturduğu yerden kafasında hesap, kitap yapıyordu: El yapımı. Kişiye özel. Türünün tek örneği. "Ne tür el işleri yapıyorsunuz?"

"Tığ işi yapıyorum. Annemden öğrendim, ona da annesi öğretmiş. Phoebe'ye de Öğretmek istedim ama o uzun süre yerinden kalkmadan oturabilecek biri değil. Fakat Carly de elini bu işe bulaştırdı."

Duncan odayı incelerken, göz alıcı pembe güllerle bezenmiş masmavi bir koltuk örtüsü gözüne çarptı. Yerinden kalkıp koltuğa yaklaştı, örtünün bir ucunu kaldırıp incelemeye başladı.

Ah, tabii şu içinden çıkılması güç, benzersiz işçiliği de unutmamak lazım. "Bunu siz mi yaptınız?"

"Evet."

"Güzel. Gerçekten çok güzel, öyle ki, sessiz geceler boyu onu işleyip duran bir büyükanneden size yadigar kalmış gibi bir havası var."

Essie'nin yüzü duyduğu memnuniyetle ışıldadı. "Tanrım, bu duyduğum en güzel iltifat."

"Peki, ne bileyim, modellerden bakarak, ya da sipariş üzerine daha özel parçalar hazırlıyor musunuz?"

"Duruma göre değişiyor. Size bir fincan kahve getireyim mı?" "Birazdan kalkacağım. Şeyi düşündünüz mü... Ah, selam."

Duncan'ın yüzünün aydınlandığını görünce, Essie, arkasını dönmeden Phoebe'nin kapıda durduğunu anlayıp dudaklarını büzdü.

"Bak şimdi, niçin kendi kendine iniyorsun aşağıya?" Essie, kızını adamakıllı azarlayarak yanına koştu. "İstediğin bir şey olunca, başucuna koyduğum zile basmanı söylemedim mi ben?"

"O yataktan çıkmak zorundaydım. Kuzen Bess gibi bütün gün yatağa bağlanıp kalmak istemiyorum."

Duncan, Essie'nin gözlerinde, kızının yaptıklarını onaylamayan bir annenin bakışlarını görür gibi oldu. Dönüp "Onun kusuruna bakma Duncan. Keyifsizken şımarık bir kız gibi davranıyor. Ben gidip kahveleri yapayım," dedi.

"Anne." Phoebe, Essie'nin koluna dokundu. "Özür dilerim. Sana öyle çıkışmak istememiştim."

"Yaralısın diye sesimi çıkartmıyorum. Sen biraz Duncan'la sohbet et. Bu yağmurda sırf senin nasıl olduğunu görmek için çıkıp gelmiş."

Annesi odadan çıkarken Phoebe Duncan'a bakıp kaşlarını çattı. "Evet, dünden daha kötü göründüğümü biliyorum."

"O zaman, benim bir şey söylememe gerek yok. Bugün daha mı kötü hissediyorsun?"

"Bazı yerlerim daha kötü. Sinirlerim dahil." Antreye doğru bakıp iç geçirdi. "Bu kadar üstüme düşülmesi beni asabi yapıyor."

"Peki, o zaman kendimi tutmaya çalışacağım. Şunları da geri götüreyim bari." Getirdiği alışveriş poşetini eline aldı. "Çünkü şu anki durumuna çok uyuyor - hem yatmak istemiyorsun, hem de yaygaradan rahatsız oluyorsun. Sanırım hediye getirmek de bir tür yaygara sayılır."

"Hediyesine göre değişir. Of, Duncan otursana. Bu ruh haliyle kendi kendimi sinir edip duruyorum."

"Gerçekten gitmem lazım. Yapacak işlerim var." Poşeti havaya kaldırıp salladı. "İstiyor musun?"

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum ki, ne diyeyim?" Topallayarak yanına gitti ve poşete göz attı. "Film mi aldın, aman Tanrım, yirmi - yirmi beş tane DVD var burada."

"Yatağa düştüğüm zamanlarda ya kitap okurum ya da film seyrederim. Bu haşat kollarla kitap okuman zor olur diye düşünüp film almaya karar verdim. Çoğu romantik komedi. *Acemi Üçlü'yü* alacaktım ama boşuna almış olacağımı düşündüm."

"Doğru tahmin etmişsin."

"Bu türden hoşlanır mısın bilemiyorum, belki de daha ağırlarını ya da aksiyon filmlerini falan seviyorsundur ama ev halkı dört kadından ibaret olunca en iyisi budur diye düşündüm."

"Romantik filmleri severim, diğer türleri de severim aslında," Meraklanıp poşeti karıştırmaya başladı. *"Cazcı Kardeşler ne* zamandan beri romantik komedi oldu?"

"Olmadı ama benim sevdiğim bir film. Aslında bir tek onu kendim seçtim. Gerisiyle mağazadaki satıcı kız, Marcie, ilgilendi. Annesi sert bir kadın değilse, Carly yaşındakiler de seyredebilirler, dedi. Sert kelimesini o söylemedi, benden çıktı." Phoebe gözlerini kısmış ona bakıyordu.

"Sen de, Marcie de çok düşüncelisiniz. Can sıkıntısından patlamak üzereydim, sıkıntım geçince seni hatırlayacağım."

"Niyetim de buydu zaten. Şimdi gitmeliyim. Annene iyi dileklerimi iletirsin." Genç kadını alnından öptü. *"Caza Kardeşlerdi seyret* ve sabah beni ara."

"Eğer seni kapıya kadar geçirmezsem, anneme yalan söyleyip geçirdiğimi söylemek zorunda kalacağım." Poşeti yere bırakıp onunla

birlikte odadan çıktı. "Filmler için çok teşekkür ederim, yaptığın - ve de yapmadığın - her şey için sana çok şey borçluyum. Dağınık saçlarım ve kötü huylarım için yaptığın yorumlar da buna dahil."

"İyi. O halde, kendini iyi hissettiğinde benimle bir akşam yemeği daha yiyerek borcunu ödersin."

"Filmleri rüşvet olarak mı veriyorsun?"

"Ne sandın? Ama bence saçın ve ruh halinle ilgili nazik sözlerim zaten notumu yükselmiştir." Phoebe'nin gülümsediğini görüp sevinen Duncan, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

Kapıyı açtığı sırada, merdivenlerden koşarak çıkan bir kadınla karşılaştı. "Merhaba," dedi.

"Size de merhaba. Teğmenim."

"Ben Dedektif Liz Alberta. Siz de Duncan Swift olmalısınız."

"Ah, evet, telefonda konuşmuştuk." Elini uzattı. "Memnun oldum, ben size engel olmayayım. Sonra konuşuruz, Phoebe."

Liz dönüp, yağmurun altında hızla uzaklaşan adamı inceledi. Sonra şemsiyesini indirdi ve kaşlarını kaldırarak Phoebe'ya baktı. "Çok hoş."

Kadının ses tonu ve ifadesinden, çıkıştaki manzarayı kastettiğini düşündü. "Evet, gerçekten öyle. Islanmayın, içeri girin."

"Teşekkürler. Bugün sizi ayakta göreceğimi ummuyordum."

"Yakında işe başlamazsam, keçileri kaçıracağım." Şemsiyesini elinden alıp porselen şemsiyeliğe koydu.

"Huysuz bir hastayız galiba?"

"Hem de nasıl. Olayla ilgili konuşmak için mi geldiniz?" "Dayanabilecek misiniz?"

"Dayanırım." Salona doğru yürüdüler. "Bilmem gereken bir şey var mı?" "Silahınıza ulaşamadık ama size bunu getirdim." Çantasından bir delil torbası çıkardı. İçinde Phoebe'nin polis rozeti vardı. "Merdivenlerin altında bulundu, saldırgan oraya fırlatmış olmalı. Sadece sizin parmak izinize rastladık."

"Eldiven giymişti," diye mırıldandı Phoebe. "Evet, söylemiştiniz."

Rozeti eteğinin kemerine asılıydı. Adam eteğini parçalamış, kalan kumaş parçasının altından elini sokup... Başım iki yana salladı. O anlara geri dönmenin lüzumu yoktu. "Pardon. Lütfen oturun."

"Omzunuz nasıl?"

"Daha da kötü olabilirdi. Kendimi böyle teskin ediyorum. Her şey daha kötü olabilirdi."

"Teğmenim - "

"Phoebe de lütfen. Bu resmi bir görev ama şu anda merkezde değiliz."

"Tamam, Phoebe. Sen de çok iyi bilirsin ki bazen duygusal yaralar, fiziksel olanlardan daha geç iyileşir."

Bilmekle yaşamak bambaşka şeylerdi. "Toparlanmaya çalışıyorum." "Çok iyi."

"Bana tuzak kurdu. Arnie Meeks beni kurduğu tuzağa düşürdü."

Liz tam karşılık verecekken, Essie servis arabasıyla içeri girdi. "Ah, pardon. Bir misafirin daha olduğunu bilmiyordum. Duncan nerede?"

"Gitmesi gerekiyormuş. Anne, bu Dedektif Alberta. Annem, Essie MacNamara.1' "Kızım yaralandığında onunla siz ilgilendiniz. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan MacNamara."

"Kahveyle kek alırsınız, değil mi?" Fincanlarla tabakları masaya koydu. "Benim mutfakta biraz işim var da." Çaydanlık, şekerlik ve sütlüğün durduğu tepsiyi alıp kapıya yöneldi. "Başka bir isteğiniz olursa söyleyin."

"Sağ ol, anne."

"Dedektif Alberta, bir mahsuru yoksa servisi siz yapar mısınız?"

"Elbette." Liz çaydanlığı alıp fincanları doldurdu. Essie odadan çıkarken arkasından baktı. "Bu tür servis arabaları sadece filmlerde, bir de lüks otellerde olur sanırdım."

"Bazen biz de kendimizi oralardaymış gibi hissediyoruz. Soruşturmanın tüm hızıyla devam ettiğini söyleyeceksin biliyorum ama hâlâ Memur Meeks'le ilgili elle tutulur bir delilin yok."

"Öyle söyleyecektim, ve haklısın, yeni bir şey yok. Onunla konuştum. Olay anında binadaymış. Akıllı herif, inkar etmedi bile. O sırada dolabından

bir şeyler aldığını iddia ediyor."

"Liz, adam intikam almak istedi."

Annesinin daha önce yaptığı gibi, Phoebe de camdan dışarıya baktı ama yağmur onu rahatlatacağı yerde, aksine tuzağa düşmüş gibi hissetmesine sebep oldu. Bir şeyler yapmam gerekirken kapana kısılıp kalmış gibiydi.

"Birkaç polisle daha sorun yaşamıştım, öylesine işte. Ama son zamanlarda hiç kimseyle bu kadar takışmamıştık. Yaptıklarını yüzüne vurdum, görevden uzaklaştirdim, üstüne üstlük bir de ona psikologa görünmesini tavsiye ettim. O anda, oracıkta canıma okuyacaktı. Aslında silah çekmeyi bile düşünmüştür, hem davranışlarından hem de gözlerinden anlaşılıyordu. Sykes de aynı şeyi düşünmüş olacak ki, engel olmak için odaya daldı."

"Evet, Dedektif Sykes'la görüştüm. O gün, Meeks'in sorun çıkaracağını o da hissetmiş. "Hissetmiş" kelimesi hafif kalır. Ama saldırganın o olduğuna dair elimizde somut bir şey yok. Binada olduğu doğru, sana garezi var, o da tamam. Avukatını çağırmış, babasını da arkasına almış. Bana biraz daha bilgi verebilsen, hatırlayabildiğin küçücük bir ayrıntı bile işime yarar."

"Bildiğim her şeyi anlattım."

"Tekrar gözden geçirelim istersen. Olay sabahı evden çıkmanla başlayalım."

Phoebe, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Hikâyenin her tekrar edilişinde yeni bir ayrıntı daha eklenirdi, her ayrıntı da soruşturmanın yönünü değiştirirdi.

Arabası tamirde olduğundan otobüse binmek için evden çıkışını anlatarak başladı. Ava'nın bahçede çalışırken dinlediği müzik çalarını ödünç almıştı, böylelikle kendini, otobüsle gitmenin belki de araba kullanmaktan daha uygun, hem de daha rahat olacağına inandırmıştı.

Önce yolunu değiştirip kahve almaya uğramıştı.

"Dikkatini çeken herhangi bir şey ya da biri oldu mu? Takip edildiğin gibi bir hisse kapıldın mı?"

"Hayır. Takip edildim mi bilemiyorum. Aklımda yoktu zaten, bir şey de hissetmedim. Doğruca ofise çıkıp, dosyalara gömüldüm."

Anlatmaya devam etti, konuştuğu memurlarla dedektiflerden, onların davranışlarından bahsetti. Her zamanki rutin işlerdi. Sıradan bir pazartesi sabahı daha.

"Yüzbaşıyla konuştuktan sonra aşağıya iniyordum." "Hep merdivenden iniyordun, öyle mi?"

"Evet. Alışkanlık işte."

"Hiç durup biriyle konuştun mu?"

"Hayır... Evet. Asistanıma uğrayıp toplantıya indiğimi söyledim. Bir dakika lütfen." Kahvesini bırakıp arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Ekip odasının karşısındaki ofisten hızla çıkışını gözünün önüne getirdi.

"Orada biraz oyalandım, asistanım önemsiz bir iki şey sordu. Acelem olduğunu biliyordu. O anda bir şey düşünemedim, sadece geç kalıyorum diye huzursuz oldum. Zaten o da biliyordu yetişmem gerektiğini - bilmesi gerekiyordu."

"Asistanının adı nedir?" Not almak için defterini çıkardı.

"Annie Utz. Birkaç aydır benimle çalışıyor. Beni oradaoyaladı." Tekrar gözlerini kapatıp o anı hatırlamaya çalıştı. "Oyalıyordu sanırım, birkaç dakika öyle geçti. Sonra da her zaman aşağıya merdivenlerden inmemle ilgili laflar etti."

Phoebe gözlerini açtı, dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyordu. "Ona telsiz ya da telefonla sinyal veriyordu. Kaltak, yola çıktığımı haber veriyordu adama."

"Sence Arnie Meeks'le aralarında bir ilişki olabilir mi?"

"Hayır. Kız daha çok yeni, birkaç ay önce geldi buraya. Açıkgöz, samimi ve halen bekâr. Biraz cilveli bir tip ama aşırıya kaçmıyor. Dün biraz tedirgindi. Acelem olduğu için pek dikkat etmedim. Şu dakikaya kadar da o konuşmayı düşünmemiştim."

"Bu kızla konuşacağım."

"Hayır, olmaz, birlikte konuşalım. Ben de seninle geliyorum."

"Teğmenim. Phoebe, -" : "Kendini benim yerime koy."

Liz derin bir nefes aldı. "Giyinmene yardım etmemi ister misin?"

Essie öfkeyle odaya daldığında, Phoebe kan ter içinde söylene söylene gömleğini giymeye çalışıyordu. "Sen şimdi ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bu lanet gömleği giymeye çalışıyorum. Dedektif Alberta'yla gitmem gerekiyor."

"Yataktan başka hiçbir yere gitmiyorsun, Phoebe Katilerine MacNamara." "Bir saat içinde dönmüş olurum."

"Phoebe, beni o inatçı kafanı yatağa zorla sokmaya mecbur etme."

"Allah aşkına, yapma anne." Çırpınmaktan ağrıyan kolunu aşağı indirdi. "Şu aptal düğmeleri iliklememe yardım et, lütfen."

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun dedim."

"Ben de gidiyorum dedim. Davamla ilgili bir gelişme var, ben de - " "Senin ne davan olacak, sen benim evladımsın."

Phoebe nefes nefese, acıyan kolunu yukarı büktü. Öfke ve sıkıntı içindeyken bile annesinin gözlerindeki paniği görebiliyordu. "Anne... Tamam, haydi biraz sakinleşelim."

"O zavallı sırtını yatağa koymadan sakinleşemem." Telaş içinde Phoebe'nin geceliğini alıp getirdi. "Hemen şimdi. Asla-"

"Anne, beni dinler misin? Kolum daha iyi, ötekiler de dışarı çıkınca iyileşir, içeride kalmanın nasıl bir şey olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onun için, bana bunları yapandan hesap sorulmadıkça iyileşmem mümkün değil. Sen de bunu anla lütfen."

"Ona hesap soracak başkaları da vardır."

"Ne hissettiğini biliyorum. Çok normal. Ama ben de *böyle* hissediyorum işte, anlamaya çalış. Buna mecburum. Korku içinde yaşayamam anne, yapamam."

"Bunu yapmanı istemiyorum zaten, istediğim bu değil."

"Ama korkuyorum. Gözümü kapar kapamaz, o merdivenlerde buluyorum kendimi."

"Ah, hayatım." Essie, kızının yanma koşup yanaklarını okşarken gözyaşlarına boğuldu.

"Bunu yapmazsam, bir yanım korku içinde yaşamaya devam edecek ve kendimi hep orada kapana kısılmış bulacağım. Gömleği giymeme yardım

et, lütfen."

Yaşlı gözlerle kızının yüzünü inceleyen Essie, ona dikkatle bakıp "Benimle aynı kaderi paylaşmanı istemiyorum. Korkularla yaşamanı istemiyorum."

"Biliyorum."

Essie, gözlerini ondan ayırmadan düğmelerini ilikledi. "Oraya kadar gitmek zorunda mısın?"

"Sanırım gitmeliyim. Üzgünüm."

"Phoebe." Essie, Phoebe'nin kolunu tekrar yavaşça askıya yerleştirdi. Sonra da parmak uçlarını saçlarında dolaştırdı. "Döner dönmez, derhal yatağa giriyorsun."

"Başüstüne, hanımefendi."

"Akşam yemeğinde de ne getirirsem hepsini yiyeceksin."

"Silip süpüreceğim." Phoebe, annesini, yanağındaki makyajla kapatılmış beyaz lekenin üstünden öptü. "Teşekkürler."

İki kadın birlikte salona döndüklerinde Liz onlara bakıp "Şey... Asistanın sabah arayıp hasta olduğunu söylemiş. Evinin adresini aldım," dedi.

"Oraya gidelim o zaman."

"Dedektif? Onun amiriniz olması umurumda değil, lütfen küçük kızıma göz kulak olun ve eve dönene kadar yanından ayrılmayın."

"Merak etmeyin, Bayan MacNamara. Kahve için teşekkürler." Dışarı çıkınca şemsiyesini açıp Phoebe'ye döndü. "Amirim olman umurumda değil, ne dersem yapacaksın."

"Samimi, işveli ve becerikli. Annemi böyle tanımlıyorum. Yirmili yaşlarda gibi anlayacağın. Polislerin arasında olmak hoşuna gidiyor bence - koşuşturmalı işlere bayılıyor. Teşekkürler," dîye ekledi. Liz ona arabanın kapısını açarken, "Çok mu kötü görünüyorum?" diye sordu.

"Küçük çocukları korkutacak kadar değil."

"İlk önce beni görmesini istiyorum, içimden bir ses, adamın bana saldıracağını Annie'ye söylemediğini fısıldıyor. Belki beni korkutacağım ya da sadece bir şey rica edeceğini söylemiş olabilir." Yağmura rağmen, Phoebe güneş gözlüğünü taktı. "Bana zarar vereceğini bilseydi, bu işe

bulaşmazdı gibi geliyor. Hemen ertesi gün de hastalanıyor. Büyük ihtimalle korkmuştur ve kendini suçluyordur, bir yandan da neler olduğunu da merak ediyordur. Böyle durumlarda merkezde çeşit çeşit söylenti çıkar, onları da duymuştur. Şimdi beni görünce eli ayağına dolanacak."

Annie onlara kapıyı açtığında hasta görünüyordu. Şeker pembesi pijamalarının aksine, yüzü solgun ve bitkindi. Phoebe'yi karşısında görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Geriye çekilirken sendeledi ye kekeleyerek Phoebe'nin adını söyledi.

"Annie Utz? Ben Dedektif Alberta. İçeri girebilir miyiz?" "Şey...ben-"

Liz teşekkür edip, Phoebe'nin önden girmesi için kapıyı ardına kadar açtı. Arka taraftan, televizyonda Jasmine adında biri için tartışan iki adamın sesi geliyordu.

"Teğmenim otursa iyi olur. Çok kötü yaralandı." "Ben... Ben üşütmüşüm. Bulaşıcı olabilir."

"Önemli değil. Teğmen MacNamara'ya olanları duydun, değil mi?"

"Evet, yani sanırım duydum. Teğmenim, çok üzgünüm. Evde kalıp dinlenmeniz gerekmiyor mu?"

"Annie... Şunu kapatalım mı?" Liz cevabı beklemeden uzaktan kumandayı ahp, tehditler savurarak konuşan zavallı tombul sarışının sesini kesti. "Teğmene olanları araştırıyoruz. Saldırıya uğramadan *önce onunla en son konuşan sendin."*

"Ben... Bilmiyorum."

"Aşağıya inmeden önce sana uğradığını bilmiyorsun, Öyle mi?"

"Yani, evet, uğradı tabii. Toplantıya indiğinizi söylemiştiniz." Phoebe'ye doğru dönüp, sağlam olan omzunun olduğu tarata bakarak konuştu.

"Bu olduğu sırada saat kaçtı?"

"Saat ona geliyordu. On olmasına birkaç dakika vardı." "Teğmenin merdivenlerden ineceğini biliyor muydun?"

"Onun asansöre binmediğini herkes bilir." Pijamasının kalpli düğmesini çekiştirdi. "Gerçekten iyi hissetmiyorum. Kusura bakmayın."

"Teğmen MacNamara da çok iyi durumda değil, öyle değil mi Teğmenim?" "Aynen öyle." Binaya girerken gözlüğünü çıkarıp çantasına

koymuştu.

Morarmış gözler, sıyrıklar ve bandajlarla korkunç göründüğünü biliyordu. Aynı zamanda sessiz kalarak Annie'yi ona bakmaya zorladığını da çok iyi biliyordu. "Elle- rimi arkadan kelepçelediği için, beni ittiğinde dengemi sağlayamadım ve düştüm."

Phoebe, gözlerini Annie'nin ağlamaklı gözlerine dikerek ellerini kaldırdı ve sargılı bileklerini gösterdi. "Ağzımı bantladıktan sonra, başıma bir torba geçirdi." Alnına düşen saçları geriye itince, mosmor çürükler iyice ortaya çıktı. "Ama daha önce suratımı duvara yapıştırdı."

Annie'nin gözyaşları, solgun yanaklarından süzülüyordu. "Ben... Ben kötü bir kaza geçirdiğinizi duydum. Merdivenlerden düşmüş, dediler."

Liz, "Yüzüne yumruk yemesi kaza mıydı sence?" diye ısrarla sordu. "Ya ellerini kelepçelemesi, o da mı kazaydı?" Phoebe'nin kolunu havaya kaldırıp bileklerini işaret etti. "Giysileri parçalanıp yarı çıplak sürünerek yardım istemesi de kazayla oldu, öyle mi?"

"Bütün bunlar, hepsi çok fazla. Çok özür dilerim, hiç iyi değilim. Artık gidebilir misiniz?"

"Benimle konuşmak istediğini sana söyledi mi, Annie?" Phoebe sakin ve alçak sesle konuşuyordu. "Benimle Özel olarak konuşacağını söylemiştir belki de. *Yi* da ona insafsız davrandığım için biraz gözümü korkutmak istediğini, ne dersin? Öyle dedi, değil mi? Peki, ben aşağıya inerken ona haber vermeni istemişti, o sırada bunlardan da bahsetti mi?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Ben hiçbir şey yapmadım. Düştüyseniz -" "Düşmedim. Bana bak, Annie!" Kelimeler ağzından öyle sert çıktı ki Annie yerinden sıçradı ve ardından omuzları çöktü. "Düşmediğimi sen de biliyorsun. Bu yüzden de işte böyle fenalaşıp korktun, kendini bunun bir kaza olduğuna inandırmaya çalışıyorsun. Sana, kaza olduğunu ve benim de kendimi kurtarmak için "saldırıya uğradım" diye yalan uydurduğumu söyledi, değil mi? Saldırıyı tamamen uydurdum çünkü düştüğümü duyunca alay ederler diye çekindim, ha?"

"Memur Arnold Meeks'le ne kadar zamandır birlikteydiniz, Annie?"

"Birlikte değildik. Yemin ederim. Kötü bir niyetim yoktu. Hiçbir şey yapmadım ben." Tekrar ağlamaya başlayınca, kağıt mendil kutusundan birkaç parça çekip yüzüne bastırdı. "Bir kaza olduğunu, teğmenin, onun

başını derde sokmak için yalanlar uydurabileceğini söyledi. Ona nasıl asıldığını da anlattı, sonra da - "

"Meeks sana, teğmenin kendisini taciz ettiğini mi söyledi?"

"Arnold onu reddedince, teğmen de onu rezil etmek için fırsat kollamaya başlamış." Mendilleri kucağına koyup, yalvaran gözlerle Liz'e döndü. "Taciz davası açacakmış ama çekinmiş, karısı da evde ona hiç destek olmuyormuş. Hem zaten teğmen, Yüzbaşı McVee'yle yatıyormuş, o yüzden ne yaparsa yapsın işe yaramazmış."

"Bütün bunları söyledi ve sen de yuttun ha?" Liz onaylamayan bakışlarla başını iki yana salladı. "Bu mazur görülebilir ya da görülemez, bilemem. Belki de gerçekten Arnie'ye iyilik yaptığını düşünmüşsündür. Ya da sana yalan söyleye- bileceğine inanmak istemedin. Ama şimdi her şeyi anladın, değil mi Annie? Teğmen MacNamara'yı da gördükten sonra, artık Arnie'nin sana anlattıklarına inanmayı düşünmüyorsun herhalde."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Şu resimlere bir bak istersen." Liz sırt çantasından birkaç fotoğraf çıkarttı. "Merdivenlerde gördüğün, teğmenin kanı. Bu *daycınlqhkla parçalanan giysileri. Şu başına geçirilen kirli torbasına* ne diyorsun? Bak bu fotoğraf biraz daha sevimli, kelepçelerdeki kan izleri. Bu da kazayla olmuş."

"Aman Tanrım." Yüzünü yeniden kucağındaki kağıt tomarına gömdü. "Aman Tanrım."

"Ne biçim bir insan bu, Annie? Belki aynı şeyleri sana da yapmayı düşünüyordur. Ne de olsa onu ele veren sen oldun."

"Bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum." Annie hıçkırırken bir yandan da kutudan mendil çekip duruyordu. "Yanlış bir şey yapmadım ben. Sadece birkaç dakika konuşacaktı, onun, gözünü korkutamayacağım göstermek istiyordu. *Hepsi* bu.

İki kez çaldırdım telefonunu. Öyle demişti. Tekyaptığım bu. Başka bir şeyden haberim yoktu."

"Ama artık haberin oldu. Şimdi gidip giyin, benimle geliyorsun." "Beni tutuklayacak mısınız? Tanrım, tutuklandım mı şimdi ben?"

"Henüz değil. Benimle gelip ifade verirsen - tabii doğruları anlatırsan - senin için başsavcıyla konuşurum. Adam yalan söyledi dedin, sana inanıyorum."

"Ben de." Phoebe duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışıp, sakin bir sesle konuştu. "Sana inanıyorum, Annie."

"Çok üzgünüm, Teğmenim. Nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum." "Eminim öylesindir."

Liz, Phoebe'ye dönüp "Şeni eve bırakıp oradan devam ederim," dedi.

10

"Gitmek istiyorum. Orada olmam lazım."

Dave arkasına yaslanıp, Phoebe'nin yüzünü incelemeyi sürdürdü. "Her şeyden Önce, yetkiyi ben vermedim, ikincisi, bu davayla Liz Alberta ilgileniyor. Kurban da sensin. Hatırlamakta güçlük çekiyorsan, bir ayna getirteyim."

Berbat göründüğünün farkındaydı. Birkaç gün geçince, yüzündeki çürükler kirli sarı ve morumsu bîr renge dönüşmüştü. Çenesiyle gözünde koyu renk dalgaları hakimdi. Ama en kötüsü giysilerinin altında gizli olanlardı.

"Kurbanın talebi. Ondan korkmadığımı anlasın diye o odada olmak zorundayım. Gözlerimi Arnold Meeks'ın gözlerine dikmek istiyorum."

"Korkmuyor musun?"

"En azından ona belli etmem ama artık beni korkutamaz. Patolojik olarak nasıldır bilirsin. Kontrolü dışında gelişen bir durumda, suçlanıp tehdit edilen ve mağdur olan birinin durumunu bir düşün."

"Bu, suçluyu teşhis ettiğin bir durum değil, Phoebe. Ya da mahkemede saldırganla yüzleştiğin bir durum."

"Bu sonrası için de daha iyi olur. Annem mahkemede Reuben'le yüzleşmişti. Bir adım ötesinde durup ifade verdi, bunun onunla aynı evde saatlerce kapalı kaldığı zaman yaşadığı dehşetten bir farkı yoktu. Ama yapmak zorundaydı ve hâlâ aynı psikolojiyle yaşıyor."

Aynı şefkatli ve anlayışlı ifadeyle bakıyordu. "Sen annen değilsin, sen Phoebe'sin."

"Değilim, ama..." Phoebe elini göğsünün üstünde yumruk yaptı. "Nasıl korktuğunu hissedebiliyorum ve bununla yaşamak istemiyorum. Ya bu korku bir boşluk bulup da yerleşirse, sonra yapmak istediklerimi nasıl yapacağım? İşte bu yüzden, kurbanın da orada olması gerekiyor."

"Gözlem Odasında kalsan," diye başlayacak oldu ama ikisi de Dave'in gitgide gücünü yitirdiğinin farkındaydı,

"Benim için yeterli değil." Başını salladı. "Yüz yüze görüşmek istiyorum, bu sefer kontrol onda olmayacak. Liz ona yaptıklarını itiraf ettirirken orada olursam yardımım dokunabilir. Hepsini yaşayan bendim. Kurban, görgü tanığı ve polis memuru. Bu durumda üçlü tehdit oluşturuyorum."

"Tekrar ediyorum, benim yetkim dahilinde değil. Sorumlu olanlar Dedektif Alberta, onun amiri ve en üstte de savcı. Bölge savcısı." Phoebe'nin konuşmasına fırsat vermeden devam etti, "Arnie'nin babasıyla sık sık balığa çıkarlar."

"Kimle çıkarsa çıksın, Parnell bana sağlam biriymiş gibi geliyor. Şüphelinin babasıyla ahbaplığı var diye, bir polise yapılan saldırının soruşturmasını yavaşlatacağını düşünüyor musun cidden?"

"Her yerde olduğu gibi, Savannah'ta da torpil dönüyor. Ama haklısın, Parnell güvenilir biri. Meeks, temsilcisiyle avukatını getirecek. Annie Utz'un avukatı da orada olacak."

"Liz'e, yani Dedektif Alberta'ya, Arnie'nin babası kiminle ne avlıyormuş gibi şeyleri umursamayacak birisinin desteğini vermek istiyorum. Başka bir şey daha var. İki kadın tarafından sorguya çekilip baskı altında kalınca ne olacak dersin?"

Konuşurken odada fır dönüyordu, çünkü olacakları hissedebiliyordu, adeta o anları yaşıyordu. "Arnie'nin hiç mi hiç hoşuna gitmeyecek. Mutlaka hata yapacak. Egosuna yenilecek, özellikle de karşısında ben varsam. Senin davan değil, biliyorum ama bir şeyler yapıp Dedektif Alberta'nm şefine ulaşabilirsen, belki bana da bir yer ayarlar."

"Denerim ama söz vermiyorum."

"İşinin ehli bir arabulucu verdiği sözlerin arkasında durur." Dave'in omzuna dokundu. "Araman yeter. Teşekkürler."

"Sorgulama için izin koparıp o odaya girmeni sağlarsam, sana iyilik yapmış olmayabilirim. Ailen nasıl karşıladı?"

"Çok sarsıldılar. Annem... Biliyorsun işte."

"Biliyorum. Onunla görüşmemin faydası olur mu yoksa sadece acısı mı tazelenir?"

"Senin ziyaretlerin anneme çok iyi geliyor. Tabii hepimize. Pazar günü akşam yemeğine gelir misin?"

Koltuğunda geriye kaykıldı. "Demek jöleli salam yiyeceğiz." "Hallederiz. Her şey için teşekkürler."

"Phoebe..." Sırtını dikleştirip, boğazım temizledi. "Şunu söylemek istiyorum ki, aramızda uygunsuz bir ilişki olduğuna dair, birimde çıkan dedikodu ve spekülasyonlardan dolayı çok üzgünüm."

"Güya ofiste şey yapıyormuşuz."

"Aman Tanrım." Kulaklarına kadar kızardı. Phoebe onun çok fazla utandığında böyle kızardığını biliyordu. "Baban olacak yaştayım."

"Bir kere, böyle dedikoduları ancak erken gelişmiş on beşlik çocuklar çıkarır. İkincisi, ne zamandan beri çarpık ilişkilerde yaş faktörü önemli olmaya başladı? O küçük beyinlilerin ne söylediği bizi hiç ilgilendirmez."

Eline bir tükenmez kalem alıp oynamaya başladı. "Departmanda çalışmanı isteyerek bunlara ben sebep oldum."

"Bana bir fırsat verdin, ben de geri çevirmedim, hepsi bu. Bu iş için yeterli miyim sence?"

"Öyle olduğunu sen de biliyorsun." "Tamam öyleyse."

"Meeksler bu davayı Dahili Suç Bürosu'na taşıyabilir."

"Öyle bir şey yaparlarsa, birlikte karşı koyabiliriz. Benim için endişelenme."

Ama Dave endişeliydi. Phoebe'nin rica ettiği telefon görüşmesini yaparken bile tedirgindi.

Phoebe kısa bir süre gözlem odasında yalnız kalıp çift taraflı aynadan Arnie Meeks'i inceledi ve oldukça kaygısız göründüğüne karar verdi. Hiçbir şeye aldırmayacak kadar kendinden emindi. Ne yaparsa yapsın, işin içinden kolayca sıyrı- lacak ve karşısındakinin canına okuyacak bir tavır içindeydi.

Şu anda izlendiğini ve her an izleniyor olabileceğini biliyor olmalıydı. Ama bu çok umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Üzerinde gezinen, içine giren eller aklına geldiği anda, midesi kasıldı. Onun kesinlikle umurundaydı.

"Teğmenim." Liz, yanında tığ gibi ipincecik bir sarışınla içeriye girdi. "Başsavcı yardımcısı Monica Witt, Teğmen Phoebe MacNamara."

"Teğmen." Monica, Phoebe'nin elini sıktı. "Nasılsınız?"

"Daha iyiyim. Sağ olun. Anladığım kadarıyla bu davaya siz bakacakmı ş siniz." "Dava açabilirsek tabii. Elimizde Annie Utz'un ifadesi ve saat 09:58'de yaptığı telefon görüşmesinin kayıtları var. Ama bu kanıtların Arnold Meeks'le bağlantılı olduğunu iddia edemeyiz. Aranan numara kullanım dışı, tespit edemiyoruz. Meeks'in saldırıyla bağlantısı olduğuna dair elimizde somut bir delil yok."

"Nedenleriniz var ya. Başkaldırma ve tehdit içeren davranışlar var, bunlarla bağlantıyı kurabilirsiniz."

"Başsavcı; bir polis memurunu fiziksel saldırı, taciz, ayrıca bir meslektaşına cinsel taciz suçlarından yargılayabilmek için daha çok kanıt istiyor. Biraz daha bilgi alabilirsem, davayı açabilirim."

O sırada içeriye iki adam girdi. Phoebe, Liz'in amiri olan teğmeni tanıdı ve ona selam verdi. Diğerinin de, aralarındaki müthiş benzerlikten dolayı Arnie Meeks'in babası olduğunu anladı.

Oğlundan daha iriydi, köşeli bir çeneye ve sert bakışlı gözlere sahipti. Yine de baba-oğul olduklarına kuşku yoktu. Aşırı ciddi duruşuna rağmen, içinde kabaran öfkenin varlığı da aynı derecede kuşkuya yer bırakmıyordu.

"Teğmen Anthony ve Çavuş Meeks de bize katılacaklar." "Başlayalım." Liz kapıya yürüdü, Phoebe de onu takip etti.

Çavuş Meeks, genç kadının önünü kesip, "Oğlum aklanıp görevine döndüğünde, sizinle işim bitmiş olmayacak Teğmen MacNarnara," dedi.

"Çavuş, size olan saygılarından burada bulunuyorsunuz," Anthony onun kolunu tuttu, "lütfen bunu suiistimal etmeyin.

Phoebe adamın yanından dolaşıp sorgu odasının kapısına doğru ilerledi ve "Babasının oğlu," diye mırıldandı.

Liz "Bırak artık şunu," diye onu uyardı. "Oturumu ben yönetiyorum." "Daha önce konuşmuştuk bunları."

"Benimkisi bir dost uyarısı yalnızca." Kapıyı açıp içeri girdi.

Arnold, Liz"e bakmamıştı bile. Gözleri dosdoğru Phoebe'ye kilitlenip kaldı. "Beyler." Liz masaya oturan üçlüye gülümsedi. Kayıt cihazını çalıştırıp olayın detaylarını özetledi, sonra da Arnie'ye haklarını okudu. "Tamamen anlaşıldı mı, Memur Meeks?"

"Haklarım defalarca tekrarlandı."

"Bu cevabı evet olarak kabul edebilir miyiz?"

"Evet, *haklarımı* anladım. Sizin buz torbaları ve ağrı kesicilerle yatakta olmanız gerekmiyor mu?" diye Phoebe'ye sordu.

"Arnie."

Avukatının sessizce yaptığı uyarıya aldırmadı.

Liz, "Bu kadar ilgili davranman beni şaşırttı, Arnie," diye söze girdi. "Duyduğuma göre, Teğmen MacNamara'nın en büyük hayranlarından biri değilmişsin."

"Onu polis olarak görmüyorum. Konuşmaktan başka bir şey yapmadığını düşünürsek sanırım haklıyım."

"Sizin için de uygunsa, bu "polis olarak görmüyorum" meselesini daha sonraya bırakıyorum." Liz yüzünde sakin bir gülümsemeyle sordu. "Siz ikiniz - Teğmen

MacNamara'yla seni kastediyorum - son zamanlarda birkaç kez tartışmışsınız. Doğru mu?"

"Müvekkilim, kendisinin Teğmen MacNamara'yla fikir ayrılıkları olduğunu ve çalışma tarzları konusunda zaman zaman ters düştüklerini ileri sürüyor. Bunlar fiziksel saldırıda bulunmak için geçerli sebepler değil. Delil yetersizliğinden -"

Liz "Burada sadece konuşuyoruz," diyerek sürdürdü konuşmasını. "Olayları masaya yatırıyoruz. Arnie, Teğmen MacNamara'dan pek hoşlanmıyorsun, haksız mıyım?"

Arnie, Phoebe'ye bakıp sırıttı. "Haksız sayılmazsınız." "Teğmen MacNamara"ya fahişe diye hitap ettiğin doğru mu?" "Ne görüyorsam onu söylerim."

"Demek fahişe olduğunu biliyorsun." Arnie omuz silkince Liz, "O zaman, senin rütbece üstün olan bir memura fahişe demek de senin için önemsiz, öyle mi? Bunun üzerine teğmen sana disiplin cezası uyguladığında, onu tehdit etmek de sorun olmamıştır herhalde?"

Avukat araya girdi. "Tehdit iddiası sadece Teğmen MacNamara tarafından öne sürüldü."

"Hem onun, hem de..." Liz dosyanın sayfalarını karıştirdi. "Müşterinizin tehditkar bir tavır içinde olduğuna olay yerinde şahit olan iki dedektifin

ifadeleri de var."

"Onların inandıkları şey doğru değil."

"Arnie, en son perşembe günü Teğmen MacNamara'nın ofisinde bulunma sebebini hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. İşin içine ettiği bir arabuluculuk vakasından sonra, beni uzaklaştırarak pisliğini örtmeye çalışıyordu."

"Ciddi mısın?" Phoebe'ye döndü.-"Allah Allah, durum buysa, fahişe dediğin için hiç kimse seni suçlayamaz. Birkaç ifadeyle kayıtlara bir bakalım isterseniz, böylece olayı gözden geçirmiş oluruz. Şahısla ilk sen konuşmuşsun. Evet. Olay yerine ilk ulaşan polis, destek çağırmadı. Polis kayıt tutmadı. Şunu dinle: Polis, rehineciyi tehditleriyle kışkırttı. Bunu da sevdim: Memur Meeks zorluk çıkararak Teğmen MacNamara'nın rehineciyle irtibata geçmesini engelledi."

Arnie sandalyesinde yaylanarak, "Canının istediğini yazabilir, ama bu, olayların gerçekte de öyle olduğu anlamına gelmez."

"Doğrusu bunlar tanıkların ifadeleri - sivillerin ve emniyet mensuplarının. Şimdi, okuduklarıma dayanarak, işin içine eden senrnişsin gibi geliyor bana, Arnie."

"O burnunu sokana kadar her şey kontrolüm altındaydı."

"Yani, meseleyi çözmek için biraz daha zamana ihtiyacın vardı ve o buna izin vermedi." Liz dudaklarım büzerek başını salladı. "Adam beynini patlatıyor, ve fırçayı sen yiyorsun. Sonra da, o fahişe seni görevden uzaklaştırıyor. Bu durumda ben de öfkeden kudururdum. Yaptıklarının bedelini ödetmek istediğin için seni suçlayamayız."

Arnie, avukatı konuşmak isteyince elini kaldırıp onu durdurdu. "Sus artık. Beni aşağılayıp kızdırarak konuşturacağını sanıyor. Ya sen?" diye sordu Phoebe'ye, "Değişiklik olsun diye bir şey söylemek istemez misin?"

"Merak ettim de, karın tüm bu olanlardan sonra nasıl hissediyor acaba?

Mesela, onu Annie Utz"la aldatman hakkında ne düşünüyordur?"

Sırıtmaktan dudakları ters dönmüştü. "Annie şirin bir kız. Ayrıca kaya gibi de sağlam. Onunla flört ettiğimi kabul ediyorum. Ekipteki herkes gibi. Ama daha fazla üzerime gelince, aklını başına getirmek zorunda kaldım.

Kalbini kırdığım için, intikam almak uğruna bu çılgın hikâyeyi yarattı. Ya da sizin zorunuzla yalan söylemek zorunda kaldı."

Phoebe, Liz"e dönerek, "Bu adamın çevresi yalancı ve fahişe kaynıyor.

Kazasız belasız bir şekilde gününü nasıl kurtarıyor, çok merak ediyorum."

"Sabah yataktan nasıl kalkıyor bilmiyorum. Bu durumda Annie, "birlikte olduk" derken yalan mı söylüyor?"

Arnie dişlerini göstererek güldü ve parmağını sallayıp, "O kadınla bir kez bile yamadım," dedi.

"Annie'nin, ilişkinizin oral seksle sınırlı kaldığını açıklaması üzerine, söylediklerinin çok zekice olduğunu düşünüyorum. Şimdi ben de sana her anlama çekilebilecek bir söz söyleyeceğim. "Üzerime geldi" demiştin. İfadesinde Annie de aynı tabiri kullandı. Ona, Teğmen MacNamara'nın çok üzerine geldiğini söyledin. Dürüst ve ahlaklı olduğundan onu geri çevirdin, duygularını incittin ve o da intikam peşine düştü. Hay Allah, dostum bu kadınlar senin hayatını cehenneme çevirmiş meğer. Söylemeden geçemeyeceğim, şu anda üzerine gelmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Böyle devam edecekseniz görüşmeyi bitiriyorum," diye uyardı avukat onları. "Verdiğim örneğe uyuyorum sadece. Pazartesi sabahı dokuzla on arası binada miydin, Memur Meeks?"

"Aynen öyle. Dolabımdan bir şeyler alıyordum."

- "Dolabından bir şeyler alman bir saat mi sürdü? "Biraz dolaştım," dedi, gerilmişti. "Burası benim evim.

Burada olup işimi yapmalıyım. O ve lanet olası silahı olmasaydı şimdi işimin başında olacaktım."

"Şimdi de üzerine gelen, silahlı bir fahişeden bahsediyoruz." "Ne görürsem onu söylerim, demiştim."

"Ama Teğmen'in senin üzerine geldiğini söyleyen Annie'ydi." Arnie'nin yüzü asılınca Liz keyiflendi. "Bence sen bahanelerinle yalanlarını birbirine karıştırıyorsun. Nedeni açık. Fahişelerin hepsi birbirinin aynı, değil mi? Biz fena halde birbirimize benzeriz. Phoebe'yi yumruklarken yüzünü görmesen de olurdu. Onu yere yuvarlarken, giysilerini parçalarken, çığlıklarım da küfürlerini de duyman gerekmiyordu. Tabii ellerini kelepçelemeseydin

sıkardı biraz. Bence birine yaptığını ödetmek, ödetenin korkaklığıdır. Bunu yapan adam gibi adam değildir."

"Adamlığıma laf söyletmem."

"Bir kadına pusu kurmak için başkasını kullanacak kadar adamsın demek." Liz"in ses tonu gitgide şiddetleniyor, kelimeler adama tokat gibi çarpıyordu. "Hem de avını sinsice bekleyen bir yılana benzeyecek kadar. Onu kelepçeleyip yere devirmeden elini bile süremedin. Çırılçıplak soyup bedenine dokunabilmen ancak böyle mümkün oldu."

"Ben oraya hiç gitmedim," diye bağırarak karşılık verdi Arnie. "Ona hiç dokunmadım. Zamanımı ona harcayamazdım, parmaklarımla yapacak daha önemli işlerim vardı benim." Phoebe'ye dönüp orta parmağını gösterdi.

Phoebe sakin bir sesle ona karşılık verdi. "Yalnız, dedektif "parmaklar" demedi, "eller" dedi."

Başını geriye attı. "Eller ya da parmaklar, ne fark eder?"

"Çok şey fark eder." Midesiyle göğsünün arasına taş gibi kızgın bir yumru oturmuştu sanki, dağılıp gitse rahatlayacaktı.

Kurbanın korkusunu yenmesi gerektiğini düşündü.

"Onları zorla içime soktun, o... çocuğu." Hızla yerinden kalktı ve avukatın itirazlarına aldırmadan masanın üzerine abandı. "Aynen böyle pudra kokuyordun. Terleyince kokmaya başlıyorsun, bak işte şimdi de terlemeye başladın. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Söylemediğim bir şeyi hatırlayamam. Orada değildim."

"Benim gibileri becermediğini söyledin. Çünkü o küçücük aletinle zaten hiçbir halt yapamazdın. Senin gibiler onu kaldırana kadar akşam olur."

"Düşerken boynunu kırmamış olman çok üzücü." Avukat görüşmenin bittiğini bildirdi.

"Keşke beni daha çok zorlasaydın. Bir yerlerini kırmış olsaydım, adam gibi bir suç işlemiş olurdum."

"Ah elimde olsaydı da, ben de seni o merdivenlerden aşağı yuvar lasayd im."

Genç kadın rahatlıyordu, midesindeki yumru çözülmeye başlamıştı. "Kabahat sende."

"Görüşme bitmiştir, dedim."

"Güzel." Liz ayağa kalktı. "Devam edelim o halde. Memur Meeks, sizi tutukluyor um."

Phoebe doğruca gidip odasına kapandı ve pek sık yapmadığı bir şeyi yaptı.

Pencerenin storlarını indirip kapattı. Ardından yavaş hareketlerle yerine oturdu.

Hepsi üst üste gelmişti. Karışık duygular, stres, bunların hepsi insanı fiziksel olarak da hasta ediyordu. Daha fazla hap almak istemiyordu çünkü haplar onu sersemletip uyku yapıyordu. Dört tane ağrı kesici yuttu, şişeyi tutan elleri titriyordu.

Evet, gitgide rahatladığını düşündü, bunun da bir bedeli olacaktı.

Kapı çalınınca ses çıkarmayıp, kim geldiyse bir an önce gitmesini diledi.

Yalnızca beş dakikaya ihtiyacı vardı.

Kapı açıldı ve içeriye Liz girdi. "Pardon. Nasıl gidiyor? İyi direndin gerçekten." "Ama şu titrememe bak."

"Asıl önemli olan içerde titrememiş olman."

"Gözlerini gözümün içine dikmişti. Bana zarar verdiği için öyle mutluydu ki.

Eminim daha fazlasını yapabilmeyi isterdi."

"Yapamadığı için kudurdu. Avukatının yapacakları umurumda bile değil, göreceğiz bakalım. Direnemeyip kontrolünü kaybedecek. Mahkemeye çıkınca - "

"Mahkeme olmayacak. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Liz arkaya dolaşıp, masanın kenarına ilişti. "Peki, tamam. Uzlaşma yoluna gidecekler. Yüzbaşı da, başsavcı da, hiç kimse halka açık bir dava istemez zaten, böylece medyaya da yansımaz. Soruşturmada olanlara bakılırsa, bu dava bana pek sağlıklı gelmiyor. Sanki Arnie'nin avukatı anlaşmaya yanaşacak gibi. Phoebe, adam polisliğe veda edecek, utancından yerin dibine geçecek. Bu da sana yeter herhalde, değil mi?"

"Yetmek zorunda. Yaptıkların için sana minnettarım." "Yükün çoğunu sen üstlendin."

"Baksana, River Caddesi'nde bildiğim iyi bir bar var. Sana bir içki ısmarlamak isterim. İnsan içine çıkacak hale gelene kadar birkaç gün böyle idare edeceğim."

"Nasıl istersen, araman yeter. Kendine iyi bak, Phoebe."

Arnie, nezarethanedeki hücresinde sinirli sinirli dolaşıyordu. Tutukluluğu kayıtlara geçmişti. Allahın cezası, işe yaramaz avukatın tekiydi.

Lanet fahişeler her şeyi berbat etmişlerdi. Saldırı, dayak, cinsel taciz. Onu mahkemeye çıkarmadan deliğe tıkıyorlardı, demek kaltağın aldığı ufak tefek yaralar onun gözünü korkutmaya yetmemişti.

Ama yaptıkları hesap tutmayacaktı. Asla başaramayacaklardı.

Kapı açılınca hızla döndü ve içeri giren babasının başını sallarnasryla, dilinin ucuna kadar gelen laflan yutmak zorunda kaldı.

Gardiyan uzaklaşana kadar bekledi.

"Bu zırvalarla bir yere varamazlar," dedi. "Beni buraya kapatıp, arkadaşlarımın önünde küçük düşürerek bu işten sıyrılamayacak. O kaltak-"

"Otur yerine. Susar mısın?"

Arnie oturdu ama susmadı, "Gördün değil mi, nasıl getirdiler o asistan kızı işin başına? İçerden halledecekler akıllarınca. Chuck neler düşünüyor Allah aşkına?" Başsavcıyı kastediyordu. "Niye hemen itiraz etmedi?"

"Şu anda dava tebliğini geri çekmeye çalışıyor, kefaletle serbest bırakılmanı önerecek."

'Aman ne güzel." Ellerini havaya kaldırdı, siniri tepesindeydi. "Bu saçmalıktan içeri atılıyorum, fakat kefaletle serbest kalıyorum, her şey yoluna giriyor öyle mi? Bırak Allah aşkına, baba. İşimi tamamen kaybedebilirim. Dahili Suç Bürosu'ndan, MacNamara'nın sorguya çekilmesini istemelisin. Biliyorsun bu işte McVee'nin de parmağı var. Şu anda burada olmamın bir nedeni de o."

Çavuş Meeks susmuş, oğluna bakıyordu. "Şu anda yaptığın gibi orda da çeneni kapatamadın, onun için buradasın. İlk ve son kez soruyorum. İkimizden başka kimse bilmeyecek. Bir kez soracağım, sen de doğruyu söyleyeceksin. Yalan söylediğini anlarsam çekip giderim, benden görüp göreceğin son şey de bu olur."

Öfkesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı, korkmaya başlıyordu. "Öff, baba." "Sen mi yaptın? Gözüme bak, Arnie. Sen mi yaptın?"

"Ben - "

"Sakın yalan söylemeye kalkma."

"Görevden uzaklaştırıldım. Kadın beni enayi yerine koydu. Sen bana kendimi savunmayı, kimseyi üzerime sıçratmamayı Öğrettin. Birinin canını acıtman gerekiyorsa acıtacaksın, demiştin."

"Kadınlara yumruk atmanı da öğrettim mi oğlum? Öğrettim mi ?"

"Beni rahat bırakmayacaktı. Bana- "Yüzüne yediği tokatla gözlerinden yaş geldi.

"Senin üstün olan bir memura korkak gibi arkadan saldırmayı da ben mi

Öğrettim? Ben sana *adam* olmayı öğrettim, Allah kahretsin, merdiven altlarında saklanıp kadınlara saldırmayı değil. Senden utanıyorum, ailenin de, teşkilatın da yüzkarasısın artık."

"Seninle uğraşanla, sen daha çok uğraşacaksın. Bunu sen öğretmiştin. Ben de Öyle yaptım."

"Aradaki farkı anlayamadıysan, sana söyleyecek sözüm kalmadı." Meeks, bitkin bir halde ayağa kalktı. "Elimdeki tüm imkanları kullanacağım. Oğlumsun ne yapayım, hem senin için, hem de annen ve oğlun için yapacağım bunu. Ama mes- leğe veda ediyorsun, Arnie. Bu konuda hiçbir şey yapamam. İşin bitti."

"Meslekte arkandan gelecek bir oğlun olmayınca, başın dik yürüyebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Şu pislikten seni kurtarayım da. Sonrasını bilemiyorum." "Yerimde babam olsa ne yapardı diye düşünüp öyle hareket ettim,"

"Buna ınansam, daha beter hasta olurdum şimdi." Meeks hücrenin kapısına gidip "Kapıyı açın!" diye seslendi ve çıkıp gitti.

Phoebe, pazar günü kolundaki askıdan kurtulmaya karar verdi. İlaçlardan, yüzündeki çürüklerden, her şeyden bıkmıştı artık.

Ailesi normal yaşantılarına dönsün diye, sızlanıp şikâyet etmemek için kendini sıkmaktan da bıkmıştı.

Her şeye rağmen, aynadan uzak durabildiği müddetçe kendini daha iyi hissediyordu. Giyinirken de zorluk çekmemisti, belki de akşam yemeğinden sonra enerjisi tükenmeden geceye devam edebilirdi.

Odasına doğru ilerlerken, Carter'ın eşi Josie de kapıya geldi. "Kimse yok mu?" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sordu. "Hastamız bugün nasıl?"

"Artık sakatlar listesinde değilim, teşekkürler."

"Buna ben karar veririm. Soyun bakalım." "Yapma, Jösie."

Josie hâlâ gülüyordu. Ufak tefek, zayıf bir kadındı. Melek gibi gülüşünün altında, Hitler'i bile korkudan tir tir titretecek kadar da başına buyruktu.

"Soyun şekerim, yoksa seni annene şikâyet ederim." "Sen ciddisin."

"Evet, ciddiyim."

"Bilmez miyim? Atlanta'ya kaçıp orada kendime bir daire kiralayacağım, adres de bırakmayacağım." Sonunda soyunmak zorunda kaldı.

Josie'nin iri kahverengi gözleri şefkatle ışıldadı ama sesi ciddiydi. "Çürüklerin geçiyor. Kalçan da daha iyi. Bu omzun biraz daha acıyabilir."

"Omzum biraz daha iyi." "Hareketlerin nasıl?"

"Allahtan önden açılan sutyenlerim var ama eskiye göre daha rahatım."

Josie, Phoebe'nin ellerini tutup çevirdi. İşin doğrusu, onu asıl yaralayan bunlardı. "Bileğindeki doku yırtılmaları oldukça iyi durumda."

"Acayip acıyor ama. Artık mütevazı görüntüme geri dönebilir miyim?"

Josie, sabahlığını yerden aldı ve giyinmesine yardım etti. "Gözlerinde bir sorun var mı?"

"Hayır, net görüyorum. Sen sormadan söyleyeyim, baş ağrılarım da seyrekleşti ve hafifledi. Artık, sivri bir demir beynimi oyuyormuş gibi hissetmeden çeneme dokunabiliyorum. Genel olarak fena sayılmam."

"Gayet iyi gidiyorsun. Tabii bunda, genç olmanın ve mükemmel fiziğinin de çok büyük etkisi var."

"Şu Pilates denen şeyin bir gün işe yarayacağını biliyordum. Artık beni kontrole gelmene gerek yok, Jo."

"Ava bana limonlu bezeli turta yapmayı öğretecekti, onun için erken gelip böylece sana da uğramış oldum. Dave çok seviyor diye yapıyor bu turtayı,

biliyorsun değil mi? Niçin adamın kucağına atlamıyor, çok merak ediyorum."

"Bir bilsem." Phoebe bir şeyler giymek için dolaba doğru ilerledi. "Bu kadar yıldır ilk defa ikisi de boşta. Dave neredeyse iki yıldır boşanmaya çalışıyor. Ama bu ikisi hâlâ "arkadaşız" deyip duruyorlar."

"Onlara yalandan bir tanışma randevusu ayarlayalım. Sen Dave'e yeni birini bulduğunu söyle, ben de Ava'ya söyleyeyim. Kiminle buluşacaklarını bilmesinler. Sonra da - "

"Sonra da işlerine karıştık diye popomuza tekmeyi yiyelim."

Josie'nin suratı asıldı. "Bu konuyu Carter'a açtığımda o da aynısını söylemişti. Onlara altı ay daha veriyorum ama sonra popomu riske atacağım. Giyinmene yardım edeyim mi?"

"Kendim giyinebilirim."

"Şimdi soracaklarım aramızda kalacak." Phoebe atletini giyerken Josie dikkatle onun hareketlerini izledi ve genç kadının durumunun iyiye gittiğine karar verdi. "Bütün bunların dışında nasılsın?"

"Fena değil. Travma sonrası stresin belirtilerini biliyorum. Tuhaf rüyalar görüyorum ama bunlar normalmiş."

"Aileni üzmemek için duygularını içine atıp stresini baskı altında tutman gayet normal."

"Stresimi boşaltmak için kendi yöntemlerim var. Merak etme. Haftaya tam gün işe başlıyorum. İşte o zaman kendime gelirim."

"Tamam. İhtiyacın olursa beni ara."

Her şeyin yoluna girdiğini ailesine olduğu kadar kendine de kanıtlamak istercesine, özenle giyindi. Hele koyu mavi bluzunu giyince içinden makyaj yapmak bile geldi. Renklerle oynamaya devam ettikçe, yaralarının artık eskisi kadar kötü görünmediğinin farkına vardı.

Aşağıya indiğinde mutfağın yemek yapan kadınlarla dolduğunu gördü. Carter ve Carly, onu bahçeye kovaladıkları zaman da hiç rahatsız olmadı.

"Anne!" Carly duvar kenarından adeta uçarak geldi. "Carter dayımı beş taşta mahvettim."

"Aferin benim kızıma."

"Bebek oyunu bu," diye seslendi Carter.

"Kaybedince hep böyle diyor," dedi Carly. "Benimle oynamak ister misin?" "Henüz yere oturabileceğimi sanmıyorum, hayatım. Haftaya kadar bekle, o zaman kim kimi mahvediyormuş görürüz. Sen de bu arada biraz antrenman yap." "İçeri girip bir şeyler içeceğim, tamam mı? Dayımı yenmekten dilim damağım kurudu."

"Seni çok bilmiş seni."

Carly gülümseyerek içeri koştu. Phoebe derin bir nefes aldı ve küçük fıskiyenin etrafındaki yuvarlak banka oturdu. Oturduğu yerden, sadece Ava'nın diktiği gülleri seyretmekle kalmıyor, mis. gibi kokularını da içine çekebiliyordu. Kuş cıvıltılarını dinliyor, yerdeki taşların arasından fışkırmış papatya ve kekik otlarının birbirlerine sarmalanışmı, bakır kuş havuzunun çevresinde dans eden o güzelim menekşeleri iz- liyor ve bütün bunlardan müthiş bir keyif alıyordu.

Ava, bankların üzerine düşen gölgelerin arasında durup, manolyaların havaya yayılan kokusunu içinize çekebileceğiniz bu tuğla duvarlı, ferforje kapılı avluyu, özel bir tapınağa dönüştürmüştü.

"Oh! Açık havada oturmak ne iyi geldi." "Bunun için Josie'den onay aldın mı?" "Evet, evet."

Carter, elini kardeşinin omzuna atıp yanına oturdu. "Senin için endişelenmek zorundayız. Terapi paketine bu da dahil."

Genç kadın başını onun omzuna yasladı. "Hepimiz çok korktuk. Ama artık geçti."

"Hatırlıyorum da, bir zamanlar benim korkularım bu kadar çabuk iyileşmemişti."

'Ama sen o zaman küçücük bir çocuktun."

"Hiç fark etmez, sen de biliyorsun. Bana sen baktın, sonraki yıllarda da beni kuzen Bess'ten korudun."

"İhtiyar cadı. Belki içeridekiler mutfakta güzel yemekler pişiriyor, biz de onun harika bahçesinde oturmuş nankörlük ediyoruz ama doğrulan konuşuyoruz."

Carter, "Burası Ava'nın bahçesi," deyince Phoebe gülümsedi.

"Evet, Öyle. O zalimin saltanatı sürerken bile burası Ava'ya aitti bence. Burada işe başladığında bizden de gençmiş, hatırlıyor musun? Yirmi iki yaşında falanmış, değil mi? O yaşta kuzen Bess'e katlanabilmek hem cesaret hem de sağlam bir yürek ister."

"Sen bunu daha on iki yaşında beceriyordun," diye hatırlattı Carter. "Hâlâ da bize sen bakıyorsun. Annem bir yere gidemediği için senin de onunla kalacağını biliyordu. Onun için bütün yaptıklarından sonra evi anneme bırakabilirdi ama o seni seçti. Seni buraya hapsetti."

Gerçekleri inkar edemezdi, hepsi kelimesi kelimesine doğruydu. Fakat her şeye rağmen, bugün acı hatıralardan etkilenmeyecek kadar güzel bir gündü.

"Kızımın gelişip serpildiği bu güzel eve hapsoldum. Buna fedakarlık diyemeyiz bence."

"Yanılıyorsun. Sen hep fedakardın. Ben senin sayende uzaklaşabildim buralardan." Elini sımsıkı tutup, "Çok da uzağa gitmedin, yoksa dayanamazdım," dedi Phoebe.

Carter gülümsedi ve dudaklarını ablasının saçlarına bastırdı. "Uzaklara gitseydim çok özlerdim seni. Bir şey söyleyeyim mi sana Phoebs, buradan uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu o zaman anlamıştım. Sen bu şansı hiçbir zaman tam anlamıyla yakalayamadın."

"Ben de biraz uzaklaştım sayılır." Okul, Quantico, berbat bir evlilik, diye düşündü. "İyi ki dönmüşüm. Özellikle de mutfakta üç kadın Pazar yemeğini hazırlarken burada oturmaya bayılıyorum."

"Berbat bir aşçısın da ondan." "Abartıyorsun. Ben kaypak bir aşçıyım." "Hayır, sen kaypak ve berbat bir aşçısın."

Gülerek sırtına vurdu. "Sen yemeği düşünürken bile yakarsın. Söyleyene bak." "İşte bunun için paket servis diye bir şey icat etmişler. O zengin çocukla iyi geçinirsen yemek pişirmek zorunda kalmazsın. Çalışanlarının arasında bir-iki aşçı da vardır muhakkak."

"Şuna bak." Kardeşine yavaşça vurdu. "İyi geçinecekmişim. Ayrıca, emrinde çalışanlar olduğunu sanmıyorum." Kaşlarını çattı. Yoktu herhalde, hem nereden bilecekti ki?

"Çiçekler gelmeye devam ediyor. Salon çiçeklerle doldu taştı."

"İki düzine leylak geldi o kadar." Nasıl da güzel kokuyorlardı. "Bence jest yapmaktan hoşlanıyor."

"Josie'nin çiçeklere nasıl *baktığını görmeliydin." Islık* çalarak, gözlerini kısıp mutfağa doğru baktı. "Jest yapan erkekler diğerlerine de örnek olur, ben de sanki kendim düşünmüşüm gibi haftaya eve çiçek getireceğim."

"Öyle olmaz, içinden gelerek kendin düşüneceksin. Kesinlikle sana katılmıyorum."

"Geçenlerde eve, onun en sevdiği italyan sandviçleriyle bir şişe ucuz şarap getirdim; bunlar takdir edileceğine leylak bahçesi göklere çıkarılıyor."

"Ucuz şarapla şansını çok zorlama derim."

Güldü. "Neden olmasın? Neyse, milyonlarım bir tarafa bırakacak olursak, Duncan'ı sadece bir kere gördüm ama Roy'dan çok daha fazla sevdiğimi söyleyebilirim."

"Sen Roy'u hiç sevmedin ki.1'

Kendini beğenmiş bir tavırla ağabeylik taslayarak konuştu. "Haksız mıydım?"

Gözlerini devirerek, "Haklıydın. Kes sesini. Hem o piçten en büyük ödülü aldım ben," dediği sırada kapı açılıp Carly dışarı fırladı.

"Anne! Dave amca geldi."

Dave içeri girip de Phoebe onun yüzüne baktığında ciddi bir şey olduğunu anladı. Ayağa kalkarken yüzü ifadesizdi. "Carter, Dave'le konuşacaklarım var. Carly'yi içeri götürüp, onunla meşgul olur musun?"

"Tabii. Merhaba Dave."

Çoğu erkeğin yaptığı gibi el sıkışmadılar ya da tek elle sırtlarını sıvazlamadılar. Kelimenin tam anlamıyla *kucaklaştılar.* Bu her seferinde Phoebe'yi gülümsetiyordu. Baba oğul gibi sıcak bir kucaklaşmaydı onlarınki. "Biz müsaade istiyoruz. Şu hınzırı amerikan güreşinde bağırta bağına yeneyim de, egemenliğimi tekrar ilan edeyim bari."

"Sanki yenebilecek de!" Carly ona meydan okuyarak eve koştu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Herkes aynı şeyi söylüyor. Bütün gün bunu dinliyorum. Neler oldu anlatsana." "Uzlaşma sağlandı. Benden duymanı istedim. Phoebe,

yukarıdan çok baskı yaptılar, Başsavcılıktan - "

"Önemli değil." Oturma ihtiyacı hissetti. "Ne ceza verdiler ona?"

"Derhal görevi bırakacak. Tazminat da alamıyor. Basit bir saldırı suçu işlediğini itiraf etmiş."

"Basit bir saldırı," diye tekrarladı. Hazırlıklıydı, ama yine de donup kalmıştı. "Cezası üçte bire inip tecil edildi. Şartlı tahliye olacak. Öfke kontrolü seanslarına katılıp, yirmi saat kamu hizmetinde görev alacak."

"Tahtaya bin kere, "İyi bir çocuk olacağıma söz veriyorum," diye de yazacak mı?"

"Çok üzgünüm, Phoebe." Önünde diz çöküp, elini dizine koydu. "Kötü bir anlaşma oldu. Bir an önce başlarından atmaya çalışıyorlar. Sen aynı şeyi yapmak zorunda değilsin. Kişisel dava açmak istersen, sonuna kadar arkandayım. Emin ol, yalnız da değilim."

"Ailemi bu işe kanştıramam. Açıkçası, kendim de bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Gözlerini kapatıp düşündü, zaman, zaman adil olmayan anlaşmalar yapılabiliyordu ve bunlar maalesef sonucu belirlemiyordu. "Ne yaptıysa yaptı. Olaya karışan herkes biliyor bunu." Dave'in gözlerine bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Artık mesleğini yapamayacak. Gerisinin önemi yok. Doğrusu da buydu. Böyle olması gerekiyordu. Bu konuda içim rahat."

"Benden daha yüreklisin, evlat."

"Değilim. İnanılmaz kızgınım ama dayanacağım. Biz nefis jambon ve limonlu bezelyeli turta yiyeceğiz. Peki ya Arnie Meeks? Uzun bir süre ayıbını yiyor olacak."

Sonra başını sallayarak ekledi, "Evet. Bununla yaşayabilirim.

11

Aradan yıllar geçmesine rağmen, Duncan hâlâ yaptıkları bu toplantıları tuhaf buluyordu. Ciddi takım elbiseler, teklifler-promosyonlar-raporlar, kahve ve çörek ikramları, "zaman ayırdığınız için teşekkürler" klişeleri, hepsi acayip şeylerdi. Bunların dışında bir de politika sohbetleri ve ast-üst ilişkileri vardı.

Niçin gerçek bir ofisi olmadığını şimdi daha iyi anlıyordu. Ofisi olan birinin *toplantıdan kaçabilmesi mümkün değildi. Dahası, öyle* bir durumda ofise eleman alıp, onlara düzenli aralıklarla belirli görevler vermek de gerekiyordu. Hele bir de patron sizseniz, tüm bu görev atamalarını yapıp rapor yığınlarını okuyarak, baştan sona her şeyi takip etmek zorundaydınız. Ve görev verdikçe toplantılar da artacaktı.

Tam bir kısır döngü.

Ofis demek, bir sürü unvan ve bir o kadar da çalışma alanı demekti. Bu unvanlara kim karar veriyordu acaba? Mesela, bir müdür asistanıyla bir genel müdür asistanı arasında ne fark vardı? Pazarlama ve Satış Başkan Yardımcısı mı, yoksa Satış ve Pazarlama Başkan Yardımcısı mı demek daha doğruydu?

Bütün bunların hepsiyle uğraşmak zorunda olsaydı, uykuları kaçardı.

Phineas, ofis açmak için başının etini yiyordu ama o sürekli yan çizip kaçmaya çalışıyordu.

O, insanlarla, barlarından birinde ya da bir restoranda buluşmayı tercih ediyordu. Ya da çok gerekliyse, Phin'in ofisi de olabilirdi. Zaten ona göre en merkezi toplantı yeri orasıydı. Tecrübeleri ona göstermişti ki; tamamen kendine ait özel bir ofis olmayınca, insanlar toplantı odasında sadece su içerek oturmaktansa, barda bira içerek hem daha samimi ve açık sözlü davranıyorlar hem de görüşmeler daha olumlu sonuçlanıyordu. Potansiyel müşterilerin ya da ilk defa buluşacağı birinin kendi mekanında toplanmak daha ilginç ve kesinlikle daha etkili bir yöntemdi. Evlerinde, iş yerlerinde ya da her neresiyse orada olurlarsa, kendilerini daha rahat hissediyorlardı. Kendi mekanlarında olduklarında, Duncan istediğini, umduğunu ya da ihtiyacı olanı elde etmekte hep bir adım önde oluyordu. Bu da onun çok işine yarıyordu.

Felsefesine sadık kalarak oradan oraya koşuşturup duruyordu. Önce şehir merkezinde bir kafede kahvaltı için toplandılar, sonra güneyde küçük modern bir tiyatroda buluşma ayarlandı. Ardından Victoria BÖlgesi'nde derme çatma bir eve çağrıldı.

Her buluşmada gitgide daha başarılı olduğunu hissediyordu. Projelerde söz sahibi olan o insanları kalabalık bir ofise toplayıp, kendisi de masasının başında tıkılıp kalsaydı, İntiharcı Joe gibi camdan atlayacak hale gelebilirdi.

Jones Caddesi'ne saptığında, o gün yaptığı son toplantının da aynı şekilde sonuçlanacağını umut ediyordu.

O gün randevu saatini kaydırıp Phoebe'nin evde olduğu saatte ona uğramayı düşünmüştü. Ama bu ziyaret biraz emrivaki olacaktı. Klasik taktiklerinden birini uygulayacaktı ve onun da bu tuzağa düşeceğini tahmin ediyordu.

Arabasını park edip, ağaçların arasında gezinmeye başladı.

İki haftadır sadece nasıl olduğunu görmek için uğradığını söylediği o kısa ziyaretlerden farklı olsun istiyordu. Sabredip beklediği bu süre içinde biraz da oyun oynamıştı. Genç kadın onun davranışlarına bir anlam verememiş olabilirdi ama bunu kafasına takmıyordu.

Zaten, bazen o da kendi davranışlarına anlam veremiyordu, bu yüzden bu tarz şeylere pek de aldırış etmiyordu.

Tek bildiği, genç kadının ciddi bir travma geçirdiği ve şu sıralar bunu atlatmak için bir mücadele verdiğiydi. Onu yeni bir randevuya çıkmaya zorlamasının, daha bacaklarının titremesi geçmemişken yatağa atmaya çalışmasının anlamı yoktu.

Planları vardı. Plan yapmayı sevdiği kadar, plan üzerinde düzeltme ve değişiklikler yapıp onları fikir aşamasından çıkararak sonuca ulaştırmayı da seviyordu.

Phoebe'yle ilgili planları vardı.

Fakat şu anda çok daha farklı şeylerin peşindeydi.

MacNamaralar'ın evine giden yola dönerken, gözüne, yolun karşısında yürüyen tuhaf köpekli bir kadın ilişti. Bugünün şanslı tasması, sahibinin şapkasıyla uyumlu olsun diye kırmızı-beyaz çizgiliydi. Tasma bu renkte

olunca, kadının bembeyaz tayyörü ve kırmızı ayakkabıları da daha çok göze çarpıyordu.

Halinden çok memnun görünen küçük köpek, mavi çizgili bir takım giymiş iri yarı sahibinin altın rengi tasmasından tuttuğu pembe tüylü bir kanişi kokluyordu.

Sıska kadınla iri yarı adam, meşe ağacının gölgesinde sohbet ederken, kadının köpeği kanişin sırtına çıkmak için uğraşıyordu.

Tanrım, Savannah'a aşığım ya, diye düşündü Duncan.

Zili çalıp kapının açılmasını beklerken, verandada sıralanmış çiçek saksılarıyla sepetlere beğeniyle baktı. Bahçe bakımıyla Ava ilgileniyordu. Acaba Ava'yla konuşsa...

"Merhaba." Kapıyı açan Essie'ye gülümsedi. "Beş para etmez biriyle ilgilenir misin?"

"Sen değersiz birisi değilsin, ayrıca yakışıklı bir adama ne zaman olursa olsun vakit ayırırım."

Yanaktan Öpüşecek kadar samimiyeti ilerletmişlerdi. Kadını öperken, parfümünün hafif kokusunu içine çekti.

Her Allah'ın günü, dışarıya çıkmayacak olduğunu bildiği halde, nasıl oluyordu da yatağından kalkar kalkmaz böyle giyinip süslenebiliyordu?

"Kurabiye pişirdiğimi nasıl bildin?" diye sorunca genç adam ağzı kulaklarında gülümsedi.

"Neli kurabiye?" "Çikolata parçalı."

"Ciddi misin? Tamamen ev yapımı mı? Bir çeşnicibaşınız olduğu için çok şanslısınız."

"Haydi başlayalım o zaman. Phoebe daha birkaç saat gelmez," diye devam etti mutfağa doğru ilerlerken. "Ava'nın dışarıda işleri var. Dönerken, tiyatro kursu çıkışı Carly'yi okuldan alacak. Bizim Carly, *Cindirella'nm* hain kız kardeşlerinden birini oynayacak. Huysuz ve otoriter olmak *hoşuna gidiyor."*

"Ben de kurbağa olmuştum. Hikâyenin sonunda prense dönüşenlerden değil. Sıradan bir kurbağaydım. İşaret verilince vıraklıyordum. Hayatımın en parıltılı anlarından biriydi."

Essie gülerek onu masaya götürdü. "Eminim annen çok gururlanmıştır."

Duncan cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Onun yerine havayı kokladı. "Burası olağanüstü kokuyor."

"Fırında kalanlardan vereyim sana. Yanında kahve ya da süt ister misin?" "Kurabiye ve süt mü? Bunları yiyip içtikten sonra eve gidersem okul günlerime geri dönmüş gibi olacağım."

Essie'nin yanakları mutluluktan pembe pembe oldu. "Çok çekici bir adamsın, biliyor musun? Bugün neler yaptın bakalım?"

Birkaç görüşme. Günün bu bölümünü seninle sohbet ederek tamamlamayı düşünüyordum. Görüşmelere almak istediğim şu mülkle ilgiliydi. Victoria Bolgesi'nde, kampusun yakınlarında. Savannah Sanat ve Tasarım Yüksek Okulu'nun kampusu."

"Yapma yal" Evin dışında, ne nerede, hatırlamakta güçlük çekiyordu. Caddeler, binalar, meydanlar, beyninde kareler ve çizgilerden oluşmuş bir labirente dönüşmüştü. "Ne tür bir yer?"

"Aslında biraz karmaşık. Zor günler yaşamış eski zaman hanımefendilerinden birine aitmiş gibi duruyor. Viraneye dönmüş evde Öyle bir asalet var ki." Bir kurabiye alıp ısırdı, Duyduğu katıksız hazla aklı başından gitti.

"Tanrım! Benimle evlenir misin?"

Essiede bu defa gülmeyip kıkırdadı. "Eğer bir kadın seni kurabiyeyle tavlayabiliyorsa, Georgia Eyaleti'ndeki bütün fırınlar fazla mesai yapardı." Eğilip bir kurabiye de o aldı. Ve gözleri ışıldadı. "Ama bunlar müthiş olmuş."

"Rica etsem, yanımda götürmem için biraz daha verir misin? Artık başka marka yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Senin için biraz ayırırız."

Fırındaki tepsiyi çıkardı ve pişmeye hazır bir başkasını sürdü.

"Kurabiyeler aklımı başımdan aldı. Neyse kampusun oradaki binaya dönelim." "Hı hı. Satın alıp elden geçirmeyi düşünüyorsun."

Ilık kurabiyeleri bitirip soğuk sütünü yudumlamaya koyuldu. İşte dünyada cenneti yaşamak dedikleri bu olsa gerekti. "Bu biraz da sana bağlı."

Essie döndü ve şaşkınlık içinde adama baktı. "Bana mı bağlı?"

"Evet, orayı satın alıp elden geçirmeyi düşünüyorum. Kafamda bir mağaza açmak var. Şimdi..." İlk kurabiyesinin son lokmasını ısırırken, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Bilmen mümkün değil. Kafamı bir şey düşünemeyecek kadar karıştırdın." "Peki. Bazıları, Savannah'ta milyon tane mağaza olduğunu düşünebilir.

Kuşkusuz doğrudur da. Ama insanlar alışveriş yapmaya bayılıyor. Buna da kuşku yok. Öyle değil mi?"

"Ben... Ben de bayılırım. İnternetteki sanal mağazalarda gezinmeyi çok seviyorum."

"Tabii." Bir kurabiye daha aldı. "Bu yüzden mağazayı Sanat ve Tasarım bölümüne yakın bir yerde açmayı düşünüyorum. El sanatları satan bir mağaza, neden olmasın?" Essie'nin daha ağzını açmasına fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Şehirde buna benzer şeyler satan bir dolu mağaza ve galeri var."

"Şey...sanırım."

"Tarzını kafamda oluşturdum bile, seçkin bir mağaza olacak. Lüks bir butik gibi yani. Anladın değil mi?"

"Hemen hemen anladım." Başını sallayıp güldü. " Duncan, denek olarak beni kullanacaksan, bundan gurur duyarım. Ama ben gayrimenkuldan da, yer seçiminden de, butiklerden de hiç anlamam. Dışarı çıkmıyorum ki."

"El işlerinden anlıyorsun ya." Üçüncü kurabiyesini de midesine indiriyordu ama içi bir tuhaf olmuştu. "Üretmekten de, satışını yapmaktan da anlıyorsun."

"Tığ işlerini kastediyorsun." Eliyle Önemsemediğini belirten bir işaret yaptı. "Aman canım, onlar sadece benim hobi olarak yaptığım şeyler. Bir hatadır oldu işte."

"Tamam. Benim için de bir hata yapsan? Böyle bir fikrim var. Sen de fikir üretmeyi sevmez misin? Ben durup durup kafamda bir şeyler yaratırım ama şimdiye kadar çoğunu hayata geçiremedim. Şimdi tam sırası. Şunu bil ki, heyecanımdan yerimde duramıyorum."

"Öyle olduğunu görebiliyorum."

"Fikir aynen şöyle: Savannahlılar'ın el sanatları. Sadece buradan çıkan ürünler olmalı. Savannah'tan," diye yineledi gözlerini kısarak. "Bu isim fena değil. Hemen not etsem iyi olur. Savannah El Sanatları." Konuşmaya devam ederken cebinden telefonunu çıkarıp, not defteri bölümünü açtı. "Savannah halkı tarafından üretilip, şehri sembolize eden iki katlı muhteşem ahşap bir binada sergilenerek satışa sunula- cak ürünler. Böyle kocaman bir verandası var, ya da olacak. Çok ilginç mobilyalar yapan bir tanıdığım var. Birbirine geçmeli parçalardan mobilya üretiyor. Ferforje demirden müthiş şeyler yapan bir kadın da tanıyorum. Bu durumda sanırım... biraz aşırıya kaçtım galiba." Essie'nin sessizce onu izlemekte olduğunu fark edince sustu.

"Yaptığım işlerden bazılarını mağazana götürmek mi istiyorsun?"

"Essie, sepetler, sandıklar dolusu götürmek istiyorum. Mağazanın dört bir yanına yayılsınlar istiyorum. Masalardaki o hani altlık mı diyorsun, işte onlardan koltuk örtülerine kadar. Yatak örtüsü de işliyordun, değil mi? Aynı şekilde masa örtüleri de yaparsın. Giysi de olur. Kazaklar, şallar."

"Şey, olur, ama..."

"İşte bak, odaları böyle düzenleyebiliriz. Evde yaptığımız gibi. Yatak odaları, oturma odaları, salon. Senin ürünlerini bu şekilde sergileriz. Satmak üzere sergilenecek elbette ama o ev havasını yaratırız, ne dersin? Çocuk odasında bebek malzemeleri olur, gardıroplara da kazaklar, şallar falan koyarız. Eğer istersen, sen yine internetten satış yapmaya devam edebilirsin. Ama onu da geliştirebiliriz."

"Resmen başım dönüyor." Durdurmak ister gibi elini başına koydu. "Bunların hepsini becereceğimi nereden biliyorsun?"

"Zaten yapıyorsun. Sadece yapmaya devam edeceksin -paketleme ve nakliye işlerini de sen nasıl istersen öyle yaparız. Bir dakika gelsene benle." Masadan kalkıp, Essie'nin elini tuttu ve oturma odasına doğru gittiler.

"Şunun adı nedir?"

Yemek masası için tasarladığı dar ve uzun Örtüye bakıp kaşlarını çattı. "Konsol örtüsü mü?"

"Konsol örtüsü. Anladım. Peki, bunlardan yapıp satsan, fiyatı ne olurdu?"

"Aa, şey." Hesaplamaya çalıştı. Başkaları için daha kısalarını hazırlamıştı ama daha önce bir benzerini yapmamıştı. Hesap makinesi olmadan en doğru

fiyatı çıkarmaya çalıştı.

Duncan da kendi kendine hızlı bir hesap yaptı. "Düşündüğün rakamın yüzde on beş fazlasını verebilirim ve bundan da iyi kâr ederim."

Essie'nin kanı çekilir gibi oldu ve ardından da yüzü kızarmaya başladı. "Yüzde on beş fazlası mı dedin?" Örtünün ucundan tutup, "Şimdi mi istiyorsun? Hemen paket yapayım sana," dedi.

Genç adam güldü. "Bu örnek sende kalsm ve diğerlerini hazırlamaya başla. Aklında başka ne varsa onları da tasarla. Benim işleri organize etmek için biraz zamana ihtiyacım var ama sana garanti ediyorum, Noel alışverişleri başladığında piyasayı sallayacağız." Elini uzattı. "Ortak?"

Öncesinde olanlara rağmen, saat yedi gibi verandada pizza yiyip bira içebiliyorsa, Duncan için o gün iyi geçti demekti,

Hem böcekleri ürkütmek hem de verandayı aydınlatmak amacıyla mum yakmıştı. Çıplak ayaklarını pamuk dolgulu hasır yastığa dayayıp koltuğunu ayarlayarak camın arkasından içerideki televizyondan basket maçını izleyecekti. Belki de yalnızca özetleri dinleyerek karanlığı seyre dalardı.

O gün yeteri kadar insanla muhatap olmuştu. Sosyal biri olmasına rağmen, kendiyle baş başa kaldığı saatleri özlüyordu. Maçm sesini dinlemek hoşuna gidiyordu ama doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir şey yapmadan gecenin sesini dinlemeyi daha çok seviyordu.

Hışırdayan yapraklar, böcek vızıltıları, kurbağaların aralıksız melodisi... Veranda, koltuk ve yastık, sorunları üzerine kafa yorabilmesi ve hatta onlardan kurtulması için uygun bir ortam yaratıyordu.

Phoebe işten dönene kadar, evde kalması için onu ayartmışlardı. Öyleyse niçin beklememişti? Bir yerde çok fazla zaman geçirmek, insanı oraya bağlıyor ya da başkalarının başına bela oluyordu. Onun düşünce tarzına göre, bu bir denge sorunuydu.

Diğer taraftan, Phoebe'yi her gördüğünde içinden onunla çılgınca sevişmek geliyordu. Fakat Phoebe'nin başına gelenlerden sonra, henüz bu aşamaya geldiklerini sanmıyordu.

Bir dilim pizza yedikten sonra ikincisine niyetlendi. Ama yaklaşan bir araba sesi duyunca duraksadı ve çevreye bir göz attı. Yoldan geçen arabanın oraya doğru yaklaştığını fark ettiğinde merakı iyice arttı.

Arabayı tanıyamamıştı ama içinden inen kadını hemen tanıdı. Günü pizza ve birayla sona erdirmektense böyle bitirmek daha iyiydi.

"Merhaba, Phoebe."

"Duncan." Saçını geriye atıp verandaya yürüdü. "Köprüye kadar gelmiştim ki, sanki seni evde bulamayacakmışım gibi hissettim ama geri dönmek için artık çok geçti. Neyse, işte buradasın."

"Çoğu zaman buradayım. Genellikle bu evde yaşıyorum." "Daha *önct de* söylemiştin."

"Pizza yer misin? Bir bardak bira?" "Hayır, ve hayır. Teşekkürler."

Genç kadının ciddi ses tonu, onu meraklandırdı. "Oturmak ister misin?" "Böyle iyiyim, sağ ol. Annemle neler karıştırıyorsunuz diye sormaya geldim."

Pekâlâ. "Ona evlenme teklif ettim ama cevap alamadım. Beni ciddiye almadığını anlayınca da kurabiyelerle yetinmek zorunda kaldım."

"Onu ya da kendini ne kadar ciddiye alıyorsun, merak ediyorum."

"Söyler misin, bana neden bu kadar kızgınsın? Önce onu söyle, sonra devam edelim."

"Kızgın değilim. Endişeliyim."

Kahretsin, diye geçirdi içinden. Yine bu verandada ona bağırıp çağırarak içinde derin yaralar açan başka öfkeli bir kadın daha tanımıştı. "Ne için?"

"Ona o işten bahsettiğinden beri heyecandan yerinde duramıyor." "Heyecan duymasını istemiyor musun?"

"Düş kırıklığı yaşamasını, incinmesini istemiyorum."

Duncan'ın sesi, elini sürmediği bira bardağı kadar soğuktu. "Üzerinde konuştuğumuz projeden dolayı heyecanlanmasının sonucu düş kırıklığı olacak diyorsun, öyle mi? Sanırım," dedi ve ekledi, "bu seni ilgilendirmez."

"Annemin ruh sağlığı beni bir hayli ilgilendiriyor. Oraya Öyle gelip de açmayı düşündüğün mağazadan bahsederek annemi de işin içine katmanı doğru bulmuyorum. Nasıl iş yaptığın sadece seni ilgilendirir - "

"Çok teşekkür ederim."

"Fakat," diye devam etti. Sakinleşmişti. "Planlar, tasarımlar ve evin masraflarının onun sayesinde nasıl azalacağı derken, heyecanını öyle bir

körükledin ki. Ya vazgeçersen, ya işler yolunda gitmezse veya oynayacak daha ilginç bir şey bulursan ne olacak?"

"Neden vazgeçeyim ki?"

"Bar açıp sonra da satan sen değil misin?" "Tamamen satmadım," diye düzeltti.

"Sonra bir de kafe var. Başka neler vardır kim bilir, bilemiyorum." İşin püf noktası da buydu. *Bilmiyordu;* ve adam, annesini, sınırlarım henüz belirlemediği topraklara çekiyordu. "Sen bu işe gözü kapalı dalıyorsun Duncan. Eminim senin için çok iyi olacak ama anneme göre değil."

"Bir bakalım. Sana göre ben sorumsuz ve güvenilmez bir adamım."

"Hayır, hayır." Öfkesi endişeye dönüşürken, derin bir nefes aldı. "Duncan, sen plansız programsız hareket edebilirsin, seni cazip kılan şeylerden biri de bu. Böyle olmayı kaldırabilirsin, sadece parasal yönden değil. Kimseye bağımlı değilsin, istediğini yapabilirsin, dilediğin yere gidersin ya da gitmezsin."

"Bu rahatlık mı yoksa dikkatsizlik mi oluyor?"

"Düşündüğümü söyledim, "plansız programsız" dedim. Dikkatsiz olduğunu sanmıyorum. Ama annem çok hassas, ve-"

"Annene hayran oldum. Ona bir keresinde, kendine bir şans vermesini söylemiştim ama şimdi daha iyi anlıyorum ki aslında senin ona bir şans vermen gerekiyor. O evden dışarı çıkamadığı için mi onun hayranlık duyulacak bir insan olmadığını düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Sohbetin gidişatına hakim olamadığı için ellerini saçlarında dolaştırdı ve konuya döndü. "Ama biliyor musun, annem defalarca incindi, itilip kakıldı ve köşeye sıkıştırıldı."

"Ben Essie'ye bunların hiçbirini yapmam."

"İsteyerek yapmazsın elbette. Onu kastetmedim. Ya herhangi bir nedenle orayı satın almaktan vazgeçersen, sonra -" "Bugün binayı satın aldım."

Bu sözler onu durdurdu. İşte bu onu şaşırttı, diye düşündü Duncan. Başka bir şey söylemedi. Birasını içtikten sonra şişeyi masaya bırakırken onu izlemeye devam etti.

"Tamam, bugün satın aldın, peki ya onarıp adam etmeye değmeyecek kadar çok masraf çıkaracağını anlarsan? Veya -"

"Of Tanrım. Ya kanat takıp Küba'ya uçmamı fısıldayan sesler duyarsam? Bu "ya"ların sofıu yok. İstersen devam et, umurumda bile değil. Ama ben başladığım işi bitiririm. Aptal değilim herhalde."

'Aptal değilsin. Olduğunu da söylemedim, böyle bir şeyi ima da etmedim. Söylemek istediğim, her şey çok ani oldu ve bu olanlar annem için *çok fazla*. Ben sadece çelişkilere dikkat çekmeye çalışarak, annemi niçin bu işe dahil ettiğini anla- maya çalışıyorum. Ne yaptığını gerçekten anlamıyorum. Ne istediğini de. Annemden ve de benden."

"Bir taşla iki kuş," diye mırıldanarak ayağa kalktı. "Senden istediğimi elde etmek için anneni kullanıyorum. Önce şunu açıklığa kavuşturalım. Senden ne istediğimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet. Oradan başlayalım."

Sözünü tamamlayamadan, Duncan onu kolundan tutup kendine doğru çekti. Sabredip beklemenin canı cehenneme. Hiçbir şey için sabredecek hali kalmamıştı. Dudakları birleştiğinde ondan ne istediğini anlattığını düşünüyordu. Nadiren öfkesini belli ederdi, şimdi de sinirli ve sabırsız tavırlarıyla istediğini elde etmişti.

Açlıktan ölürcesine, dudakları kadınınkileri acıtana kadar öpmeyi sürdürdü.

Phoebe'nin sırtı verandanın sütununa dayanmış, elleri, ikisinin bedenleri arasında hapsolmuştu. Vücudunun her bir kası titriyordu. Ama karşı koymaya çalıştığı ya da korktuğu için değil. Korku başka, heyecanla ürperme ise bambaşka bir şeydi. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Duncan geri çekildiğinde, gözleri *alev aku* yanıyordu. "Şimdi anladın mı?" diye sordu. "Bu konuda anlaştık mı?" "Evet."

"Öyleyse - "

Sıra ona gelmişti. Buna hazırdı. Serbest kalan elini erkeğin boynuna doladı, ağzını dudaklarına bastırdı. Omzu iyileşmiş olsa adamı iki koluyla birden sarmalayacaktı. Onu tekrar sütuna yaslayan Duncan'ın dudağını dişledi ve kalçalarını onunkilerle birlikte hareket ettirmeye başladı.

Kendini, uzun yıllar cinsellikten uzak yaşamanın sonucu duyduğu derin hazza bıraktı. Göğüslerini okşayan elleri, teninde gezinen gecenin soluğunu, bluzunu çıkarıp sutyenini çıkarmaya çalışan parmakları hissediyordu. Bedenini kaplayan olağanüstü duygu seli, hırıltılı bir inlemeye dönüştü.

Arzuyla ter içinde kalan bedeni, erkeğin ellerinin arasında şehvetle kıvranıyor, Duncan kemerini çözerken tir tir titriyordu.

O anda hiçbir şey düşünmeden, olacakları umursamadan, sınırlarından kurtulup sadece onun olmak istiyordu. Her şeyi göze alıp kendini ona bırakırken, aniden omzunda duyduğu acıyla çığlık attı.

Duncan, yumruk yemiş gibi sendeledi. "Ah, kahretsin."

"Bir şeyim yok, iyiyim. Ters bir hareket yaptım sadece. Sakın - "

Fakat Duncan eliyle onu durdurup geri çekildi. Verandada bir yukarı, bir aşağı yürümeye başladı, sonra durup birasından büyük bir yudum aldı.

"Canın acıyor. Daha iyileşmemişsin sen. Hay Allah." Bardağını bırakıp, elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"O kadar da kötü değil. Gerçekten."

"Senin canın yanıyor ve ben de seni duvara yaslayıp, şey gibi... Dur, dur bir dakika."

Yeniden hızlı adımlarla gidip gelmeye başladı. "Beni sinirlendirdin. Geçerli bir mazeretin yok ama yine de kabul ediyorum."

"Aynı duyguları paylaştığımız için mazeret falan gerekmiyor."

"Neyse, aklım başımda değil hâlâ, en son ne sorduğumu bile unuttum ama sorunun cevabını almış olman lazım. İkinci sorun..." Yüzünü ona çevirince, şaşkınlıkla bakakaldı.

Genç kadın, bluzunun önü açılmış, saçları darmadağın ve yanakları al al olmuş bir halde, orada öylece duruyordu.

"Muhteşemsin. Çok ciddiyim, lütfen kıpırdama." Phoebe gözlerini indirip önünü iliklemeye başladı. "Bir dakika daha bekleyebilir misin? İki dakika olsa? Dokunamasam da, seyretmeye hakkım var sanıyorum. Vücudun gerçekten müt- hişmiş. Bu kadar düzgün... Bu kadar... Orada öyle durman, ışıklar, ve... Tamam, tamam, artık kapatabilirsin. Daha fazla dayanamayacağım."

"Çok garip bir adamsın, Duncan."

"Söylemiştin, biliyorum. Seni istiyorum ve seninle sevişmeyi düşünmekten uyuyamıyorum. Uykuyu sevmeme rağmen aldırış etmiyorum. Ama bazı şeyler uykusuz kalmayı hak ediyor. Onlardan biri de'sensin."

"Teşekkürler."

"Sana ulaşabifmek için Essie'ye ihtiyacım olmadığı konusunda hemfikir olduğumuza göre, bunların yerine artık anneni, beni ve de kendini daha fazla düşünmen gerekiyor, öyle değil mi?"

"Haklısın. Tamamen haklısın ve ben de tamamen haksızım. Bundan nefret ediyorum. Madem artık anlatıyoruz, benim mazeretim yalnızca annemi çok sevmem."

"Anlıyorum. Böyle bir annen olduğu için şanslısın."

Phoebe eliyle saçlarını düzeltti. Duncan'ın içtenlikle konuştuğunun farkındaydı.

Annesini görmüş ve onun için ne kadar değerli olduğunu anlamıştı.

"Biliyorum. Bir sürü kişi onun durumuna bakıp, annemin yük olacağını ve sıkıntı vereceğini zanneder. Sen öyle düşünmüyorsun. Yaklaşımımdan dolayı çok üzgünüm."

"Eğer göğüslerine dokunamasaydım, ben de üzülecektim." Phoebe güldü. "Şimdi bira ister misin?"

"İçmesem daha iyi olur, araba kullanacağım. Duncan, lütfen yanlış anlama. Bar olsa anlarım - barmenlik yapmışsın. Taksi şirketi, servis ya da ona benzer bir şeyler de olabilirdi. Bilemem, belki böyle bir şirketin de vardır. Ama el işleri satmaktan ne kadar anlarsın, bilmiyorum."

"Bakacağız, ayrıca mağazayı ben işletmeyeceğim. Bu iş için birini düşünüyorum. Şimdi sen içinden şöyle diyorsundur, biraz orda biraz burada, birkaç yüz bin kaybetse de onun için fark etmez."

"Hayır, aslında senin bu işi yürütebilmek için muhtemelen bir çare bulacağını düşünüyordum. Eve geldiğimde bir baktım, annem mutlu mesut düşüncelere dalmış. Bu da beni biraz korkuttu." '

"Reuben'le birlikte olmaya başladığında da mutluydu."

Phoebe ellerini gözlerine bastırdı. "Açıkçası hoplaya zıplaya buraya gelip kucağına atlamadan önce bu bağlantıyı kuramamıştım."

"Seni tetİkleyen bu oldu öyleyse," dedi Duncan.

"Belli ki bazı konularda öyle olmuş. Artık sayende parçaları birleştirdiğime göre, düşünüyorum da içinden çıkamadığım şu projen

olmasaydı, annemin de hevesle yeni bir şeyler deneme şansı olmayacaktı."

"Eğer onun işlerinden para kazanacağıma inanmasaydım, ben de bu teklifi yapmazdım."

"Ben de harekete geçmeseydim, üzerine atlamak için o kadar yol tepeceğime, kendi başıma dolaşıp duracaktım. Hiç de pişman değilim, yoksa göğüslerimi okşama zevkinden mahrum kalacaktın."

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Tam olarak ne zaman iyi—leşecekmİşsin?"

Sağlam koluyla Duncan'ın saçlarına dokundu. Saçlarını sürekli, sanki arabasıyla çılgın bir gezintiden dönmüş gibi, taraması çok hoşuna gidiyordu. Bu hali hoşuna gidiyordu. "Özel hemşiremden, fiziksel aktivitelerin serbest olduğuna dair yazılı izin belgesi alacağım."

"Bana uyar. Bu arada, Pazar günü birlikte dışarı çıkmaya ne dersin? Bir arkadaşımda mangal partisi var. Terli bedenlerimiz şehvetle birleşmeden, birbirimizi daha yakından tanırız, hem de insan içine çıkmış oluruz."

"Tamam. Neden olmasın?"

"O zaman saat iki gibi alırım seni."

"İkide. Artık eve dönmeliyim." Ayağa kalkıp, usulca yanaklarından öptü. "Umarım bu gece de uykunu kaçırırım."

Giderken arkasını dönüp baştan çıkaran bir şekilde gülümsedi. Anlaşılan Duncan'ın şansı yine uykusuzluktan yana açılmıştı.

Phoebe'nin arabası uzaklaşırken, yerine oturdu ve ayaklarını yastığa uzattı. Soğuk pizzasını yiyip ısınmış birasını içerken, oldukça enteresan bir gün yaşadığını düşündü.

12

Telefon geldiğinde saat 7:58'di. Çocuk gerçekten akıllıca davranmıştı. Paniklememiş ya da kahramanlık yapmaya kalkmamıştı. Aklını ve bacaklarını kullanarak Gordonston'daki o küçük evden fırlayıp kaçmış, arka bahçenin çitlerinden atlayıp evine ulaşmış ve hemen telefona sarılıp 91 l'i aramıştı.

İsmini ve adresini söyleyip, içinde bulunduğu durumu anlatmıştı. Savannah'ın doğu kanadına doğru yola çıkan Phoebe, imdat çağrısını tekrar dinledi ve oğlanın iyi bir polis olabilecek özellikler taşıdığını düşündü.

Onları mutfak masasının etrafına oturttu. Bay Brinker yani. Bayan Brinker'i, Jessİe'yi, Aaron'ı, hatta bebek Penny'yi bile oturttu. Mama iskemlesine. Silahı var. Sanırım iki tane. Jessie durmadan ağlıyor.Tanrım, bir şeyler yapın.

Başka bilgiler de gelmişti. Sykes'la beraber hızla çevreyi dolaşırken detayları almışlardı. Stuart Brinker, kırk üç yaşında, profesör asistanıydı. Üç çocuk babasıydı - Jessica on altı, Aaron on iki, Penelope de iki yaşındaydı. On sekiz yıllık karısından yeni boşanmıştı. Adı Katherine olan eski karısı, otuz dokuz yaşında ve resim öğretmeniydi.

Çağrıdan yirmi dakika sonra, Phoebe, evi güvenlik çemberine aldıkları barikatlara doğru yürüyordu. Barikatların çevresinde yerlerini alan medya mensupları, yayına geçmişti bile. Muhabirlerin bağrışmasını duyabiliyordu. Onlara aldırış etmeden, üniformalı memura işaret etti.

"Teğmen MacNamara ve Dedektif Sykes. Arabulucu ekipten. Durum nedir?" "Dört rehine, üçü çocuk. Şahıs şu anda onları salonda tutuyor." Ön bahçesinde pembeli beyazlı açelyalar açmış beyaz bir evi işaret etti. "Evin tüm perdelerini kapatmış. Görüntü alamıyoruz. Birden fazla silahı var. Ateş açılmadı. Olay mahalline ilk gelen polis, aralıklı olarak onunla konuşuyor. Kibar bir adammış ama şu anda pek konuşmadığını haber aldık. Yardım isteyen çocukla annesi şuradalar."

Phoebe o tarafa bakınca, başı ellerinin arasında yerde oturan genç bir çocuk gördü. Yanında da, ona sıkı sıkı sarılmış, soluk yüzlü bir kadın oturuyordu.

"Sykes?"

"Tamam, ben ilgilenirim."

Sykes oğlanın yanına giderken, Phoebe de görüşmelerin yapıldığı, ipteki güvenlik kordonunun_kenarına gitti. "Ben Teğmen MacNamara. Arabulucuyum."

Bilgiler yağmaya başladı. Özel tim evin etrafını sarmış, yakın çevredeki evler boşaltılmıştı. Keskin nişancılar da yerlerini almak üzereydi.

"Fazla konuşturamadım," dedi adamla görüşen polis. "Hattın açık kalması için uğraşıyordum. Bıkkın bir ses tonuyla konuşuyordu. Üzgün, ama öfkeli değil. Dediğine göre ayrılmaları karısının fikriymiş. En son telefonu kapatmadan önce onu aradığımız için teşekkür etti."

"Tamam, beklemede kalın." Kayıtlarla durum raporlarını inceledikten sonra, cebinden not defterini çıkarıp telefonu eline aldı. "Tekrar arayalım bakalım."

Üçüncü çalışta açtı, sesi çok bitkin çıkıyordu. "Lütfen, bunu yapmasanız olmaz mı? Ailemle biraz zaman geçirmek istiyorum. Sakin sakin, rahatsız edilmeden ."

"Bay Brinker. Ben Phoebe MacNamara. Savannah Chatham Polis Merkezi'nin arabulucu ekibindenim. Size yardım etmek istiyorum. Içeridekiler ne durumda? Herkes iyi mi?"

"Hepimiz gayet iyiyiz, sağ olun. Şimdi lütfen bizi yalnız bırakır mısınız?"

"Bay Brinker, ailenizle görüşmek istemenizi anlıyorum. Sesinizden onları ne kadar çok sevdiğiniz anlaşılıyor."

"Sevmez miyim hiç? Aileme tapıyorum. Bence aileler hep bir arada olmalı." "Ailenizin bir arada olmasını istiyorsunuz, anlıyorum. Öyleyse niçin hep birlikte dışarı çıkmıyorsunuz? Bay Brinker, şimdi silahlarınızı yere bırakıp ailenizle beraber dışarı çıkmanızı rica ediyorum."

"Çok üzgünüm ama bunu yapamam."

"Niçin yapamadığınızı bana söyleyebilir misiniz?"

"Burası benim evim. Bir arada olabileceğimiz tek yer burası. Bunu çok düşündüm."

Planlı hareket etmiş, ani bir karar değil, diye düşünüyordu deftere not düşerken. Kızgın değil ama dertli. "Sesiniz yorgun çıkıyor."

"Yorgunum. Çok bitkinim. Elimden geleni yaptım ama hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Yeterli olamamak beni tüketti."

"Siz elinizden gelenin en iyisini yapmışsınızdır, buna eminim. Hem yorgun, hem de üzgün olunca önemli kararlar almak oldukça zordur, sizce de öyle değil mi? Size yardım etmek istiyorum, Bay Brinker. Aileniz için en doğru kararı almanıza yardım edeceğim."

"Oturma odasını boyamıştım. Rengini Kate seçmişti. Çok sarıydı, beğenmedim, tartıştık o yüzden. Hatırlıyor musun, Kate? Mağazada, bir sarı renk uğruna birbirimizi yedik ve kazanan o oldu. Ben de odayı boyadım. Kate haklıydı. Güneş gibi aydınlattı burayı. Çok haklıydı."

Defterine *oturma odası yazıp yuvarlak içine aldı. "Odayı* siz boyadınız. Ben hiç beceremem boya yapmayı. Renk karıştırma aşamasından hiç anlamıyorum. Bu evde birlikte kaç yıl yaşadınız?"

"On yıl. Burası çocuk yetiştirmek için çok uygundu. O zaman öyle düşünmüştük. İyi bir çevre, iyi okullar. Daha büyük bir eve ihtiyacımız vardı, ama..."

"Büyük bir aile olmuşsunuz." Aile, aile, aile, dedi kendi kendine. Aileyle bozmuş. "Kaç çocuğunuz var?"

"Üç. Üç çocuğumuz var. Penny isteyerek olmamıştı. Maddi durumumuz müsait değildi..."

"Bu durumda en küçükleri Penny oluyor. Kaç yaşında Penny?" "İki yaşında."

İçeride kızının heyecanla ona seslendiğini duydu. "Babacığım!"

"Bu konuşan o mu?" O anda Brinker'ın hıçkırığını bastırmaya çalıştığını anladı ve devam etti. "Çok tatlı. Benim de küçük bir kızım var, yedi yaşında. Yıllar çok çabuk geçiyor. O benim her şeyim. Çok vaktimi alıyor ama. Aileniz, sizin de bütün vaktinizi alıyordur sanırım."

"Elimden geleni yaptım ama niçin yetemedim, bilemiyorum. Profesörlüğüm gelmiş olsaydı, daha büyük bir eve geçebilirdik."

"Cesaretiniz kırılmış sanki. Gerçekten zor olmalı. Bir kızınız daha var değil mi? Jessie. Bir de ortanca, Aaron. Eşiniz Kate. Onlarla gurur duyuyorsunuzdur muhakkak. Her şeye rağmen işiniz zor. Anlayabiliyorum. Bir sürü dert."

"Profesör olmak istiyordum. Hizmet sürem devam etmeliydi. Kate'in beni anlamasına ihtiyacım vardı."

Geçmiş zaman kullanması ve çaresizlik duygusu, Phoebe'yi alarma geçirdi. "Bay Brinker, Kate'in anlaması gereken neydi?

"Daha fazlasını yapamayacağımı, farklı biri olamayacağımı anlasın istiyordum. Maalesef başaramadım. Ben bir eşim, babayım. Aileyi bir arada tutmak zorundayım. *Her şey dağdır, merkez tutamaz."*

"Yeats'in dizeleri, değil mi?" Gözlerini yumdu ve bunu sorarak hata etmemiş olmayı diledi.

Bir an sessizlik oldu. "Evet. Yeats'i bilir misiniz?"

"Biraz. Kimi zaman doğrudur da, birden her şey dağılır, darmadağın olur ya da biz öyle zannederiz. Merkez her zaman bir arada tutamaz. Ama bence her şey yeniden inşa edilebilir ya da yeniden biçimlendirilebilir ve merkez tekrar her şeyi bir arada tutmayı başarabilir. Ne dersiniz?"

"Bir kez dağıldı mı, artık eskisi gibi olamaz." "Belki olamaz ama hâlâ oradadır."

"Ailem darmadağın oldu."

"Ama hâlâ oradalar Bay Brinker, ve siz her birini çok seviyorsunuz. Onlara zarar vermek istemezsiniz. Kendinize zarar vererek onları üzmek de istemezsiniz. Siz babalarısınız."

"Hafta sonu babası. Böyle baba olacağına hiç olmasın daha iyi.‖

"Büyük bir hayal kırıklığı yaşadığınızın farkındayım, üzülüyorsunuz da. Ama vazgeçmeye hazır değilsiniz. Siz ve Kate, on sekiz yıldır birliktesiniz, o güzel çocukları birlikte yaptınız. Vazgeçmek istemiyorsunuz çünkü onları çok sevi- yorsunuz."

"Kate artık beni istemiyor..Neden böyle yapıyor? Her şeyi birlikte yaptık biz. Sonuna kadar da birlikte olmalıyız diye düşündüm.. Burada, evimizde, tüm aile, hep beraber yaşayıp gidecektik."

Olmalıyız diye düşündüm. Bu kez, geçmiş zamanı kullanış şekli Phoebe'yi umutlandırdı. Galiba durumu kurtarıyoruz, diye düşündü. "Bay Brinker, şimdi tüm aile beraberce dışarı çıkmalısınız. Bana öyle geliyor ki çocuklar korkmaya başladı. Ağlamalarını duyabiliyorum. Siz ve eşiniz,

anne ve babaları olarak, onların güven duygusunu zedelememelisiniz, onları korumalısınız."

"Artık ne yapacağımı bilemiyorum."

"Çocuklarınıza bir bakın, Bay Brinker. Eşinize de bakın lütfen. Sizin için onlardan daha değerli hiçbir şey olamaz. Başlarına kötü bir şey gelsin istemezsiniz. Bu yükü taşıyabilirsiniz. O sarı duvarlara da bakın isterseniz. İşe yarayıp ya- ramayacağından emin olmadığınız halde, sayenizde odanız güneş gibi ışıldadı. Silahları indirin artık, Bay Brinker. Onları yere bırakıp ailenizi buraya getirin. Elinizden geleni yaptığınızı söylediniz. Size inanıyorum. Bunu şimdi de yapacaksınız, en doğrusunu. Silahları bırakın. Eşinizle yavrularınızı çıkarın oradan."

"Sonra ne olacak? Sonrasını bilemiyorum."

"Size yardım edeceğiz. Size de, ailenize de. Lütfen şimdi birlikte buraya gelin.

Onlar için yapabileceğiniz en doğru şey bu."

"Onlar olmadan yaşamayı, hayatımın kararmasını istemiyorum." "Artık bunun olması gerekmiyor. Silahları bırakır mısınız lütfen?" "Üzgünüm. Hem de çok."

"Biliyorum. Şimdi beni dinler misiniz, Bay Brinker?" "Evet. Evet."

"Silahlan bırakın. Lütfen onları bırakın ve oradan uzaklasın. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet. Tamam. Üzgünüm."

Kağıda, *Çıkıyor. Teslim oluyor,* yazıp uzmanlara işaret verdi. "Her şey yoluna girecek. Silahlan bıraktınız mı?"

"Evet. Rafa koydum. Penny'nin ulaşamayacağı bir yerde."

"En doğrusunu yaptınız. Ön kapıya gelmenizi istiyorum şimdi. Ailenizle birlikte. Sakın korkmayın. Size kimse zarar veremez. Ellerinizi kaldırırsanız, herkes sizin silahları bıraktığınızı görebilir. Dışarıda polisler var ama size dokunmayacaklar. Anladınız mı?"

"Hiç bir şey düşünemiyorum."

"Her şey yolunda. Haydi getirin onları." "Ben...telefondayken ellerimi kaldıramam."

Phoebe gözlerini kapatıp rahat bir nefes aldı. "Çok iyi. O zaman telefonu Kate'e verir misiniz? Artık birlikte çıkabilirsiniz."

"Peki. Kate? Telefonu alabilir misin?"

"Tanrım. Şükürler olsun." Kadın konuşmakta zorlanıyordu. "Dışarı çıkıyoruz. Silahı yok. Yalvarırım, lütfen ateş etmeyin. Ona bir şey yapmayın. Canını yakmayın."

"Hiç kimse ona zarar vermeyecek. Bugün hiç kimsenin canı yanmayacak." Kapıda göründükleri anda, babasının arkasından ağlayan küçük kızı fark eden

Phoebe'nin içi titredi.

Bu odayı çalışma mekanı yapmıştı. Naneli, buzlu çayını yudumlarken, bir yandan da Gordonston'daki operasyon haberini izliyordu.

İnşallah hepsi geberir, dedi içinden.

Brinker ailesi umurunda bile değildi. Bu aile onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O zırlak okul çocuğu, önce ailesinin sonra da kendi beynini dağıtsa, Phoebe ne biçim çarpınırdı ama.

İşte o zaman bu haberi yapmalarına değerdi.

Ayrıca, kadın kötü bir darbe alırsa da, kendi yöntemleriyle öç alma fırsatı bulamayacaktı.

O geri zekâlı, defalarca resmini gösterdikleri tombul yanaklı bebeğin beynini dağıtsa bile, kaltak işi berbat etmesine rağmen kolayca bu işten sıyrılmasını bilirdi.

Hak ettiği halde kimse onu suçlamazdı.

Elinde fincanı, tezgahın başına geçti. Kahvaltısını bitirmek üzereyken telsizden gelen yardım çağrısını duymuş, keyfi yerine gelmişti. Adam, karısı, çocukları. Böyle bir katliam herkesin ilgisini çekerdi.

Haklı çıkmıştı, yerel TV kanalı diğerlerini atlatmış, haberi canlı yayında veriyordu. Muhabirleri ve kameraları görmezden gelerek, yanlarından "benim kim olduğumu biliyor musunuz" edasıyla geçen Phoebe'yi de görmüştü.

Onun beynini dağıtmak istiyordu. Bunu çok düşünmüştü, hatta rüyalarına bile girmişti. Bay Profesör nasıl o şapşal ailesini bir kurşunla gebertmeyi

düşündüyse, işte o da Phoebe için aynı şeyleri yapmayı içinden geçiriyordu.

Böylesi çok kolay olurdu. Bir anda biterdi. Bumm! O kadar. Fakat daha iyi bir planı vardı.

Çalışırken ekrana bakmaya devam etti. Genellikle yedek tarayıcısını ya da radyosunu burada tutuyordu. Televizyon dikkatini dağıtıyordu. Bu sefer bir istisna yapmıştı.

Kanal muhabiri, Brinker ailesinin evden çıktıklarını, herkesin iyi durumda olduğunu ve o *aşağılık herifin* de teslim olduğunu açıklayınca, sinirden dudaklarını ısırdı.

Elindeki vidaları sıkıştırırken, "Bu sefer iyi iş becerdin, öyle mi?" diye mırıldandı. "Evet, tereyağından kıl çeker gibi. Hiç zorlanmadın, değil mi? Sevimli bir aile, güzel bir muhit. Dikkat çekmeye çalışan salağın tekiyle uğraştın sadece. Bir güzel çıkardın onları dışarı, değil mi? *Phoebe."*

Aletleri masaya bıraktı, öyle *öfkeliydi* ki, ellerinin titremesine engel olamıyordu. Canı sigara içmek istedi. Aslında içi gidiyordu ama sigarayı bırakmıştı. Bu tamamen bir alışkanlık ve irade meselesiydi.

Desteğe ihtiyacı yoktu. Destek arama ve öfkelenme lüksüne sahip değildi. Soğukkanlı olmalısın, diye hatırlattı kendine. Sakin. İntikam günü geldiğinde bunlara ihtiyacı olacaktı, gücünün yerinde, amacının net olması gerekiyordu.

Gözlerini yumdu ve düşüncelerinin sakinleşip durmasını diledi.

Birden onun sesini duyup gözlerini açtı, ekrana bakarken gözleri yeniden alev alev yanmaya başladı.

"Stuart Brinker, sorun çıkarmadan teslim oldu. Eşi ve çocukları da iyi durumdalar."

"Teğmen MacNamara, bir arabulucu olarak Profesör Brinker'ı teslim olmaya nasıl ikna ettiniz?"

"Onu dinleyerek."

Fırlattığı bardak havada uçarak ekrana çarptı ve tuzla buz oldu. Phoebe'nin yüzünden sarı sarı damlalar süzülüyordu.

Bunun üzerinde çalışmam lazım, kontrolümü kaybetmemeliyim, dedi içinden.

İpin ucu kaçarsa işini halledemezsin. Evet efendim. Çaylar Phoebe'nin yüzünden süzülürken, gülerek çay yerine sicim gibi kan aktığını hayal etti.

Bu hayal onu çok mutlu ettiğinden, sakinleşen eliyle yeniden çalışmaya koyuldu. Zaman ayarlayıcıyla uğraşmaya devam etti.

"Bu olay bana çok dokundu. Bazılarından çok fazla etkileniyorum."

Mesai bitiminde, Phoebe ve Liz, bir şeyler içmeye Svvifty's'e gitmişlerdi. Müzik henüz başlamamıştı. Koltukların olduğu bölüm, içine gömülüp gevşemek için idealdi.

"Nasıl oldu?"

Phoebe tam anlatmaya başlayacaktı ki, birden vazgeçti. "İşten konuşmak istemiyorum. Ayakkabılardan falan, başka şeylerden bahsedelim."

"Bunları birkaç hafta önce aldım. Leopar baskılı dans pabuçları. Ne düşünerek aldım bilemiyorum. Nerede giyilir ki bunlar? Neyse, daha sonra döneriz bu konuya. Olayı anlat şimdi. Nasıl olduğunu bilirim," diye sürdürdü konuşmasını. "Bir sürü taciz kurbamyla konuştum, çoğu da cinsel tacize uğramış çocuklar. Bazen birinden çok etkilenirsin. Anlatmazsan içine dert olur. Dinliyorum."

"Çocuklar. Onları çocuk olarak görmemem gerekiyor. Rehineydiler. Ama..." "Yine de çocuklar."

"Evet. Bu olayda, eğer adamı ikna edebildiysem, bu kısmen onların sayesinde.

Çocuklarını çok seviyordu. Sesini duysan anlardın."

"O halde soru şu: Sevdiklerine nasıl olur da silah doğrultursun?"

"Çünkü yıkılmışsın. İçinde bir şeyler parça parça olmuş. Kesinlikle delirmemisti, öfkeli de değildi. Öç almak ya da cezalandırmak gibi bir amacı da yoktu. Bunlar söz konusu olmayınca durum daha tehlikeli olabilir çünkü duygular her an değişebilir. Onu dinlerken uçurumun kenarında olduğunu hissettim. Oradan geri dönüşü olduğuna inanmıyordu -sanki ölmeyi hak ediyormuş gibi konuşuyordu."

"Peki neden ailesini rehin aldı?"

"Onlar olmadan bir hiçti çünkü. Kim olduğunu, onların varlığı belirliyordu. Ailesi yanında olmadan ölmek istemiyordu, işte..." Kadehini kaldırdı, "şimdi bir aradalar." Bir yudum aldı ve derin bir iç çekti. "Bir

yıldır bunalımdaydı, her şey elinden kayıp gidiyordu. Mesleği de, evliliği de sallantıdaydı. Karısı büyük bir ev istiyor, büyük kızı da araba diye tutturuyordu. Profesörlük hayalleri suya düşmüştü. Ya elindekilerle idare edecek ya da savaşacaktı. Ama gitgide batağa gömüldü. Eve ve çocuklara karısı bakıyordu çünkü adam yataktan bile zor kalkıyordu. Sonunda Kate'in sabrı taştı ve onu evden kovdu. "Ama *her şey dağılır, merkez tutamaz."* O da tutamadı, bu yükü daha fazla taşıyamadı."

"Sen de yeniden denemeleri için onlara ikinci bir şans verdin." "Evet. Neyse ki hiç kimse ölmedi. Sen iyi bir dinleyicisin."

"Bu bizim işimizin bir parçası." Kadeh tokuşturdular. "İyi olmak zorundayız." "Hep polis mi olmak isterdin?"

"Rock yıldızı olmayı hayal ederdim." "Kim istemez?"

Liz kahkahayla güldü. "Okul orkestrasında birkaç yıl çalmıştım." "Şaka yapıyorsun. Ne çalıyordun?"

"Gayda çalıyordum canım." Liz baş parmağını ağzına götürüp çalar gibi yaptı. "Baş gitariste deli gibi aşıktım. Gelecek için planlarımız vardı. Yirmili yaşların başında o herkesin yaptığı ama bir yere varmayan planlardan. Böyle büyük, cafcaflı hayaller kuruyorduk. Tavşanlar gibi sevişmediğimiz zamanlarda düşündüğümüz tek şey buydu."

"Üniversite yılları." Phoebe iç çekerek, "Ne günlerdi ya. Baş gitariste ne oldu?" diye sordu.

"Beni terk etti. Bu yaptığı hiç adil değildi, doğru da değildi. Hemen kendini geri çekmişti. Çünkü tecavüze uğradım."

"Çok üzüldüm."

"Şimdi içimdekileri dökme sırası bende. Oturduğumuz evden birkaç blok ötede bir yer vardı. Sürekli orada partilere giderdik. Anlarsın ya."

"Evet.."

"Otoparktayken saldırdılar. İki kişiydiler, kahkahadan kınlıyorlardı. Beni bir kamyonete sürüklediler, ikisi sırayla işlerini hallederken üçüncüsü de kamyoneti kullanıyordu. Sonra onlar bıraktı, direksiyondaki başladı. Kaç defa olduğunu hatırlamıyorum çünkü ilkinden sonra kendimden geçmişim. İşleri bitince beni resmen yol kenarına attılar beni. Devriye gezen polisler

buldu beni. Üstüm başım yırtık, kan içinde, topallaya topallaya dolaşıyordum. Sağlam bir yerim kalmamış gibiydi."

Ağzı kurumuştu, içkisinden bir yudum aldı. "Sonra üçünü de yakaladılar. Üstüme çıkmadan heriflerin yüzlerine dikkat etmiştim. Onun için eşkâlleri kolayca belirlendi ve alçak herifler sonunda karşıma dizildiler. Bu hayatta yapmak zorunda kaldığım en güç şeydi. Camın arkasında durup gözlerinin içine bakmak zorundaydı. Baş gitariste ne mi oldu? Bütün bu olanları kaldıramadı. Yüzüme bakamadı, elime bile dokunmadı, yanımda duramadı. Ağırına gitmiş, öyle dedi. Ondan sonra ben de vazgeçtim rock yıldızı olmaktan."

"Kaç yıl yedi o alçak herifler?"

"Hâlâ içerdeler." İlk kez gülümsüyordu. "Namussuzlar, beni Güney Carolina sınırından geçirdiler. İki eyalette de becerdiler beni. Kamyonette esrar davardı. Üçünün de sabıkası varmış, ikisi şartlı tahliye olmuş. Her neyse, orkestradan ayrıldım ve emniyet teşkilatının o büyüleyici alemine daldım."

"Müzik aleminin kaybı bizim kazancımız olmuş."

"Evet, konuyu kapatıyorum. Şu müthiş popolu adamdan bahsetsene biraz.

Aranızda bir şey var mı?"

"Bir şeyler var gibi ama emin değilim." Dirseğini masaya dayayıp elini çenesine yaslayan Phoebe düşünceye daldı. "Antrenmansızım tabii. İş, çocuk, başarısız bir evlilikten geriye kalanlar derken. Ama Duncan o kadar hoş ki anlatamam."

"Farkındayım. Seks durumları nasıl?"

Phoebe bir kahkaha patlattı. "Doğruca konuya giriyorsun bakıyorum."

"Sağlıklı seks, hayattaki en muhteşem eğlencelerden biridir. Karşı cinsle ilişkisi olan birinden bunu dinlemenin de bir o kadar faydası vardır. Ama paylaşmak istemiyorsan - "

"Aslında," Uzun zamandır kendi yaşıtı bir kadınla sohbet etmemişti. Öne doğru eğilip sesini alçaktı. "Önceki gece..."

Duncan'm evine yaptığı ziyareti kısaca anlattı.

"Durdu mu? Verandanın ortasında tam da zirveye ulaşacakken - kusura bakma ama böylesine şehvetli bir anda - duruyor, Öyle mi?"

"Otuz saniye daha dayanabilseydim." Phoebe sakat omzunu oynatmaya çalıştı. "O ters hareketi yapmasaydım... Ne oldu, ne var?"

"Romantik *ve seksi*. Demek istediğim, Tanrım, kaç erkek kendini böyle bir anda tutabilir ki?"

"Artık nihayet bizim Josie'den, erkek kardeşimin eşinden, izin kağıdı alacağım.

Kendisi özel hemşirem olur."

"Şu Duncan'la işin bitince onu biraz da ben alabilir miyim? Şaka, şaka, gelecek sefer otuz saniyeyi de doldurursanız, işte o zaman senin için unutamayacağın bir anı olur."

"Sanırım. Bak, benim eve dönmem lazım. Kızım bekliyor. Artık öbür buluşmamızda da senin seks hayatını keşfe çıkarız."

"Şu sıralar o kadar hareketsiz ki, bunu öğle tatilinde fındık fıstık atıştırırken de yapabiliriz. Belki de o Hoş Çocuğun bir arkadaşı falan vardır."

"Sorarım."

"Ben her zaman müsaidim."

Phoebe arabasından inerken, Lorelei Tiffany de, o inanılmaz derecede şapşal köpeğine sarılmış, o tarafa doğru ilerliyordu. Bu akşamın şanslı tasması şeker pembesi olandı ve her zaman olduğu gibi Bayan Tiffany'nin kıyafetiyle büyük bir uyum içindeydi - yüksek topuklar, küçük şapka, manşetli ceket ve dar kısa pantolon.

"İyi akşamlar, Bayan Tiffany. Nasılsınız? Maximillian Dufree nasıllar?"

"Parkta dolaşmaya çıktık." Elmas taklidi taşlarla süslü gözlüğünü indirip Phoebe'yi süzdü. "İşten şimdi mi geliyorsun?"

"Evet. Bugün biraz geciktim." "Arabanı almışsın."

"Aldım ama çok uzun sürmez. Yakında toprağa veririz herhalde."

"Lucius amcam da bir keresinde koca bir Cadillac'ı, yolcularıyla beraber, Macon yakınlarında bir fasulye tarlasında toprağa vermiş. Öyle dediler."

"İş icabı olmalı."

"Lucius amca bu. Ellerini kirletmemek için tartışmaya bile girmezdi. Seni bugün televizyonda gördüm."

"Gordonston'da bir sorun çıkmıştı da."

"Üç odalı bir evde ailesini öldürecekti o deli. İzledim onları. Hayatım, ekrana çıkacağın zaman, ona göre giyinmelisin. Canlı renkler seni daha güzel gösterir, bir de biraz daha allık sürersen. Ekranda pilin bitmiş, renksiz ruhsuz görünmek istemezsin herhalde, değil mi?"

Ne tuhaf, kaldırımda öylece durmuş, köpeğin meşe ağacının dibine tuvaletini yapmasını izlerken, Phoebe de kendini aynen kadının dediği gibi hissediyordu. Pili bitmiş, renksiz ruhsuz. "İstemem herhalde ama televizyona çıkmayı beklemiyordum."

"Ne zaman ne olacağı belli olmaz." Yüzüklerle donattığı işaret parmağını ona doğru salladı. "Bunu unutma, ve yanında allık taşısan iyi edersin. Ekrana öyle çıkarsan, hemen kendine bir koca bulursun. Erkekler pembe yanaklı kadınlara bayılır. Bir de güzel, yumuşacık göğüslere."

"Unutmamaya çalışacağım. Size ve Maximillian Dufree'ye iyi yürüyüşler." Phoebe, nispeten daha aklı başında insanların yaşadığı evine doğru yürürken,

Bayan TifFany arkasından titrek sesiyle söylendi, *"Sana* da iyi akşamlar!"

Dönüp bakınca, yoldan geçen adamı gördü. Adam kasketini eğerek Bayan Tiffany"yi selamladı. Çapraz olarak yağmurluğunun üstüne astığı kamerası belinden sarkıyordu. Turist olmalı, diye düşünürken, garip bir şekilde adamın ona tanıdık geldiğini fark etti.

Bayan Tiffany, erkek gördüğü zaman kur yapmadan geçemiyordu.

Gülerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Adamın dönüp kamerasını yukarı kaldırdığını ve onu çektiğini fark etmedi. Birden sırtında bir ürperti hissedip arkasını döndü. Ama o sırada adam, hiçbir şey olmamış gibi gezintisine devam ediyordu. Yürürken ıslıkla çaldığı hüzünlü melodiyi duydu, bunu da bir yerlerden hatırlar gibiydi.

O melodi niye onu böylesine ürpertmişti acaba?

13

Bu Pazar akşamını evde, ailesinin yanında, geçiremeyeceği için kendini suçlu hissetmeyecekti. Her Pazar sabahı yaptıkları gibi o sabah da, Carly, öpüşüp koklaşmak için onun yatağına zıplamış ve Phoebe de o andan itibaren, Tanrım, ne olur beni affet, diye dua edip durmuştu.

Kızının, önceki gece mis gibi şampuanlarla yıkadığı kıvırcık saçlarını öpüp koklamaya başladı. Ana-kız sarılmış, Sherrilynn'in erkek kardeşi Kırpık'in - her an bir şeyleri kesip yırttığı için ona bu adı takmışlardı - maceralarının içyüzünü konuşuyorlardı. Oğlan, babasının çakısını alıp ablasının Barbieler'inden ikisinin kafasını koparmış, yakalanınca da sıkı bir ceza almıştı.

Başlarını aynı yastığa gömüp burun buruna vermiş, birbirlerine bu dehşet cinayetle ilgili neler hissettiklerini anlatıyorlardı.

Böyle pırlanta gibi, mükemmel bir kıza sahip olmak için ne yapmıştı acaba? Nasıl olur da boş zamanlarının her anını bu olağanüstü, minnoş kızla geçirmezdi? Öğleye doğru, ikisi kafa kafaya vermiş, büyükannesinin kataloglarından birinde gördüğü mor kelebekli sandaletleri alıp almamak konusunda çekişiyorlardı. Bu seferlik o küçücük ayakkabıları çaktırmadan almasına izin versem mi, diye düşündü kendi kendine.

Hayır, kendisini suçlu hissetmesine gerek yoktu.

Hem zaten Carly en yakın arkadaşının doğum günü partisine gitmeyecek miydi? Bahçede piknik yapacakları partiye onu Ava bırakacak, sonra da almaya gidecek, dönerken de çiçekçilere uğrayacaktı.

Ya annesi? O da zaten yeni desenler tasarlamakla meşguldü, başını iplikleriyle yumaklarından kaldırıp da Phoebe'nin tatil için Antigua adasına uçtuğunu ruhu bile duymazdı.

O zaman ortada, kendisini suçlu hissetmesini gerektirecek hiçbir neden yoktu. Yine de bu durum, Carly'nin o ışıl ışıl parlayan güzel saçlarını tarayıp, muhteşem tokalarından birini seçerlerken, içinin sızlamasına engel olamadı. Sayısız itirazlardan sonra, Carly'nin seçtiği kıyafeti giymesine yardım ederken de sızısı dinmedi.

Verandada durup, Pazar gezmesine çıkan Ava'yla küçük hanımefendiye el sallarken de içinde hâlâ bir burukluk vardı.

İçeriye girip annesini aramaya başladı ve onu, bilgisayarının başında oturmuş, kahkahalarla gülerken buldu.

Sohbet sitesine girmiş, dedi içinden. Agorafobiklerin en sadık dostu. Kapının ağzında durup, Essie'nin parmaklarının tuşların üzerinde uçuşmasını ve gözlerinin keyifle parlamasını izlemeye devam etti.

Ne de olsa, bu onun dış dünyayla kurduğu en güvenli bağlantılardan biriydi. Komşuları uğramaya devam ediyor, eski arkadaşları arayıp hatırını soruyorlardı. Arada bir çay saatinde kadın kadına toplanıyorlardı. Ava'nın ya da kendisinin planladığı kokteyller ve akşam yemekleri de çok hoşuna gidiyordu doğrusu.

Hiç gelmez olurlar mıydı? Güneyliler, bu kaçık aileye bayılıyordu.

MacNamaralar'ı tanıyan herkes, Essie'yi sevimli bir kaçık olarak görüyordu.

Essie MacNamara mı? diyorlardı. *Benedict MacNamara'yla evlenmeden önce adî Essie Carter'mtş. Otuzuna gelmeden de dul kalmış. Tam bir trajedi! On yıldır, belki de daha fazla, Jones Caddesi'ndeki evlerinden dqarı adım atmıyor, Tanrı onu korusun. Bazen verandaya çıkıyor. Hâlâ çok güzel, resim gibi. Hern.de incecik.*

Tabii hiçbiri annesinin panik atak krizlerinden birine denk gelmemişti ve verandaya adım atabilmek için kendisiyle nasıl mücadele ettiğine dair bir fikirleri de yoktu. Düğün öncesi, müstakbel gelini düğünü bu evde yapmak istediklerini söy- lediğinde, nasıl teşekkür edeceğini şaşırıp sevinç gözyaşları döktüğünü görmemişlerdi.

İçinden, Tanrı Josie'yi korusun, diye dua etti. Ve Tanrı annem için İnternet'i de korusun. Annesi dış dünyaya çıkamıyordu belki ama hiç olmazsa bu yolla dünya onun ayağına geliyordu.

"Merhaba, tatlım." Phoebe"yi görünce yazmayı bıraktı. "Bir ihtiyacın var mı?" "Hayır. Hayır. Sadece biraz spor yapacağımı söyleyecektim, sonra da çıkmak için hazırlanacağım."

Essie"nin gamzeleri, gülünce daha da çukurlaştı. "Duncan'la." "Bir arkadaşının mangal partisine gidiyoruz."

"İyi eğlenceler, dolapta bıraktığın çiçekleri almayı unutma." "Unutmam."

"Askılı yeşil elbiseni giy," diye seslendi. "O güzel omuzların görünsün. Tanrı biliyor ya, o omuzlan bu hale getirmek için çok çalıştın."

Phoebe dönüp ona baktı. "Biraz daha allık süreyim de, kendime bir koca bulayım."

"Ne demek şimdi bu?"

"Hiç. Çıkmadan uğrarım sana."

Egzersiz odasına kapanıp, bir saat ter attı.

Duşa girdiğinde, aylardır sporu seksin yerine koymuş olabileceği düşüncesi takıldı aklına. Son altı ayda koşma hızını gitgide artırmıştı.

Sekiz ay, diye düzeltti saçını durularken. Yoksa on muydu?

Tanrım, biriyle yatmayalı bir yıl olmuş muydu gerçekten? Islak saçlarını arkaya attı ve geçmişe dönerek hesaplamaya koyuldu.

Ava ona, bir arkadaşının komşusu olan Wilson'ı ayarlamıştı. O kadar ısrar etmişti ki, Phoebe de dayanamayıp kabul etmişti. Çok hoş biri olduğunu hatırlıyordu. Keçi sakallı, mahcup bir adamdı. Country tarzı müzikten ve futboldan hoşlanıyordu. Boşanmak üzereydi.

Birkaç defa çıkmışlardı, iki' kere de birlikte olmuşlardı. Ondan hoşlanmıştı. Sonra karısıyla barışmıştı. Bu da hoştu aslında. Bebekleri olduğunu duymuştu, şeyden sonra...

Bir dakika, bir dakika. Duştan fırlayıp, bir havlu kaptı. Havluya sarındı ve birbirlerine iyi şanslar diledikleri anı, tarihi anımsamaya çalıştı.

Yılbaşından hemen sonraydı. Onunla yılbaşı gecesi yatmıştı, birkaç gece sonra bir kere daha birlikte olmuşlardı. *Geçen yılın yılbaşı gecesi.*

"Aman Tanrım! On beş ay geçmiş." Aynadaki buharı silip bir müddet yüzünü seyretti. "Otuz üç yaşındayım ve on beş aydır kimseyle yatmadım. Neler oluyor bana böyle?"

Elini karnına bastırdı. Ya içi pas tutmuşsa? Bilseydi de fark etmezdi, düşüncesi bile yeterince dehşet vericiydi.

Ya Duncan'la yatmış olsa ve seksin yerine koyduğu egzersizlerini aksatsaydı?

O zaman da formu bozulacak, şişko ve tembel biri olup çıkacaktı.

Belki artık Duncan'a çekici de gelmezdi. Vücuduna iltifat etmişti, değil mi? Etleri yumuşayıp tombullaşmca onunla yatmak istemeyecek, o da intikam almak için yeniden Pilates'e başlayacaktı.

Bu böyle sürüp gidecek, sonunda işe. yaramaz bir tesisat ve paslanmış karın kaslarıyla yaşama veda edecekti.

Hemen bir terapiste gitmeliydi.

Bu düşünceler onu neşelendirmişti, saçını havluya sarıp özel durumlarda kullandığı vücut kremini aldı.

Ne olursa olsun, on beş aydır kapalı olan kilit açılacaktı.

Bu, herhangi biriyle olmayacaktı. O şırfıntı birisi değildi, olamazdı da. Şimdiye kadar diğer polislerden, suçlulardan ve savcılardan hep uzak durmuş, yanlış anlaşılacak bir davranışta bulunmamaya özen göstermişti. Meslekten biriyle çıkmaya ya da yatmaya kalksa, teşkilattaki herkesin haberi olurdu. Bu yüzden de eğlence alanı kısıtlıydı.

Sevimli Wilson'la yatağa gitmek üzere ilk hareketin kendisinden geldiği doğruydu. Ama ondan hoşlanmıştı, onunla birlikte vakit geçirmek eğlenceliydi. Ayrıca, o yılbaşı gecesinden önce, şeyden beri biriyle beraber olmamıştı, şeyden...

Yok, hayır, hayır. Daha gerilere gidip keçileri kaçırmaya niyeti yoktu.

Zor beğeniyordu, hepsi bu - öyle olması daha iyiydi. Buluştuğu kişileri seçerken titizleniyordu, yatmaya niyetlendiklerini ise daha da fazla ölçüp biçiyordu. Onuruna düşkündü, değerleri vardı ve en önemlisi de düşünmesi gereken bir kızı vardı.

Şimdi de bir yandan da basit bir mangal davetine hazırlanırken kafayı sekse takmıştı. Acınacak haldeydi.

Bir kez daha aynada uzun uzun kendini seyretti. Acınacak halde görünüp görünmeyeceği umurunda değildi, şu allığı biraz koyulaştırıp, o iğrenç yeşil elbiseyi giyecekti.

Hazırlanması her zamankinden uzun sürdü. Tabii pikniğe hazırlanan Moda Prensesi Carly kadar olmasa da, alıştığı süreyi geçmişti. Çabasının ilk ödülü annesinden geldi.

Essie'nin oturma odasına uğradığında, annesi ona adeta ışık saçan gözlerle baktı. Essie internetteki sohbet odalarını bırakmış, desen çizimine

başlamıştı. Kapıda eteklerini dalgalandırarak dönen kızını görünce kalakaldı. "Evet, nasılım?"

"Phoebe, resim gibi olmuşsun." "Biraz abartı olmamış mı?

"Tatlım, bu sade bir elbise ve parti için de çok uygun. Önemli olan senin üzerinde nasıl durduğu. Aynı anda hem toy hem de seksi görünüyorsun."

"Tam da bu ikiliyi hedeflemiştim. Duncan birkaç dakika içinde burada olur herhalde. Çiçekleri almaya iniyorum. Çıkmadan önce benden istediğin bir şey var mı?"

"Yok canım. Sen eğlenmene bak." "Eğleneceğim. Carly yatmadan dönerim, ama - "

"Dönrriesen de, Ava'yla ben onu nasıl yatağa sokacağımızı biliyoruz merak etme. Gözün saatte takılı kalsın istemiyorum."

Kalmayacak, diye kendi kendine söz verdi Phoebe. Her şeyin kendiliğinden gelişmesine izin yerecekti. İyi vakit geçirecek, kollarını ve sırtını açıkta bırakan yeşil elbisesiyle toy ve seksi göründüğünü bilerek keyiflenecekti. Formunu korumak için fazlasıyla çalışmıştı.

Aşağıya inip, bahçedeki açık mutfağa gitti. Kuzen Bess'in zamanında, burayı düzenli olarak kullanırlardı. Bol para akıttıkları partileri düzenlerken, konserve yaparken ve sıcak gecelerde bir şeyler atıştırırken bu mutfakta toplanırlardı. Şimdi ise nadiren kullanıyorlar ama soğuk içecek stok etmek için yine de burada yedek bir buzdolabı bulunduruyorlardı. Phoebe, ev sahibine hediye etmek üzere topladığı sarı papatyaları dolaptan çıkardı.

Güzel bir akşam olacağını düşündü ve Ava'nın özenle baktığı çiçekleri seyretmek için avluya yöneldi.

"Aman Tanrım!" Merdivenin alt basamağında duran fare leşini görünce ağzı açık kaldı.

Daha yakından bakmak için eğilirken, bir yandan da duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalışıyordu. Farenin öldüğü kesindi ama beklediği gibi hırpalanmış görünmüyordu. Kediye yakalanmış olsaydı böyle kalmazdı. Yoksa kedi, fareden sıkıl- mış ve komşudan gelen tatsız bir hediyeyi bir köşeye atar gibi onu avluya mı bırakmıştı?

Farenin ölümüyle ilgili tahminyürütmekgerekseydi, hakkını tuzağa düştüğü yönünde kullanırdı. Darbeyi boynundan almıştı. Bu fikir tüylerini ürpertti ve hemen geri çekildi.

Mahallenin çocukları, eşek şakası yapmak için ölü fareyi duvarın üzerinden fırlatmış olmalıydılar.

İçeri girip boş bir ayakkabı kutusu ve süpürge çıkardı. Midesi bulanarak fare leşini süpürüp kutuya attı. Kutunun kapağını kapatırken gözlerini kaçırdı. Çöpe atmaya giderken de kutuyu kendinden uzak tutuyordu.

Tiksintiyle çöp bidonundan uzaklaştı, sonra da içeri koştu. Ameliyata giren cerrahlar gibi ellerini iyice ovalayarak yıkarken bir yandan da kendi kendine saçmalamamasını söylüyordu. O pisliğe dokunmamıştı ki.

Kapı çaldığında yatışmıştı. Duncan'ın yüzündeki beğeni ifadesi ona bütün olanları unutturdu.

"Merhaba, Muhteşem Kadın." "Sana da merhaba."

"Bunlar benim için mi?"

Kapıyı kapatırken çiçekleri kolunun altına sıkıştırdı. "Kesinlikle hayır. Ev sahibi bayan için topladım onları. Gerçi kadın mı erkek mi olduğunu söylemedin."

"Kadın. Omzun nasıl?"

"Daha iyi, teşekkürler." Genç adama manalı bir bakış attı. "Yakında bilek güreşine başlayacağım."

"Barmenlik yaparken bir adam vardı. Rus, çöp gibi kolları vardı. Kimse onu yenemiyordu. İçkiye hiç para vermezdi, hep yenilenler ısmarlıyordu." Phoebe için arabanın kapısını açtı.

"Bu arada harika kokuyorsun."

"Biliyorum." Gülerek arabaya bindi. Duncan yerine geçince Phoebe ona doğru döndü. "Şimdi karnımızı doyuracak şu arkadaşından bahset bana."

"Tanıdığım en iyi insan. Harika biri. Onu seveceksin. Aslında en yakın arkadaşımın, aynı zamanda da avukatımın annesi."

"Avukatınla yakın arkadaş mısınız? İlginç."

"Phin'le taksicilik yaparken tanıştım. Savannah'ta kimse taksiye seslenip binmez, burada yaşayanlar da bunu iyi bilir. Yolcu indirmiş, Hilton'un

önünde sıraya giriyordum. Onu gördüm, o da bana baktı ve eliyle durdurdu. O gün de sağanak halinde yağmur yağıyordu. Adliyeye gidiyormuş, acelesi varmış. Daha sonra, avukat olmaya çabalayan genç bir asistan olduğunu öğrendim. Birtakım kağıtları mahkemeye yetiştirmesi gerekiyormuş. Neyse ki yetiştik. Hemen parayı ödemek için cüzdanını çıkardı ama cüzdan boştu."

"Yapma ya."

"Utancından yerin dibine geçti. Bazen taksi ücreti fazla gelince, insanlar kendilerini açındırırlar. Ama benim bunu anlamak için ölçülerim vardı ve bu adam gerçekten utanmıştı. Özür dileyip duruyordu. Adımı ve taksinin numarasını alıp, borcuyla birlikte durağa gelip yüklü bir bahşiş bırakacağına annesinin üstüne yemin etti. Ya, işte böyle."

"İnandırıcı bir hikâye." Phoebe çok eğleniyordu.

"Adamı bir daha görmem diye aklımdan çıkartmıştım. Sekiz dolar için geleceğini hiç sanmıyordum."

"Ama?"

"Evet ya, ama. O gece, mesai bitiminde çıkageldi. Yirmi dolar ödedi. Öncelikle gelmeye tenezzül etmesi konusunda yanılmıştım, ikincisi de, sekiz dolarlık yol için yirmi dolar, fazladan da öteydi. Ona dedim ki, "Arkadaşım, on dolar yeterli, sağ ol," ama parayı geri almadı. Ben de "Tamam o zaman, o on dolarla bira içmeye gidelim," dedim. Ve gittik,"

"O zamandan beri de arkadaşsınız." "Evet."

"Bu anlattıkların, ikinizin de hamurunda var olan şeyi açığa çıkarıyor bir yerde." Midtown'ın şirin evlerinin sıralandığı sokaklardan geçerken Phoebe dışarıyı seyrediyordu. "Ben de buralarda büyüdüm, Columbus Caddesi'nin öbür ucunda küçük sevimli bir evimiz vardı."

"Senin için güzel anıları mı var, yoksa kötü anıları mı?"

"ikisinden de,var. Ama ben bu bölgeyi hep sevmişimdir, farklı tarzda yapıları, cıvıl cıvıl çocuk sesleri çok hoşuma gidiyor."

Sanatkar bir elden çıkmış gibi duran evin, şimdiden dolmuş araba yoluna park ettiler. Evin özenle biçilmiş ön bahçesi çiçeklerle çevrelenmişti. Duncan "Benim de," diye karşılık verdi.

Elini tutmak için yanına geldiğinde, Phoebe çocukların haykırışlarını ve çim biçme makinesinin gürültüsünü duydu. Şakayıklar nefis kokuyordu,

birinin arka bahçesinden de ızgara kokuları geliyordu. İlk zamanlar o da aynen böyle yaşıyordu. Sonra her şey, ama her şey tamamen değişmişti.

Tel kapı çarparak açıldı, dışarıya çikolata renkli, saçları tutam tutam örgülü, hamile bir kadın çıktı.

Arkasından, dizleri yara bere içinde bir oğlan çocuğu fırladı. "Dunc, Dunc, Dunc!" diye bağırarak jet gibi koşarak yanlarına geldi. "Yakala!" deyip kaçıverdi.

Belli ki bu aralarında sürekli oynadıkları bir oyundu. Duncan oğlanı yarı yolda yakalayıp kaldırdı ve havada döndürdü. "Bu baş aşağı duran garip yaratığın adı Ellis."

"Nasılsın, Ellis?"

"Selam! Bir daha yapsana, Dunc."

"Ellis Tyler, bırak da Duncan içeri girsin, sırtına sonra atlarsın."

Çocuk baş aşağı duruyordu ama gözleri hâlâ fırıl fırıl dönüyordu. "Tamam anne."

Duncan onu yere indirince sırıtarak güldü. "Kirazlı turtamız var. Hadi içeri gel, Dunc. Hadi! Siz de gelebilirsiniz bayan." Fırlayıp eve girdi.

"Oğlum misafir karşılamaya bayılır. Siz Phoebe olmalısınız. Benim adım Celia. Umarım aç gelmişsinizdir." Öpmesi için Duncan'a yanağını uzattı. "Sen kesin açsındır."

"Kaç turta yaptınız?"

"Bir saniye bekle. Duncan geldi!" Onları aceleyle içeri aldı.

Her yaştan ve her boydan bir ordu insan vardı. Bebekler, küçük çocuklar, gençler, Walter amca dedikleri çok yaşlı bir adam, erkekler, kadınlar ve hepsinden çıkan koca gürültü.

Birçoğu arka bahçede toplanmıştı; koltuklara, çimenlere yayılanlar, çocukların peşinden koşup onları parlak kırmızıya boyalı salıncaklara bindirenler. Erkekler mangalın başında, çıkan dumanı seyrederken öyle bir mest olmuşlardı ki, sanki dergideki orta sayfa güzeline bakıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Phoebe'nin tahminiyle, şu anda burada beş nesil bir aradaydı ama belli ki güç merkezinde, pusula ibresinin gösterdiği tarafta, bahçeye masa taşımakla

uğraşan gençleri denetleyen o kadın vardı.

Her çocuğun, kucağına tırmanıp başını göğsüne yaslayarak rahat edebileceği türden, yusyuvarlak bir kadındı. Derin bakışlı gözleri, keskin hatlı burnu ve kırmızı dudakları simsiyah buklelerinin arkasına gizlenmişti.

Kadın iki elini kalçalarına dayayıp yumruk yapmış orada öylece duruyordu. Sonra tekir kediyi kovalayan kocaman sarı köpeği görünce başını geriye atıp gülmeye başladı. Gülerken tüm bedeni sarsılıyordu.

Sonra da yaşlı adama dönüp, elleriyle bir şeyleri işaret etti. Çok geçmeden, Phoebe onun sadece işaret etmediğini, işaret diliyle konuştuğunu fark etti. Yaşlı adam hırıltıyla gülüp ona karşılık verdi.

Duncan kolunu Phoebe'nin omzuna attı ve genç kadın gülümsemek için başını çevirdiğinde, onun kahkaha atarak gülen kadına baktığını gördü. Yüzünde, mavi gözlerinin derinliklerinde, saf ve karşılıksız bir sevgi gördü.

Bir an için ürperdi, özel bir *an* yaşanıyordu. Bu sıradan bir mangal partisi olmayacaktı.

Duncan ilerlemelerini işaret ettiğinde, deminki kedi gibi fırlayıp kaçmamak için kendini zor tuttu. "Bee anne."

Bee kocaman kollarıyla önce Duncan'ı kucakladı. Sonra da iki eliyle yanaklarını sıktı.

"Hâlâ inceciksin, bembeyazsın." "Sen de hâlâ hayatımın aşkısın."

Tekrardan vücudu hoplaya hoplaya gülmeye başladı, bakışları şefkat doluydu. Ardından dönüp şüphe dolu gözlerle Phoebe'ye baktı.

"Bee Anne. Bu Phoebe MacNamara. Phoebe, bu da Beatrice Hector."

"Sizi tanıdığıma çok sevindim, Bayan Hector. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Birinin annesi kızını oldukça iyi yetiştirmiş." Düncan"a göz kırptı. "Evimize hoş geldin. Bu papatyalar bana mı? Papatyalara zaafım vardır, teşekkürler." Çiçekleri Phoebe'nin elinden alıp özenle kucakladı. "Ne kadar mutlu bakıyorlar. Tisha? Şu çiçekleri al da, Anneler Günü'nde Arnette'in bana verdiği mavi cam vazoya koy. Büyük servis takımının altındaki dolabın sağ tarafında olması lazım. Bu papatyalar ancak böyle bir vazoya yakışır."

Phoebe, çiçekleri almaya gelen genç kıza gerekli açıklamaları yapan Bee'yi saygılı bir ifadeyle süzdü. Duncan'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Walter Amca, Kore Savaşı'nda yaralandığından beri kulakları duymuyor," diye açıklama yaptı ve işaretle yaşlı adama Phoebe'nin adını söyledi. Adam karşılık verince de kıs kıs gülmeye başladı. "Bu kız, çelimsiz beyaz çocuğun geçen sefer getirdiğinden daha güzel, diyor."

Phoebe gülümsedi ve işaret diliyle teşekkür etti. "Bildiğim birkaç işaretten biri," derken Bee dudaklarım büzdü. "Merhaba, hoşça kal ve teşekkürler."

"Onunla sohbet etmen gerektiğinde, tane tane konuşursan dudaklarını okuyabilir. Zaten sonunda hep uyuyakalır. Ve bu da gelinim, diğer oğlum Phin'in karısı. Loo -"

İkisi de aynı anda "Ben seni tanıyorum," dedi şaşkınlıkla. "Teğmen MacNamara."

"Louısa Hector, savunma avukatı. Dünya ne kadar küçük."

"Öyle görünüyor ve biz yakın zamana kadar dünyanın iki ayrı kutbundaymışız.

Annenin Yeri'ne hoş geldin."

"Madem tanışıyorsunuz, Phoebe'ye istediği içkiyi ver ve diğerleriyle tanıştır." Bee, başını kaldırıp piknik masalarına baktı. "Sofraya yiyecekleri taşımamız gerekiyor."

Mükemmel, diye düşündü Phoebe. Bu insanlarla kaynaşması için güzel bir fırsat gibi görünüyordu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Misafirler tabak taşımaz. Bu aile üyelerinin görevi. Duncan, daha fazla iskemle gerekiyor."

"Anlaşıldı, hanımefendi. Önce bayanlara bir içki ısmarlayayım."

"Biz hallederiz," diyen Loo, Phoebe*'y\e* oradan uzaklaştı. "Ne içersin?"

İnsanların yanında rahat olabilmek için biraz alkol alsa fena olmazdı. "Hazırda ne var?"

Daha sonra bir bardak beyaz şarap alan Phoebe, öğrendiği isimleri aklında tutabilmek için onları harf sırasına dizmeye başladı.

"Duncan'ın bahsettiği kişiyle, Rehine ve Kriz Birimi'ndeki teğmenin aynı kişi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bahçeyi şenlendiren çiçeklerle, bodur çalılıkların çevrelediği çimenlerin üstünde yürürlerken, Loo, "Geçenlerde yaralandığını duyunca çok üzüldüm," dedi.

"Şimdi gayet iyiyim."

"İyi görünüyorsun. Elbisen de çok güzelmiş. Gel seni mangal ustalanyla tanıştırayım. Phoebe MacNamara. Bu benim kayınbiraderim Zachary, bu da eşim, Phineas. Phoebe polistir, ayağınızı denk alın."

"Bugün izin günüm." Bardağını havaya kaldırırken, dumandan uzak durmak için yana kaçtı.

Zachary "Şu trafik cezalan için bir şeyler yapabilir misin?" diye sorunca, Phin onun koluna vurdu.

"Ona kulak asma."

"Ben şaka yapmıyorum. Tisha yılbaşından bu yana iki defa hız limitini aştı." Phoebe'ye bakıp dişlerini göstererek güldü. "Benim tavuğumu yedikten sonra bu konuyu konuşalım. O zaman yumuşarsınız."

"Sizin tavuğunuz mu?"

"Oğlum, bu tavuğun yumurtaları bile pişmez. Haksız mıyım, Loo?" "Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum."

"Al işte, iki şehirli avukat," dedi Phoebe'ye, parmağını diğer ikisine doğru sallayarak.

"Boş cüzdanlı avukat," diye karşılık veri Phoebe.

"Bundan *asla* kurtulamayacaksın." Loo bir kahkaha patlattı ve parmağını kocasının yüzüne doğru salladı. "Beleşçi seni."

Phoebe, "Bence bu hikâye onun onuruna ne kadar düşkün olduğunu gösteriyor," diye fikrini söyleyince, Phin sırıtarak güldü.

"Onu sevdim. Onu burada bırak. Sen -," karısına döndü, "gidebilirsin."

'Anne!" Küçük bir kız çocuğu koşarak geldi. Saçları iki atkuyruğu yapılmış, kulaklarının üstünden lüleler halinde sarkıyordu. Cesur ağaçtan inmiyor. İndirsene onu!"

"Kendisi isteyince iner. Bayan MacNamara'ya merhaba de, Livvy." "Nasılsınız?"

"İyiyim, sen nasılsın bakalım?" "Kediyi oradan i nd iremiyor um."

"Kediler yükseklere tırmanmayı sever," dedi Phoebe ona. "Neden?" '

"Kendilerini bizden üstün görmek için."

"Ama Willy, Cesur'un düşüp boynunu kırabileceğini söyledi."

"Livvy, bak canım, o sadece seni ayaklandırıp telaşa sokmak için öyle demiştir." Loo kızının saçını okşadı. "Tavuk sofraya gelene kadar bekle. O zaman hemen iner aşağıya. Gidip ellerini yıka, yemeğe oturmak üzereyiz."

Livvy, "Orada olmak gerçekten hoşuna gidiyor mudur?" diye sordu Phoebe'ye. "Kesinlikle." Livvy koşarak giderken Phoebe küçük kızın arkasından baktr.

"Kaç yaşında?"

"Haziranda yediyi bitirecek."

"Benim de yedi yaşında bir kızım var."

"Oğlum?" Bee Anne'nin sesi bahçede çınladı. "Bu tavuğu bugün yemeyi düşünüyor musunuz acaba?"

"Hemen geliyor, anne," diye seslenen iki kardeş, tavukları servis tabağına doldurdular.

Yemekte patates salatası, börülce, brokoli, barbunya, mısır ekmeği ve mayonezli lahana salatası vardı. Elden ele o kadar çok tabak ve kase geçmişti ki, artık sayısını şaşırmıştı. İtişip kakışmalar ve şakalaşmalar da, tabaklar gibi oradan oraya uçuşuyordu. Çoğu, anlayamadığı aile işleriydi - arada Duncan'ın da adı geçiyordu. Çocuklar durmadan sızlanıp birbirlerini şikâyet ediyorlardı. Bebekler bile, servis yapar gibi elden ele geçiyordu.

Bu ailenin, kendi ailesiyle hiçbir benzer tarafı yoktu. Kendi ailesinde kaç kişi olduğu belliydi ve McNamara evindeki en basit yemek sırasında bile baskın kadın sesi kendini belli ederdi. Zavallı Carter, diye düşündü, ailede asla üstünlük sağlayamayacaktı.

Onların yaptıkları aile pikniklerinde asla yaşlı bir adam koltukta uyuyup kalmamış ya da mısır koçanlarıyla düello yapan oğlan çocukları etrafta koşuşturmamıştı.

Kafaları tam olarak uyuşmasa da, Phoebe'yle Celia, iki çocuğu ve doğacak bebeği hakkında sohbet ettiler. Masadaki yiyeceklerden

nasiplenmek için tırmandığı yerden hızla inen kediyi görünce, Livvy'yle Phoebe birbirlerine bakıp gülümsediler.

Bir ara, Duncan'la Phin basketbol konusunda hararetli bir tartışmaya girdiler. Çatallarıyla birbirlerini dürtüp kaba sözler söyleyerek atışıyorlardı. "Beyinsiz, erkek olsan..." gibi hakaretler havada uçuşmasına rağmen diğerleri onlara hiç aldırış etmiyordu.

Atışmaları iyice saçma sapan bir hal alınca, Phoebe aralarındakinin sadece basit bir arkadaşlık olmadığının farkına vardı. Onlar kardeş gibiydiler. Geçmişleri, yetiştirilme tarzları, derilerinin rengi her ne olursa olsun, onlar iki kardeşti. Aynı kandan ya da çok samimi iki kişi olmadıkları sürece, hiç kimse diğerine böyle kaba şakalar yapamazdı.

Pazar günü, mangal partisinde, Duncan'ın ailesiyle birlikte aynı sofradaydı.

Bu anları sadece özel anlar olarak tanımlamak yanlış olurdu. Bu anlar, unutulmayacak, heykeli dikilecek anlardı.

"Jones Caddesi'nde oturan Bayan Elizabeth MacNamara'yla akrabalığınız var mı?"

Phoebe daldığı düşüncelerden sıyrılınca, sabit gözlerle ona bakan Bee'yle burun buruna geldi.

"Evet, babamın kuzeniydi. Onu tanır mıydınız? "Kim olduğunu bilirdim."

Ses tonundan, Bess MacNamara hakkında olumsuz düşündüğünü anlayınca,

Phoebe aniden gerildi. Savannah'ta yaşayanların böyle bir huyu vardı, bir kişi yüzünden tüm aileyi aynı kefeye.koymaktan hoşlanırlardı.

"Jones'ta oturan Bayan Tidebar'a temizliğe giderdim," diye konuşmasını sürdürdü, "bundan yıllar önceydi, ölene kadar gittim o eve."

"Bayan Tidebar'ı ismi dışında pek tanımam."

"Tanıdığını sanmam. Bayan MacNamara ve o konuşmuyorlardı." Bu cümleyi üstüne basa basa söyledi.

"Evet, bir davaları olduğunu hatırlıyorum. Bahçecilik kulübünün komitesinde bir sorun çıkmıştı. Biz daha o eve taşınmadan önce olmuş, eski bir davaydı. Araları açılmıştı. Yaşı ilerledikçe olayı da kafasında daha çok

büyüttüğü için, Kuzen Bess'in evinde yaşayanların Tidebarlar'la konuşup görüşmesi yasaklanmıştı."

"Peki ya Bayan Tiffany? Onun hizmetçileri vardı ama parti verdiği zamanlarda ya da sıkışınca evine benim gittiğim de olurdu. O hâlâ hayatta mı?"

"Evet." Konu Bayan Tiffany"ye dönünce Phoebe rahatlamıştı. "Ve her zamanki gibi rengarenk bir hayat yaşıyor."

"Ben orada çalışırken dördüncü kocasıyla evliydi."

"Bir kere daha evlendi sonra ve sanırım bir tane daha bulmak için fırsat kolluyor."

"Soyadını hâlâ değiştirmedi, değil mi? Kaç adamı rahibin karşısına çıkarırsa çıkarsın, Tiffany'den asla vazgeçmedi."

"Tiffany ikinci eşinin soyadıydı," diye açıklama yaptı Phoebe. "Sonradan başka evlilikler yapsa da, bu isme takılıp kaldı. Farklı bir ışıltısı varmış Tiffany'nin. Öyle demişti."

Bee'nin dudakları seğirdi. "Hatırladığım kadarıyla kuzenin, Bayan Tiffany'nin hayatını pek onaylamıyordu."

"Kuzen Bess kimseyi onaylamazdı ki. O...zor bir kadındı."

"Kişi neyse odur. Tidebarlar'da çalışırken, arada bir merhaba demek için annene uğrardım. Ona çok benziyorsun."

"Biraz benzerim. Kızım daha çok benziyor aslında. Carly, büyükannesinin modeli gibi."

"Güzel bir kız olmalı. Annene, Bee Hector'ın ona iyi dileklerini gönderdiğini söyler misin?"

"Söylerim tabii. Sizinle bağlantı kurduğumu duyunca çok sevinecek. Duncan'ı çok seviyor zaten."

"Biz de onu çok severiz." Erkeklerin tartışması sürüp giderken, Bee Phoebe'nin kulağına eğildi ve, "Söyle bakalım, bu çocukla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Duncan'la mı?" İçtiği şaraptan ya da Bee'nin gözlerinin parlamasının verdiği cesaretten olsa gerek, ilk aklına geleni söyleyiverdi. "Benimle

yapmayı düşündüklerine izin verip vermemek konusunda karar vermeye çalışıyorum."

Bee, duyduklarına sevinip bir kahkaha patlattı. Tombul parmaklarıyla Phoebe'nin omzuna yavaşça vurdu. "Buraya senden başka güzeller de getirdi."

"Eminim getirmiştir."

"Ama bugüne kadar getirdiklerinin hiçbiri için benden onay istemedi."

"Ah, öyle mi?" Şarabından bir yudum daha alsa fena olmazdı. "Sınavı geçtim mi?"

Bee gülümsedi ve masaya vurmaya başladı. "Turta ve dondurma yemek istiyorsanız, sofrayı toplamak zorundayız." O kargaşanın ortasında Phoebe'ye bakarak, "Neden sen de birkaç tabak alıp mutfağa götürmüyorsun," dedi.

İşte, diye düşündü Phoebe, sonunda aileye kabul edildim.

Gecenin sonunda, Phoebe'nin evinin önünde sarılıp öpüştüler. "Seni içeri davet edemeyeceğim," dedi Phoebe. Genç adamın, dudaklarına yavaşça kondurduğu öpücüğün şiddeti artınca, beyninin içinde şimşekler çakmaya başladı. 'Yani, üstü kapalı bir şekilde, odama çıkamayacağımızı ve birbirimizi rahatça soyamayacağımızı ima etmeye çalışıyorum."

"Öyleyse ne zaman?" Elleri onunkilerin üzerinden kayarken, ikisi de adeta işkence çekiyordu.

"Nerede?"

"Şey... bilmiyorum. Zorluk çıkarmaya ya da nazlanmaya niyetim yok. Bunları söylemekten nefret ediyorum. Carly var, bir de annem." Evi işaret ederek, "Anlayacağın burada işler çok karışık."

'Yemeği bende yiyelim. Benim evimde."

Dudakları Phoebe'nin boynundan aşağı doğru kayarken, genç kadın kemiklerinin pelteleştiğini hissetti. Onun evinde . yemek kuşkusuz şifreli sözcüklerdi.

Şükürler olsun.

"Yemeği sen mi pişireceksin?"

"Hayır, sen oturacaksın, ben de pizza ısmarlayacağım." "Pizzaya bayılırım."

"Ne zaman gidebiliriz?"

"Şey...yarın olmaz. Benim - " Şartlarını düşünerek hareket etmeliydi. Pratik ve dikkatli davranması gerekiyordu. "Salı olabilir. Salı gecesi diyelim. Mesai bitiminde yola çıkarım. Eğer - "

"Çatıda bekleyen ya da rehine alınmış birisi yoksa. Anladım. Salı günü görüşürüz o zaman." Arkasına yaslandı. "Pizzan neli olsun?"

"Sürpriz olsun."

"Niyetim de bu zaten. İyi geceler, Phoebe."

"Tamam. Dur bir dakika." Kollarını onun boynuna dolayıp, duyduğu arzu acıya dönüşene dek, ateşli bir öpüşmeye bıraktı kendini. "Tamam."

Aptalca bir şey yapıp, üstündekileri fırlatıp atarak sersem sersem yukarıya çıkmaktan korktuğu için, hemen içeriye girdi. Bu adam, öpücükleriyle, onu dumanları tüten bir şehvet denizine kolayca sürükleyebilirdi. Kabul etmesi gerekirdi ki, Salı gecesini iple çekmesine rağmen, bu bekleyişler, bu kendini frenlemeler bile kalbini çarptırıp, damarlarını ateşlemeye yetiyordu.

Geçmişte bir başkası onun başını bu derece döndürmüşse bile, kimdi, neydi hatırlayanıiyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

İçeriden televizyonun sesi ve Carly'nin kahkahaları geliyordu. Daha yatma saati gelmemiş, diye düşündü. Sırıtarak odaya girmeden önce bir iki dakika yalnız kalmaya İhtiyacı vardı.

Nefis bir geceydi, pencereleri açtı. Çok yakında, Savannah'm kavurucu yaz sıcağını dışarıda bırakıp klimaları çalıştırmak için, tüm kapılarla pencereleri sımsıkı kapatmaları gerekecekti.

Kızların yanına gitmeden üzerindekileri çıkarıp pijamalarını giymeye karar verdi.

Elbisesini henüz çıkarmıştı ki dışarıdan gelen bir ıslık sesi duydu. Açık pencereden içeri doğru süzülen melodiyle, aniden tüyleri diken diken oldu.

İşte yine oydu. Aynı melodi. O fotoğraf çeken adam.

Birden, River Caddesi'nde yalnız başına dolaşan adamı hatırladı. Aynı adam olabilir miydi? Kendini zorunlu hissedip, sabahlığını üzerine geçirdi ve terasa koştu. Dışarı çıktığında ıslık sesi kesilmişti.

Jones Caddesi'nin geniş beyaz kaldırımları bomboştu.

14

Kahve almak için mutfağa giderken, içeriden kızların sesi geliyordu, bu sesler Phoebe'ye hep kuş cıvıltılarını hatırlatırdı. Carly'nin şen şakrak sesini duyunca biraz şaşırdı. Bu, pazartesi günü karşılaşmaya alışık olduğu, olağan bir durum değildi. Kızı okulunu gerçekten seviyordu ama pazartesi geldiğinde işin şekli değişiyordu.

Bir defilenin ortasına düştüğünü görünce, onun neden mutluluktan uçtuğunu daha iyi anladı. Hiçbir şey, onu yeni bir kazak - yeter ki *herhangi* bir kumaştan yeni bir şey olsun -kadar sevindiremezdi.

Tasarım Yarışması finalistlerinden biriymiş gibi modellik yaptığı kıyafet, soluk mavimsi bir kazaktı. Omuzlarıyla kollarından boğum boğum dökülerek bileklerinde yaptığı kıvrımlarla, sanki bulutlardan yapılmış gibi görünüyordu.

Carly, daha önce öğrendiği dönüş hareketini yaparken annesiyle göz göze geldi.

"Anne, bak! Büyükannem bana ne örmüş!"

"Harikulade." Kazak o kadar yumuşaktı ki, parmağını kazağın koluna değdirince, buluta dokunmuş gibi hissetti. "Onu şımartıyorsun, anne."

"Benim işim bu. Bu sadece ürün tanıtımı için bir örnek. Büyük bedenlerini de yapacağım ama önce küçük bedenle başlamak istedim."

"Aynısından bir de çanta yapacakmış."

"Bence hiç uğraşma," dedi Ava alçak bir sesle, Phoebe'ye kahvesini uzatırken. "Bu ikisini alt edemezsin. Sıkı bir kahvaltıya ne dersin?" diye sordu.

'Yok, sağ ol. Tost yiyeceğim."

"Onun yerine bunlardan almaz mısın?" Küçük keklerle dolu sepeti uzattı. "Daha fırından yeni çıkardım."

Phoebe bir tane alıp ısırdı. "Bir de Carly şımartılıyor, diyordum. Carly, haydi kahvaltımızı yapalım. İşe giderken seni de okula bırakırım."

"Bugün Poppy ve Sherrilynn'i de alacağız." "Tamam. Biliyorum."

Ava, "İstersen onları ben götürebilirim," dedi.

"Hayır, sorun değil. Ah, bu arada, sizin için mahsuru yoksa, yarın akşam Duncan'la yemeğe çıkmayı düşünüyorum."

Ava'yla Essie, Carly'nin arkasından eğilip, birbirlerine kendileriyle gurur duyan bakışlar attılar. O sırada Carly, bir kaseye mısır gevreği doldurmakla meşguldü.

"Ne?"

"Yok bir şey." Essie en masum gülümsemesini takınmıştı. "Tabii ki mahsuru yok. Ava, sanırım bana beş dolar borçlusun."

"Siz iddiaya mı..." Phoebe, Carly'nin düşünceli bakışlarını üzerinde hissedince hemen sustu.

"O senin erkek arkadaşın mı?"

"Erkek arkadaşım olacak kadar genç değilim artık."

"En iyi üçüncü arkadaşım Celene'in annesinin tam *iki* tane erkek arkadaşı varmış. Annesi konuşurken duymuş, onları parmağının ucunda öyle bir oynatıyormus ki, sol elin yaptığından sağ elin haberi yok, demiş."

"Senin o iki elini bir araya getirirsem, parmaklarını kırarım. Bir daha duymayacağım böyle şeyler," dedi Phoebe, "Bir arkadaşımla yemeğe çıkacağım, o kadar." Bir de yatağa gireceğim, diye düşündü. Ve muhtemelen yataktan hiç çık- mayacağız.

Bir kutu prezervatif alsa mıydı acaba? Onda da vardır mutlaka, diye düşündü. Aman, başka derdi yoktu sanki.

"Biriyle yemeğe çıkmayı özlemişim," diye düşüncesini açıkladı Ava. "Şöyle karşılıklı oturup birkaç saat sohbet etmek ne güzel olurdu. Gece kulübü gibi bir yere mi gidiyorsunuz? '

"Yok, yok." Yeni bir iç çamaşırı alsa mıydı? "Pizzacıya falan gideriz herhalde." "Çok hoş. Samimi de olur."

"Ben pizza severim." Carly çok heveslenmişti.

Suçlusun işte, suçlusun, suçlusun. Harika. Şimdi lütfen izin verin, şu azgın hayvanı içimden söküp atayım da hatamı telafi edeyim. "Şey..."

"Zaten biz de her zamanki gibi pizza gecesi yapacaktık," diye hatırlattı Essie ona. Bilmiş bilmiş gülümsemeye devam ederek, sonra da meşrubat sürahisini aldı ve Carly'nin bardağını doldurdu.

Phoebe tam annesinin iyi bir kurtarış yaptığını düşünürken, bu kez de Essie falsolu bir atış yapmasın mı? "Bir akşam Duncan"ı yemeğe bize çağırsana, Phoebe."

"Aa...ben-"

"Aile arasında güzel bir akşam yemeği. Dün gece geldiğinde öyle söylemiştin, seni ailesine götürmüş. Karşılığında senin de onu davet etmen gerekir. Hangi akşam müsaitmiş sor bakalım."

"Sorabilirim sanırım." İşler bu kadar karmaşık olmak zorunda mıydı? Yetişkin bir kadının basit bir ilişkisi olamayacak mıydı?

Elbette ki cevap, "hayır"dı. Aynı evde yaşayan bir kız çocuğu, bir anne ve fahri bir kız kardeşle, böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

"Bitir artık, Carly; Geç kalmayalım. Sormayı unuttum, buralara yeni taşınan birini tanıyor musunuz?"

"Lissette ve Morgan Frye'm kızları Mirri kalmaya gelmiş diyorlar. Söylentilere bakılırsa, serseri kocasının, tenis partnerinden sadece topa vuruş dersleri almadığını öğrenince onu terk etmiş." Ava, Phoebe'ye kahve koydu. "Delly Porter da ikizlerinin peşinden koşması için Fransız bir bakıcı tutmuş. Tanrı yardımcısı olsun."

"Peki Delly ne yapacak?" diye sordu Essie merakla. "İşine geri mi dönecek?"

"Dediğine göre, bu bakıcı çocukların kültürel gelişimine katkıda bulunacakmış, ayrıca *kendisi* de gönüllü işlerine daha çok zaman ayırabilecekmiş. Gerçi onun gönüllü olarak yaptığı işin, haftanın beş günü çılgın gibi alışveriş yapmak olduğunu duymayan kalmadı."

"Hayır, ben yabancı bir erkeği kastetmiştim. Öyle biriyle karşılaştınız mı?"

"Sen parmağının ucunda oynatacak başka birini daha arıyorsun galiba." Ava gülmeye başladı.

"Aramıyorum." Bu sözler Phoebe'yi güldürmüştü. "Sadece buralarda daha Önce hiç görmediğim birini gördüm o kadar, hepsi bu." Fakat bu sözleri söylerken aslında adamın yüzünü görmediğini düşündü. "Islık çalıyordu, ama öyle laf atar gibi değil, sanki bir şarkının melodisi gibi bir

şeydi. Kafamda sürekli çalıp duruyor ama ne olduğunu bîr türlü çıkaramıyorum."

Melodiyi mırıldanmaya başlayınca, Essie onu durdurdu. *"Kahraman Şerif* Eski filmlere bayılırım biliyorsun. Gary Cooper'la Grace Kelly'nin oynadığı *Kahraman Şerifin müziği* bu. Tanrım, o ne güzelliktir Öyle. Adam da çok yakışıklıydı. "Ne olur terk etme beni sevgilim," derdi o yumuşacık güzelim sesiyle."

"Doğru, doğru. O şarkı işte. Islıkla çalmak için başka şarkı bulamamış. Neyse." En azından bu esrar çözülmüştü, gerisi şimdilik bekleyebilirdi. "Carly, acele et."

Arabaya bindikleri anda, Phoebe Carly'ye dönüp sordu. "Duncan'la yemeğe çıkmam seni rahatsız ediyor mu? Ya da herhangi başka bir erkekle?"

"Hayır. Erkek arkadaş için yaşlandığını düşünüyorsan, o zaman niye çıkıyorsun?"

Şimdi sıkıyorsa cevap ver bakalım. "Ben, yetişkin bir kadın için erkek arkadaş kelimesi saçma bir laf, demek istedim." Çocuklu bir dul için de. "Sadece arkadaş desek daha uygun olur sanırım."

"Celene'in annesi erkek arkadaşlarıyla böbürlenip duruyor. Eskiden üç taneymiş, ama - "

"Ben Celene'in annesi değilim. Hem senin yanında annesinin *erkek arkadaşlarından bahsetmesini* de doğru bulmuyorum."

"Aslında Çelene daha çok, annesi kendi arkadaşlarına anlatırken duymuş.

Sonra da bana anlattı."

"Of." Derin bir nefes aldı ve arabayı çalıştırdı. "Peki annesinin onlarla buluşması Celene'i üzüyor mu?"

"Bakıcısını çok seviyor. Terri on beş yaşında, birlikte makyaj yapıp televizyon izliyorlar. Bazen annesinin arkadaşları Celene'e hediyeler getiriyor, bazen de onu gezdiriyorlar. Mesela bir tanesi lunaparka götürdü."

"İçinden geçenleri *duyabiliyorum"* Güldü. "Seni paragöz seni."

Bu sözcüğü daha önce de duymuştu, annesiyle birlikte o da güldü. "Ama eğer hediye diye tutturmazsam, "lütfen, lütfen beni de lunaparka götür," deyip durmazsam, o zaman paragöz olmam. Öyle değil mi? Büyükannem

diyor ki, "Biri sana bir şey verdiğinde, hoşuna gitmese bile teşekkür ederek onları memnun etmelisin. Bu bir görgü kuralıdır."

"Çok üçkağıtçısın, Carly. Dansöz gibi kıvırıyorsun. Seninle gurur duyuyorum." Phoebe, tatsız ve dokunaklı bir intihar girişimi operasyonundan döndüğünde,

Sykes'ın ekip odasından ona el salladığını gördü.

"Tetikte olun diye uyarmak istedim, Teğmenim. İspiyoncu takımı odanızda." "Dahili Suç Bürosu'ndan mı geldiler?"

"Bir kişi geldi. Yaklaşık beş dakika önce."

"Sağ ol." Bunun olacağını bilmesi gerekiyordu. Aslında bilmiyor da değildi.

Yine de tadının kaçmasına engel olamamıştı.

Teğmen Blackman, elli yaşlarında, kır saçlı, göbekli, al yanaklı bir adamdı.

Elleri buruşuk ve kemikliydi.

"Kusura bakmayın Teğmen, sizi beklettim. Bugün randevumuz mu vardı?" "Beni bekletmediniz. Resmi bir görüşme yapmaktansa burada sohbet ederiz diye düşünmüştüm. İlkini tercih ederseniz, onu da ayarlarız."

Phoebe, üzerine son moda bir elbise giyermiş gibi, Güneyli kibar bir hatun havasına büründü. Böyle olmak genelde işine yarardı. "Sohbet konumuz hakkmda fikir sahibi olmadan, hangisini tercih edeceğime karar veremem."

"Memur Arnold Meeks'in verdiği ifadeler ve hakkınızda yaptığı suçlamalar hakkında konuşacaktık."

"Bildiğim kadarıyla, Arnold Meeks artık polis memuru değil."

"Biliyorsunuz ki, İfade verdiği sırada henüz görevden alınmamıştı. Umarım yaralarınız iyileşmiştir."

"İyileşiyor, teşekkürler. Teğmen Blackman, madem resmi olmayan bir görüşme yapacağız, bir kahve alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim. Şahsınıza yapılan saldırıdan önce, Memur Arnold Meeks'i görevden uzaklaştırdığınız doğru mu?"

"Evet, doğru." "Gerekçeniz neydi peki?"

"Dava dosyasında, hepsi açık seçik ve eksiksiz anlatılıyor." Gülümsemesine yardıma hazır bir ifade yerleştirerek, "Bir kopyasını ister misiniz?" diye sordu.

"Almıştım."

Kolay lokma değil, diye düşündü ama yine de gülümsemeye devam etti. "İyi öyleyse."

"Memur Meeks uzaklaştırma nedenleriniz hakkında itiraz dilekçesi sundu." Phoebe arkasına yaslandı, yüzü asılmıştı. Sesi daha sert çıkmaya başladı.

"Bana saldırdığını ikimiz de biliyoruz. Pusuya yatıp üstüme saldırdı. Siz de ben de biliyoruz ki, bu konuda bir anlaşmaya varıldı. Fakat, Arnold Meeks'in otoriteyle - Özellikle de bayan amirleriyle - sorunları olduğunu, ayrıca Öfkesini yönetme ve kontrol etmede zorlandığı konusunda ikimizin de bilgi sahibi olduğundan şüpheliyim. Konuyu neden bu kadar zorluyorsunuz?"

Blackman, kara gözlerini genç kadının gözlerine dikmişti. "Size ve kısım amirinize karşı ciddi suçlamalarda bulundu."

Üzerine atlayıp onu parçalayacak kıvama gelmişti. Bunu yaparsa, bir an önce söndürülmesi gereken yangına körükle gitmiş olacaktı. "Evet, biliyorum. O suçlamaları, bu odada yüzüme karşı yaptı."

"Yüzbaşı David McVee'yle aranızda özel bir ilişki var, öyle değil mi?"

"Elbette var. Yirmi yıldır tanıdığım ve saygı duyduğum o yüzbaşıya karşı, çok özel ve platonik duygular besliyorum. Bu meseleyi ve beni biraz araştırsaydınız, Yüzbaşı McVee'yle hangi şartlarda tanıştığımı öğrenebilirdiniz."

"FBF'dan ayrılıp burada çalışmaya başlamışsınız."

"Aynen öyle oldu ama bunun türlü sebepleri vardı. Hiçbiri, ne uygunsuz ne de yönetmeliklere aykırı sebeplerdi. Ben bu birimde yaklaşık yedi yıl, sicilime tek bir leke bile sürdürmeden çalıştım. İtibarımla ilgili en ufak bir şüphem yok, yüzbaşıya dil uzatılması ise kesinlikle söz konusu olamaz. Rezil kepaze olmuş bir polisin yaptığı bu suçlamalar, tamamen cezalandırılmayı hazmedemediği ve beni mahvetmek istediği için yapılmıştı."

Blackman yanaklarını şişirince, Phoebe onun ilk defa söyleyecek bir şeyi olmadığını anladı. "Sizin bu konuşmayı ve bu konuları konuşma gereğini hoş karşılamadığınızı anlıyorum, Teğmen."

"Hoş karşılamadığımı mı? Teğmen Blackman, bir polis memuru ve bir kadın olarak, bu konuları konuşma *gereğinin kesinlikle içler acısı* bir durum olduğunu düşünüyorum."

"Pekâlâ. Söz konusu şahıs, ayrıca sizin ona uygunsuz cinsel yaklaşımlarda bulunduğunuzu, otoritenizi kullanarak cinsellikle ilgili tehditler savurduğunuzu iddia ediyor."

"Öyle söylemiş, biliyorum." Bu kadarı da fazlaydı artık, çok fazlaydı hem de. "Ben Arnie Meeks'e hiçbir şekilde cinsel yaklaşımda bulunmadım. İster ona inanın ister bana. "Söz konusu şahsın" babası ve/veya büyükbabası, bu olayın peşini bırakmasın diye Dahili Suç Bürosu'na ne derecede bir baskı yapıyor, merak ediyorum."

"Yüzbaşı McVee ve sizin hakkınızdaki şikâyetleri kayıtlara geçti."

"O şikâyetlerin kaynağına inmelisiniz. Yüzbaşı McVee'nin bu göreve ve bu şehre yirmi beş yıldan fazla hizmet ettiğini; Arnold Meeks gibi bir orospu çocuğunun parmağını sallamasıyla, yüzbaşının sicilinde küçücük iz kalmasını bile hak etmediğini, tüm bu gerçekleri dikkate almalısınız."

"Teğmen-"

"Sözümü bitirmedim. Bu söylediklerimi görüşme raporunuza yazmanızı istiyorum. Hem bir profesyonel olarak, hem de şahsi fikrim şudur ki; Arnold Meeks, kendi ayıbını ve suçlarını Örtmek için, iyi bir insanın ve de iyi bir polisin itibarım zedeleyecek kadar namussuz bir yalancıdır. Bunu da raporunuza ekleyin."

Ayağa kalktı ve, "Şimdi odamdan çıkmanızı rica ediyorum.

Yapacak işlerim var. Benimle tekrar görüşmek isterseniz, bu sefer resmi bir görüşme olacak, avukatımı da çağıracağım," dedi.

"Siz bilirsiniz."

"Kesinlikle öyle. İyi günler, Teğmen Blackman."

Aradan bir dakika bile geçmemişti ki, Phoebe çalışamayacak kadar öfkeli ve aşağılanmış bir halde olduğunu kendi kendine itiraf etti. Şu anda çalışıyormuş gibi masasında oturması bile imkansızdı.

Çantasını aldı ve birimdekilerin şüpheli ve sempatik bakışları arasında, ofisten dışarı fırladı. "Zaman kaybı," dedi yeni asistana. "Bir saat içinde dönerim."

Yürüyecekti. Yatışmak için ihtiyacı olan en önemli iki şeyin, temiz hava ve egzersiz olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu kendini. Sonradan pişman olacağı bir şey söylememek ya da yapmamak için, hızla yürüyüp kendini binadan dışarı attı. Şu andan itibaren tek bir polis bile görmek istemiyordu.

Kendine çok daha kolay bir meslek seçebilirdi. Psikoloji ya da psikiyatri gibi. Önceden ikisini de düşünmemiş miydi? Ama, hayır, bu kadar yıl okuduktan sonra, karşısına çıkan onlarca seçeneği elinin tersiyle itmiş, dönüp dolaşıp kendini yine burada bulmuştu.

Bu mesleği seçerek, annesini en fazla uykusuz bırakan da o olmuştu. Tanrı biliyor ya, ona ihtiyacı olan bir kız çocuğu olduğunu düşünecek olursa, en doğru seçimi yapmadığı kesindi. Gerçekten de akıllıca bir seçim değildi. Bakması gereken bir ailesi vardı. Sayısız geceler boyu eve gelemeyip çahşmaktansa, seçkin bir ortamda elli dakikalık seanslardan da para kazanabilirdi.

Ne içindi bütün bunlar? *Ne* için? Onu acımasızca gebertmeye çalışan bir adam tarafından suçlanmak için mi? Daha yaralan iyileşmeden kendi suçlamaları hakkında sorguya çekilmek için mi?

Onu bu hale getiren adama yapmak istediklerinin hepsini sineye çekmek zorunda kalmıştı. Phoebe bütün bunları yutmak zorunda kalmıştı. Dönen entrikaları da, durumu kurtarmak için yapılanları da, hepsini yutmuştu. Dürüst olmak gerekirse, mahkemeye çağrılıp kendisine yapılanları tekrar yaşamaktan kurtulduğu için az da olsa rahatlamıştı.

Peki ya az önce duydukları ne olacaktı? Bunları yutabilecek miydi, gerçekten bilmiyordu.

Önceden düşündüğü bütün seçenekleri neredeydi? Chippewa Meydanı'mn serin havasına yaklaşırken, kendine bunları sorup duruyordu. İstese, tek bir parmak hareketiyle çekip gidebilirdi. On küsur yıllık eğitimi ve başarılarla dolu iş hayatını bir anda silerdi.

Resmi ve kapsamlı bir soruşturma talep edebilir, tüm bu çirkinlikleri havaya bırakıp bu tür şeyleri uçan balonların iplerini yakalar gibi havada

kapıp yakalamaktan hoşlanan kişilerin ellerine bırakabilirdi. Veya, gururun, bazen gerekeni yapmak kadar önemli olmadığını kendisine hatırlatabilirdi.

Bir banka oturdu - Forrest Gump'ın otobüs beklerken oturduğu banka. (Ünlü Forrest Gump filminde oynayan Forrest karakteri, Savannah'ta bir durakta otobüs beklerken, annesinin ona sürekli tekrarladığı hayata dair bu sözleri hatırlar.)

"Hayat bir kutu çikolataymış ha? Hadi canım!"

Ama sakinleşmişti. İçinden geçen her şeyi, o kalleş Blackman piçine sakin değilken söylediği için seviniyordu. İyi ki, ne Büro'nun, ne entrikaların, ne de eski- dostlarçetesi ve benzerlerinin onu kolay kolay ezip geçemeyeceklerini ona göstermişti.

Bırak kurcalayıp dursun. Nasılsa gizli saklısı yoktu.

Şimdi işinin başına dönecekti, ama tek seçeneği bu olduğu için değil. İstediği için.

Önce beş dakika kadar oturup - aynı Forrest'ın yaptığı gibi - olan biteni seyredecekti, dünya dönmeye devam ediyordu. Ne kadar kirlenmiş olursa olsun, bu yine de onun dünyasıydı.

Yanına oturan kadına şöyle bir göz attı, sonra hızla dönüp bir daha baktı. Göz kamaştırıcı dalgalı kumral saçlarını gölgeleyen, şık beyaz bir şapka takmıştı. İri ve gösterişli dudakları, taze soyulmuş şeftali renginde hafifçe boyanmıştı. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılar, tiril tiril beyaz elbisesinin altından göze çarpan sütun gibi bacaklarını iyice gözler önüne sermişti.

Savannah'ta her an karşınıza Hollywood yıldızları çıkabilirdi, yine de Julia Roberts'ın gelip yanınıza oturması pek rastlanan bir durum değildi. Özellikle de gırtlağında Adem elması ve kocaman elleri olan bir Julia'ya rastlayamazdınız.

"Size katılmamda bir sakınca yoktur umarım." Miskin ama akıcı bir Savannah aksanıyla konuşuyordu. Ses tonu en kalın perdeden çıkıyordu. "Bu ayakkabılar beni öldürecek."

"Rica ederim. Bu arada, ayakkabılarınız şahane."

"Ah, çok teşekkürler!" Yüksek ökçeli ayakkabılarını çıkarıp yan yana koyunca, pembe ojeli tırnakları da ortaya çıktı. "Vitrinde bunları görünce

dayanamadım. Zaafım olmasa girmezdim tabii ama orada öylece dururlarken, onları atamazsam yaşayamayacağımı anladım."

Phoebe gülerek Carly'yi düşündü. Bu kadının halinden en iyi o anlardı.

"Ama bunlar en fazla beş basamak çıkmak için yapılmış. Hiç bana göre değil."

Son moda gözlüklerini yavaşça indirip, "Oldukça benzer yanlarımız var, onun için insanlar Julia'yla beni hep karıştırırlar," dedi.

"Gerçekten benziyorsunuz."

"Ama o harika çocukları olan evli bir kadın. Bense hâlâ koca aramakla meşgulüm." Phoebe"ye göz kırpıp elini uzattı. "Marvella Starr."

"Phoebe MacNamara."

"Seni daha önce buralarda gördüğüme eminim, Phoebe -bu muhteşem saçları unutmak mümkün değil. Ben her gün parkta bir tur atıyorum. Biliyorsun, polis merkezine çok yakın orası."

"Evet, yakın."

"Üniformalı adamlara bayılıyorum. Hele parkta, o at üstünde devriye gezen üniformalılar yok mu?" Arzuyla iç geçirdi ve arkasına yaslanıp elini göğsüne koydu. "Çok çaresizim. *Chez Vous'dz* çalışıyorum. Oraya hiç gittin mi, tatlım?"

"Gitmedim."

"Ah, bir akşam mutlaka uğra, şovu kaçırma. Tiyatroda çalışınca mecburen gündüzleri uyuyorum ama öğle üzeri hep parka geliyorum, hem sevgili polisim de ne zaman gelsem burada oluyor." Şeftali pembesi çantasını karıştırıp şeker kutusunu çıkardı. "Alır mısın?"

"Teşekkürler."

Çok yakın iki arkadaş gibi, yan yana oturup şekerlerini yediler. Polis Merkezi'ne geldiğinden bu yana Phoebe ilk defa kendini iyi hissetmişti.

"Sen de buralarda mı oturuyorsun?" diye sordu Marvella.

"Hayır ama işyerim buraya yakın. Polis merkezinde çalışıyorum. Polisim."

"Ne diyorsun!" Phoebe'nin kolunu dürtükledi. "Ciddi olamazsın. Silahını görmek istiyorum."

Phoebe gülerek ceketini kıvırıp silahıyla rozetini gösterdi. Marvella neşeyle ıslık çaldı.

"Böyle güzel bir hatunun polis olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Sanırım bugün ikimiz de görüntünün ne kadar yanıltıcı olduğunu anladık, asıl önemli olan görüntünün içinde var olandır."

"Evet, bunu da böylece anlamış olduk."

"Benim tarzımda biriyle ilgilenecek, tanıdığın üniformalı bir erkek var mı?" "İlgilenmezlerse, onlar için büyük bir kayıp olur."

"Çok tatlısın, biliyor musun?"

"Öyle birine rastladığım anda onu *Chez Vous* gönderirim. Artık gerisini sen halledersin."

"İşte şimdi gerçek oluyor, Phoebe. Elimle dokunabileceğim kadar gerçek." Phoebe orada otururken, biri de resimlerini çekiyordu. Sürprizin de böylesi!

Onun böyle dolaşmaya çıkıp meydanda tur atması, sonra da geri dönmesi hiç beklemediği bir şeydi. Ama işte güneş gözlüklerini takmış, tam karşısında oturuyordu. Keşke gözlerini görebilseydi. Olsun yine de harika bir sürprizdi. Tam da keşfe çıkmış dolaşırken, bak sen şu işe, işte huzurlarınızda Phoebe.

Kuzeyliler gibi hızlı hızlı yürürken uzun adımlar atıyor, kalçaları sallanıyordu. Gömleğinin içinde teninin alev alev yandığından emindi. Öfkeli ve keyifsiz olabileceğini düşündükçe, zevkten titriyordu.

Bıraktığı küçük hediyeyi beğenmiş miydi acaba? O Ölü fareyi bulduğunda yüzünün aldığı şekli görememiş olmak ne kötü; keşke kendine, bekleyip onu izleyeceği bir yer bulabilseydi.

Olsun, nasıl olsa birbirlerini tanımak için daha çok zamanları olacaktı.

Birbirlerini görmek, göz göze bakışmak için.

O geveze nonoşla ne konuşup duruyorlardı, bilmiyordu, ama sohbete ara vermeleri, onun için daha çok poz demekti.

Phoebe ayağa kalkıp oradan uzaklaşırken arkasından bir öpücük yolladı. "Görüşürüz, hayatım."

Dave onu aramak için mesai bitimine kadar bekledi. Phoebe kapıdan içeri girdiğinde, telefonda biriyle konuşuyordu, beklemesi için işaret etti. "Evet, ödeme benim adıma olacak. Sevinirim. Size geri döneceğim."

Telefonu kapattı ve bir sağa bir sola eğilerek Phoebe'nin yüzünü inceledi. "Bir dakikadan fazla sürmez. Eve gitmek istiyorsun, biliyorum."

"Pazartesi akşamları ödev yapma saatimiz sinir harbi içinde geçiyor, tükeniyorum. Cuma günü geldiğinde bir daha başına oturuyoruz ama o zaman da tatil rehavetine kapılıyoruz. Bir sorun mu var, Yüzbaşı?"

"Dahili Suç Bürosu'ndan bir teğmenle görüştüğünü duydum." "Evet."

"Seni nasıl delirttiğini de biliyorum." "Evet."

"Böyle hiçbir yere varamazlar, Phoebe. Yapabilecekleri bir şey kalmadı. Meeksler'in bu birimde ve bir de belediyede ahbapları var. Bir yerde görüntüyü kurtarmak zorundalar."

"Ve bunu ikimizin de görüntüsünü mahvederek kurtaracaklar, öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Böyle bir hakarete maruz kaldığın için çok üzgünüm. Hepsinin üstesinden geleceğini umuyorum."

"Onlara bir parmak işareti sallamayı ve gidip terapist olmayı düşündüm. Evlilik danışmanı da olabilirim." Yüzbaşı gülmemek için dudaklarını büzüyordu. "Ama bu alandaki geçmiş performansımı göz önünde tutarak bundan vazgeçtim ve daha eğlenceli olabilir diye bir büyücüye gidip büyü yaptırmayı düşündüm. Şimdi de bunun iyi ve kötü taraflarını tartıyorum ."

"Karar verdiğinde benim de haberim olsun. Bunların hepsi boş laf, hepsi duman gibi dağılıp gidecek Phoebe. Sen de biliyorsun."

'Ama duman leke yapar, İ2 bırakır, hatta öldürür. Sen bizim genel cerrahın peşinde değil miydin?"

"Çavuş Meeks torpil yaptırıp, oğlunu güvenlik görevlisi olarak işe sokmuş. Bu Arnie gibi bir adam için gerçekten de kötü bir darbe oldu. Mirasının dağılıp gittiğini görünce babasının da hayalleri yıkılmıştır, buna adım gibi eminim. Kendi payını geri almaya çalışıyor."

Genç kadın sessiz kalınca, tekrar eğilip, "Sen çizgini korursan, onu da alamaz. Eve git ve bunu kafandan atmaya çalış. Maalesef birazdan çarpım tablolarıyla, sonu gelmeyen bölmelerle boğuşacaksın," diye ekledi.

Çekişip durmanın anlamı yoktu, ne de olsa Dave haklıydı. Tek yapması gereken, çizgiyi aşmamaktı. "Pazartesi kelime Çalışma günü. Carly'nin kelime bilgisi o kadar iyi ki, ona kelime çalıştırmaya kalkınca sinirleniyor. Sen ne yapacaksın?"

"Burada işim bitince eve gideceğim. Hazır yemek paketimi açıp, birayla birlikte afiyetle yiyeceğim."

"Yemeğe bize gelsene. Sen - " Durdu, Dave'in yüzündeki ifadeyi görünce birden keyfi kaçıp hüzünlendi. "Böyle mi olmalıydı? Bu hakaret saçmalığı yüzünden hem de? Arkadaş olamayacak mıyız artık?"

"Tabii ki arkadaşız. Hiçbir şey bunu değiştiremez ve asla değiştiremeyecek de. Ama şimdi gidip hazır yemeğimi yesem daha iyi olur. Bırak da şu duman bir dağılsın, Phoebe. Sana söz veriyorum ikimizde de en küçük bir leke dahi bırakmadan gidecek."

"Şu büyücüler kraliçesini aramayı ciddi olarak düşünüyorum."

Dave ona gülümsedi; bu Phoebe'nin sevdiği, güvendiği o sakin ve sabırlı gülümseyişti. "İşimizi iyi yapıyoruz ve yapmaya da devam edeceğiz. Sırası gelmişken, bugün o okulda iyi iş çıkardın."

"Yanlış alarmdı. Bana, kızın, bir bıçak, bir tüfek ve bir kutu da hap alıp kendini yatakhaneye kilitlediğini söylediler. Ama sonra onunla konuşunca yanında sadece bir manikür makası, boş bir tabanca ve bir şişe mide ilacı olduğunu öğrendim."

"Ama yanında dolu bir tabanca, kasap bıçağı ve bir şişe uyku ilacı da olabilirdi, önemli olan onu ikna etmendi. Haydi eve git artık."

Genç kadın arabasına doğru yürürken, bazı günlere diğerlerinden daha çok önem verdiğini hissetti.

Ava'nın arkadaşının görüştüğü - hatta daha o gece yemeğe çıktığı - adamın Ava'yla çıkmak istemesi tuhaf değil miydi? Öyle olduğuna karar verdi.

Niçin davetini kabul etmişti ki? Meraktan mı yoksa kibarlık olsun diye mi, belki de cazibesine kapılıvermişti. Belki de üçü birden etkili olmuştu. Whitaker Caddesi'ne doğru yürürken aklından bunlar geçiyordu.

Arabayla gitmek istememişti. Park kabusu yaşamak istemiyordu, hem zaten araba kullanırken vitrinlere de bakamazdı. Bu yüzden de arabayla

gitmenin bir manası yoktu.

Vitrinlere bakmaya bayılıyordu. Essie'yle ikisi, alışveriş konusunda Carly'yi de oldukça etkilemişlerdi.

Her neyse, zaten gideceği yer o kadar da uzakta değildi. Savannah, nisanda öyle muhteşemdi ki.

Bu şehre aşıktı. MacNamaralar'ın evine aşıktı - burada hiçbir yerde olmadığı kadar evinde hissediyordu kendini. West Chatham'daki şirin evini de seviyordu tabii. Orada mükemmel bir hayatı vardı ya da o öyle olduğunu düşünüyordu. Başarılı bir kocası, tatlı mı tatlı bir oğlu vardı. Köpek bile almışlardı.

Ama aslında mükemmel olan hiçbir şey yoktu - ne büyük bir darbe yemişti. İşaretleri göremeyecek kadar kör bir eşin, peş peşe aldatılması korkunç bir şeydi; sonunda o işaretler yüzüne tokat gibi çarpınca gözleri nihayet açılmıştı.

MacNamaralar'ın evine geri dönmüştü, kocasız ve köpeksiz. Köpeğini özlediğini düşünürken gülümsedi. Oğlunu büyütebileceği ve de işe yarayacağı bir yere kabul edildiği için onlara çok şey borçluydu.

Hâlâ, ara sıra da olsa, o dalavereci pisliğin, bir arabanın altında kalıp gebermesi için dua ediyordu. Bir trenin altında kalıp kafası kopsun dediği günleri düşünecek olursa, o zamandan bu yana bayağı olgunlaşmıştı.

Az da olsa bir gelişme vardı.

O kadar dalmıştı ki, az daha evin önünden geçip gidecekti. "Ava! Selam!"

Durup sesin geldiği yöne bakınca, Duncan'ın terk edilmiş eski bir evin merdivenlerinden indiğini gördü.

Vitrinlere bakmak derken, diye düşündü Duncan'ı görünce. Phoebe'nin bu nadide parçaya böylesine özen göstermesine hiç şaşırmamıştı. Sırım gibi bir vücut, dağınık saçlar ve insanın içine işleyen o gülümseyiş.

Erkekler konusunda isabetli fikirleri olduğu henüz kanıtlanmasa da, bu adamın ambalajı neyse içi de aynıydı, bu- konuda isteyenle iddiaya girebilirdi.

"Pardon, dalmışım. Aman Tanrım, aldığın yer burası mı? Hani şu Essie'ye bahsettiğin bina."

"Evet." Çok sevdiği ihtiyar teyzesine bakan bir adam gibi binaya baktı. "Biraz yardıma ihtiyacı var,"

"Bence de."

Pencerelere kalaslar çakılmıştı, ön taraftaki veranda ise yaşlı kadınların gerdanı gibi sallanıyordu. Dış cephenin soyulmuş boyalarından geriye sadece kirli sarı lekeler kalmıştı.

"İşin yarısını sana bırakmışlar," dedi Ava.

"İşin eğlencesi de burada. Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum." "Hangi konuyu?"

"Yukarı gelsene biraz. Merdivenler iyi durumda." Elini tutup çıkmasına yardım etti. "Binanın yapısında bir bozukluk yok, oldukça iyi. Ufak tefek tadilatla halledilir. Daha çok, makyajla halledilecek şeyler."

"Oldukça fazla Max Factor kullanmak gerekecek, Duncan."

"Max... ha, evet. Anladım. Evet, bayağı makyaj istiyor, ama onu da düşündüm. Bir kere, albenisi çok önemli. Dışarıdan bakanları cazibesiyle içeri çekmesi gerekiyor. Sizin evde bu fazlasıyla var. Bahçe işleriyle senin ilgilendiğini duydum."

"Çoğuna ben bakıyorum." Çantasından bir şişe su çıkardı ve ona uzattı. "Çantanda su mu taşıyorsun?"

"Çantamda taşıdıklarımla bir dükkân açılır. Siz erkekler bir cüzdanla nasıl idare edebiliyorsunuz tanrı aşkına? Bunu al istersen. Yanımda bir şişe daha var."

"Hayır. Teşekkürler. Böyle iyiyim. Ah o çiçekler...senin o güzel bahçen."

"Yaa." Ava, suyundan bir yudum alıp, arap saçına dönmüş ön bahçeyi ve dört yanı sarmış arsız gündüzsefalarmı inceledi. "Essie de bazen onlarla oyalanıyor. Phoebe de ara sıra yabani otları yoluyor. Ama benim kadar zevk alan olmadığı için, en çok ben ilgileniyorum."

"Bahçeyle uğraşmayı ben de severim."

"Öyle mi?" Şimdi ona gülümseyerek bakıyordu. ;

"Şu an - şu an oturduğum evin bahçesinde oyalanırken keşfettim. Fena da sayılmam. Tabii senle yarışmam mümkün değil. Onun için düşündüm de, belki de burada bana yardımın dokunabilir."

"Burada mı?"

"Bence işe sıfırdan başlamamız gerekecek. Burada hemen her şey kuruyup gitmiş, tabii yabani otlar hariç. Onlardan da tamamen kurtulmamız lazım. Yeni bitkiler eksek, şöyle gösterişli şeyler. Bir de şu tarafa bodur, çiçekli bir şeyler koyarız - küçük bir fıskiye de olabilir. Çardağı sarmaşıklarla donatırız."

Ava, matem havasındaki eve şaşkın gözlerle bakıyordu. "Ne çardağı?"

"Bence bir çardak koymamız şart. Veya büyük bir kameriye yaptırırız. Kameriyelere bayılırım." Düşlediği bahçeyi gözünde canlandırırken, cebindeki bozukluklarla oynuyordu.

"Sonra saksılar, pencere önlerine çiçeklikler. Bir sürü büyük saksı ve çiçeklik alırız

- onlar da gösterişli olurlar. Arkada küçük bir alan var ya? Orası da, şirin masalar, iskemlelerle falan küçük bir veranda olur diyorum. Etrafını da çiçek tarhlanyla çeviririz. Büyük saksılara fidan dikeriz, vesaire vesaire. Evet, yardım edersin değil mi?"

"Kafam karıştı. Buranın bahçe düzenlemesini yapmamı mı istiyorsun?" "Buranın bahçe düzenlemesi için sana iş teklif ediyorum."

Nefesi tıkanır gibi olunca, boğazını temizlemek için şişeyi basma dikti. "Duncan... böyle bir projenin altından kalkabileceğimi nereden biliyorsun? Ben peyzaj mimarı değilim ki. Bahçe işlerinden biraz anlarım, o kadar."

Aslında bahçe işlerinden *biraz* anlayan birisi varsa, o da Duncan'dı. Ava'nın yaptığıysa, Essie'nin iğne iplikle yaptıkları gibiydi. Adeta bir sanat eseri yaratıyordu. "Tam olarak bir peyzaj mimarı aramıyorum aslında. O işi yapanlara karşı falan da değilim. Ev havasında, sıcak bir ortam yaratmak istiyorum. Kendine has olmalı. Jones Caddesi'ndeki o yere yaptıklarını çok beğendim. Burası için düşündüklerimle bire bir uyuyor. Bazı çizimler hazırladım."

Çantasından çıkarttığı dosyayı uzattı. "Evin, zeminlerin planları - verandalar falan da var. Kafamda oluşan bazı temel fikirler üzerinde çalıştım. Henüz kafamda netleşen bir şey yok, fikir aşamasmdalar. Bütçeyi de oluşturuyorum."

Mefâkı doruk noktadaydı, dosyayı açıp sayfalara göz gezdirdi. Sıra bütçeye geldiğinde "Merdivene oturup da bakayım bari," dedi.

"Tamam." Kadının yanına oturdu. Kapı Önüne, merdivenlere oturup, yaşamın gözünün önünde akıp gitmesini seyretmeye bayılırdı. Bu yüzden de, sessizce dosyayı inceleyen Ava'nın yanında bu şekilde oturmaktan fazlasıyla hoşnuttu.

"Duncan, sen çok tatlı bir adamsın ama sanırım aklından zorun var." Genç adam gülmeye başlayınca, başını sallayarak "Referansı olmayan birine böyle büyük bir proje teklif etmek için deli olman lazım," dedi.

"Büyüklük göreceli bir kavramdır. Asıl büyük bir projem daha var, onu da başka zaman konuşuruz. Buranın sıcacık bir yuva gibi görünmesini istiyorum." Yaşam burada da devam etmeliydi. "İşte senin yaptıklarına da bu gözle bakıyorum. Bahçe bakımıyla ilgili bir şeyler biliyorum, ve - "

Ava homurdanarak onun koluna dokundu. "Bizim bahçedeki bitkilerden beş tanesinin adını say bakalım."

"Şey, verandada şu ayaklı vazo gibi şeyin içinde günebakan, alev çiçeği, kardinal çiçeği ve deliotu var." Ardından başka saksılara, oradan da otsu bitkilere ve ön taraftaki çiçek tarhlarına geçti.

Ava, gözlerini kısmış, genç adamı izliyordu. "Hepsini yazdın mı yoksa?" "Özellikle ilgimi çeken şeylere çok dikkat ederim. Bunu bir düşün istersen.

Faaliyete geçmek için birkaç haftam var. Bu arada sen de yeni fikirler üretebilirsin, onların üzerinde de düşünüp taşınırız. Ben..." Saatine bakınca yüzünü buruşturdu. "Benim gitmem lazım. Birazdan Phoebe yemeğe gelecek, bir şeyler..."

"Sen gidebilirsin," diye mırıldandı. "Bir sakıncası yoksa, ben biraz daha burada kalmak istiyorum."

"Ne demek, rahatına bak." Duncan kalktı ve dönüp bir kere daha eve baktı. "Onu eski günlerine döndürmeyi çok istiyorum. Lütfen teklifimi düşün, tamam mı?"

"Düşüneceğim."

Genç adam arabasına binip uzaklaşırken, Ava onun çıldırmış olduğunu düşündü. Ayağa kalkıp evi incelemeye başladı, bastığı yere dikkat ederek verandanın etrafında dolaştı.

West Chatham'ın o bakımlı semtinde, kendi evine yaptığı bahçeyi düşündü. Nasıl da zevkle uğraşıp, orayı adeta bir sanat eserine

dönüştürmüştü. Çuval çuval toprak, gübre ve bitki yosunu taşımıştı. Nasıl kazmıştı toprağı; otları temizlemiş, ter dökmüş, her şeyi nasıl da tek tek planlamıştı. Ailesi için tam bir yuva hazırlamıştı. Mükemmel görünen ama bahçedeki yılandan bihaber olduğu bir yuva. Rüyalarını süsleyen, o hale getirmek için canını dişine taktığı yuvasından günün birinde çıkıp gitmek zorunda kalacağını nerden bilebilirdi.

Şu işi kabul etse, fena mı olurdu? Bütün ölü, sevimsiz otları temizleyip buraya güzel bir şeyler yapsa iyi olmaz mıydı? Yalnızca güzellik adına.

Evet, bu iş düşünmeye değerdi.

15

Neredeyse Duncan'a gitmekten vazgeçecekti. Fakat bu delilik olurdu. Aslında gitmek istiyordu. Geçen gece verandada başladıkları şeyi bitirmeyi çok istiyordu, gerçekten.

Fakat bizim Mantık Abidesi Phoebe, Aşka Muhtaç Phoebe'yle tartışmayı seçti,

- ve lanet olsun - işten dönerken, akşam için giyinirken, ve hatta ada yoluna koyulma aşamasında bile, oraya gitmemek için kendine çok geçerli birkaç mazeret buldu.

Birbirlerini tanımak için zamana ihtiyaçları vardı. Çok çekici ve ilginç bir adam olduğuna hiç kuşku yoktu. Ama bu kadar aceleye ne gerek vardı? Ne zaman ve nerede sona ereceğini bilmediği bir serüvene atılıp, son sürat adamın evine gitmeden önce, birkaç defa daha buluşup insanların arasına karışsalar, daha mantıklı - ve daha güvenli - olmaz mıydı?

Bu düşünceyle başa çıkmaya çalıştı ve başardı. Ondan hoşlanıyordu, onu eğlenceli buluyordu, fiziksel olarak da son derece çekiciydi. Ve o da kendisi gibi otuz üç yaşındaydı.

Peki, sahiden de onun hakkında ne biliyordu? Dış görünüşünün altında bilmediği daha pek çok şey olabilirdi. Belki de samimiyetini ve nezaketini silah gibi kullanarak, her hafta gözüne kestirdiği bir kadını etkileyip eve atanlardandı. Sev- gilileriyle oyuncak gibi oynayan Celene'in annesinin erkek versiyonu da olabilirdi. Yoksa kendisi de, onun havaya atıp tuttuğu toplardan biri mi olmak istiyordu?

Aman, ne fark ederdi ki? Tamamen ona özel taleplerde bulunmadan biriyle hiç çıkamayacak mıydı - yatağa giremeyecek miydi? Biraz olsun eğlenmeyi, yakınlık görmeyi -lanet olsun seks yapmayı da - hak ediyordu.

Öyleyse, çenesini kapamayı da bilecekti.

Bu adam her şeye burnunu sokuyordu. Bu davranışı, en azından Phoebe gibi karamsar-şüpheci antenlerini açmış biri tarafından, burnunu sokmak olarak yorumlanabilirdi. Annesine dikiş-nakış pazarı, Ava'ya bahçe işi. Sırada ne vardı aca- ba? Carly'ye- ayakkabı mağazası açmayı mı teklif edecekti?

Bütün bunlar çok saçmaydı. Aşırı tepki gösteriyordu. Üstelik çok fazla korumacı davranıyordu. Ne annesi ne de Ava, kendilerine sunulan fırsatları işlerine müdahale olarak düşünmezdi. Ayrıca, aracı olduğu işler, ikisinin de yetenekli olmadığı, öylesine işler değildi.

Asıl sorun, aralarındaki ilişkinin, onun yapacağı işlerin, bütün hepsinin kendisi yüzünden farklı şekiller alabileceğiydi. Kendine bir şans verip gününü gün etmek yerine, saplantılı ve mızmız davranırsa olup olacağı buydu.

Hem zaten bir salaklık yaparak geri dönüp kaçmak için artık çok geçti, Duncan'ın evine varmak üzereydi.

Sadece olanlar hakkında konuşacaklardı, Ava'yla yapacakları işten bahsedeceklerdi. Belki pizza yiyip, biraz şarap içerlerdi. İki yetişkin gibi sohbet eder, ilişkilerinin nereye gittiğini - gidecekse tabii — tartışırlardı.

Mantık Abidesi Phoebe bundan da tatmin olmazsa, lanet arabadan inip eve yürüyerek de gidebilirdi.

Evin yoluna saparken, bu evi ilk gördüğü zaman ne kadar sarsılmış bir halde olduğunu düşündü. İkinci gelişinde de hava kararmıştı. Şimdi ise gün ışığında farklı bir deneyim yaşayacaktı, hazırlıklı gelmişti.

Soluk, mavimsi ahşabın, yüksek pencerelerin oymalı beyaz çerçevesiyle uyumu göz kamaştırıcıydı. Terasların ve verandaların kavisli yapısı da muhteşemdi. Beyaz sütunlarıyla heybetli ama son derece zarif olan kemerli giriş bölümü de bu şıklığı tamamlıyordu. O sütunları, son gelişinde aniden tartışmaya son vermek için kullanmışlardı.

Büyüleyici güzellikteki terasta, bataklıkları, bahçeyi, nehri seyrederek hayale dalmak ne hoş olurdu.

Ve tabii ki bahçe. Yığınlar halinde ekilmiş, dizi dizi sıralanmış, dikenli, yerde uzayan çeşit çeşit bitkiler. Belli ki adam bahçe işlerinden anlıyordu ya da bir bahçıvan ordusu getirtmişti. Onun için hepsi birdi. Güzel bir manzaranın değerini anlamak için, toprağı ekip biçmek, ağaçları budayıp otlan temizlemek gerekmiyordu.

Yine de, sonuçta capcanlı, gölgesiyle, güneşiyle, çiçekleri, mis kokuları, yeşillikleri ve harikulade renkleriyle, evi aynı anda hem görkemli hem de sıcacık bir yuva gibi göstermeyi başarmıştı.

Böyle bir başarıyı yakalamak için, hayal gücünün ve sezgilerin kuvvetli olması gerekirdi.

Girişe giden yolda yürürken kendini bir rüyada gibi hissetti. Şu pizzayla şarap keyfini verandada yapsalar, insanı sarhoş eden kokuların esintiyle birbirine karıştığı bu ılık havada, sohbetin keyfini çıkarsalar ne güzel olurdu.

Zil çalmadan kapıyı açan Duncan, eşikte durdu ve eve doğru yürüyen genç kadını seyretti.

"Uçuşan beyaz bir elbiseyle, geniş kenarlı bir şapka giymeliyimişim gibi geldi bir an - dün sohbet ettiğim, Julia Roberts'ın kötü bir taklidi olan travesti de aynen öyle giyinmişti. Ama benim şapkamda mor menekşeler olmalı, böyle şapkanın bandına iliştirilmiş, altından da kurdeleler sarkacak."

"Bildiğim kadarıyla travesti falan değilsin, ama bu halinle de mükemmel görünüyorsun."

"Sanırım transseksüeldi. Daha tanışır tanışmaz sormak istemedim." "Öyle ya da böyle. Elbisen çok güzel."

"Teşekkürler." Okul toplantılarına giderken hep bu elbiseyi giyerdi ama şimdi kumaşın tenine dokunuşu kendini harika hissetmesine sebep oluyordu. "Günün yoğun geçmiş."

"Kişiye göre değişir." Duncan elini uzatıp onu içeri çekti.

Bir anda neye uğradığını şaşırdı. Kadın da olsa, polis de olsa, her şey öyle hızlı gelişti ki, içgüdüleri ona yetişemedi. Ama şu an, sırtını kapıya yaslamış, ağzı onunkine hapsolmuşken zaten düşünebilecek bir halde de değildi.

Elleriyle omuzlarından tutup, "hey, yavaş ol dostum" diyebilirdi, ama o eller duramayıp adamın boynunda kenetleniverdi.

Artık beklemekten sıkılmıştı.

Genç adam, kadının saçlarına daldırdığı ellerini omuzlarından aşağıya doğru kaydırırken niyetini Öyle açıkça belli ediyordu ki, Phoebe'nin onu durdurmak için söyleyeceği kelimeler çoktan kuş gibi kanatlanarak pencereden uçup gitmişti.

Mantık Abidesi Phoebe'nin yalvaracak gücü kalmamıştı.

Öyle hoş *kokuyordu* ki, dokunuşları şimdi daha farklıydı -sert, kaba ve erkeksi. Dudakları erkeğin saldırısına uğramış, kanı damarlarında ılık ılık akarken birden alevlenerek coşmuştu. Bu haldeyken, bedeni dayanamayıp kendini yaşadığı anın hazzına bıraktı.

Oysa o anda silahını adamın kafasına dayayıp onu durdurması işten bile değildi - onu durdurabilirdi. Fakat, beyninin bir yerlerinden gelen ani bir çarpma sesiyle, çantasının yere düştüğünü anladı.

Ardından kollarını onun boynunda kenetlediğinde, güçlü kollarını teninde hissetti. Dişlerini şehvetle onun alt dudağına geçirip acıtana kadar ısırdı. Kesik kesik inliyor, tüm bedeni zevkten titriyordu. Tahrik olmasına neden olan davetkar koku, arzularını ayaklandıran bir uyuşturucu etkisi yapmıştı sanki.

Duncan, onun eteğini muhteşem bacaklarından yukarıya sıyırdı ve ılık tenini okşadı. Elleri minik dantel parçasının altına kaydı.

Okşadığı yer artık ılık değildi, alev alev yanıyordu. Sıcak, nemli ve engellerinden kurtulmuş bir şekilde onu bekliyordu. Kalçalarını kaldırıp arzuyla bastırdı ve derinlerden gelen vahşi bir iniltiyle kendini erkeğin üzerine bıraktı. Omzuna batırdığı parmakları adamın canım yakıyordu.

Sonra kıvrılıp bükülerek pantolonunun düğmelerine asıldı.

Evet, evet, o an gelmişti. Tanrım! Bağırarak mı söylemişti yoksa içinden mi geçirmişti, farkında bile değildi. Dalga dalga gelen duygular öylesine yoğundu ki, hiçbir şekilde direnemiyor, aklını toplayamıyordu. Onu içine almadan on saniye daha bekleyemeyeceğini hissetti.

Nihayet isteği gerçekleşip onu içinde hissettiği anda artık hiçbir şey umurunda değildi. Art arda gelen hızlı ve sert darbeler, bedeninin unutup gittiği noktalarına kadar uzanıp, soğumaya yüz tutmuş bölümlerini ateşledi. Şiddetli bir saldırıya uğramış gibiydi, bunun için Tanrı'ya şükretti.

Artık mantıklı düşünemiyordu. Kollarını arkaya atmış, bilekleri onun ellerine hapsolmuş, eteği beline kadar sıyrılmıştı. Genç adam onu kapıya dayayıp sarsmaya başladıktan hemen sonra doyuma ulaşırken, bedeninin parçalara ayrılıp dağıldığını hissetti.

Duncan da zevkin doruklarına çıkmış, Phoebe'nin kulağına aşk sözcükleri fısıldıyordu. Genç kadın biraz kafasını topladığında, adamın onu tutmaya çalışırken kendi dengesini de kaybetmemek için uğraştığını fark etti.

"Teşekkürler," diyebildi sadece. "O zevkin yarısı bana ait."

Genç kadın kahkahasını tutamayınca, Duncan geriye çekildi ve onun saçlarını düzelterek gözlerinin içine baktı. "Bu gece için planladığım iş sıralaması daha farklıydı."

Gözlerini gözlerinden alamıyordu, Tanrım, bu adamın göz rengine bayılıyordu. "Sıralaması derken?"

"Hani şöyle verandada biraz alkol alacaktık ya da bahçede dolaşacaktık. Sonra sohbet ederek yemeğimizi yiyecektik. Sonra birden fark ettim ki, bütün bunları yaparken aklımda tek bir şey olacak ve iştahım kaçacaktı."

Konuşurken elini bacağından yukan doğru kaydırınca, genç kadın bir kez daha titredi. Bunun üzerine o da yavaşça eteğini düzeltti. "Diğer taraftan, senin de benimle aynı durumda olabileceğini düşündüm. Seni yemeğe davet edip, bir de iştahını kaçırmış olacaktım. Misafirlere böyle şeyler yapılmaz, çok ayıp."

"Anladım. Bundan şunu mu çıkarmalıyım; kaba bir ev sahibi olmak istemediğin için kapının ağzında birbirimizin olduk, doğru mu?"

Sırıtarak güldü. "Aynen öyle. Tek nedeni bu. İyi misin?" "İyiyim."

Bir adım geri çekilip Önüne baktı. Eğilerek yerden Phoebe'nin parçalanmış iç çamaşırını aldı. "Hay Allah."

Phoebe güldü. "Niçin en güzellerinden birini giymeye kalktım, bilmiyorum." "Bu durumu derhal halledeceğim. Sana şortlarımdan birini ödünç verebilirim." "İdare ederim, yine de teşekkürler. Banyoyu kısa bir süre kullanabilir miyim?"

"Tabii, ne demek. Phoebe, bak..." Dalgınlıkla yırtık çamaşırı arka cebine koydu. "İş sıralamasına dahil etmeye niyetlendiğim şeylerden biri de, üzerimde duruma uygun bir şey bulundurmaktı."

Yüzüne bakıp, garip bir ifadeyle gülümsedi. Sonra bir anda yüzü değişti ve farkına vardığı durumun şokuyla kendine geldi. "Aman Tanrım."

"Aklım durdu resmen," diye başladı. "Ben - "

"Sırf sen değil, benim de en az senin kadar aklım başımda değildi." Afallamış bir halde, kalbinin düzensiz atışlarını hissedince göğüslerinin arasındaki boşluğu eliyle yokladı. "Hap almıştım, ama - "

"Ama," diyerek başını salladı. "Her zaman bundan çok daha dikkatli olduğumu söyleyebilirim. İçin rahat etmezse hemen kan testi yaptırabiliriz. Şunu da söyleyeyim, evin ön kapısı ilk defa böyle ilginç bir muameleye maruz kaldı. Onu yaldızla kaplatsam iyi olur.

"Şimdiden sonra daha dikkatli olalım o zaman." "Tamam."

Yere düşürdüğü çantayı aldı. "Hemen dönerim."

Banyo aynasında kendini inceledi. Yüzü kızarmış, gözleri kaymış, saçları darmadağın olmuştu. Her şey yolunda, diye düşündü. Allah biliyor ya, az önce de her şey yolundaydı. Ama yine de bu kadar dikkatsiz olma lüksü yoktu, olamazdı da. Bir sonraki buluşmada çantasında mutlaka prezervatif bulunduracaktı.

Dışarı çıktığında, Duncan'ı ne girişte, ne de salonda bulamadı. Etrafa göz atarken adını seslenince mutfak tarafından yanıt geldi. Sesin geldiği tarafa doğru yürüdü ve parti salonu olduğunu düşündüğü büyük bir alana çıktı. Burada antika bir bar, çok sayıda geniş koltuk ve duvarlarda da eski dergilerde gördüğü marka reklamlarının çerçevelenmiş baskıları vardı. Belli bir tarzda döşenmişti.

Antika bir oyun masası ve içi çeşitli şeylerle dolu vitrinli dolaplar da vardı. O çeşitli şeylerin bir kısmının şeker kutuları olduğunu görünce güldü.

"Centilmenler kulübü."

"Öyle de denebilir." Elinde iki kadeh şarapla barın arkasından dolaşıp yanma geldi. "Aç mısın?"

"Açıkçası sen beni çoktan doyurdun."

Bu laf çok hoşuna gitmişti. Gülümseyerek, "Sevindim, çünkü pizza ısmarlarken bir saat sonra getirmelerini söylemistim. Önce birer içki alıp bahçeye çıkarız ve güneşin batışını seyrederiz diye düşünmüştüm," dedi.

"Harika olurdu."

Camlı kapıdan arka verandaya çıktılar. Phoebe çevreyi incelerken şarabını yudumladı. "Çok hoş - yani şarap," diye beğenisini dile getirdi. "Ya diğerlerine ne demeli? Burası periler ülkesine benziyor, değil mi?"

"Bahçede bir sürü gizemli köşe var. Burayla uğraşmaya başladığım zaman resmen büyülenmiştim."

"O zaman," Basamakları inip karşıya doğru yürüdü. "Burayı tasarlayıp yarata'n her kimse, şu açacağın mağaza için de onu tutmayı düşünmez misin?"

"Ava'yla konuştun değil mi?"

"Dehşete kapılmış, bir o kadar da etkilenmiş."

"Dinle bak. Burasını soruyorsan, bir kısmını ben tasarladım. Pek de tasarladım denemez, daha çok üzerlerinde ufak tefek oynamalar yaptım. Aldığım yardımlarla orijinal halinden eser kalmadı, tamamen değişip bambaşka bir havaya büründü."

"Orijinal halini bilemem ama bu haliyle sana çok yakışmış." Yavaşça kendi etrafında döndü. "Dediğim gibi, bu masalsı ve samimi havası, burayı daha da cazip hale getirmiş."

Şimdi gözü ondan başkasını görmüyordu. "Burayı cazip hale getiren senin varlığın."

Phoebe reverans yapar gibi eğildi. "Ne kadar naziksiniz."

"Yok canım, öyle olsaydım lafa, gonca güllerden, çiçeklerden başlayarak girerdim."

"Güzel konuştun. Şimdi Ava'ya gelelim."

"Evet, Ava ve yeni yerimiz. Bu projeyle uğraşacak vaktim olacağını sanmıyorum, ayrıca ekip işi olmasını da istemiyorum. O tür bir evden anlayan, çevreyi tanıyan bir kadının duyarlılığına ihtiyacım var. Bahçe düzenlemesini yapıp, oraya, etrafı rengarenk çiçeklerle donatacak bir kadın eli değmeli. İnsanlar önünden geçerken, "Şuraya bakın, ne nostaljik bir yer," demeliler. Jones'taki o eve yaptıkları çok hoşuma gitti."

Gösterişli demir kapıyı iterek açınca, Phoebe, onun gizemli derken ne kastettiğini hemen anladı. Adanın ortasında küçük bir ada daha vardı. İçinde nilüferlerin yüzdüğü küçük süs havuzu ve ortasında duran kanatlı melek heykeli, baktıkça insanın içine huzur veriyordu.

Beyaz mermerden yapılmış küçük banka doğru yürüyüp oturdu. "İyi bir anlaşma yapmışsınız anlaşılan."

"İyi anlaşmalar ya da seninki gibi kuşkucu kafalar beni pek ilgilendirmiyor. Ayrıca, isabetli kararlar verip doğru insanlarla anlaşarak kazanç sağlamayla da ilgilenmiyorum."

"Hiç yanlış insanlarla karşılaştığın oldu mu?"

"Birkaç defa oldu. Fakat Ava'nın onlardan biri olduğunu sanmıyorum." "Olmayacak da. West Chatham'daki o evde oturmaya başladığında yeni evlenmişti, yarattığı bahçeleri görseydin ağzın açık kalırdı. *Southern Homes dergisinde* bile çıktı... Biliyordun, değil mi?"

Gamzesi hafifçe titredi. "Bir şeyler görmüştüm sanırım."

"Hiç belli etmiyorsun ama göründüğünden de zekiymişsin. Bak, bu dürüst bir iltifat."

"Sen de öylesin." Teklifsizce eğilip dudaklarından öptü. "Biraz yürüyelim mi?

İstersen iskeleye de inebiliriz." "Çok isterim."

Taş döşeli yollardan, ağaçların arasından, çardak altlarından ve paslanıp solmuş çiçekliklerin yanından yürüyüp geçtiler. Hoş bir müzik, gecenin meltemiyle oynaşan rüzgar çanları ve camdan yapılma süsler de onlara eşlik ediyordu.

Batmak üzere olan güneş, bataklığın üzerini gökkuşağına çevirmişti. Karşı kıyıdaki evlerle bahçelere bakarken, iskelede oturmuş balık tutan küçük bir çocuk gördü.

"Sen de burada balık tuttun mu hiç?"

"Ben işe yaramaz bir balıkçıyım. Daha ziyade bir bira açıp oturmayı ve başka birinin oltaya yem takmasını izlemeyi tercih ederim."

Arkasını dönüp evden ne kadar uzaklaştıklarına baktı. "Tahminimden .de geniş alanlar varmış burada." İleride, suları parıldayan bir yüzme havuzu dikkatini çekti. "İlgilenecek ne çok şey var. Hâlâ seni taşralı bir adam olarak görmekte zor- lanıyorum. Buralara kadar nasıl geldiğini, şu uzun hikâyeni dinlemek istiyorum."

"Öyle anlatacak çok enteresan şeyler yok." "Senin için mi, benim için mi?" "Muhtemelen her ikisi de."

"Bu kadar merak edip de şu söylediklerinle yetinemeyeceğime göre tahmin yürütmek zorunda kalacağım. Mesela, aşkına karşılık vermeyip, seni başka bir adam için terk ederek kalbini kıran bir kadın için yapmış olabilir misin bu evi?"

"O kadar uzun boylu değil."

Bir anda ciddileşti. "Affedersin, kötü bir şakaydı. Eve dönelim mi? Pizzacı çocuğu kaçırırsam çok üzülürüm. Verandada veya bahçede yemek isterdim." Geriye dönüp yürürken konuşmayı sürdürdü. "Sen de - "

"Evi annem için yaptım."

"Ah." Adamın sesinde derin bir mutsuzluk sezinlemişti ama başka bir şey söylemedi.

"Hikâye aslında böyle başlamıyor. Annem beni doğurduğunda on yedi yaşındaymış. Çok şaşırtıcı tabi. Babam ondan biraz büyükmüş. Ne sebepten bilmiyorum ama bu hamileliği kabullenmişler, ya da annem kabullenmiş, ve evlenmişler. Kararın bu bölümü için onlara müteşekkirim tabii ama işin evlilik tarafı her ikisi için de akıllıca verilmiş bir karar değildi. Birlikteyken hep kavga ederlerdi. Babam tembel, annemse cadının tekiydi; babam içkici annem de eve karşı ilgisizdi. Anlayacağın Swiftler'in evi çok eğlenceli bir yerdi."

"Böyle sürtüşmelerin olduğu bir evde bir çocuğun yetişmesi zordur."

"Asıl sorun, ikisinin de haklı gerekçelerinin olmasıydı. Babam tembel ve alkolik, annem cadı ve ev işlerinden anlamayan biriydi. Babam evi terk ettiğinde on yaşındaydım. Daha önce o da, annem de birkaç kere çekip gitmişlerdi. Ama babam bu sefer geri dönmedi."

"Babanı bir daha hiç görmedin mi?"

"Birkaç yıl görmedim. Annem deliye döndü. İnadından sokaklarda gezdi, aklına eseni yaptı. Çoğu zaman orada olduğumun farkında mı değil mi diye merak eder dururdum. Ben de kendimi hatırlatmak için başımı bin türlü belaya soktum. Genelde kavga ediyordum. Beş yıl boyunca mahallenin kabadayısı oldum."

Phoebe, hiçbir şey söylemeden elini kaldırıp kaşının altındaki yara izini elledi. "Ya, kavgadan kaldı bu iz. Önemli bir şey değil."

"Seni ilk gördüğümde ilgimi çekmişti. Orada yara, burada da gamzen yar." Ağzının kenarına dokundu. "Zıt yönlerde. Senin de böyle zıt uçların var, Duncan. Peki altıncı yılda ne oldu? Mahallenin kabadayısı unvanını ne zaman kaybettin?"

"Çok zekisin. Göründüğünden daha zorlu bir oğlanı gözüme kestirmiştim. Beni dövmedi ama sonra birbirimizi adeta geberttik."

"Sonunda da sıkı dost oldunuz," diye tamamladı Phoebe. "Erkeklerin klasik muhabbeti işte."

"Açık vermeyi sevmem ama yaklaştın. Tekme tokat dövüşürken unvanımı kaptıracağım diye ödüm kopuyordu. Tam o sırada çocuğun babası çıkageldi. Adam hemen ayırdı bizi. Boks eldivenlerini takıp adam gibi dövüşmemizi istedi. Kendisi eski boksörlerdenmiş. Söylememe gerek yok tabii, o arada Jake ağzımı burnumu dağıttı."

"Maçın sonunda unvanı kim kaptı?"

"Hiç kimse. Elime eldiven geçirmeye fırsatım olmadı. Babası beni sürükleye sürükleye evlerine götürüp, mutfak lavabosunda yüzümüzü yıkadı. Annesi yüzüme buz koydu, bir bardak da limonata verdi. Sıkılmıyorsun, değil mi? Uzun hikâye demiştim sana."

"Hiç sıkılmadım."

"Öyleyse gerisini dinlerken bir kadeh daha şaraba ihtiyacın olacak." Boş kadehi aldı. Phoebe parmaklıklara yaslanıp, onun şarapları doldurup dönmesini bekledi.

"Nerede kalmıştık?"

"Jakeler'in mutfağında limonata içiyordun."

"Ve de bir ton azar işitiyordum. Hayatımda ilk defa birisi - öğretmenlerim hariç, çünkü o zamanlar beni adamdan saymıyorlardı - beni azarlıyordu. O zaman anladım ki, mahallenin kabadayısı olunca sürekli dayak yemek zorunda kalacaktım. Asıl mesele, kan revan içinde eve gelmeme rağmen annemin tek kelime etmemiş olmasıydı. Ben de şampiyonluk kemerimi teslim ettim."

"On beşinde falan miydin?" "O civarda."

"Hayatın gerçekleriyle tanışmak için erken bir yaş, bu gençlik deneyimlerini iyi bilirim."

Adam dönüp kadının gözlerinin içine baktı. "Öyle görünüyor."

"Demek ortak bir yönümüz var. Ben de kendi gerçeğimi yaşadıktan sonra MacNamara Konağı'na taşınmıştım. Bu hikâyeyi de başka bir gün paylaşırız. Kabadayılıktan emekli olunca ne yaptın?"

"Annemi memnun etmenin en iyi yolunun bu olacağını düşünerek bir işe girdim.

Hem bir işte çalışmanın dayak yemekten daha az acı vereceğini düşündüm."

"Akıllı bir seçim." Ama sesinden, annesini hiçbir zaman memnun edemediği anlaşılıyordu. "Ne tür bir işti?"

"Garson çırağı olarak başladım. Haftalığımın yansını anneme veriyordum. İyi gidiyordu aslında. Aramızda değişen bir şey olmamıştı ama yine de fena değildi. Bizim gibilerin hep aynı durumda olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çocuğunu tek başına büyüten, zar zor geçinen biri. Anneminse, bunlarla ilgilenecek vakti yoktu."

Bir çobanaldatan kuşu gece ötüşüne başladığı sırada, Duncan bir süre sessiz kaldı. "Tabii, mesele sadece çocuğunu yalnız büyütmekte değil."

"Olmamalı tabii, biliyorum."

"On sekiz yaşını doldurunca kendi işimi yapmamı söyledi, ben de yaptım. Yıllar sonra bir gün, arabama cüzdanı boş bir yolcu aldım. Olaylar birbirini takip etti ve ailesiyle tanıştım. O da babasızdı. Onunki Phin küçükken ölmüştü ama sonuç aynıydı. Baba meydanda yok, ama anne, ah, inan bana annesi çok ilgiliydi."

Phoebe, Bee Anne'yi düşündü - onun o kocaman ellerini, sabit bakan gözlerini. "Fazla ilgiden sıkılsan bile, o asla sana ilgi göstermekten vazgeçmezdi herhalde."

"Asla. Kuş sürüsü kadar çok çocuğu vardı ama hepsiyle tek tek ilgilenirdi. Ve benimle de. Gördüm ki, işler sandığım gibi değilmiş, öyle olduğuna inanmak ya da inanmak istemek işime geliyordu. Ama değilmiş maalesef... Pizzalar geldi herhalde." Yerinden doğruldu. "Bir dakika sürmez. Gelen Teto'ysa, çene çalmaya bayılır."

"Tamam."

Şarabından bir yudum aldı ve gecenin ilk yıldızlarının altında uzanan bahçeyi seyre daldı. Duncan, bu evin, bahçenin, bu güzelliğin sonunda annesini mutlu edip, kendisine daha çok ilgi göstereceğini ummuştu. Ama anlaşılan işe yaramamıştı.

Peki niye burada kalmıştı? Hiç acı çekmemiş miydi?

Elinde pizza kutusu, üstünde iki tabak ve araya sıkıştırdığı peçetelerle geri geldi.

"Ben hallederim. Anlatmaya devam edecek misin?"

"Büyük ikramiyeye kadar olan kısmı hızlı geçebiliriz sanırım."

Phoebe, tabaklarla peçeteleri bambu masaya koyup sofrayı hazırlarken,

Duncan da mumlan yaktı. "Mahalle çocuğunun işleri yolunda gitti çünkü bir kutu altılı birayla bir piyangobileti aldı. Müthiş bir kutlama yaptık. İki gün körkütük sarhoş dolaştım. Aklım başıma geldiğinde ilk yaptığım şey, Bee Anneler'e gitmek oldu. Ona pirinçten yapılmış o şişeyi aldım, aynı Alaaddin'in sihirli lambasına benziyordu. Ona dedim ki, lambayı okşa ve üç dilek tut, dile benden ne dilersen."

"Ya, sen ne sevimli bir adamsın!" diyerek sofraya oturdu Phoebe.

"Çok akıllı olduğumu düşünüyordum. O da, tamam, üç dilek diliyorum, dedi. İlk dileği, kalan aklımı da yitirip parayı çarçur etmernemdi. İkincisi, bu fırsatı, Tanrı'nın bu armağanını, kendim için hayırlı bir işte kullanmamdı. Herhalde sönmüş bir balona benziyordum çünkü Bee Anne kahkahadan kırılıyordu. Sonra da, eğer ona bir şey vermek istiyorsam, eğer beni mutlu edecek olan şey buysa, ona bir çift burnu açık, topuklu, kırmızı ayakkabı alabileceğimi söyledi. Onu o kırmızı ayakkabılarla Pazar ayinine giderken düşünebiliyor musun?"

"Ona duyduğun sevginin ölçüsü yok sanırım."

"Öyle. Bugüne kadar da sözümü tutmaya çalıştım, üç dileğini de. Kırmızı ayakkabılar en kolayıydı. Aklımı yitirmemek, biraz şüpheliydi. Bir anda ipini koparan gelmeye başladı. Bu işler böyleydi, eline para geçince, birden önemli oluveriyordun. Aynen yüzüne yumruk yemek gibi, bir müddet sonra tüm bunların ne kadar aptalca şeyler olduğunu anlamaya başlıyordun."

"Ama sen aptal değildin. Hem de hiç."

"Aklımı kullandığım durumlar oldu tabii." Phoebe'nin pizzasını tabağına kaydırdı, sonra da kendininkini aldı. Araziyi annem için alıp, evi de yaptırdım. Bu Allah'ın belası şehirden çekip gitmek istediğini söylerdi hep. Onun bu istediğini yapınca, gözünde değerim artar mıydı acaba? Tabii, bu arada ona para da veriyordum. Evin yapımı devam ederken, onu oturduğu daireden çıkarıp küçük sevimli bir eve taşıdım. Bizim ihtiyar, davetsiz bir misafir gibi aniden geliverdi. Bu sefer akıllı davrandım ve istediği yirmi beş bin doları eline saydım. Ama Phin'e yazılı bir anlaşma hazırlattım. Bir daha benden hiçbir şey istemeyecekti. İstemeye kalktığı anda, tacizle birlikte

başka davalar da açacaktım. Bunun onu durduracağını sanmıyordum ama babam fazla zeki bir adam değildi, yirmi beş bini alıp yeniden kayıplara karıştı."

"Eminim, bu seni çok incitmiştir."

Kısa bir süre sessiz kaldı, sonra, "İncitmesi gerekirdi ama yemin ederim incitmedi," diye karşılık verdi. Pizzasını ısırıp şarabını yudumlâdı. "İnşaat bitmek üzereyken, annemi buraya getirdim. Evin .neye benzeyeceği az çok anlaşılıyordu. Bu evi onun için yaptırdığımı, canının istediği gibi deneyebileceğini söyledim. Artık çalışmak zorunda kalmayacaktı... Boş odaları dolaştı ve dönüp bana, böyle ambar gibi kocaman bir evde yaşayacağını nasıl düşünebildiğimi sordu. Ben de daha göreceği çok şey olduğunu söyledim. Ona bir hizmetçi, bir aşçı, daha başka ne isterse vereceğimi söyledim. Arkasını dönüp "Ne istersem verecek misin? O halde bana Vegas'ta bir ev al, bir de elli bin dolar ver. Bunları istiyorum," dedi... Dediklerini hemçn yapmadım. Ev bitince gitmekten vazgeçeceğini düşündüm. Sonra başının etini yiyip zorla buraya getirdim. Bahçeler ekilmişti, birkaç odayı da içi ısınsın diye döşemiştim."

Phoebe usulca eline dokundu. "Ama istediği bu değildi."

"Hayır, değildi. Vegas'taki evi ve elli bini istiyordu. Ben de pazarlık yaptım. Burada altı ay yaşamasını, altı ay sonra hâlâ aynı fıkirdeyse ona istediği yerde istediği evi alacağımı, ayrıca yüz bin dolar vereceğimi söyledim. Anlaştık. Altı ay sonra beni buraya çağırdığında, eşyalarını toplamış bekliyordu. Yanında çalıştığı emlakçıyı aramış, oturacağı evi seçmişti bile. Evin alımıyla ilgilenip, çekini de oteline gönderecektim. O anda, artık yüzüme yumruk yememeye karar verdim. Mecazi anlamda tabii. Phin'e başka bir anlaşma hazırlatıp Vegas'a gittim. Annemle tekrar anlaşma yaptık. Kağıtları gözünü kırpmadan imzaladı. Çeki aldı ve herkes kendi yoluna gitti."

"Ne zaman oldu bütün bunlar?"

"Beş yıl bitecek. Bir işe girmiş, garsonluk yapıyormuş. Kumarbazın biri ona göz koymuş, adam bizim ihtiyarı bulup para vermiş ve annemle babam resmen boşanmışlar. İki yıl Önce de annemle evlenmişler."

"Sen de burada kaldın."

"Bu evin böyle boş kalması utanç verici. Satmayı düşündüm ama gitgide bağlanmaya başladım. Bazen istediğin şeyi elde edemezsin ve haklı olup olmadığın da önemsizdir artık. Kendine yeni bir şeyler bulmaya bakarsın."

Phoebe gerçekten şaşkınlık içindeydi. Bir gece içinde hem mantığı, hem de arzuyla kıvranan yanları tatmin olmuştu. Sadece olağanüstü zevk anları yaşamakla kalmamış, onu yakından tanımış ve sonunda onu anlayabilmişti.

"Annenin seni hak etmediğini söylememe gerek yok sanırım."

"Yok. Belki de yetişme çağındaki o serseriyi hak etmişti ama arkadaşları sayesinde geleceği belirlenen Duncan'ı hak etmediği kesindi."

"Pazar günü gittiğimiz o evi, Bee Anne'nin evini sen mi satın aldın?"

"Bütün çocukları, ben dahil, üç yıl kadar önce birleşip aldık o evi. Evi bizden alabilirdi, ailesinden yani, ama sadece birimizden almış olmayacaktı. Farkı anladın sanırım."

"Evet, anladım. Peki ya Jake? Ona ne oldu?"

"Aldığım mülklerin sözleşmelerini hazırlıyor. Babası ringlere veda ettikten sonra inşaat işine girmiş. Jake'i de yanına aldı. İşini iyi yapıyor."

"Eminim öyledir," diye onu doğrulayarak, tabağına bir dilim daha pizza aldı. "Sen de ev seçme konusunda çok yeteneklisin

"Öyleyirndir." Kadının ellerini avucunun içine aldı. "Birkaç talihsiz istisnayı saymazsak, bu işte bayağı yetenekliyim."

16

Havaya karışan gecenin sesleri, cıvıltılar, çıtırtılar ve koşuşturmalar arasında, Duncan, Phoebe'yi arabasına götürdü. "Bir akşam birlikte tekneyle açılsak, ne dersin?"

"Bir akşam - neden olmasın? Çok sevinirim. Çoğu akşam evde olamamak zorluyor biraz beni. Bu arada, şu ana kadar buluştuğumuz akşamlarda ya da öncesinde işe çağırılmamış olduğum için çok şanslısın."

Dönüp arabaya yaslandı. "Ayrıca sadece bir polisle değil, aynı zamanda yalnız bir anneyle çıkmakla, işini daha da zorlaştırıyorsun."

"Zorluklar, onları kolaylaştırmanın yolları keşfedildiği zaman ilginç hale gelirler." Eğilip genç kadını Öptü. "Bir akşam görüşmek üzere."

"Tamam." Kapıyı açarken, ani bir dürtüyle geri döndü. "Bu hatta bize yemeğe gelsene. Zorlukları olacak elbette ama annem şimdiden sana abayı yaktı."

"Öyle mi? Zaten seninle bir yere varamazsak, onunla devam etmeyi düşünüyorum." Phoebe'nin saçını kulağının arkasına attı ve taktığı küçük altın halka küpeye dokundu. "Kurabiyeleri müthiş."

"Kesinlikle. Perşembeye ne dersin? Böylece misafir telaşına kapılmak için de onlara bolca zaman kalır ve ayrıntılarla beni delirtmek için de fırsat bulamazlar."

"Perşembe gelebilirim."

Başını yana eğdi. "Ajandana bakmak istemez misin? Bir randevun falan olmasın."

"Perşembe günü gelirim," diye tekrarladı ve onu tekrar öptü. Bu kez onu öptüğünde Phoebe'nin karnında adeta bir alev topu dolaşıyordu.

"Şey," dedi dudaklarını silerek. "Her an gitmekten vazgeçebilirim, bir an önce yola çıksam fena olmayacak. Zaten gitmemek gibi bir seçeneğim de olamaz." Duncan konuşmaya yeltenince iterek onu durdurdu. "Perşembe, saat altıda." Gülerek arabaya bindi. "Ertesi gün okul var."

"Ödev yapmak zorunda kalmadığım sürece benim için sakıncası yok. Dikkatli git, Phoebe. Ve sakın eve girmeden beni düşünmeye başlama.

Yoksa kafan karışır ve araba yoldan çıkabilir."

Yola çıktığında gülmeye devam etti, aynen Duncan'ın istediği gibi. Fakat kafasının karışmasını göze alacaktı çünkü düşünmek için ona çok fazla malzeme vermişti.

Eğlenceli, ilginç ve çekici bir adamdı. Yatakta da - daha doğrusu kapıda - oldukça iyiydi. Kendisinin bu konuda engin tecrübeleri olmasa da, fena sayılmazdı. Ne de olsa birkaç yıl evli kalmıştı.

Yine de hiçbir şey Duncan'ın o geceki karşılama töreniyle boy ölçüşemezdi.

Rahat bir yapısı vardı ama ilgisiz değildi. İlgisizliği Roy'la birlikteyken yaşamıştı ve aynı şeylerin tekrarlamasına izin vermeyecekti.

Servete kavuşunca arkadaşlarını ihmal etmemişti. Phin avukatı olmuştu, Jake de sözleşmeleri yapıyordu. Dostlarını unutmuyordu. Sadakat Phoebe için son derece önemliydi.

Rahat olabilirdi, sadık da olabilirdi, ama dizinin dibinden ayrılmayan evcil bir köpek gibi de değildi. Çok katmanlı bir adamdı, her tarafta bir bağlantısı vardı.

Katmanlardan bir tanesi, eski yaralardan oluşuyordu. Her şeyi nasıl böylesine kalbine gömebilmişti? Eski yaraları iyi bilirdi, onları belleğinin derinliklerine hapsetmek hiç de kolay değildi. Çoğu insanın yaptığı gibi, yaralarını gurur meselesi yapmamıştı. Kendisi zaman zaman arpacı kumrusu gibi geçmişi düşünüp dururdu ama Duncan öyle yapmıyordu. O, geçmişin izlerinin hayatını yönlendirmesine izin vermiyordu.

Dolayısıyla, muhtemelen kendisinden daha iyi idare ediyordu.

Paranın faydası olmuş muydu? Elbette olmuştu. Doğruya doğru. Ama ona öyle geliyordu ki, para olmadan da gayet iyi geçinip gidebilirdi. Para ona ihtirasın yolunu açmıştı. Ya da en azından ihtirasları *olduğunun, onları* harekete geçirmesi gerektiğinin farkına varmıştı.

Phoebe'nin ihtirasları hep olmuştu ve birçoğu da onun için oldukça özeldi. Büyük bir kısmında başarılı olmuştu. Kapıdaki karşılamada ne kadar iyi olursa olsun, amacı ve hedefleri olmayan bir adamla uzun süre ilgilenebileceğinden Şüpheliydi.

Sahiden de, Duncan'ın amaçları ve hedefleri hakkında ne biliyordu? Barlar, bir de proje aşamasında olan bir mağaza. Kuyunun derinliği düşünülürse, bunlar sadece küçücük damlalardı. Başka ne yapardı? Ne isterdi? Neler planlıyordu?

Nasıl da didikliyordu ama. Eline aldığı kumaşı büküp katlayarak istediği şekle sokmaya çalışıyordu.

Bu özelliği sayesinde işini iyi yaptığını kabul ediyordu ama yakın bir zamana kadar aşk hayatının yolunda gitmemesi de muhtemelen yine bu özelliğiyle alakalıydı.

Niçin kendi haline bırakmıyordu? Müdahale etmeyip akışına bıraksa olmaz mıydı? Bunu yapmak çok kolay olmayacaktı ama deneyebilirdi.

Perşembe akşamı Duncan yemeğe gelecekti. Belki başka bir akşamı da teknede geçirebilirlerdi. Muhabbet ederler, eğlenirler ve saatlerce tutkuyla birbirlerinin olurlardı. Bakalım neler olacaktı.

Evin önüne park ettiğinde, kendini iyi hissedip hissetmediğinden emin değildi. Önce Carly'ye bakacaktı, onu uyurken bulsa ne iyi olurdu. Sonra belki çaydanlıkla yukarı çıkar, annesi ve Ava'nın küçük kızlarına söyleyeceklerini dinlerdi.

Mırıldanarak arabanın kapısını kilitledi ve kaldırımdan eve doğru yürümeye başladı.

Aniden yüreği ağzına geldi. Ciyaklamamak için kendini zor tuttu. Kelimenin tam anlamıyla cıyaklamak üzereydi. Polis de olsa, sonuçta diğer kızlardan farkı yoktu. Basamaklarda kıvrılmış duran yarım metrelik yılanı görüp de ayaklamayacak bir kız olabilir miydi?

Plastiktir mutlaka, dedi içinden. Bir yandan da çarpıntısını yatıştırmak ister gibi elini göğsünün üstüne koydu. Büyük ihtimalle mahallenin veletlerinden biri, evdeki hatunlara eşek şakası yapmaya çalışıyordu.

O yüzsüz Johnnie Porter'ın işiydi bu. Çünkü böyle şakalar onun uzmanlık alanına giriyordu. Artık Johnnie'yle konuşması şart olmuştu. Hem de en kısa zamanda, ona biraz sert...

Hayır, plastik değildi. Yaklaşınca, oyuncakçıda satılan şaka malzemelerinden olmadığını anladı. Neredeyse bileği kadar kalın, gerçekbir yılandı. Nabzını kontrol edip, kardiyolojidekileri çağırmaya gerek olmadan da ölü olduğu anlaşılıyordu.

Belki de sadece uyuyordu.

Bir adım geriye gidip elini saçında gezdirdi, bir yandan da kımıldamasından korktuğu için gözünü ondan ayıramıyordu. Ölü olsun olmasın, onu orada öylece bırakamazdı. Ölüyse, çok çirkin bir görüntüydü, bakılacak gibi değildi. Canlıysa da, her an uyanabilir ve kaçıp bir yere giriverebilirdi. Ya eve girerse?

Bu ihtimal aklına gelir gelmez doğruca arabasına koştu. Bagajı açarken durmadan dönüp yılanı kontrol ediyordu. Keşke üzerinde silahı olsaydı; ama yine de, eğer hayvan ona doğru bir hamle yaparsa, eli titremeden nişan alıp onu vura- bileceğinden pek emin değildi.

Bagajdan şemsiyesini çıkartırken, "Atış menziline gitmeli," diye mırıldandı. 'Atış menziline gidip biraz antrenman yapmalı. Of Tanrım, kahretsin, bunu yapmak istemiyorum."

Başka seçeneği var mıydı? Komşunun evine koşup telefonunu ister ve Carter'ı arardı. Lütfen gelip şu merdivenlerde uyuyan ya da ölü yatan yılanı alabilir misin? Çok sağ ol. Tanrım. Tanrım.

Yutkunarak, yavaş adımlarla merdivenlere yaklaştı. Gözlerini kısarak şemsiyesinin ucuyla yılanı dürttü.

Bu defa ciyaklar gibi oldu. Geriye doğru sıçrarken kalbinde taklalar atıyordu sanki. Sevimsiz kara şey, kıpırdamadan duruyordu. İki kere daha dokunduktan sonra, artık resmen ölü olduğunu söylemek mümkündü.

"Pekâlâ, tamam. Yapabilirsin. Başka şeyler düşün. Sadece... Ay, ay, ay!"

Şemsiyenin ucunu yılanın altından geçirdi. Yanlardan sarkan bedenini dengede tutup düşürmemek için kollarını kıpırdatmamaya çalışıyordu. Ama iki defa düşürünce, kızgın korların üstünde yürüyormuş gibi küfrederek zıplayıp durdu. Şömine demirlerini alsa daha iyi olurdu ama eve bir girerse bir daha çıkamayabilirdi.

Sonunda yandaki bahçe kapısına kadar gidip avluya çıktı. Midesi bulamyordu, aynı zamanda sinirinden gülüyordu. Hepsini çöpe attı, yılanı da yepyeni şemsiyesini de. Sonra da çöp bidonunun kapağını hızla çarparak kapattı.

Ölmüş sürüngen hayvanları poşete koyup ağzını bağlamadan öylece çöp bidonuna koymak muhtemelen kanunen yasaktı. Aman, kanunun da içine...Yapacağını yapmıştı.

Atık işlerine bakan şirketi arardı. Çöpçülere biraz bahşiş verir, biraz da cilveleşirdi.

Çöp bidonundan uzaklaştı ama bacakları onu merdivenlere kadar ancak taşıyabildi ve olduğu yere çöktü. Kahrolası kedi. Hayvanları boğazlayıp leşlerini onun bahçesine bırakan o hınzır kedinin sahibini er ya da geç bulacaktı.

Savannah'ta öyle büyük bir yılanı nereden bulup getirmişti, o da ayrı bir muammaydı. Yok,yok, bunu ancak geri zekâlının teki yapmış olabilirdi, kesin Öyleydi. Johnnie Porter ya da o cins biri işte.

Artık buzlu çay içip kız kıza sohbet edecek hali kalmamıştı, kalktı ve odasına çıkıp hemen yatağa girmeye niyetlendi.

Kapının önüne geldiğinde ıslık sesini duydu, bu defa ki titreme nöbeti dosdoğru midesini sardı.

Az daha gülmekten ölecekti. En son ne zaman böyle gözlerinden yaş gelene kadar güldüğünü hatırlamıyordu. Kamerasının gece çekimine ayarladığı merceğinden bakarken, iyi görebilmek için defalarca gözlerini silmişti.

Allahım ya, nasıl da zıp zıp zıplamıştı! Neredeyse altına yapacaktı. Gürültülü bir kahkaha atmak yerine, kendini tutup, sarsılarak at gibi kişnemek zorunda kaldığından kaburgaları ağrıyordu.

Onun yılanın üstüne uçmasını bekliyordu ama kadın düşündüğünden daha çetin ceviz çıkmıştı. Sadece biraz komik duruma düşmüştü.

Karşısına o karayılanı çıktığı için şanslı olduğunu düşünüyordu. Kafasını kürekle ezdikten sonra, onu kullanabileceğini fark etmesi de büyük bir şanstı. Fakat, kadının o yılanla uğraşmasını izlerken bu kadar eğleneceğini tahmin etmemişti.

Sabaha kadar uyuyamayacağına bahse girerdi, uyuşa bile rüyasında yılanlarla uğraşacaktı.

Kendisi? Gidip fotoğrafları basacak, yine kahkahaları patlatacak, sonra da bebekler gibi mışıl mışıl uyuyacaktı.

Phoebe o gece iyi uyuyamamıştı. Kafasında türlü türlü senaryolar ve olasılıklar dolaşıp duruyordu, sonunda gün ağardiktan kısa bir süre sonra düşünmekten vazgeçip Carter'ı aradı.

Telefonu Josie açınca özür üstüne özür diledi, karşılığında sadece homurtular ve Carter'ın uykulu sesi geldi.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Daha uygun bir saatte aramalıydım." "Artık çok geç."

"Şey, *üzgünüm* ama buraya gelip benim için bakmanı istediğim bir şey var." "Nedir o? Bir denizkızı mı? Yoksa üç başlı bir balık mı? Çok sevdiğin ve taptığın kardeşine bir Jaguar mı aldın? Eğer hiç biri değilse? Horrrrr."

"Karşımda horlama, Carter. Poponu yataktan kaldırıp üstüne bir şey geçir ve buraya gel, sana ihtiyacım var. Sakın evdekileri uyandırma, avlu tarafından gel, beni duyuyor musun?"

"Tamam, tamam, duydum. Şuna bak, şirretlik yapıp sözünü geçirmeye çalışıyor. Bir kahve yap bari."

Gelecekti. Hep homurdanır ama sonunda gelirdi. Hemen giyinip sessizce aşağıya kahve yapmaya indi. Sonra da elinde iki fincanla dışarı çıkıp beklemeye koyuldu.

O gece iki kere gök gürlemiş, ardından sağanak yağmur yağmıştı. Phoebe ikisini de duymuştu. Avlunun taşlan, rüzgarın savurduğu yağmurdan sonra hâlâ kurumamıştı. Hava pusluydu, ama bir iki saat içinde dağılır, yine her taraf ışıldamaya başlardı.

Kahvesini yudumlayıp, Ava'nın önceki yıl diktiği, yerlere kadar sarkan şeftalileri ve bordo renkli yapraklarından süzülen yağmur damlalarını seyretti.

Carter'ın ayak seslerini duyduğunda, ondan önce davrandı ve gidip ağır demir kapıyı açtı.

Yataktan kalktığı gibi gelmişti, saçları dağınık, gözleri de yan kapalı ve şişti. Eşofmanlarla gelmiş, ayağına da eski koşu ayakkabılarını geçirmişti. O anda silahlarını kuşanmış bir şövalye bile gelse, Phoebe'nin gözüne, kardeşinden daha hoş gözükmesi mümkün değildi..

Kaşlarını çatarak kahvesini eline aldı. "Nerede o kahrolası ceset?" "Çöp bidonunda."

Bu cevap üzerine kahvesinin ilk yudumu boğazına kaçtı. "Ne?" "Şuradaki." Uzaktan işaret etmekle yetindi.

"Phoebs, birini mi öldürdün? Şimdi de onu Ava'nın bahçesine gömmemi mi istiyorsun, ha?"

Tekrar bidonu işaret etti. Carter omuz silkerek hızla kapağı açıp şaşkınlıkla gerileyince, kahvesini üstüne sıçrattı ve Phoebe de onun verdiği bu tepkiyi görünce rahatladı. Fakat genç adam hemen elini bidona sokup, tiksinerek Ölü yılanı oradan çıkardı.

"Sakin olalım."

"Ay, lütfen, bunu yapmak -" "Yine ciyaklayıp geri kaçtı çünkü Carter dönüp sırıtarak yılanı ona doğru sallamaya başlamıştı. "Bırak, yapma! Lanet olsun, Carter."

"Çok etkileyici. Bu koca adam caddeden geçip Ava'nın bahçesine girmiş, öyle mi?"

"Onu bahçede bulmadım. Şunla *oynamayı* keser misin? Ön tarafta, merdivenlerde ölü buldum onu."

"Yaa." Sanki yılanla konuşacakrmş gibi kafasını yüzüne doğru tuttu. "Ne yapıyordun oralarda, koca adam?"

"Onu kedi öldürmüştür diye düşündüm. Geçenlerde de avluda ölü bir fare bulmuştum. Bir kedi... Ama bu kocaman bir şey, kedi onunla başa çıkamaz bence. Zaten lanet kedi o leşleri niye hep buraya bıraksın ki? O zaman düşündüm de?"

"Bu hayvanı bir kedi öldürdüyse, bunu ancak kafasına bir odun indirip yapmıştır." Yılanı Phoebe'ye uzattı. Kafayı biraz dişleyebilir ama böyle pide gibi dümdüz etmesi mümkün değil."

"Doğru." İçini çekti. "Evet, ben de buna benzer şeyler düşündüm." Evden getirdiği kutuyu ayağıyla iterek, "O sevimsiz şeyi şunun içine koyup çöpe geri koyar mısın rica etsem? Ve de ellerini yıkamadan sakın bana ya da başka herhangi bir şeye dokunmaya kalkma," dedi.

Carter yılanı kutuya koydu. "Ön merdivenlerde buldum, dedin, değil mi?" "Evet." Kardeşinin yüzü ciddileşmişti. Bu onu daha da rahatlattı. "Dün gece on bir civarı eve geldim, ve - " "Neredeydin?"

"Her şeyi bilmen gerekiyorsa, biriyle buluştum." "Şu başına talih kuşu konan adamla."

"Onun adı Duncan ve evet aynen öyle. Her neyse, o şey basamaklara yayılmıştı. Demek ki onu oraya birisi koymuş."

"Dangalağın teki yapmıştır."

"Şu köşede oturan Johnnie Porter'ı biliyor musun? En çok ondan kuşkulanıyorum, listemin başında o var."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır, ben konuşurum. Ben sadece çöpe yaklaşıp o iğrenç şeye yakından bakmaya cesaret edemedim."

"İşte kardeşler böyle günler içindir." Kutuyu bidona atıp kapağını kapattı, sonra dönüp muzip muzip gülümsedi. "Zavallı Phoebecik."

"Sakın o pis ellerinle bana sürüneyim deme. Pişman ederim seni." "Kardeşimin sırtını okşayıp, bu zor zamanında ona destek olmak-"

"Tek bir parmağını bile değdirmeye kalkarsan, öyle bir tekme yersin ki feleğin şaşar."

Yumruklarını kaldırıp gardım aldı. "Senin hakkından gelebilirim, biliyorsun." "Epeydir denememiştik. Ben de bugün için hazırlanıyordum."

"Aman, hadi içeri gir de temizlen. Bu saatte imdadıma yetiştiğin için benden geçer not aldın." İçeri girdiler, ardından Carter lavaboda elini yıkarken Phoebe de tezgâha yaslanıp konuşmaya devam etti. "Carter, beynimi kemiren başka bir ihtimal daha var. Ama bu öyle Johnnie Porter gibi dangalak biri değil."

'Yani dangalak değil ama baş belası diyorsun, öyle mi?"

"Doğru. Eşek şakası yapmak istediler, tehdit falan değil canım ama yine de... Bir de o öteki iğrenç şey de var," dedi oyuncak bebeği kastederek. "Johnnie'yle konuşurum, ama içimde...beni huzursuz eden bir şeyler var.diyelim. Onun için bir süreliğine çıkışlarda bize uğrayabilir misin diyecektim. İçeri girmesen de olur. Sadece uğraman yeter. Ama ben yokken etrafta dolaşırsan, daha da rahat ederim."

"Tabii ki yaparım. Tatlım, gerçekten endişeleniyorsan - "

"Yalnızca biraz huzursuzum o kadar," diye düzeltti. "Henüz o kadar endişeye kapılmış falan değilim. Sanırım şeyi hatırladım..."

"Reuben"in yaptıklarını." Susup ellerini kuruladı. "Arabanın lastiklerini indirirmiş, sonra annemin dışarıda yetiştirdiği çiçekleri zehirlemişti."

Phoebe onun kolunu okşadı, bunları hatırlamak Carter için daha zordu. "Evet, öyle ufak tefek huysuzluklar yapardı. Eğer bunları yapan Arnie Meeks ise umarım yakında bıkıp vazgeçer."

"Ya da olayı iyice kızıştırır." Bu kez Carter, onun gözlerinin altındaki yara izlerine dokundu. "Tekrar peşine düşebilir, Phoebe."

"Arnie öyle doğrudan harekete geçen tiplerden değil. İnan bana Carter, bir daha beni şaşırtamayacak. Beni, annem gibi savunmasız bırakamayacak."

"Tabii ki yapamaz ama hastanelik olduğunu da unutma."

"Bir daha asla yapamayacak." Carter'm kolunu sıkarak, "Sana abla sözü veriyorum." Başını sallayıp onun konuşmasını engelledi. 'Annem geliyor. Sabah koşusuna çıkmıştın, tamam mı? Kahve içmeye uğradın. Duyarsa artık avluya da çıkamaz." Carter, "haklısın" der gibi başını salladı ve annesi mutfağa girmeden, yüzündeki ürkütücü ifadeden kurtulmaya çalıştı. "Şunlara bakar mısınız? İki yavrum da buradaymış!"

Oyuncak bebek meselesi çıkmaza girmişti. Bu tür bebeklerin yapımına üç yıl önce ara verilmişti ve ne Savannah'ta ne de şehir dışındaki alışveriş merkezlerinde artık satılmıyordu. Elbette internet mağazaları, bitpazarları, kermesler ve diğer bütün mekanlar araştırılmıştı. Bu bir ölüm kalım meselesi haline gelmediği için, polisin harcadığı zamana, emeğe ve masrafa değmeyecekti.

Tüm haftayı arkadaşlarıyla birlikte kampta geçirdikleri ortaya çıkınca, Johnnie Porter'ın gereksiz yere şüpheli duruma düştüğü anlaşıldı.

Başka belalı gençler de vardı elbette ama o sıra hiç biri şüpheli görülmemişti. Ayrıca, Phoebe, Johnnie dahil hiçbirinin iki kez aynı evi hedef alacağını sanmıyordu. Komşularından aldığı bilgiler doğrultusunda eviyle ilgili böyle bir kanıya varmıştı.

Şimdi de, her gün işten dönerken o hüzünlü melodiyi duyabilmek için, meydanda ve parkta uzun yürüyüşler yapmayı kendine iş edinmişti. O gece de odasının terasa açılan kapısının önünde kendine bir gözetleme noktası oluşturmuş, gelebilecek yeni bir hediye için tetikte bekliyordu.

Dürbünü kucağında, koltuğunda sallanırken kendini yaşlı Bayan Sampson gibi hissetti. O da sallanan koltuğunda oturur, salon camının önünden geçen her şeyi kaçırmadan izlerdi.

Eğer huzursuzluk duygusu azıcık bile yoğunlaşırsa, hemen bir gece devriyesi isteyecek, gündüz saatlerinde de çevrede birkaç tur atmalarını sağlayacaktı. Kuzen Bess'in zoruyla eve çok iyi çalışan bir alarm sistemi kurulmuştu. Herkes yattıktan sonra evi kolaçan eder ve alarmı çalıştırırdı.

Bu da onun zoruyla yapılanlardan biriydi.

İyi insan yoktur, bir tek iyi insan bile bulamazsın. Kuzen Bess hep böyle söylerdi. *Ama siz MacNamara soyundansınız, onun için de iyi olmak zorundasınız.*

Annem onun için asla yeterince iyi olamamıştı, diye düşündü Phoebe. Tek yapabildiği başını sokabileceği bir eve ve evlatlarının güvenliğine karşılık, köle gibi çalışmak, getir götür işlerine bakmak ve ortalığı temizlemek olmuştu.

İhtiyar cadı Carter'ı da küçümserdi. Reuben olayından sonraki aylarda gördüğü kabuslar ve yaşadığı dehşet anları, Kuzen Bess tarafından, doğal olarak annesinden geçen zayıf karakter ve asaletten yoksun kan bağı olarak yorumlanmıştı. Bir MacNamara, yedi yaşında olsa bile, asla uykusunda zırlamazdı.

Phoebe ise ayrı bir konuydu. Carter'ı. koruduğunda ya da çenesini tutamayıp ukalalık yaptığı zamanlarda Kuzen Bess tarafından onaylanıyordu. *En azından bu daha yürekli.*

Onun, hiç beceremediği piyano dersleri ve çok eğlendiği dans dersleri vardı. Sanat ve müziğe yönlendiriliyor, uygun mağazalardan alışveriş yapılıyordu. Hatta Paris'e bile gitmiş ve baş döndürücü bir hafta geçirmişti. Sosyeteye tanıştırıldığı baloda sıkıntısı doruğa çıkmış, serseme dönmüştü.

Kuzen Bess'le, Carter'ın kolej masraflarını karşılaması konusunda sıkı bir pazarlık yapmış ve ancak ondan sonra baloya katılmaya razı olmuştu. Kardeşinin dört yılını garantiye almak için tek bir gecesini seve seve feda ederdi.

Hiç kuşkusuz, Kuzen Bess Phoebe'nin FBF'a katılmasına' şiddetle karşı çıkmıştı. Onun müdahale edemeyeceği kadar uzakta, kuzeyde, eğitim

görmesini istemiyordu. Fakat tuhaf bir şekilde, Roy'un varlığını onaylamıştı.

Bebeğiyle MacNamaralar'm yanma geri döndüğünde de Kuzen Bess'in memnuniyeti yüzünden okunuyordu.

"Kariyer peşinde koşarken öyle bir adamla mutlu olamamana hiç şaşırmadım.

Bir kadının sadece iki seçeneği vardır: kocası ya da mesleği." "Çok saçma. Evliliğimin bitmesinin işimle hiçbir alakası yok."

Gitgide ölüme yaklaşıyordu. Phoebe bunu görebiliyordu, ölümün kokusunu alıyordu. Son ziyaretinden bu yana, Kuzen Bess bir deri bir kemik kalmıştı. Sadece gözleri canlı görünüyordu, sert bakışlarını yitirmemişti.

"Seninle bu ev için evlendi. Onu suçlayamam. Servete kavuşmak için evlenmek gayet mantıklı bir yol."

"Ben bu evi istemiyorum."

"Bu ev senin ya da bir gün senin olacak. Olması gereken bu. Zaten burası yıllar öncesinden senindi. Senin, o bebek gibi zırlayan kardeşinin ve o tabansız annenin."

"Sözlerine dikkat et." Yatağa yaklaştı. "Ailem hakkında böyle konuşamazsın." "Senin ailen." Elini kaldırırken bile yorgun düşüyordu. "Benim değil. Sadece sen benim kanımı taşıyorsun. Ve bu ev de benim kanımı taşımaya devam edecek. Bütün ayarlamaları yaptım."

"İyi."

Kuruyan dudaklarıyla gülümsemeye çabaladı. Derisi kemiklerinin üstünde eriyip gidiyor gibiydi. Kötü Ruhlu Cadı işte böyle yok olup gidiyordu. Eriyerek.

"Sen de yapacaklarını planlıyorsun. Ben toprağa girdikten sonra tabii. Uzun sürmeyeceğini düşünüyorsun, ikinci yaşamın başlamak üzere. Benim vaktim azaldı."

"Affedersin." Aralarındaki uçuruma rağmen, Phoebe'nin içi sızlamıştı. "Canının yandığını biliyorum. *Senin* için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hâlâ o yumuşak tarafını yok edememişsin. Sabret, yavaş yavaş katılaşırsın. Ev senin olacak. Annene ya da kardeşine vermeyi düşünme

bile. Zaten veremezsin, evraklar o şekilde düzenlendi. Param da koruma altında. Avukatlardan bilgi alabilirsin. Meydan sana kalınca hemen üstüne atlama diye paramın kullanım haklarını devrettim. Yalnızca ev için kullanılacak. Her şey açığa kavuştu sanırım."

"Senin paranı da istemiyorum."

"O halde şanslısın, çünkü tek bir kuruş alamayacaksın. Hiçbiriniz. Hepsi eve ait kalacak. Sen ölünce, ev senin çocuğuna geçecek. Tabii, şartlara uyman koşuluyla. Annenin bu çatının altında yaşamasını istiyorsan, sen de burada yaşaya- caksın güzelim. Bu evde ikamet edeceksin. Öyle pansiyona, müzeye falan çevirmek yok. Burası bir ev ve sen de bundan böyle burada oturacaksın."

Ne kafasına bir silah, ne de boğazına bıçak dayamıştı. Yok, yok, Kuzen Bess, ortalıkta olan silahlan kullanmayacak kadar kurnazdı. Silahlarını canından çok sevdiği kişilere doğrultmuştu.

"Senin ne evini, ne paranı, ne de onayını istemiyorum. Anladın mı? Çocuğumu her koşulda barındırır, ona çok da iyi bakabilirim, bakacağım da. Senin buyurduğun gibi değil."

"Dediklerimi yapmazsan, anneni hemen bugün gönderirim bu evden. Yıllardır cesaretini toplayıp burnunun ucunu bile çıkaramadığı bu kapıdan çıkıp gider. Ne durumda olduğunu *bilmiyor muyum* sanıyorsun? Bir saat içinde kavga kıyamet gönderirim onu. Artık bir süre, ses geçirmeyen bir odada kalması gerekebilir, ne dersin?"

"Niye onunla uğraşıyorsun? Sana göz kulak olmaktan başka ne yaptı ki? Aylarca senin pisliğini temizleyip boşalttı, seni yıkadı. Bir kez bile, hayatı boyunca tek bir kez bile ne sana ne de bir başkasına zararı dokunmadı."

"Keşke yapsaydı, o zaman daha çok itibar görürdü. Benden değil, senden. O bu evde, ancak sen de kalırsan kalabilir. Sen gidersen, o da sepetlenir. Onu bu eve ben aldım, hepinizi evime kabul ettim. Ve sizi aynı şekilde kapının önüne koymasını da bilirim."

"Hep aynı şeyi söylüyorsun."

"Bu defa," dedi gülümseyerek, "temelli gideceksiniz."

Phoebe sarsılarak uyandı. O duyduğu ıslık sesi miydi? Gerçekten duymuş muydu yoksa rüya mı görmüştü?

Dürbünü alıp caddeyi ve parkı taradı ama hiçbir şey göremedi. Gözlerini ovuşturdu, boynunu ovdu.

Kuzen Bess. Ölüm döşeğindeki cadıya yaptığı o ziyaretten sonra ne kadar yaşamıştı? Birkaç hafta daha. Ne zor, ne berbat günlerdi. Gün boyu ya hayal görüyor ya da derin uykuda oluyordu.

Avukatlardan, yedieminlerden, vasiyet ve diğer belgelerden bazı şeyleri tartışmanın artık imkansız olduğunu Öğrenmesi uzun zaman almıştı. O günden sonra da yaşlı kadınla bir daha konuşmamışlardı. Yıllar sonra, işte yine evde oturmuş, dışarıyı seyrediyordu. Anlaşılan o ki, bu hep böyle sürüp gidecekti.

17

Razz Johnson'ın kanıtlayacağı şeyler vardı. Ve bugün o gündü. Lords çetesi, onun bölgesine girebileceklerini mi sanıyorlardı? Adamlarına ilişmeyi düşünmüyorlardı herhalde.. Batı yakasına gelip de onun *eşiğini pisletemezlerdi.*

Biraz saygılı olmayı öğreneceklerdi.

Kardeşi hastanedeydi, belki de ölecekti. Orospu çocuklarından yediği kurşunlan bağırsaklarından çıkartmışlardı. Misilleme yapmak için adamlarını üzerlerine salmış ve Lords'un bölgesine girince kurşunlanmıştı.

Fakat T-Bone, Razz'a uzak durmasını söylemişti çünkü henüz savaşa katılacak seviyeye gelmemişti. Belki de orada olsaydı, şimdi kardeşi hastanede ölmek üzere olmayacaktı.

Razz bunu yapmak zorundaydı. Göze göz, dişe diş.

Arabasını Hitch Caddesi'nden düşman topraklarına doğru sürdü. Arabayı çalmıştı, çete üniformasının bir parçası olan mavi kasketi de yanındaydı. Caddede Lords'dan birine rastlarsa, kendi çetesindekilerin yaptığı şeyleri yapmalarını istemiyordu, henüz buna hazır değildi.

Gizlice gidecekti.

Önünde çetenin yolu açılmıştı. Kardeşi ondan daha kıdemli olsa da kendini kanıtlamak zorundaydı. Kavga ederken cehennem zebanisine dönüşür, yumruk ve tekmelerinin ardı arkası kesilmezdi. Asla vazgeçmemişti.

Araba kaldırmada üstüne yoktu, uyuşturucu işinde de güvenilirdi çünkü kendisi o pisliği kullanmıyordu. Ama ne zaman silah ve bıçak söz konusu olsa keyfi kaçardı.

T-Bone silah çekecek yüreği olmadığım söylemişti, dün gece onu orada bırakıp gitmesinin bir başka sebebi de buydu.

Fakat şimdi kasketinin altında yarı otomatik bir 45'lik vardı. Ve Razz titremiyordu artık.

Silahını, kardeşini vuran herifin alnının tam ortasına dayayacaktı. Yoluna kim çıkarsa gözünü kırpmadan gebertecekti. Kurunun yanında yaş da yanar

misali.

Gündüz vakti, çete kostümünü giymiş gidiyordu. Bundan sonra her şey olacağına varırdı.

On altısmdaydı.

İçki dükkânının önünde durdu. Clip, dükkânın arka odasını ofis olarak kullanıyordu. Sürekli orada takılıyor, bazı anlaşmalar yapıyor, muhabbet ediyor, çeteye girmek isteyen fahişelere oral seks yaptırıyordu.

Arkadan dolaşacak, eğer kapıda koruma varsa onları da haklayacaktı. Sonra içeri girip, o piçi tam gözlerinin ortasından şişleyecekti.

T-Bone onunla gurur duyacaktı. İntikamının alındığını öğrenince, yaşama sıkı sıkı sarılacaktı.

Kasketini giyip yana doğru yatırdı. 45'liğini kazağının altına, pantolonunun kemerine takmıştı. Çalıntı arabadan inerken silah ona gülle gibi ağır gelmişti.

Sarı şeritleri olan uzun mavi çizmeler giymişti. Arka cebinden parlak sarı bir saç bandı sarkıyordu. Bu renkler, aynı zamanda öfkesini,, acılarını, dürüstlüğünü simgeliyordu. Bütün bunlar Posse Çetesi'nin bir üyesi olduğu anlamına da geliyordu. Kasıla kasıla caddeden karşıya geçti.

Hazırdı. Biraz hasar vermeye, öldürmeye... Lanet olsun artık hazırdı işte. Herhalde suratından belli oluyordu. Belli olsun diye de uğraşıyordu zaten.

Girişte onu görüp içeri kaçan kadınları görünce içinde kabaran güç dalgasının etkisiyle, ağzı kulaklarında yürümeye devam etti.

Evet, kaltaklar. Kaçın bakalım. Saklansanız daha iyi olur.

İçki dükkânına giden dar geçitten geçerken tabancasını kemerinden çıkardı. Kendi kendine, elinin titremesinin korkudan değil de heyecandan olduğunu hatırlattı. T-Bone'un suratını, hastanedeki bakışlarını bir kez daha kazıdı beynine.

Makineye bağlı yaşasa da, kardeşi bir ölüydü artık. Anneleri de yatağın başucunda elinde Incil'iyle oturmuş, hıçkırıyordu. Tek kelime konuşmuyor, öylece kıpırdamadan durup gözyaşı döküyordu.

Kafasında bu görüntülerle köşeye doğru yürürken, boğazından yükselen çığlığı bastırmaya çalıştı. Tetiğin üzerinde duran parmağının titremesi durmuyordu.

Arka kapıda koruma yoktu.

Kulakları zonkluyordu. Sıcaktan erimiş reçineyle otların arasından geçerken, tek duyduğu ses bu olmuştu. Boncuk boncuk terleyen yüzünü elinin tersiyle sildi, içinden, T- Bone için, diye geçirdi ve şiddetli bir tekme savurduğu arka kapı, ardına kadar açıldı.

Silah, elinde zıplayan canlı bir şeymiş gibi patlamaya başladı. Tetiği çektiğini fark etmemişti bile. Sanki kendi kendine patlayıp, karşıdaki çelik masanın üzerindeki duvarda bir delik açmıştı. Ama masada oturup alnının ortasına kurşunu yiyecek kimse yoktu.

Silahını indirip boşluğa, bomboş odaya bakarken kolu titriyordu. Şimdi onunla beceriksiz diye dalga geçeceklerdi. Bu durumda T-Bone'a da beceriksiz demiş oluyorlardı ama böyle bir şey demelerine asla müsaade etmeyecekti.

Bir şey yapmalıydı. Çok büyük bir şey.

Yandaki kapı açılıp odaya giren adamı görünce artık ne yapması gerektiğinden tam olarak emindi. 289

"Adamın adı Charles Johnson, çete adı Ra2z. Örgütlü Suçlar Birimi'nden Dedektif Ricks, Phoebe'ye bilgi veriyordu. "Silah çekilmiş ama yaralı bildirilmedi. İçeride dört rehine var."

"Ne istiyormuş?"

"Kan. Dün gece, üyesi olduğu batı yakası Posse çetesiyle, doğu yakası Lords çetesi arasında silahlı kavga çıkmış. Bu Razz'ın erkek kardeşi de üç kurşunla yaralanmış. Durumu kritik. Razz bizden, erkek kardeşini vuran şahsı bulmamızı istiyor. Jerome Clip Sagget adında biri. Onu almadan rehineleri bırakmayacakmış."

"Kaç yaşında?"

"On altı. Sicilinde şiddet vakası yok. Ufak tefek olaylara karışmış. Ağabeyi ise farklı bir vaka. Tam bir baş belası."

"Pekâlâ." Phoebe kayıtları inceledikten sonra, yemek salonunda hazırlanan operasyon masasına gidip çantasını açtı. "Şahısla görüşüldü mü?"

"Hep aynı telden çalıyor ama konuşuyor, evet. Henüz, "İstediğimi vermezseniz, sonuçlarına katlanacaksınız," aşamasında. Verdiği süre yirmi

dakika sonra doluyor."

"Tamam." Telefonu alıp numarayı çevirdi. İlk çalışta açıldı. "O orospu çocuğunu buldunuz mu?"

"Razz, ben Phoebe MacNamara. Emniyetin arabulucu ekibindenim." "Siktir git, kaltak kan."

Sesi öfkeliydi ama korktuğu anlaşılıyordu. "Kızgınsın. Bunu anlayabiliyorum.

Benim de bir erkek kardeşim var."

"Bana ne senin kardeşinden? O orospu çocuğunu getirin de geberteyim, yoksa buradaki aşağılık heriflerden birini gebertecegim."

"Onu bulmaya çalışıyoruz, Razz. Ama şimdi bana, oradakilerin ne durumda olduklarını söyler misin? Tıbbi yardıma ihtiyacı olan var mı?"

"Olacak, olacak. Çok yakında birinin ceset torbasına ihtiyacı olacak, göreceksiniz:" Sesi heyecan ve öfke arasında gidip geliyordu.

"Kimseye zarar vermedin, değil mi Razz? Herkes için en doğrusunu yapmaya çalışıyoruz, öyle değil mi?"

"O Clip alçağının beynine kurşunu sıkmadan doğru bir şey yapmış olmayacağız. Bu iş bitince, her şey bitmiş olacak."

"Yanlış anlamadıysam, kardeşini yaraladığını düşündüğün kişiyi cezalandırmak istiyorsun."

"Öyle düşünmüyorum, o alçağın ne yaptığını biliyorum. Annemlerden öğrendim. Yoksa aileme yalancı mı diyorsun?"

"T-Bone'a yapılanları görmüşler mi yani?"

"Aynen öyle. İki kişi daha vurulmuş ama T-Bone'un durumu çok ağır. Bunu ona yapan hayvanı bana getireceksin, dediğimi duydun mu? Yoksa biri ölecek."

"Aile = Çete" yazdı defterine. *"Gurur ve intikam".* "Bu adamı bulup sana getireceğiz ve onu kendin cezalandıracaksın."

"Daha kaç kere söyleyeceğim ya?"

"Yanlış anlaşılsın istemiyorum, Razz. içerideki o insanların kardeşinin yaralanmasıyla bağlantısını çözmeye çalışıyorum. Sence onlar da bu işin içinde olabilir mi?"

"Hiçbir alakalan yok."

"Onların olayla hiçbir ilgisi yok mu?"

"Ee, kurunun yanında yaş da yanar. Bak, şimdi birinin beynini uçuracağım, yapar mıyım yapmaz mıyım göreceksin."

"Dediğini yaparsın, biliyorum. Şunu iyice anlamanı istiyorum Razz, eğer oradakilerden birine zarar verirsen bu işi halledemeyiz, sana istediğini vermemiz de mümkün olmaz. Hastaneye ulaşmaya çalışıyorum. Kardeşinle ilgilenen doktorlarla görüşeceğim. Nasıl olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Bugün gördün mü onu?"

Razz'ı kardeşi hakkında konuşturmaya çalışıyordu. *"Kahramanına tapıyot Koşulsuz bağlılık".* Yatağın başucunda ağlayan annesinden bahsedince, ağzından daha çok laf alabildi. *"Başka kardeş yok, babanın adı geçmiyor,"*

Bir kağıda hızla *"Hemen anneyi bulun!"* yazıp Ricks'in eline tutuşturdu. "Razz, acıkmışsınızdır herhalde. Size sandviç gönderebilirim."

"Burada bir sürü birayla cips var. Aptal değiliz herhalde. Televizyon izlemediğimi mi sanıyorsun? Clip'ten başka kimse buraya giremez."

"Sen tamam demeden kimse içeri girmeyecek."

"Kim bilir belki de bu aşağılık herifleri öldürmem. Belki de öldürürüm. Ama onları yakında kendi pisliklerine batmış bir halde yatarken bulacaksınız. Seninle konuşmaktan yoruldum. Başka bir şey söylemek istersen, beni ara ve orospu çocuğunu yakaladığınızı söyle."

Bağlantı kesilince, Phoebe biraz rahatlamıştı. "Clip'inyeri tespit edilebildi mi?" "Kaçacak yeri yok. Bulmak üzereyiz."

"Ona Sagget'ın tutuklandığını söylersek, bir adım daha ilerleriz. Bulunur bulunmaz bana haber verin."

Duvardaki saate göz attı. 16:45. Akşam yemeğine yetişme ihtimali hemen hemen hiç yok gibiydi,

Duncan, Jones Caddesi'ndeki evin kapısını çaldığında halinden çok memnundu.

Kapıyı açan Essie'niri sevinçle gülümsediğini görünce daha da mutlu oldu. "Allah Allah! Kim gelmiş acaba?"

Duncan, kocaman bir gelincik sepetinin arkasına gizlenmişti. " Tahmin etmek için üç hakkın var. Bunları koymamı istediğin Özel bir yer var mı?"

"Şuraya bırakıver de bir düşünelim bakalım. Ne kadar da *güzeller!* Hadi salona gidelim. Tam zamanında geldin. Şarap?"

"Böyle dört güzel bayanın beni yemeğe davet etmesi pek sık rastladığım bir şey değil. Benim için çok özel bir akşam."

"Bizim için de öyle." Şarap şişesini alıp, Josie'yi işaret etti. "Gelinimle tanışmamıştın, değil mi? Josie, bu Duncan Swift."

"Beş güzel bayan demeliydim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Beşincinin sahibi var," dedi Carter elinde bir tepsi kanepeyle içeri girerken...

Arkasından daha küçük bir tepsiyle Carly geliyordu. "Nasıl gidiyor, Duncan?" "İyidir. Selam, Carly."

"Annem gecikecek. İşi varmış."

"Tahmin etmiştim. Bu kadar yemek beni bir süre idare eder sanırım. Ah, sana bir şey getirdim."

Carly'nin bakışları, genç adamın elindeki küçük pembe pakete kilitlendi. "Hediye mi?"

"Küçük ev sahibesi için bir hatıra."

Carly, büyükannesinin sert bakışlarıyla karşılaşınca gayet resmi ve kibar bir ifadeyle "Çok teşekkür ederim," dedi. Fakat paketin fıyongunu açınca sevinçle haykırdı. İncecik beyaz kurdelelerden kuyruğu olan, morîu beyazlı bir menekşe bu- ketine benziyordu.

"Çokgüzel! Bayıldım. Teşekkürler!" Resmiyeti falan unutup Duncan'a sarıldı. Sonra geriye siçrayıp,"Gidip takabilir miyim? Büyükanne, *lütfen, hemen takabilir miyim?"*

"Haydi koş, hemen takıp gel."

Carly fırlayıp salondan çıkarken, başım çevirip Duncan'a gülümsedi. "Ne kadar akıllısın!" dedi Essie.

"Öyle söylerler."

Saat 18:15"e geldiğinde, Phoebe evi arayıp onu yemeğe beklememelerini söyledi. En kısa zamanda işler yoluna girse bile, arkasından yazılması

gereken kayıtlar, raporlar derken herkesi ayakta bekletemezdi.

Kahvesini yudumlarken, yemek salonunu kullanmayı kim akıl etmişse iyi etmiş diye düşünüyordu. Tam karşısında Razz'ın annesi Opal Johnson oturuyordu. Hastanedeki oğlunun yanından ayrılıp dua etmeye dışarı çıktığı için onu bulmaları zaman almıştı.

Şimdi ise polislerle dolu bir salonda öteki oğlu için uğraş veriyordu.

Operasyonda ilerleme kaydetmişlerdi. Razz dışarı çıkmaya ve rehineleri serbest bırakmaya henüz yanaşmıyordu ama Phoebe onun sesindeki ve kullandığı sözcüklerdeki değişimi fark etmişti. Direnci giderek zayıflıyordu.

"Onu hapse atacaksınız, değil mi?"

"Oğlunuz sağ olarak kurtulacak," dedi. "Hiç kimsenin canını yakmadı."

Opal boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu. Zayıflıktan kırılacaktı ve saatlerdir ağlamaktan yüzü gözü kir içinde kalmış, yorgun düşmüştü. "Elimden ne geliyorsa yaptım. Bildiğim her şeyi yapmaya çalıştım. İki işte birden çalışıp onları okuttum. Ama Franklin kendi bildiğini yaptı. Charlie'yi de peşinden sürükledi. Posse'ymiş!" Son sözcük ağzından tükürür gibi çıkmıştı. "Karşı koyamadım, onları beladan uzak tutamadım."

"Bayan Johnson, oğlunuzu oradan sağ salim çıkarmak için elimizden geleni yapacağız. Hepsi kurtulacak."

"Bunlarla adam olduklarını sanıyorlar." Kadının çaresizliği gözlerinden okunuyordu. "Çeteler, uyuşturucu, cinayetler. Bunlarla adam oluyorlar sanki."

"Onunla bir kez daha konuşacağım." Masanın üzerinden uzanıp Opal'ın elini tuttu. "Tamam mı?"

"Çocuğunuz var mı, bayan?"

"Phoebe. Evet, var. Bir kızım var. Yedi yaşında." .

"Çocuklar insanın yüreğini yerinden sökse de o yaralı yürek yine onlar için çarpmaya devam ediyor. Her ne olursa olsun."

"Şimdi çıkaralım onu oradan." Phoebe telefonu eline aldığı sırada, Ricks telaşla içeri girdi.

"Sagget, uyuşturucu ve ateşli silah bulundurmaktan gözaltına alındı. Saklandığı evden çaldığı silah, Franklin Johnson'ın vurulduğu silaha

uyuyor. Balistik devrede." (Mermi çekirdeği üzerindeki fiziksel değişimleri inceleyerek merminin çıktığı silahın tanımlanmasını sağlayan işlem.)

"Tamam. Bu iyi oldu." Phoebe Opal'le göz göze geldi. "Bu çok iyi. Sizin de yardımınıza ihtiyacım olacak, Bayan Johnson. Oğlunuzu vuran şahıs tutuklandı. Cezasını çekecek. Charlie'yi şimdilik bununla yetinip dışarı çıkması için ikna edeceğiz. Haydi bakalım."

Razz telefona cevap verdiğinde artık sesinde meydan okumadan çok bitkinlik seziliyordu. Bu iyiye işaretti. "Razz, sana iyi haberlerim var."

"Kardeşim kendine geldi mi yoksa?"

"Kardeşinin durumunda bir değişiklik yok, bu daha kötüye gitmediği anlamına geliyor. O çok güçlü bir çocuk, öyle değil mı?"

"Kimse onun kadar güçlü değildir."

"Çok iyi o zaman. Seni Clip'in tutuklandığını söylemek için aradım." "O aşağılık orospu çocuğunu yakaladınız mı?"

"Bu hanımla konuşurken sözlerine dikkat et!" Opal sinirlenmişti. "Pis pis küfür etme, duyuyor musun beni?"

"O herif T-Bone'u vurdu. Bu sözleri fazlasıyla hak ediyor. Kim olsa öyle konuşurum."

Opal tekrar konuşmaya yeltenince Phoebe elini kaldırıp sakin olmasını işaret etti. "Razz, annen çok üzgün. Şu anda senin için *ve* T-Bone için endişeleniyor. Ama bence herkesin sorununu çözecek bir yol daha var. Polis Clip'i suçlu buldu, şu anda nezarette. O - "

"O it oğlu iti getirin bana!"

"Biliyorum, onu görmek istiyorsun. Bunu ayarlayabilirim. Silahını bırakıp dışarı çıkarsan, seni Sagget'ın yanına götürmelerini sağlayabilirim. Böylece onu parmaklıklar arasında görebilirsin."

"O herifi toprağa gömülmüş olarak görmek istiyorum. Hem de onu oraya ellerimle koymak istiyorum."

"Sesin yorgun geliyor, Razz. Herkes için uzun bir gündü. Clip'in üzerinden, kardeşini vuran silahın bir benzeri çıktı. Şu anda inceleniyor. Eğer testlerin sonucunda onun aynı silah olduğu tespit edilirse, o zaman cinayete teşebbüsten yar- gılanacak. Ne kadar yatar hapiste biliyor musun?

Belki de ömür boyu. Benim kardeşimin başına böyle bir şey gelse, cezasının uzun sürmesini isterdim. Çok çok uzun."

"Cehennemde yansın."

"Sanırım Georgia Eyalet hapishanesi de cehennem gibi bir yer. Saklanıyormuş, Razz. Saklanıyormuş. Kaçtığını duyunca çete ne düşünür, merak ediyorum."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan?"

"Böyle konuşma dememiş miydim? Söyledikleri tamamen doğru. Ona haber verdiklerinde ben de buradaydım, tamam mı? Kardeşini vuran çocuk şu an cezaevinde. Şimdi oradan çıkıyorsun, duydun mu beni?" Opal yeniden ağlamaya başladı. "Artık bir oğlumun daha kanının aktığını görmeye dayanamam."

"Anne, ağlama. Aynen T-Bone'a yaptıkları gibi, ben de onun kanını akıtmak istiyorum."

"Hapse girmek, kan akıtmaktan daha kötüdür," dedi Phoebe. "Düşün, Clip gibi bir adam hem de. Kimsenin yüzüne bakamaz, itibarını kaybetti artık. Korkak olduğunu dünya alem öğrendi. Yaptıklarının bedelini ödeyerek içeride çürüyecek. Oysa annenin sana ihtiyacı var, Razz. Annen senin silahını bırakıp dışarı çıktığını, korkak olmadığını görmek istiyor. Sende bunu yapacak yürek var, eminim buna."

"Beni o herifin yanına götürecek misin yani? Onu o delikte görecek miyim?

Söz veriyor musun?"

"Evet. Benim sözüme güvenebilirsin."

"Beni de aynı onun gibi içeri atacaksınız. Bu haksızlık."

"Aynı değil, hiç de öyle olmayacak. Sen hiç kimseye zarar vermedin, Razz. Tek bir kişinin bile canını yakmadın. Bu çok şey değiştirir. Sana söylediğim şekilde dışarı çıkarsan, bu da çok şeyi değiştirecek." "Nasıl çıkacağım?"

"Silahını yere bırak." Phoebe, onu almaları için adamlarına işaret etti. "Dışarı çıktığında üzerinde olmasını istemezsin herhalde. Anlaştık mı?"

"Oradakiler silahlı mı?"

"Evet, burada silahlı adamlarımız olacak. Ama endişelenmene gerek yok. Herkesin görebileceği şekilde ellerini başının üstüne koy ve ön kapıdan dışarı çık. Kendi kendine çıkabilirsin çünkü korkak değilsin. Ön kapıdan ellerin havada çıkıyorsun. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Tamam. Çıkıyorum. Ellerimi kaldırdım." "Dışarıda görüşürüz, Razz."

Phoebe telefonu kapatıp, "Haydi gidip oğlunuzu alalım," dedi. Opal'in koluna girdi ve salonun kapısına doğru yürüdüler. "Şimdi beni iyi dinleyin, dışarı çıktığında silahlar üzerine çevrili olacak. Vânına gidip onu yere yatıracak ve ellerini kelepçeleyecekler. Bunu yapmak zorundalar."

Pencere ve çatılarda yerlerini alan adamlarını kontrol etti. Razz dışarı çıkıp korumaya alınmadan, annesini güvenlik çemberine yaklaştırmak istemiyordu. "Birkaç dakika memur beyin yanında beklemeniz gerekiyor. Birazdan dönüp sizi alacağım, sonra da Charlie'nin bulunduğu yere götürülmenizi sağlayacağım."

"Her şey için çok teşekkür ederim. Sağ olun."

Hemen harekete geçerek içki dükkânının ön kapısını görebileceği bir açıda beklemeye başladı. Kapı açılıp, oğlanın elleri havada dışarı çıktığını görünce rahat bir nefes aldı.

Aniden kulakları sağır edecek kadar şiddetli patlama sesleri duyuldu. Phoebe o anda donup kaldı, tek görebildiği Charlie'nin kıvranarak iki büklüm yere düşen bedeni oldu. Hızla oraya koşarken, çığlık atan sesin kendi sesi olduğunu fark etti. Aynı anda onlarca polis de genç adamı korumak için polis kordonunun içine daldı.

Birisi Phoebe'yi aşağı çekti. Nefessiz kaldığı sırada, içeriden gelen çığlıkları ve arkasında birilerinin bağırdığını duydu. "Ateş ettiler! Ateş ettiler!"

Çok güzel olmuştu. Hem de komik derecede basit. Tek yapmanız gereken oradan sıvışıp' eskisi gibi görünmeye devam etmekti. Kendine uygun bir pozisyon bulup, olacakları beklemek hiç de zor değildi.

Saatlerdir o pisliği dışarı çıkartmak için uğraşmıştı. Boşuna uğraştın, değil mi kaltak?

Şapşal herif ölmeyi hak etmişti ama. O çete bozuntuları şehre iyice musallat oldu.

Bir de ona sıksaydı kurşunu. Tereyağından kıl çeker gibi.. Ama böylesi daha iyiydi. Bir *görev tamamlanmış,* devamı da yoldaydı.

Bu kadar eğlenceli olacağını bilmiyordu, tahmin bile edemezdi.

Silahtan kurtulup biraz daha uzaklaştı. Kimliğini gizleyerek o kargaşada kalabalığın içine karışması çok kolay olmuştu.

Ama daha önce, Phoebe'nin fırlayıp, o boktan içki dükkânının kapısına doluşan polislerin yanına koşmasını ve kendini ölen çocuğun yanına atmasını seyretti.

Oğlanın öldüğünden tam olarak emin olmalıydı.

Arabasını bıraktığı yere doğru yürürken, olanların basının çok hoşuna gideceğini düşündü. Bü haberi, krakere sürülen peynir sosu gibi yalayıp yutacaklardı.

Kaltak Teğmen MacNamara onu başarıyla dışarı çıkartmış ve dosdoğru kurşun yağmurunun önüne atmıştı.

Gidip kendine yiyecek bir şeyler, bir de bir kutu altılı bira alacak, sonra eve dönüp haberleri izleyecekti.

Phoebe kapıdan içeri girdiğinde, salondan sesler geliyordu. Yemek biteli çok olmuştur, diye düşündü. Çoktan bulaşıkları yıkayıp kaldırmışlardır.

Porselen çaydanlıkla kahve servisi yapılmış, konyak kadehlerine içkiler doldurulmuştur şimdi.

Bütün bunlar, Elizabeth MacNamara'nın el sürdürtmediği servetinden ödünç alınmış parçalardı.

Doğruca odasına çıkıp kendini yatağa atmak istiyordu. Ya da yorganın altına girip uyumak. Ama maalesef yapamazdı. İşte yine, yapılamayacak bir şey daha çıkmıştı. Salona doğru yürüdü.

Ellerini oynatışından, Carter'ın oradakilere hikâye gibi bir şeyler anlattığı belli oluyordu. Onun hep anlatılacak çok güzel hikâyeleri olurdu. Phoebe, onun yazar olmak istediğini biliyordu ve fırsat buldukça bu konu üzerine çalıştığını da. Ama vaktinin çoğu ders vermekle geçiyordu.

Yanında oturan Josie de kahkahalar atıyordu. Birbirlerine olan sevgilerini açıkça belli ediyorlardı. Aşkları hâlâ taptazeydi.

Annesi de çok mutlu görünüyordu. Çevresinde onu mutlu eden insanlar olduğundan huzur içindeydi, keyfine diyecek yoktu. Ava da onun koltuğunun koluna tünemiş, zarif porselen fincanından kahvesini yudumluyordu.

Minik kızı, Duncan'ın yanına oturmuştu. Allah Allah, şuna bak, Duncan'a nasıl da bakıp gülümsüyordu öyle? Yavrusu, ilk kez bir şeyin görüntüsüne böyle çarpılıp kalıyordu.

Bay Duncan Swift de rahat rahat yayılmiş, ikisi bir sırrı paylaşıyormuş gibi Carly'ye göz kırpıp duruyordu.

Hitch Caddesi buradan kaç blok ötedeydi ki?

Birbirine bu kadar yakın iki caddede, bambaşka hayatlar yaşanıyordu.

Onu ilk gören Duncan oldu. Gözlerinde bir ışık yanıp söndü ve aynı hızla dönüp dinlemeye devam etti. Kendisi görünmeyecek kadar şeffaf olabilir miydi?

Genç adam kalkıp yanına geldi. "İyi misin?"

"Yaralı değilim ama kendimi iyi hissetmiyorum. Yemeği kaçırdığım için üzgünüm." Sesi salondan duyuluyordu.

"Anne, harika vakit geçirdik! Duncan dedi ki..." Birden yerinden fırlayıp ona doğru koşmaya başladı. Işıl ışıl mavi gözleri annesinin pantolonundaki kan lekesine takılıp kalmıştı.

Dolabında yedek bir gömlek bulunduruyordu ama eve, pantolonunda Charles Johnson'un kanıyla gelmek zorunda kalmıştı.

"Benim kanım değil. Bana bir şey olmadı. Ama şimdi bana sarılmana ihtiyacım var. Şöyle koskocaman bir Carly kucaklaması istiyorum, çabuk!" Diz çöküp kızına sımsıkı sarıldı.

Bir süre öylece kaldılar. Çocuğu yanında, kollarının arasında güvendeydi.

Ama ötekiler maalesef değildi.

Geriye çekilip Carly'yi iki yanağından öptü. Sonra doğrularak annesine baktı.

Essie, ellerini birleştirmiş, solgun bir yüzle öylece duruyordu.

"Benim bir şeyim yok, önemli olan da bu. Yüzüme bak, anne. Benim hiçbir şeyim yok, tamam mı?"

"Tamam."

"Carter, anneme bir bardak limonata verir misin? Sen otur, anne. Biliyorum, Carly'yle işim hakkında çok fazla şey paylaştığımı düşünüyorsunuz. Üzgünüm ama bunun sınırları konusunda sizinle aynı fikirde değilim. Evet, ben limonatadan daha sert bir şey içebilirim sanırım."

"Sana bir kadeh şarapla yiyecek bir şeyler getireyim." Ava onun yanına gidip hafifçe kolunu sıktı."Sen de otursan iyi olur."

"Evet, iyi olur. Birazdan oturacağım. Önce gidip pantolonumu değiştirmem lazım." Carly'ye baktı. "Hemen dönerim."

Phoebe dışarı çıkınca Duncan Essie'ye dönüp, "Essie, bir sakıncası yoksa, ben de onunla yukarı çıkacağım."

Onayını beklemeden koştu ve Phoebe'ye merdivenlerde yetişti. "Sadece pantolonumu değiştirip inecektim."

"Ben de fırsattan istifade üzerine atlamayı düşünmüyordum zaten. Bitkin görünüyorsun."

"Kötü bir gün geçirdim. Çok kötü. Henüz anlatacak durumda değilim. Bunu zaten yalnızca bir kez anlatabilirim."

"Ben sadece yanında durmak istiyorum. Anlatmak zorunda değilsin."

Odaya girip dolabından pamuklu bir pantolon çıkardı. Üzerindeki kanlı kıyafetleri çıkarıp çamaşır sepetine attı. "Annem o mucize formülüyle zavallı çocuğun kanını temizleyip çıkarır." Üzüntüyle elini gözlerine bastırdı. Ama Duncan onu kollarına almak isteyince, geri çekilip başını salladı.

"Hayır, henüz teselli de istemiyorum, gözyaşı da. Ağlamam gerekiyorsa, biraz bekleyecek. Annem çok endişelendi. Ben aşağı inene kadar da içi rahat etmeyecek."

"O zaman inelim, haydi."

Birlikte aşağıya indiler. Ava'nın tepsiye hazırladığı bir tabak yemek ve bir kadeh şarap onu bekliyordu.

"Haberlerde çıkacak," diye söze başladı. "Belki de çoktan vermişlerdir. Hitch Caddesi'nde bir olay çıktı. Çete kavgası. Rehineler falan. Çocuk on altı yaşındaydı. On altı yaşında ama kederli, çok kızgın ve kafası karışmış bir haldeydi. Onu ikna etmem uzun sürdü ama sonunda başardım, onu ikna

ettim ve her şeyin düzeleceğini söyledim. O da istediklerimi yaparak dışarı çıktı. Silahsız, elleri başının üstünde. O anda biri ateş etti ona. Elleri havada, tam teslim olmak üzereyken onu vurdular. Annesi de oradaydı ve sanırım olanları görebilecek kadar yakındaydı."

"O iyileşecek mi?" diye sordu Carly.

"Hayır, tatlım. O öldü." Yanına gidemeden, diye düşündü. "Ama niçin vurdular onu?"

"Bilemiyorum." Carly'nin saçını okşayıp Öptü. "Şimdilik bilgim yok. Kim, neden yaptı bilmiyoruz. Haberlerde konuşulacak. Ama ben hepinizin neler olduğunu bilmesini istedim."

"Keşke böyle bir şey olmasaydı."

"Ah, canım, bence de, keşke olmasaydı."

Carly ona sokularak "Yemeğini yersen kendini daha iyi hissedersin. Sen de bana hep öyle dersin ya."

"Öyle derim, evet." Çatalını önündekilere batırmaya başladı. Ne yediğinin farkında değildi, hiç birinin tadını alamıyordu. Yine de istekli gibi göüünerek yemeye çalıştı. "Ve her zamanki gibi, hakhymışım. Şimdi, lütfen benim için endişelenmekten vazgeçin de bu gece neler yaptınız anlatın bakalım."

"Carter dayımla Duncan, düelet yaptılar." "Düelet de neymiş?"

"Carter dayım koydu adını. Piyano çaldılar. Çok eğlendik. Josie yengem de tavuklu fıkrayı anlattı."

"Ah, yine mi o fıkra!"

"Ben sevdim." Duncan gülümsemeye çalıştı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

Normal hayatlarına devam etmek istiyordu.

"Duncan dedi ki, sen "olur" dersen Cumartesi günü onun teknesiyle gezebilirmişiz. Gidebilir miyiz? Lütfen? Daha önce hiç tekneye binmemiştim. Hiç."

"Belli ki seni ihmal ediyoruz, sana kötü davranıyoruz. Öyleyse gidelim bari." "Evet!"

"Ama sanki birinin yatma saati çoktan geçmiş." "Misafirimiz var ama."

"Çok nazik, fedakar bir çocuk. Ne kadar da şanslı bir anneyim. Büyükannene iyi geceler de. Ben de birazdan yanına gelirim."

Carly ayağını sürüyerek yürümeye başladı, bir yandan da itiraz eden çıkmayacak mı diye diğerlerine bakıyordu. Duncan'ın önünden geçerken içini çekip, "Keşke yatağa gitmek zorunda olmasaydım ama yine de geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Davet ettiğiniz için ben teşekkür ederim. Cumartesi bu luşuyoruz, tamam mı?" ,

Bunu duyunca yüzü güldü. "Tamam. İyi geceler."

Carly salondan çıkarçıkmaz Phoebe çatalı elinden bıraktı. "Ben de gideyim artık." Genç adam ayağa kalktı.

Nazik itirazlar, karşılıklı iltifatlar, yanaktan öpüşmeler ve el sıkışmalardan sonra Phoebe, "Seni geçireyim," dedi. .

Açık havaya çıkmak çok iyi gelmişti. Mis gibi kokulan içine çekti. "İşi eve taşıyarak geceyi berbat ettim, çok üzgünüm."

"Öyle düşünme." Elini omzuna attı ve birlikte arabaya doğru yürüdüler. "Senin için çok zor olmalı."

"Korkunçtu." Bir an için kendini bıraktı ve adama yaslandı. "Aklımdan hiç çıkmayacakmış gibi geliyor. Belki de çıkmamalı. Böyle bir şey nasıl olabildi? Daha şimdiden bunu bizim yaptığımızı söyleyenler var. Onlara rakip çetenin adamlarından şüphelendiğimizi söylüyoruz. Silahı bulduk. AK-47. Bizimkilerden biri değil. Zavallı çocuğu resmen *delik deşik* ettiler. Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. İçerideki rehinelerden biri de vuruldu. Onun durumu iyi, ama..." Yutkunup geri çekildi. "Burada olmaz, sonra konuşuruz."

"Ne zaman bana ihtiyaç duyarsan ve nerede istersen, seni dinlemeye hazırım."

"Buradan olabildiğince uzak bir yerde." Başını çevirip eve doğru baktı. "Kendimi hazır hissedince. Cumartesi...ne yapıyoruz?"

"Sizi saat on gibi alırım. Uygun mu?"

"Ona böyle bir şey teklif etmen çok hoş. Kendini buna mecbur - "

"Sakın." Dudaklarına dokundu. "Bunu sakın yapma. Şöyle bir gerçek de var ki, eğer seninle bir geleceğimiz olmazsa, Essie de bana hayır derse, o

zaman ben de senin ufaklık için on beş yıl daha beklemeyi düşünebilirim."

"Yirmi. Minimum yirmi yıl."

"Çok kuralcısın." Yavaşça yüzünü itti. "Bu evde birden çok seçeneğim olduğunu anlayınca, heveslenip harekete geçersin belki."

Yavaşça eğilip dudaklarına uzun, upuzun bir öpücük kondurdu. "Cumartesi görüşürüz."

"Cumartesi. Yanıma birkaç şişe koruyucu krem almam gerekecek, yoksa biz iki kızıl güneşte haşlanırız."

Duncan'ı geçirdikten sonra bahçede biraz daha oyalandı. Sonra yürüyüp merdivenlere oturdu. İçeri girip Carly'yi yatırmalı, sonra da her ihtimale karşı annesini kontrol etmeliydi. Fakat biraz daha oturmaya karar verdi.

O sırada Carter geldi. Yanına oturup elini avuçlarının arasına aldı. Bir süre daha baş başa oturdular.

18

Phoebe, medya tufanı hakkında yanılmamıştı. Televizyon kanalları, gazete başlıkları ve internet bu haberle çalkalanıyordu. Charlie Johnson ölünce, çetelerdeki zorbalıkların, emniyetteki suistimal ve yetersizliklerin ve de ırkçılığın sembolü haline gelmişti; tabii bu sembolün anlamı, kimin tarafını tuttuğunuza bağlı olarak değişiyordu.

Gazetecilerden onlarca telefon almış, meslek hayatı boyunca ilk kez Ölümle tehdit edilmişti.

Ve bir kez daha kendini Dahili Suç Bürosu'nun karşısında bulmuştu.

Phoebe, buzlu çay içtiği bardağın buğulanan camına eliyle şekiller çizerken Dave de onu inceliyordu. Genç kadını, öğle yemeği için dışarı çıkarmıştı.

"Ellerini kaldırıp kapıdan çıkışı gözümün önünden gitmiyor. O, kendi kendime "İyi iş becerdin, Phoebe. Çak bakalım!" dediğim an. Sonra, silah sesleri ve bedeninin kukla gibi eğilip bükülüşü! Her şeyin kabusa dönmesi için tek bir saniye yetti."

"Sen elinden geleni yaptın." Yüzündeki ifadeyi görünce itiraz edercesine başını salladı. "Sen işinin gereğini yaptın. Bu konuyu açıklığa kavuştursak iyi olur."

"Arabulucu, ekibin bir parçasıdır, Dave. Bana bunu kim öğretti? Ona da, rehinelere de yardım edemedik. Başaramadık."

"Yolunda gitmeyen bir şey oldu ama ne olduğunu henüz çözemedik. Olanlarda senin suçun yok. Ne olursa olsun bir çocuk öldü, rehinelerden biri de yaralarîdı. Özel Tim'den hiç kimse ateş etmemiş. Ateş edilen silahın bizden birine ait olmadığı tespit edildi. Ama her şeye rağmen olanların faturası bize çıkarıldı. Bölgenin tahliyesi sırasında biri içeriye sızdı ya da demek ki öncesinde gözden kaçan biri oldu."

"Dün gece her iki çetede de çok fazla şiddet yaşandı," dedi Phoebe "Art arda silahlar patladı. Zavallı çocuğu, kendi yaptıklarını haklı çıkarmak için kullanıyorlar. Medya da, avukatlığını yapanlar da, onu kullanıyor. Ya yerin dibine sokuyorlar ya da göklere çıkarıyorlar ve olayı siyah-beyaz çatışmasına bağlıyorlar. Bunun ırkçılıkla bir ilgisi yok, der misin bilemiyorum, ama bence şu an çetelerin elindeki en önemli malzeme bu.

Yine de Charlie Johnson'ın sadece rengi için vurulduğuna inanmıyorum. Ayrıca ölümünün buna bağlanmasını da hak etmiyor."

Sipariş ettikleri sandviçler gelince konuşmasına ara verdi. "Franklin Johnson bu sabah öldü."

"Biliyorum."

"Opal Johnson iki oğlunu da kaybetti. Çocukları öldü. İlki bizim yüzümüzden olmadı, en azından öyle olduğunu biliyoruz. Katili yakalanıp içeri atıldı. Charlie o içki dükkânına gitmeseydi, o adamı daha önce yakalayabilir miydik? Bunun cevabını bilmiyorum ve bu da beni çok rahatsız ediyor."

"Cevabını ben de bilmiyorum ama işimi en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum. Sen de öyle. Kurtarabildiğimiz kadar hayat kurtarıyoruz, Phoebe. Fakat aynı anda İki krizi birden çözemiyoruz."

"Öyle galiba." Sandviçin yanında gelen cipslerden birini alıp parçalara ayırdı. "Ona her şeyin yoluna girepeğini söyledim. Dışarı çıkınca her şey yoluna girecekti."

"Sen hata yapmadın. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı zaten; Charlie tutuklanacak, avukatı da savcıyla anlaşmaya çalışacaktı. Asıl hata Özel Tim'deydi ve biz de bu hatanın ne olduğunu öğreneceğiz. Olayın her saniyesi araştırılacak. Her hareket, verilen her emir, en küçük ayrıntısına kadar incelenecek. Bu arada, halkın öfkesi ve medya kabusu gibi tehlikeler de var, ayrıca bu olay ayaklanmalara yol açabilir ki bence bu daha büyük bir sorun. Öğleden sonra, timin komutanıyla basın toplantısına katılacaksın, ikiniz de kısa birer konuşma yapıp, sorulara cevap vereceksiniz. Kısa sürecek, Phoebe, bunu yapmak zorundayız."

"Görsel olarak da katkısı olacak. Ben beyaz bir kadınım, komutansa siyah bir erkek." Dave konuşmaya kalkınca ona engel olup, "Sözlerin görüntüden daha önemli olduğu gerçeğine itirazım yok. Üzerime düşeni yapacağım. Saat kaçta?"diye sordu.

"Üçte."

Başmı salladı. "Tamam. O zaman Hitch Caddesi'ne gitmek için zamanım kalır.

Olay yerinde inceleme yapmak istiyorum. Her ikisinde de."

Suç mahalli inceleme ekibince ateş açıldığı tespit edilen pencerenin önünde duruyordu. İçki dükkânının çaprazındaki binada, ikinci katta açılan pencereden ateş edilmişti.

Raporlarda, on beş daireli apartmanın boşaltıldığı, Özel Tim'in çatıda ve üçüncü katta yerini aldığı yazıyordu. Bina, güvenlik çemberinin sınırları içinde kaldığından, polis hariç kimsenin binaya ya da çevresine ulaşması mümkün değildi..

Fakat sınırların ilk kez tehlikeye girdiği bir durum değildi.

Nişancının görüş mesafesi ve açısı çok uygun olmalıydı. Çatıdan ve üçüncü kattan daha iyi bir görüntü yakalanabilirdi ama en uygun konum burasıydı.

Özellikle de açık alana çıkan silahsız birini yere sermeye niyetliyseniz, elleri havada hareketsiz duran bir hedefi vurmak hiç de zor değildi. Öylece durup delik deşik olmayı bekleyen canlı bir kütle.

"Daire sakini Reeanna Curtis adında birisi, bekârmış," dedi Dedektif Sykes. "İki çocuğu var. Oğlan beş, kız üç yaşında. Sabıkası yok. Ateş açıldığı sırada barikatların dışında duruyorlarmış. Görgü tanıkları da doğruluyor. Erkek arkadaşı o sırada işteymiş. Bu da doğrulandı."

Phoebe başını salladı. "İfadesini okudum. Kapıya bir polis geldiğini ve onları aceleyle dışarı çıkardığını söylemiş. Dediğine göre binanın içi ve dışarısı polis kaynıyormuş. Çocuklarını alıp dışarı çıkmış ve doğruca birkaç blok ötede oturan kız kardeşine gitmiş... Kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlamıyor. *Kapattığından bile* emin değil. Her şey çok hızlı gelişmiş, korkudan ölecekmiş nerdeyse."

"Birinin ondan daha çok acelesi varmış," diye yorumladı Sykes. "Ama eğlenceyi kaçırmamak için buraya dalmış."

"Silahla, öyle mi?" Phoebe dönüp ona baktı. "İçeri giren her kimse silahlı girmiş, tabii iki çocuklu bir annenin süpürge dolabında bir AK-47 sakladığından şüphelenmiyorsak. Belli bir hedefi yoksa, niye koca bir polis sürüsünü haklamamış ki?"

"Binada, Lords çetesinden birkaç kişi oturuyor, hepsi araştırılacak."

Ama bu Charlie'yi geri getirmez, diye düşündü Phoebe ve içeri girdi. Artık olan olmuştu. Şimdi sıra neyin yolunda gitmediğini tespit etmeye gelmişti.

"Charles Johnson'ın içeride olduğunu nereden biliyordu?" Phoebe darmadağın olmuş evin odalarında dolaşıyordu. "Özellikle o olduğunu değil de sadece Posseler'den biri diye biliyordu belki de."

"Peki bunu nasıl öğrendi? Charlie'yi içeri girerken mi gördü? Çünkü üzerinde çete kostümü vardı. Bu durumda yaklaşık on dakika içeride kalmış çünkü yan dairede oturanlardan biri, ateş açıldığında yardım çağırmış. İlk silah sesi duyulmadan birkaç dakika *önce adamı* sokakta karşıdan karşıya geçerken görmüş olmalı."

"Adam ya Charlie'yi görüyor ya da konuşulanları duyuyor. Silahını alıyor, sonra şansı yaver gidiyor, çünkü karşısına nişan alacağı harika bir hedef çıkıyor."

"Daireden ve binadan yapılan aramaların kayıtlarını inceleyelim. Tahliyeden sonra binadan dışarısı aranmış mı, öğrenelim. Cep telefonu da kullanmış olabilir, bilemeyiz."

Phoebe çocuk odası olduğu anlaşılan odanın penceresine yaklaştı. Bu açıdan bakıldığı zaman, Charlie'yi ikna etmeye çalışırken oturdukları yemek salonu görünüyordu.

"Kaç çete üyesi, hedef dışarı çıkarılana kadar polisleri öldürmeden durabilir, merak ediyorum. Madem başladı, niçin birkaç polis öldürmeye çalışmadı? Daha çok kan dökülecek, ortalık karışacaktı, başına iş açılacaktı anlayacağın. Peki, o rehinenin serseri bir kurşunla vurulmasına ne diyorsun, çok garip değil mi?"

Dudaklarını büzerek, "Tam bir muamma. Aklına çeteden intikam alması dışında geçerli bir sebep geliyor mu?" diye sordu.

"Yakında öğreniriz."

Phoebe binada yaşayanlarla tek tek görüşmüş, dönüşte incelemek için çantasını bir sürü dosyayla doldurmuştu. Hava kararmadan eve dönmeyi planlıyordu. Genç kadın tüm ailenin hava kararmadan evde olmasını istiyordu çünkü şehirdeki kargaşa daha da büyüyebilirdi. Ayaklanma çıkarsa, Jones ve Hitch

Caddeleri arasındaki bloklar, gelecek insan seline engel olamayabilirdi.

Kendi koyduğu katı kuralları bozup, dolabının üst rafına koyduğu silahının emniyet kilidini açık bırakmış, kurşunlan boşaltmamıştı.

Carly"yi yatmaya hazırladıktan sonra, kilitleri ve alarmı kontrol edip masasına yerleşti. Yeni bir haber çıkar diye televizyonun sesini kısıp bıraktı. Kayıtları, raporları ve.tanıkların ifadelerini okumaya daldı.

Cep telefonu çaldığında, aklı Hitch'teki binanın planlarında, dalgın dalgın cevap verdi. "Phoebe MacNamara."

"Ben de Duncan Swift. Selam, tatlım."

Balistik raporlarının, şemaların ve türlü türlü raporun içine gömülüp kalmışken, "tatlım" diye çağrılmak hoşuna gitmişti. "Merhaba, Duncan."

'Yarınki tayfam hâlâ gelmeye hazır mı diye bakmak için kontrol edeyim dedim." "Bence bu "tayfa" olayını pek ciddiye almasan iyi edersin. Ve evet, gitmeye hazırız. Eğer vazgeçersem Carly benimle on sekiz yaşını doldurana kadar konuşmayacak."

"Sessiz kalmak, etkili bir silahtır. Ben de sürekli yalvarmak zorunda kalırım." "Bunu bilmem iyi öldü."

"Zaten vazgeçmek aptallık olurdu. Her neyse, sabah Phin'le konuşurken, yarın için bizim çeteyi de çağırdım. Senin için mahsuru yok, değil mi?"

"Aksine. Hele Carly kendi yaşıtı olan birisinin geleceğini duyunca yerinde duramaz: Bana çok düşkün ama bir müddet sonra benden de sıkılıyor." Yerinden kalkıp, terasa açılan pencerelere doğru yürüdü. "Parti gibi bir şey olacak desene. Bana da iyi gelir diye düşünüyorum."

"Zor günler geçiriyorsun, biliyorum. Akşamüzeri seni televizyonda izledim.

Kızgın göründüğünü söylesem, boş konuşmuş olmam değil mi?"

Güldü. "Evet, teşekkür ederim. Korkunç şeyler oldu, Duncan. Çok korkunçtu." "Oraya gelmemi ister misin? Yine bir saçmalık yapıp yavaşça odana süzülür, yapacaklarımla aklını başından alırım."

Genç adamın terasın duvarına tırmanışını hayalinde canlandırdı. Çok komik görünüyordu. "Tanrım, çok heyecanlı. Ama olmaz. Sen evde misin? Adada yani?"

"Evet, biraz işim yardı ama çoğu bitti, gerisi de bekleyebilir. Seks yoksa, o zaman salonda oturup yeni yetmeler gibi öpüşürüz ya da sıkıcı bir film izleriz."

"Ne istersen yaparız, hatta hepsini yapalım. Ama bu gece ortalık çok karışık. Sanırım senin orada kalman daha hayırlı olur." Terasa çıkmak için alarmı devreden çıkardı. "Bu gece hava çok güzel. Sıcak değil ama ılık. Sıcak hava insanları az- dırabilir."

"Öfkeli görünüyordun ama çok iyi idare ettin desem?. Sana bakan birinin, senin ne kadar endişeli olduğunu anlamaması için kör olması lazım."

"Bu tür şeyler çoğunlukla kör olmakla alakalı zaten. Hiç bu kadar moralim bozulmamıştı."

"Üzerinde ne var?" diye sordu Duncan. "Ne?"

"Madem gelemiyorum, o zaman ben de seni telefondan teselli ederim. Ns var üzerinde?"

."Şey." Eğilip pantolonuyla atletine baktı. İşe yaramayacaktı. "Pek bir şey yok, lüks bir mağazadan aldığım siyah iç çamaşırlarım var."

"Güzel. Altında başka bir şey var mı?" "Sadece birkaç damla parfüm.

"Çok güzel."

"Ya sen? Senin üzerinde ne var?" "Tahmin et."

"Kot pantolon, hani şu taşlanmış Levi's kotlardan. Düşük belli, önü açık kalmış."

"Tanrım. Medyum musun sen?"

Gülerek yerine oturdu. Son yirmi dört saattir ilk defa midesi kasılmıyordu. "Ay, bu askılar da omuzlarımdan düşüp duruyor. O mis gibi kokan süt beyazı omuzlarımdan. Dışarıda böyle durup parmaklıklara yaslanmam doğru olmayabilir. İpek gibi yumuşacık ve hâlâ diri kalmış göğüslerim - ah! -her an dışarı fırlayabilir. Komşular ne der sonra?"

"Çıldırtıyorsun beni."

"Dur hayatım, daha yeni başlıyorum."

Ertesi sabah, işi gücü bir kenara bırakıp kafasından uzaklaştırmak zor olmamıştı. Ölüm ve hüzün, ona dokunanları öyle bir hale getiriyordu ki; masmavi gökyüzünün, ışık saçan güneşin ve çocuk cıvıltılarının kıymeti daha iyi anlaşılıyordu.

Carly'nin tekneyi gördüğü an yüzünde oluşan ifade her şeyi anlatıyordu. "Amma büyük! Çok güzelmiş! Bugün hayatımın en eğlenceli günü olacak."

"Haydi bir an önce başlayalım o zaman," diye karşılık verdi Duncan. "Yelkenler nerede? Yelkenli tekne demiştin."

"Şu anda yukarıda kapalı duruyorlar. Yola çıkar çıkmaz yelkenleri açacağız." Güverteye tırmanıp elini Carly'ye uzattı. "İşte oldu. Tekneye hoş geldin."

"Etrafı dolaşabilir miyim?" "Elbette."

"Hiçbir şeye dokunmadan," diye seslendi Phoebe, tekneye çıkarken. "Hem büyük, hem de çok güzel. Bu aleti kullanmayı becerebiliyor musun diye sormam gerekiyordu, unutmuşum."

"Şimdiye kadar sadece dört defa alabora olduk, hepsi bu. Şaka, şaka. Hep bir yelkenlim olsun istemişimdir. Eskiden sık sık sahile iner, tekneleri seyrederdim. Bunu almaya karar verince, hem Özel ders aldım hem de kursa gittim. Rüyalarım gerçek olmuştu ama boğulup gitmek de istemiyordum. Yine de çocuklara can yeleği giydirsek iyi olur. Biff de giyecek."

"Bıffkim?"

"İşte şu gördüğün bizim Biff," diye işaret etti.

Phoebe tekneye doğru yürüyen Phin'i, karısını ve küçük kızlarını fark etti. Bir de tasmasının ucunda uyuşuk uyuşuk yürüyen kısa bacaklı, çirkin suratlı bir buldok yavrusu.

"Phin'in köpeği. Buldokların insana saygın bir hava kattığını düşünüyormuş.

Akıttığı salyaları hesaba katmazsan tabii."

Denizlerin fatihi Biff tekneye atladı ve Duncan yere çömelip tüylerini okşayana kadar da kuyruk sallayıp durdu.

"Tekne sefası için ideal bir gün. Mümkünse bütün gün yan gelip yatmayı düşünüyorum." Loo zevkle gerindi. "Merhaba Phoebe, umarım bana katılırsın."

"Memnuniyetle. Merhaba Phin. Merhaba Livvy."

"Köpekçik!" Carly aşağıdaki kamaradan güverteye çıktı ve BifPi yakalayıp sıkı sıkı sarıldı. "Ne şirin şeysin sen! Adı ne? Anne, biz de yavru köpek alalım mı?"

"Zavallı, çok utangaç," dedi Phoebe. "Kusuruna bakmazsın umarım."

"Onun adı Biff." Carly kadar girişken olmayan Livvy, annesinin eline yapıştı. "Göbeğinin okşanmasından hoşlanır."

Carly'nin gözleri parladı ve köpek kendinden geçene kadar göbeğini kaşıdı, "içerde yataklar, masalar, banyo, mutfak, bir sürü şey var. Görmek ister misin?"

"Daha önce görmüştüm."

"Bir daha bakalım mı? Biff "i de alalım." Livvy annesine baktı. "Olabilir."

"Ayakkabıların çok güzel." Aşağı inmeye başladılar. "Benim ayağıma da olur belki.

Sen de benimkileri dene istersen."

Teknenin kıç tarafında çene çalan kızlar, komik suratını havaya kaldırmış, sedirde oturan ve pek de saygın görünmeyen bir köpek. Phoebe, bu gezinin hoş bir deneyim olacağını düşünüyordu.

Bembeyaz yelkenlerin açılıp rüzgarla dolduğu anı hiçbir şeye değişmezdi. O da Biff gibi yüzünü gökyüzüne çevirdi.

"Kokteyller geldi." Loo, Phoebe'ye kadehini uzatıp yanına oturdu.

"Oh, cennet dedikleri bu olsa gerek. Yelkenler fora mı, nasıl gideceğiz?"

"Keyfi nasıl isterse. Duncan söylemediği sürece Phin onun ne yapacağını asla bilemez ama biliyormuş gibi davranır." ikisine bakıp gülümsedi.

"Ne şeytandır o. Dunc'ı büyük bir yat alması için ikna etmeye çalıştım ama yelkenli diye tutturdu." Derin bir nefes alıp upuzun bacaklarını öne doğru uzattı. "Böyle bir durumda onunla tartışmak imkansızdır."

"Duncan"ı uzun zamandır tanıyorsun."

"Tanıyorum ve onun için deli oluyorum. Onunla yatmaya kalkarsan seni mahvederim. Onun dışında hiçbir sorun yaşamayız."

"Sık sık birileriyle yatar mı?"

"Yok, pek sık değil. Antenleri çok iyi çalışır. Bir kaç yıl Önce onun çekim alanına girmiş bir hatun vardı. Adeta kusursuzdu." Loo içkisini yudumladı. "Dayanılacak gibi değildi. Ama Dunc hayatından memnundu, kadın onu

hikayeleriyle avucunun içine almıştı. Bizimkinin antenleri alarm verene kadar birkaç bin dolan gitti."

"Ne yaptı kadına?"

Loo eliyle "defol" işareti yaptı. "Dunc uysal bir adamdır ama yalana kesinlikle tahammülü yoktur."

"Yoksa beni uyarıyor musun?"

"Rahatsız oldun. Güzel. Seni zaten seviyordum ama şimdi daha çok sevdim. Kızını da çok seviyorum. Dünkü basın açıklamam izledim." Phoebe'nin durgunlaştığını görünce devam etti. "Öncelikle şunu söyleyeyim, benim için siyahlar ve beyazlar yoktur. Ben bir avukatım, dolayısıyla grilerde yaşarım, bu bir. İkincisi, şu benimkinin yanında duran adam var ya, o aileden biri ve onun beyaz olduğuna inanıyorum. Son olarak da, çok zor ve hassas bir durumda, senin çok sağlam bir duruş sergilediğini düşünüyorum.. Söyleyeceklerim bü kadar. Ayakkabıların çok güzelmiş-" Eğilip Phoebe'nin sandaletlerine baktı. "Bir ara bende denerim belki."

Phoebe rahatlamıştı, gülerek yolculuğun tadını çıkarmaya koyuldu.

Öğle yemeklerini gölde yediler, sonra yüzüp birbirlerine su attılar. Carly, teknenin ani dönüşlerinde hayatının heyecanını yaşıyordu.

Phoebe yanına geldiğinde, Duncari, "Eğleniyor musun?" diye sordu. "Ne zamandır böyle harika bir gün geçirmemiştim."

"O zaman biraz daha uzatabiliriz. Bizim oraya doğru devam edelim. Carly'yi iyice yorarız; onu bir odaya kapatır, sonra biz de başka bir odaya kapanırız."

"Biffle diğerleri ne olacak?"

"Onları yolda sepetleriz." Kahkahayla gülen genç kadını öpmek için eğildi. "Ne diyorsun?"

"Diyorum ki, arkadaşlarını sepetlemeyecek kadar çok seviyorum." "Ben de bundan korkuyordum."

"Ama bizi eve bıraktığında, seni avluda içki içmeye davet edeceğim."

"Ben de kabul edeceğim. Dinle..." Bir eliyle boynunu kavrayıp, arzuyla dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Ne?" diyebildi Phoebe. "Yok bir şey."

"İnsanlar Öpüşürken neden gözlerini kapatır?" Phoebe aniden dönünce Carly'nin meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

"Bilmiyorum." Duncan düşünceli bir ifade takınarak kaşlarını çattı. "Bir de öteki türlü deneyelim bakalım." Gözleri açık, Phoebe"yi kendine doğru çekip öptü. "Böyle de güzelmiş."

"Annem erkek arkadaşı olamayacak kadar yaşlıymış, bana öyle dedi." "Carly-"

Phoebe itiraz etmek için ağzını açınca, Duncan ona engel oldu. "Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Bence sürekli birlikte olup öpüşecekseniz, onun erkek arkadaşı olmalısın. Ava da büyükanneme dedi ki, senin romantik bir ilişki yaşaman çok iyi olmuş, çünkü - "

"Carly gidip kendine bir kurabiye daha alsanaya da ağzına başka bir şey at lütfen."

"Çok yeme demiştin ama." "Fikrimi değiştirdim."

"Haydi yeter artık, çok kıkırdadınız," dedi Phoebe Phin'le Loo'ya el sallayarak.

Sonra Duncan'a dönüp, "Biz de kaşındık ama," dedi.

"Romantik bir ilişki yaşıyor muyuz sence?" Duncan Phoebe'ye sıkı sıkı sarıldı ve genç kadını bir aşk hikâyesinin derinliklerine sürükledi. "Haydi biraz daha yaşayalım."

Kulaklarının uğultusuna karışan Phin'in ıslığıyla kendine gelen Phoebe, Duncan'm kollarından kurtulmaya çalıştı. "Böyle herkesin içinde ancak bu kadar romantik olabilirim. Ben gidip bir kurabiye daha alacağım."

Romantik, diye düşündü Phoebe, Duncan'a iyi geceler öpücüğü verip onu uğurladıktan sonra. Kuşkusuz bu basit bir ilişkiden çok daha karmaşık bir durumdu. Ama yaşadıkları şey aşk değilmiş gibi davranmak da aptallık olurdu.

Bu yüzden de yaşadıklarını fazla kurcalayıp fikir yürütmeyecekti. Sadece, bu ilişki devam ettiği sürece o da keyfine bakacaktı.

Soyunurken, suların içinde geçen bir günün sonunda duşa girmenin harika olacağını düşünüyordu. Telefonu çaldığında Puncan olmasını umdu. Ayrıldıktan dakikalar sonra onu güldürecek bir şeyler bulmuştu yine.

Telefonun ekranına baktığında midesinin kasıldığını hissetti, "Merhaba. Roy."

Aradan on dakika geçmemişti ki, Phoebe aşağıya inip buzluktan koca bir kutu dondurma çıkardı. Essie içeri girdiğinde, kutunun içinden yemeye başlamıştı bile. "Ah! Duncan"la kavga etmişsin."

"Duncan'la kavga falan etmedim. Kimseyle etmedim. Sadece canım dondurma istedi."

"Ses tonuna dikkat et." Sert bir ifadeyle kızını uyardı. "Sen bir tek üzgün olduğunda böyle yersin dondurmayı. Duncan zorla gitti, demek ki - "

"Onunla kavga etmedim diyorum. Benim dünyamdaki her şey onun etrafında dönmüyor, tamam mı? Ben erkekleri dünyanın merkezi haline getirmem, ayrıca da..." Ağzından çıkanların, cam kırıkları gibi insanı yaralayan sivri sözcükler olduğunu fark edince aniden sustu.

"Affedersin. Sinirim tepemde." İskemleye çöküp, biraz daha dondurma kazıdı kutudan. "Daha sakinleşecek ya da iyice hasta olup birinin üzerine kusacak kadar yemedim."

Essie çekmeceden bir kaşık daha çıkardı ve oturup kutudan kendisine dondurma aldı. "Neler oldu?"

"Roy aradı. Evleniyormuş."

"Ah." Essie bir büyük kaşık daha aldı. "Tanıdığımız biri mi? Taziyelerimizi kime göndereceğimizi bilelim bari."

"Sağ ol anne. Mizzy diye biriyle evleniyormuş. İnanmayacaksın ama yirmi dört yaşındaymış."

"Sürtük, ne olacak! Ona acıyorum."

"Sürtüğün cebi dolgun, Cannes'a ya da Marsilya'ya taşınacaklarmış. Bunu duyunca kulaklarım uğuldamaya başladı. Kızın ailesinin *yatırımlarım,* işletecekmiş. Bir sonraki nafaka çekleri gecikirse iki ayağım bir pabuca girmesin diye haber vermiş. Adresi, banka hesapları falan değişecek ya."

"Bu güne kadar hiç aksatmamıştı."

"Evet, çünkü otomatik hesabından çekiliyordu, o da düşünmek zorunda kalmıyordu. Kızını da." Sesinde ve yüzündeki öfke yerini hüzne bırakmıştı. "Onu hiç sormadı…anne. Nasıl olduğunu sormadı. Evlendiğini kendisinden

duymasını önerebilirdi, düğününe de davet edebilirdi ama hiçbirini yapmadı."

"Carly gitmezdi ki. Sen de gitmesini istemezdin zaten, bebeğim."

"O ayrı konu. Kesinlikle istemem. Değişen hiçbir şey yok ama yine de sinirimi bozdu çünkü benden on yaş küçük Mizzy diye biriyle evleniyor ve kendi kızı aklına bile gelmiyor."

"Büyükannem nasıl derdi? Öküz gelmiş, öküz gidecek. Biraz kaba oldu ama ona çok uyuyor. Hayatı boyunca pislik içinde yüzmüş bir herif o. Bu da biraz kaba oldu, ama neyse. Carly de umursamayacaktır, Phoebe. Roy onun için fazla bir şey ifade etmiyor. Senin için de etmemeli."

"Haklısın, biliyorum. Hiçbir zaman, özleyecek kadar yakın olmadı ona." "Ama sen oldun."

"Ben hayal görüyordum." Phoebe kaşıkladığı dondurmayı inceledi, sonra ağzına attı. "Öylesi daha da kötü. Çünkü değişmek için hiç çaba göstermedi. Kahrolası bir öküz olarak kaldı. Dinlediğin için teşekkür ederim."

Duş almak için yukarıya çıkarken aslında Roy'a kızmaya değmeyeceğini düşündü. Ama onu araması, Phoebe'ye, aşkın neden kaygan bir zemin olduğunu hatırlattı. Böylesi çok daha iyiydi, yerli yerinde ve basitti. Hiç kimsenin canı yanmıyordu.

Artık Duncan'la olan ilişkisini biraz ağırdan almaya başlasa iyi olurdu. Daha geçirdiği saatlerin büyüsü kaybolmadan, bir sonraki randevu için sözleşmişlerdi. Yine de her şey yolunda görünüyordu. Ona, ciddi bir ilişki arayışı içinde olmadığını, sadece flört edip ateşli saatler geçirmek istediğini söyleyecekti.

Hangi erkeğin buna itirazı olabilirdi ki?

19

Phoebe'nin talebi üzerine, Charles Johnson'ın cesedi incelenip cenaze için hazırlandığında kendisine bildirildi. Haberi alınca, cenaze eviyle irtibata geçti.

Bu olay sonrası verdiği mücadelesi ve yaptığı açıklamaların yanı sıra, kendisini, ona olan son görevini de yerine getirmek zorunda gibi hissediyordu. Mütevazı ve kısa bir tören olabilirdi. Randevucunu iptal etmesi gerekecekti, böylesi daha iyiydi.

Biraz uzak kalıp düşünmek istiyordu.

Çekinerek numarayı çevirdi, karşı tarafta sesli yanıt mesajını duyunca rahatladığını hissetti.

"Duncan, ben Phoebe. Üzgünüm ama bu geceki randevumuzu iptal etmek zorundayız. Bir şey..." Yok, bu haksızlık t olurdu. Böyle "bir şey oldu" diye reddedilmeyi hak edecek ne yapmıştı? "Bu akşam Charlie Johnson için bir tören dü- zenleniyor, benim de gitmem lazım. Hakkımı daha sonra kullanmak istiyorum. Sonra konuşuruz, tamam mı? Şimdi bir toplantıya giriyorum."

Arkasını kollamak zorundaydı ama böyle "gardım alıp hazırlıklı gelmiş" olmaları ya da uygun bir günah keçisi aramaları da birimin suçu değildi. Kendini, nasıl ve ne zaman olursa olsun en iyi şekilde savunmaya hazırdı. Toplantıya kriz birimi, şube şefi ve Dahili Suç Bürosu'nun temsilcileri katılmıştı.

Sorular soruldu, yanıtlar dinlendi. Phoebe'nin tutanak kayıtlarına bakıldı, teybine kaydettiği durum değerlendirme kayıtları incelendi. Genç kadının, Komutan Harrison'a, Charlie'ye ve Opal'e yaptığı konuşmaları; yardımcısının ya da kendisinin merkeze bilgi iletmesini, oradan gelenleri de Özel Tim'e nakledişini dinlediler.

"Teğmen MacNamara, şahsın teslim olmayı kabul ettiğini ve silahsız olarak dışarıya çıkmak üzere olduğunu, açık bir ifadeyle bildirdi. Bu bilgi yerine ulaştı ve teyit edildi." Polis şefi ellerini kaldırdı. "İletişimde hiçbir aksaklık olmadı. Tim komutanı ateş açma emri vermedi ve birimden hiç kimse kesinlikle silahını ateşlemedi."

Bekleyip devam etti. "Silahın kriz ekibinden birine ait olmadığı, adamlarımızın yerleştirildiği noktalardan ateş edilmediği kesinleşti. Karşı çetenin kimliği tespit edilen üyeleri ateş açılan binada yaşıyor, çete üyesi olduğundan şüphelenilen şahıslar da olay sırasında suç mahallinde bulunuyorlarmış. Bunlar kesinleşen bilgiler. Fakat açıklığa kavuşturulması gereken bir konu daha var. Polis kordonu aşılmış. Bu da beraberinde başka sorular getiriyor. Kim, nasıl ve ne zaman? Buradaki boşluk, kriz birimini eleştiri ve spekülasyonların hedefi haline getiriyor. Olay milli bir davaya dönüşüyor."

"Kim olduğu araştırılıyor," diye söze girdi Harrison. Emir vermek için yaratılmış gibi kalın perdeden çıkan sesiyle, varlığını hissettiren sert görünüşlü bir adamdı. "Lords ve Posse çetelerinin, kimliği tespit edilen üyeleri tek tek sorguya çekiliyor. Bu oldukça uzun bir süreç, efendim."

Dave, komutana dönüp, "Peki, nasıl olduğu konusunda neler yapılıyor?" diye sordu.

"Binanın katları tek tek boşaltıldı." Harrison ayağa kalkıp, panodaki şemaya yaklaştı. "Üç kişilik ekip bu binaya girdi. Tüm bina boşaltıldı ve barikat dışına çıkarıldılar. Bu konumda, rehinelerin bulunduğu yer görüş sahası dışında kaldığı için, adamlarımız çatıya ve üçüncü kattaki bu noktaya yerleştirildi. Diğerleri de, içki dükkânının ön kapısını en iyi açıdan gördüğü için binanın içinde güney cephesinde yerlerini aldılar. Birkaçı da burada kalıp arkayı tuttular. Burada, iki yanda. Bütün binalar boşatıldı ya da boşaltıldığı düşünüldü ve polis kordonu oluşturuldu. Görüşmeler sırasında burada ve burada kargaşa yaşandı. Olayı seyreden insanlar sorular sorup, tehditler savurdular. Burada da daire sakinleri arasında kavga çıktı."

Dönüp sırtını dikleştirdi. "Ortalık karıştığı anda birinin içeriye sızmış olması mümkün. Bana sorarsanız adam zaten binadaydı ve daire boşaltılınca içeri süzülüp pusuya yattı. Özel Tim'in hedefi, sivil halkı süratle güvenli bölgeye ulaştırmaktı. Bu şartlar altında ekibin dağılıp tek tek her dolaba, her yatağın altına bakması mümkün olmadı. Eğer herhangi biri aramadan kaçmaya niyetliyse, bunu çok rahat yapabilirdi ve yapardı."

"AK-47 ile mi?"

Harrison'un dudakları gerildi. "Evet efendim, aynen öyle oldu."

"Şefim." Phoebe onun sözünü kesince Dave'in kaşları çatıldı. "Siz nasıl, kim ve ne zaman diye sordunuz. Müsaade ederseniz ben de son derece

önemli bir soru eklemek istiyorum. "Neden?" Seri numarası kayıtlardan silinen silahın, batı yakası Lords çetesinin bir üyesine ya da bir sempatizanına ait olduğunu düşünebiliriz. Ama ben olay> yerindeydim ve ateş açılan pencerede durdum. Şemaları inceledim, raporları okudum ve tüm yorumları yeniden dinledim."

"Birlikte dinledik." diye hatırlattı polis şefi.

"O zaman, dışarıda operasyon boyunca onlarca polis memuru ve personelin görev yaptığını da fark etmiş olmalısınız. Ve hepsi de pusudaki şahsın namlusunun ucunda olmasına rağmen, hedef olmadılar. Johnson vurulduğunda, tek bir polis bile yaralanmamıştı. Neredeyse bütün kurşunlar Charles Johnson'a saplandı. Ekibimiz de çok isabetli atışlar yapıldığı konusunda hemfikirdir herhalde."

Phoebe'nin soru soran bakışlarıyla karşılaşan Harrison, "Bilinçli hareket etmiş," diye onayladı.

"Bir arabulucu olarak, insan davranışıyla ilgili aldığım eğitime ve deneyimlerime dayanarak, bunun son derece kontrollü bir hareket olduğunu söylemek zorundayım."

"Neden Charles Johnson?" diye konuşmasını sürdürdü. "Çocuk çetenin çömezlerindendi."

"Düşman topraklarına pisledi ve çetenin adını lekeledi," diyerek orada bulunanların dikkatini konuya çekti. "Çete reisini ayağına çağırarak saygısızlık etti."

"Doğrudur. Bu durumda biri ya da birkaçı, diğerlerine örnek olsun diye onu öldürmek istedi. Fakat, birinin önceden binaya girmiş ya da bir şekilde sızmış olduğunu varsayarsak, bu durum, karşımızda son derece ileri görüşlü bir vatandaş olduğunu gösteriyor. Planlı hareket diyorum efendim, şansa bırakmıyor.

"Bu bir komplo teorisi mi, Teğmen?"

Amirinin sesindeki bıkkınlığı fark etti. Ona göre polisten çok politikacıya benziyordu ve politikacılar komplolarla asla ilgilenmezdi. "Sadece başka ihtimaller üzerinde düşünüyoruz. Belki de tuzağa düşürüp, içeri girmesi için tahrik etmişlerdir. Ve dışarıdaki herhangi bir çete üyesi, bu durumu fırsat bilip kaos yaratmaya çalışmıştır. Ya da - "

Şef elini kaldırınca Phoebe aniden durdu. "Teğmen, biz burada oluşabilecek bir tehlikeyi önlemeye çalışıyoruz, körüklemeye değil. Cevaplanması gereken birçok soru var. Şu an için kendi sorumluluğumuzda olan kısmıyla ilgilenmeliyiz. Tüm kayıtlar, tutanaklar, ifadeler ve yorumlar senin üzerine düşeni yaptığını açıkça gösteriyor. Şimdi." Komutana döndü. "Ateş açıldığı anda..."

Toplantıdan sonra, Phoebe, yatışmak için atış poligonuna indi. Hedefi hazırlayıp, kulaklığını taktı ve bir atış yaptı.

Skoru görünce sıkıntıyla içini çekti, sonra bir kez daha denedi. "Berbat bir nişancısın."

Kulaklığını indirip hedefin üzerindeki sonuçları kontrol ederken, Dave'e bakıp omuz silkti. "Hem de nasıl. Yeteri kadar çalışmıyorum."

"İyi bir arabulucu nadiren silahını çeker ve çok, seyrek ateş eder. Senin yaptığın gibi konuşurken ve dinlerken değil. Bu arada yukarıda ne yapmaya çalıştığını merak ettim doğrusu."

"Bana Öğretildiği gİbİ soru soruyordum. Odaklanmamız gereken alanın o kadar dar olmadığını, at gözlüğüyle bakarsak bir şeyleri kaçırabileceğimizi netleştirmeye çalışıyordum. Orada neler oldu anlamıyorum ve öyle sudan çözümleri kabullenip oturmaktan da hoşlanmıyorum."

"Yapman gerekeni yaptığın için olanlar sana anlaşılmaz geliyor, dolayısıyla söylenenleri yutmak istemiyorsun, farkında değil misin? Sen, o çocuğu ikna edip dışarı çıkarttın ama onu kurtaramadın. Bu işi, birini kaybetmenin seni nasıl sarsacağını bilecek kadar uzun zamandır yapıyorsun, Phoebe."

Konuşurken kendine yeni bir hedef hazırladı. Atışlarını yaptıktan sonra sonuçları birlikte incelediler. "Sen de pek iyi sayılmazsın."

"Doğru ama sen benden de betersin. İyi uyuyabiliyor musun?"

"Bir iyi, bir kötü. Stres belirtilerini biliyorum, Dave. Hayal kırıklığı, bunalım, huzursuzluk ve sinirlilik hali, klasik şeyler işte. Ama ne olduğunu *biliyorum, neden olduğunu da.* Tek bilemediğim, o çocuğun neden öldüğü. İşte bu yüzden sesim biraz yükseldi."

"Phoebe, polis şefi olmak, bildiğimiz anlamda yaratıcı bir filozof olmak anlamına gelmez. Polisten çok bir politikacı gibidir-"

'Yukarıda ben de aynen öyle düşündüm. Bence bizim berbat birer nişancı olmaktan başka ortak noktalarımız var."

Hafifçe gülerek genç kadının omzunu okşadı. "İnan bana, şef, on altı yaşındaki bir çetecinin ölümünden çok olayın basına yansıması ve sorumluluk davası açılma olasılığıyla ilgileniyor."

"Benimle ilgili emellerin var." Silahını tekrar doldurdu. "Bunun da farkındayım, Dave. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Sahip olduğum her şey kardeşinle senin." Yan tarafta birisi daha atış yapıyordu, çıkan patlama sesi Dave'in yumuşak sesinin tersine kulakları tırmalıyordu. "Emekliliğim geldiğinde o masaya senin oturmanı istiyorum."

Dave çocuk istiyordu ama karısı istememişti. Bu konu hiç açılmamıştı ama Phoebe onu iyi tanıyordu. Onun çocukları Carter ve Phoebe'ydi. "Sık sık sesim yükseliyor ve bu da seni rahatsız ediyor ama amirimizin duymak istediklerini sen söylemeyince kendimi ateşin ortasına atıveriyorum. Bunda da başarılı olduğuma inanıyorum, ne de olsa aynı kulvardayız."

"Şef, bu olayla daha fazla uğraşılmasını istemiyor. Gerekirse herkesin içinde Harrison'u da harcar, harcayacaktır da. Seni de mahvedebilir ama gerekçesi olması lazım. İşin gerçeği, hem mantık hem de şartlar bu olayın çete bağlantılı olduğunu şiddetle destekliyor. Hem ellerine fırsat geçti hem de çetenin adı lekelendi. Bir taşla iki kuş. İşte asıl buna dikkat çekmek gerekiyor."

"Belki de birinin bunun altında yatanları incelemesi gerekiyor." Tekrar nişan aldı ve tetiği çekti.

Saçmalık, diye düşündü Phoebe çok sonra. Tarafları kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını bile bile, olayı bu kadar zorlamanın anlamı yoktu. Siyasiler ve basın bu işin peşini bırakmayacaktı. Gri takımını giyerken bunları düşünüyordu - siyah fazla iddialı kaçabilirdi.

Kayıtlara geçmemiş o kargaşa anları hakkında ekleyeceği bir şey yoktu. Görüşmelere başlamadan önce ve her şey olup bittikten sonraki o korkunç birkaç dakika dışında..

Pazartesi sabahı savunma dinlemek kimsenin hoşuna gitmezdi.

Şimdi Charles Johnson için cenaze evine gidecek, sonra da olanları düşünmekten vazgeçecekti. Aksi istenmedikçe yorum yapmamaya kendi kendine söz verdi. Daha fazla ne söyleyebilirdi ki?

Saçını arkaya topladı. Rengini sadeleştiremezdi ama en azından bu model ona daha ağır bir hava veriyordu.

Oturma odasına girdiğinde annesi televizyonun önünde tığ işi yapıyor, Carly de yere uzanmış, resimli kitabına bakıyordu. Köpek yavrularını görünce içi sızladı.

"Ben dışarı çıkıyorum. En fazla bir saat sonra dönerim." "Anne! Bekle anne, bak! Çok şirinler değil mi?"

Kitabı göstermek için annesinin kucağına atladı. Resimde gördüğü şirin yün yumağı, gerçekten dayanılır gibi değildi. "Çok tatlı, hayatım. Daha şirin bir şey olamaz. Ama onların beslenmesi, su içmesi, gezdirilmesi gerekiyor, ayrıca yürü- yüşten dönünce temizlenmesi ve eğitilmesi de - "

"Ama, bir gün biz de yavru köpek alırız, demiştin."

"Belki bir gün, demiştim." Kızın bitip tükenmeyen ısrarlarına ve kocaman mavi gözlerinin yalvaran bakışlarına dayanamayıp açıklama yapmak zorunda kaldı. "Ve o bir gün daha gelmedi. Şimdi konuşamayız, hemen çıkmalıyım. Zaten buna tek başıma karar veremem. Bütün günüm işte geçiyor, sen de okuldasın, o yüzden bu konuyu *önce büyükannenle* ve Ava'yla görüşüp ancak ondan sonra düşünebiliriz. Ava nerede?"

"Kitap kulübüne gitti." Essie şaşkınlık içinde Phoebe'yc baktı. "Akşam yemekte bahsetmişti ya."

"Doğru ya, söylemişti tabii. Aklımdan çıkmış." Hayır, Çıkmamıştı. Yemekte kimin ne konuştuğunu hiç hatırlamıyordu. Belli ki sadece etkin dinlemeyi değil, dinlemeyi de bırakmıştı. Artık toparlama iyi olurdu. "Büyükanneni üzme, olur mu?" Eğilip kızının saçlarını öptü. "Fazla gecikmem."

Odadan çıkarken, Carly'nin en kurnaz ve en tatlı ses tonunu kullanarak, "Büyükanne, yavru köpekleri seversin, değil mi?" diye sorduğunu duydu.

Çok eğlenceli olmalıydı. Keşke o da eğlenebilseydi. Ama aşağıya inerken.tek düşünebildiği Carly'nin yapacaklarıydı. Evdeki iki yaşlı kadını kandırıp, sonunda ayakkabıları kemiren, halıya çiş yapan, gece yansı havlayıp duran bir köpek aldıracaktı.

Köpekleri o da *seviyordu ama birinin daha mesuliyetini* almaya hazır değildi.

Bu yaz Ava oğluyla ülkenin batı kıyılarına tatile gitmeyi planlıyordu. Bu tatili çoktan hak etmişti. Demek oluyordu ki, on gün boyunca bütün alışveriş, banka, kuru temizleme işleri, Carly'nin okula.taşınması ve diğer bütün ayak işlerine koşturacak birisi olmayacaktı.

Yerinde duramayan yedi yaşında bir çocuk ve agorafobin" bir anne ona yetiyordu zaten. Bu tantanaya bir de yavru köpek eklemeye itiraz ederse kalpsiz bir canavar olacağını sanmıyordu.

Ama yine de öyle hissetmekten kendini alamıyordu; bu düşüncelerle yüzü asılmış bir halde kapıyı açtı.

Aynı anda Duncan da girişe çıkan merdivenlerde göründü. "Zamanlaman mükemmel."

"Ne işin var burada? Mesajımı almadın mı? Kusura bakma, ama - "

"Hayır, aldım ama seninle geliyorum."

"Cenaze evine mi?" Başını sallayıp kapıyı hızla kapattı. "Hayır, geliniyorsun.

Ne gerek var ki? Onu tanımıyordun bile."

"Seni tanıyorum ve yalnız gitmeni istemiyorum. Neden gidesin ki?" "Öyle bir giderim ki."

"Tabii gidebilirsin ama gitmemelisin. Benim bu kadar çok yanında olmam seni rahatsız ediyorsa, tek yapman gereken ben yokmuşum gibi davranmak. Öyle bir ortamda yalnız olmamalısın. Bu aptallık olur ve sen aptal değilsin."

Çantasından gözlüğünü çıkarıp taktı ve "Yetenekli ve sorumluluk sahibi olmak aptallık değildir, teşekkür ederim," dedi.

"Peki." Barut fıçısı, diye düşündü. Onun bu hali niçin bu kadar hoşuna gidiyordu acaba? "Burada durup tartışacak mıyız yoksa gidip görevini yapacak mısın?"

"O zavallı çocuğun cenaze törenine Porsche'la gitmeyi düşünmüyorum. İçeriye Armani giymiş bir para babasıyla girmek de istemiyorum."

"Birincisi," diyerek yana çekilip az ileride duran siyah sedanı işaret etti. "ikincisi, Üzerimdeki Hugo Boss, yok Calvin Klein galiba. Böyle şeyleri aklımda tutmayı beceremiyorum - şimdi düşündüm de Armani de olabilir. Zengin olabilirim ama ben de o çocuğun kısacık ömrünü geçirdiği evden iki

adım ötede büyüdüm. Jones'taki bir konakta değil. O yüzden eleştirmeden önce biraz düşünsen iyi edersin, tatlım."

Phoebe, bir süre Duncan'ın yüzüne baktıktan sonra başını salladı. "Birkaç dakika önce yüzümü güldürmesi gereken bir şeye sevinemedim. Şimdi de bu bana komik geldi. Hatta tuhaf"

Uzanıp ceketinin etiketine baktı. "Doğru tahmin etmişim. Sakın minik bir modacının annesini bu konuda test etmeye kalkma."

"Puan aldın."

"Hayır, sen aldın." Huzursuzluk ve hayal kırıklığı, diye düşündü Phoebe. Evet, belirtileri biliyordu. "Benimle gelmek istediğin için teşekkürler. Müthiş derecede ilgiye muhtaçtım. Bir şey unuttum bu arada."

"Nedir o?"

"Benimle ilgili değil." Aşağıya indi. "Araban çok güzel. Asil bir görüntüsü var." "Kamyoneti getirecektim ama doğru olmaz diye düşündüm. Öteki arazi aracı da çok büyük." Arabanın kapısını açarken "Ben erkeğim ve arabalarım var. Biz erkekler arabasız yapamayız."

"Benim arabam yakında hurdaya çıkacağı için senin filondakilerden biriyle gidebiliriz." Adamın kapının kolunu tutan elini okşadı. "Yalnız gitmeye alıştığım için hep öyle olması gerektiğini sandım. Ama her zaman hoşuma gitmiyor ve bunu benden önce keşfettiğin için teşekkür ederim."

Duncan, genç kadının bir öpücüğe ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Dudaklarına uzanırken "Şimdi de seninle ilgili bir keşif çalışması yapayım," dedi.

Cenaze evi küçük bir binaydı, park yeri şimdiden dolmuştu. Phoebe, bir köşede toplanmış gazetecileri fark etti. Bir kısmı röportaj yapıyor, diğerleri de onların peşinde koşuyordu.

Duncan, "Binanın başka bir girişi daha olmalı," dedi.

İlk yapmaları gereken basını atlatıp eve girmekti, Phoebe buna hazırlıklıydı. "Daha önceden bakmıştım, yan tarafta bir kapı daha var. Oradan kolayca girip çıkarım diye düşündüm. Beş dakika kalıp gideriz. Şubeyi temsilen birilerinin buraya geleceğini biliyorlar. Cinayet vakalarının standart prosedürü bu - bu vakada da durum farklı değil. Ama şu anda ben burada resmi olarak bulunmuyorum."

"Anladım." Yol kenarında bir park yeri buldu, sonra dönüp Phoebe'nin ayakkabılarına baktı. "Bunlarla bir blok öteye yürünür mü sence?"

"Biz kızların İşi bu."

Kaldırıma çıkınca, Duncan onun elini tuttu. Tanıştıklarından bu yana, ikinci kez aynı şeyi düşünüyordu. *Ah, müthiş bir duygu bu.*

"Ne oldu?"

"Hiç. Yok bir şey." Gözlerini ondan kaçırdı.

Kalp çarpıntısına tutulup sendelemenin tam sırasıydı. Buraya ölen çocuğun annesine başsağlığı dilemeye gelmişlerdi. O ise aşka toslamıştı.

Ama artık bir anlamı yoktu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Duncan.

İstemediğini biliyordu. Bir köpek yavrusuna bakma fikrine bile dayanamazken, aşkla baş edecek gücü nereden bulacaktı? Neyse ki Duncan onun düşüncelerini okuyamıyordu ve nasıl yere çakıldığından haberi yoktu.

"Evet, bunu Charlie ve annesi için yapmalıyım. Sanırım kendim için de. Dua edip, son görevimi yapmak istiyorum, öfkeden ve üzüntüden ne yapacağımı şaşırdım, uzun zamandır bu duyguların esiriyim, kurtulmak istiyorum ama olmuyor."

Kapıya ulaşmaları çok kolay oldu. Fakat ön ta raftaki lerin hücumundan kurtuldukları için sevinemeden, içeride bir başka saldırıyla karşı karşıya kaldı.

Bir grup insan, törenin yapılacağı odanın yanındaki küçük salonda toplanmıştı.

Kapı gıcırdayarak açılınca, başlar o tarafa çevrildi. Salondan çıt çıkmıyordu.

Salonda siyah olmayan sadece onlar değildi. Aralarında birkaç beyaz daha vardı. Ama onun yüzü televizyondan tanınıyordu. Kim olduğunu bilen birkaç kişi önünde durmuştu. Bazıları da nefretle onu süzüyordu.

Kalabalık aralandı ve uzun boylu bir adam öne doğru ilerledi. Belki de adamın öfkesinden korkup kenara çekilmişlerdi. "Seni burada istemiyoruz. Hemen defol, yoksa — "

"Benim adıma konuşma." Opal kalabalığı yararak ilerledi. Sanki on yıl yaşlanmıştı; gözlerindeki ışık bir daha parlamamak üzere sönmüş gibiydi."Ne benim ne de oğlum adına konuşamazsın."

"Burası ailesine ve yakınlarına ayrıldı."

"Yani şimdi sen benim ailem olarak mı konuşuyorsun, sevgili kardeşim? Sen Charlotte'taydm. *Yakınımda değildin. Sakın* benim adıma konuşma." Başını dikleştirdi. "Teğmen MacNamara."

"Bayan Johnson. Haber vermeden geldiğim için özür dilerim. Size ve Charlie'ye olan saygımdan dolayı buradayım. Fazla kalmayacağım."

"Teğmen MacNamara." Opal yanına gelip ona sarıldı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Bizi unutmadığınız için."

Phoebe'nin boğazı düğümlendi, gözleri yanmaya başladı. Kadının sözleri yüreğini sızlattı. "Sizi hiç unutmayacağım."

"Benimle gelir misiniz, lütfen?" Phoebe'nin elinden tutup geriye döndü. Biraz önce konuşan adam tam önlerinde durmuştu. "Sakın beni utandıracak şeyler yapmaya kalkma. Aksi takdirde, bu seni son görüşüm olur ve bir daha asla yüzüne bakmam."

"Oğullarını kaybettin, Opal."

"Oğullarımı kaybettim. Ve söylemek istediğim bir şey var." Gözü yaşlı kalabalığın arasından geçip ön kapıya yaklaştı.

Phoebe'nin titreyen ellerini sıkı sıkı tuttu. "Opal - "

"Korktuğum çok şey oldu," dedi. "Hayatım boyunca hep bir şeylerden korktum. Daha yürekli olsaydım, şimdi her şey farklı olabilirdi. Bilemiyorum, Tanrı böyle istedi, onu sorgulayanlayız. Ama son bir şey daha yapmak istiyorum, bunu yapmam şart. Ve belki de bunu yaparsam artık korkularım sona erer."

Phoebe'yle birlikte kapıdan çıktıkları anda, dışarıda bekleşen basın ordusu büyük bir yaygara kopardı. Kameralar çalıştı. Kendi kuralını ihlal etmişti. Ama burada iki evladını yitirmiş, ondan kuvvet almaya çalışan, protokolü takmayan bir kadın vardı. "Söyleyeceklerim var." Opal'in sesi çatallaşmış, mengene gibi sıkıca

Phoebe'nin elini sıkıyordu.

"Durmadan bizim evi ve annemin evini arıyorsunuz. Çalıştığım yere telefon açıyorsunuz. Aile mahremiyetine saygı göstermenizi rica ettim ama dinlemediniz. İçim yanıyor ve sizden acıma saygı duyup beni yalnız bırakmanızı istedim ama siz evin etrafından ayrılmadınız ve sürekli annemi ve iş yerimi arayıp durdunuz. İçimden geçenleri, ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsunuz. Bazılarınız da konuşmam için bana para teklif ediyor."

Soru yağmuru başlamıştı. *"BayanJohnson, ... oldu mu? ... dediniz mi? Nasıl*

..." sözcükleri havada uçuşuyordu. Opal, donuk bakan çökmüş gözlerini Phoebe'ye çevirdiğinde, kolu kas spazmı geçirirmiş gibi titremeye başladı. "Teğmen Mac- Namara."

"Opal, hadi içeri girelim," diye mırıldandı. "İçeriye, ailenin yanına götüreyim seni."

"Burada benimle kal, lütfen. Bunu sen yanımda olmadan yapamam."

Opal gözlerini yumdu ve gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti. "Şimdi söyleyeceklerim için para istemiyorum. Duymak istiyorsanız önce *susacaksınız.* İki oğlumu kaybettim."

Sesler kesilince, Phoebe onun acıyla içini çektiğini duydu. "Yavrularım öldü. İkisini de öldürdüler. Silahlarla, kurşunlarla aldılar yavrularımı benden. Fakat oğullarım daha önce başka bir şeyin pençesine düştü. Umutlarını kaybettiler. Öfke ve nefret ateşiyle yandılar, ama bu yangını söndürecek umudu içlerinde taşıyamadılar. Bu umudu onlara verebilmeyi çok isterdim, ama yapamadım... Şimdi olanlar için birini suçlamamı bekliyorsunuz. Parmağımı uzatıp, "İşte o," diye haykırıp ağlamamı, ona lanet okumamı istiyorsunuz. Ama istediğinizi alamayacaksınız. Çeteleri mi suçlayayım? Suçlular zaten. Ya polis? Onlar da suçlu. O halde ben de suçluyum, yavrularım da. Suçlanacak insan çok, herkesin bu işte payı var. Ama hiç biri umurumda değil. Hiç birinin zerre kadar önemi yok artık."

Cebinden mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı. "Yanımda duran kadın oğlumla konuştu, söylediklerini dinledi. Saatlerce konuştu onunla. Ve o korkunç şey olup da oğlumu benden aldığında ne yaptı, biliyor musunuz? Oğlumun yanına koştu. Kimin *suçlu* olduğunu umursamadan. Ona yardım etmek için yanına koştu. Cesaretimi toplayıp oraya baktığımda, ne gördüm

biliyor musunuz? Bu kadın oğluma sarılmıştı. Umurumda olan tek şey bu... Söyleyeceklerim bu kadar."

Peş peşe gelen sorulara aldırmadan kapıya doğru yürüdü. Phoebe destek olmak için ona sarılınca, bedeninin küçük titreyişlerle sarsıldığını hissetti.

"Şimdi seninle Charliemi görmeye gideceğiz."

"Tamam." Phoebe, Opal'i kendine doğru çekti ve birlikte tabutun olduğu odaya gittiler.

Arabaya döndüğünde dizleri titriyordu. Ne tuhaf diye düşündü, duyguların kabardığı anlarda, insanın eklemleri nasıl da yükleniyordu o büyük acılan.

Duncan onun elini tutup arabayı çalıştırdı.

"Bir telefon açmam lazım," deyip çantasından telefonunu çıkardı. Ani bir dürtüyle yapmıştı bunu. Son zamanlarda birçok şeyi böyle yaptığını düşündü. "Anne? Bana ihtiyacınız yoksa bir müddet daha dışarıda olacağım. Evet, tamam. Carly'ye, dönünce ona iyi geceler öpücüğü vereceğimi söyle. Tamam. Hoşça kal." Derin bir nefes aldı. "Ne dersin?"

"Harika. Nereye gitmek istersin?"

"Senin eve gitsek çok iyi olur. Bana şöyle alkollü tarafından buzlu bir içecek hazırlarsın. Ve o buzlu içkilerimizi içtikten sonra da beni yatağa götürürsün."

"Bu kesinlikle benim programıma da uyuyor."

"Güzel, çünkü şu anda en çok bunun eksikliğini hissediyorum." Arkasına yaslanıp, aklını kurcalayan şeyleri düşündü yeniden. "Duncan, bir erkek kendisinden aşağı yukarı on iki yaş küçük Mizzy adında bir kadınla evlenmeye karar verirse, onun hakkında ne düşünürsün?"

"Kadının göğüsleri büyük mü?"

Arabanın tavan penceresinden gökyüzünü seyrederken gülmemek için kendini zor tuttu. "Bunun hakkında bir bilgim yok."

'Ama konuyla çok ilgisi var. Mizzy'yle kim evleniyor?" "Carly'nin babası."

"Yaa."

Duncan bu tek hecelik yanıtıyla, aynı anda hem onun duygularını paylaştığını, hem de üzerinde düşünülecek bir konu olduğunu söylüyordu. "Kafama takmamam gerekir, biliyorum, ama elimde değil. Üstesinden geleceğimi biliyorum, rahatlayacağındı da. Avrupa'da yaşayacaklarmış, bunu duyunca çıldırdım ve saçma olduğunu bile bile kendime hakim olamadım. Hiç fark etmez aslında, ha sokağın köşesinde oturmuş, ha binlerce kilometre uzakta, her iki durumda da bu tatlı çocuğu sevmiyor işte, seviyormuş gibi bile yapmıyor."

"Ama sokağın köşesinde oturuyor olsaydı, o zaman er geç kızını sevecek diye umutlanabilirdin."

"Doğru söylüyorsun." Söyledikleri kelimesi kelimesine doğruydu. "Opal Johnson oğullarına, ihtiyaçları olan umudu veremedi. Bense, işe yaramadığı halde onu sırtımda taşıyorum ve bir türlü bırakıp gidemiyorum."

"Carly nasıl hissediyor?"

"Onun umurunda değil." Köprü yolunda ilerlerken, altlarında süzülüp giden teknelere baktılar. "O benden daha normal karşıladı."

"Sen ona aitsin. Karşılıksız sevildiğini bilen çocuğun temeli sağlam olur."

Duncan annesinden böyle bir sevgi görmemişti ama yine de o temeli kendi kendine oluşturmuştu. "Henüz ona evlilikten bahsetmedim. Sinirim geçince söyleyeceğim. Nafaka çeklerinin gecikeceğini bildirmek zorunda olmasaydı, bütün bunları söylemek için aramaya tenezzül bile etmezdi. Hesapları değişecek ya, kahrolası dolarlarını avroya çevirecek, sonra da tekrar dolara çevirip yollayacak. Aman bana ne, ne yaparsa yapsın."

'Avrupa'ya taşınıyor diye kızgınsın, değil mi?"

"Yaptığı her şey için kızgınım." Sonra olayın bütününü düşününce, birden bu durum ona komik geldi. "Kadının kim olduğu umurumda değil, hiç bir kadın Mizzy diye model bir hatunla takas edilmek istemez. Özellikle de aradaki kilometre farkı çoksa."

"Eminim Mizzy denen model iyi bir bakımdan geçmiştir ama keskin virajları alabileceğini sanmıyorum."

"Güzel bir düşünce. Tüm bunları sana anlattım çünkü şu anki ruh halimi çok etkiliyor, hem huzursuzum hem de çelişkiler yaşıyorum, biraz da hırçın olduğumu düşünüyorum." Duncan'ın yüz ifadesini incelemek için eğilirken

gülümsüyordu. "Hırçın kadınlar hakkında ne düşünüyorsun, merak ediyorum."

"Nasıl hırçınlaştığını öğrenecek miyim?"

"Öğreneceğine eminim." "Yaa!"

Eve girdiklerinde, Phoebe içkilerin bekleyebileceğini düşündü. İşleri bittiğinde, muhtemelen ikisinin de kadehler dolusu buzlu içeceğe ihtiyacı olacaktı. Duncan düşünceli davranıp kravat takmıştı ama şimdi kravatı, onu merdivenlerden yukarı sürükleyen Phoebe'nin elindeydi.

"Yatak odası yukarıda olmalı. Geçen sefer buraya kadar çıkamamıştık." "Sağa dön ve ilerle. Koridorun sonunda soldaki oda."

Başını çevirip Duncan'a bakınca, ikisinin de gözlerinden aşk kıvılcımları yükseldi. "Manzara harikadır eminim. Uzun bir süre manzarayla işimiz olamayacak ama eminim güzeldir."

Genç adamı hızla içeri çekti. Odanın büyüklüğünden, canlı renklerinden ve yüksek pencerelerinden etkilenmişti. En çok da geniş ferforje başlıklı yataktan.

"Şimdi," Dönüp onun kravatını gevşetti. "Biraz canın acıyabilir." "Seninle konuştukça acıya dayanma gücüm artıyor."

Phoebe, gülerek onun ceketini çıkarıp bir köşeye fırlattı. Genç adamı yatağa sürükledi ve hafifçe iterek oturmasını sağladı. Yumuşak hareketlerle, ağır ağır kucağına otururken, eteği de kalçalarının üzerine sıyrıldı.

"Şimdi, dudağını uzat bana."

Dişleriyle dilini erkeğin dudaklarında gezdirdi. Hoyratça yer değiştiren duygular, en sonunda şiddetli ve alev alev yanan bir arzu yumağına dönüşmüştü. Gömleğinin düğmelerini teker teker çözdü ve parmaklan adamın çıplak teniyle buluştu. Tırnaklarını göğsüne geçirince, erkeğin nefesi sıklaştı ve aceleyle hareket eden elleri, genç kadına zafer kazandığını hissettirdi.

Ardından, Duncan da onun ceketini çıkarttı ve atletini yukarı sıyırdı. Genç kadın başını arkaya atıp, kendini erkeğin dudaklarının ve ellerinin çekeceği ziyafete bıraktı. Erkeğin bu ziyafeti kutlama şekli onu heyecanlandırıyordu.

Kollarıyla bacakları erkeğin sırtına dolandı. Bu onu baştan çıkaracak en etkili tuzaktı. Duncan'ın parmaklarının bir hareketiyle, kadının saçları mis kokulu kıpkızıl bir sel halinde göğüslerinin üzerine döküldü. Sonra genç adam, bir anda beyaz saten dokulu göğüslerini avuçladı.

İpeksi ama güçlü, diye düşündü Duncan. Onun her şeyi pürüzsüz ve yumuşaktı, içinde ise amacına ulaşmayı bekleyen güçlü arzular taşıyordu.

Duncan onu oturduğu yerde ters çevirince kıkırdadı, sonra elleriyle dudaklarının bedeninde dolaşmaya başlamasıyla hafifçe inledi. Öpücüklerine ara vermeden eteğini yavaş hareketlerle bacaklarından aşağıya doğru kaydırmaya başladı. Bacak içleri sıcacıktı, dizlerinin arkasına dokunduğunda titrediğini hissetti.

Yeniden ayaklarından yukarıya doğru çıkarken durakladığı noktada, genç kadının titremeleri yerini küçük sarsıntılara bıraktı.

Yoğun ve derin bir zevk dalgası tüm bedenini kapladı. Duyguları gürül gürül akan bir nehir misali coşkuyla kabarmış, sürükleniyordu. Duncan kendini sulara bırakıp, oradan çekip alınana kadar nefessiz kaldı ve aniden kendini tekrar suyun dibinde buldu.

Birlikte hareket ederek, terden sırılsıklam bedenlerini okşamayı sürdürdüler; genç kadının ağzı tutkulu çırpınışlarla erkeğinkini aradı. Ve sonunda, sonunda, yine ilk pozisyonuna dönüp onu içine aldı. Derinlere, daha derinlere indikçe ikisinin de kalp atışları hızlandı. Artık iki yürek tek bedende atmaya başlamıştı.

Phoebe, uzun ve set darbelerle kıvranırken, Duncan da elleriyle ona destek oluyordu. Bedeninin ona olan ihtiyacı hareketlerini yönlendirirken genç kadının mükemmel kıvrımlarını, hatlarının güzelliğini, ışık kümesine dönüşmüş bir siluet halinde beynine kazıyordu.

Hazzın doruğunda, son engeli de aştığı anda etrafındaki her şey karanlığa gömüldü, tüm boşluğu sadece onun varlığı kaplamıştı.

Genç kadın ağır hareketlerle kendini onun kollarına bırakırken, son bir iniltiyle kendinden geçti.

"Unutmuşum - " dedi Phoebe. Soluklanmak için durdu.

"Ben - o an hatırladım, üstümdekilerin birini çıkarttım, ötekini giydim."

Bitkin bir ifadeyle güldü. 'Yok, onu demek istemedim bu arada güçlü bir hafızan var. Seksten ne kadar zevk aldığımı unutmuşum, diyecektim."

Duncan alnını onun omzuna dayamış, bir an önce aklını toparlayabilmek için dua ediyordu. "Bunu sana hatırlatabildiğim için memnun oldum, artık sık sık hatırlatırım."

"Of, Duncan, şu an bir bardak su için neler vermezdim. Yarım bardak. Bir yudumcuk."

"Tamam, tamam, yalvarma. Utandım." Onu çevirince, genç kadın yüzü koyun yatağa serildi.

Başı yastığa gömülü, "Kahramanım benim," diye mırıldandı. Az sonra genç adamın odaya girdiğini duyunca sevinçle gülümsedi.

Bir anda sırtına çarpan buzlu suyun şokuyla sıçrayıp bağırdı, *"Duncan!"*

"Efendim?" Elinde tuttuğu bardakla, masum bir çocuk gibi gülümsedi. "Su istediğini söyledin, ama suyla ne yapacağını söylemedin ki."

Phoebe gözlerini kısıp dizlerinin üstünde doğruldu. Bardağa uzandı ve büyük bir yudum aldı. Ardından gülerek onun saçını okşamaya başladı. "Çok komik." Okşamaya devam ederken dudakları birleşti. Ve suyun kalanını genç adamın başından aşağı boşalttı.

10

Duncan arabayı durdurunca Phoebe uzanıp onu öptü. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Beni eve bıraktığın için de, bana yaşattığın o çılgın anlar için de teşekkürler."

"Rica ederim, ikincisine gelince, benim için büyük bir zevkti."

"Bir teşekkür daha," Dudaklarını yeniden uzattı. "Bu da eve Külkedisi'nden daha erken eve yetişmemi sağladığın için."

Duncan, parmaklarını Phoebe'nin kulağının etrafında gezdirdi. "Sana camdan bir terlik alırsam, bir gece bende kalır mısın?"

Genç kadın gülerek arabadan indi. "Ben... yaşadığımız her neyse, biraz ağırdan almayı düşünüyordum aslında."

"Öyle mi?" Dışarı çıkıp arabanın yanında duran genç kadını süzdü."Sebep?" "Hatırlamaya çalışıyorum. Kendime göre nedenlerim var. Sürüklenip gitmekten ve sonra da hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum, Duncan." "Ben seni tutarım merak etme."

Çok geç, diye düşündü Phoebe. Çok, çok geç. "Bu konuda benden daha iyisin."

"Hangi konuda?" "O şey her neyse."

Forsythe Parkı ışıl ısıldı, uzayıp giden yola yer yer ağaçların gölgesi düşmüştü. Boğucu sıcağın habercisi durgun havayı, Ava'nın çiçeklerinden yayılan güzel kokular kaplamıştı. Yoldan geçen bir arabanın açık camından kırık bir kalbi anlatan şarkının melodisi duyuluyordu.

Onu heyecanlandıran erkeğe bakarken, onda daha önce fark etmediği küçük ayrıntılar dikkatini çekti. Sanki bu, sahnede rolünü oynarken gördüğü, üçüncü perde için hazırlanmış renkli bir fondu. Bu fon onu endişelendiriyordu çünkü oyunun nasıl biteceğinden emin değildi.

"Daha önce kalbini kıran bir kadın oldu mu? Hayır, şimdi cevap verme," dedi telaşla. "Bu o uzun hikâyelerden biri olabilir, artık eve girsem iyi olur."

"Yarın akşam birlikte olabilirsek, sana kalbimin nasıl paramparça olduğunu anlatırım."

"Acaba ne kadarını uyduracaksın?"

"Bunu öğrenmek için benimle gelmen gerekiyor."

"Bu çekici halin bana hiç iyi gelmiyor." İçini çekip eve doğru baktı. "Yarın çıkamam - doğru olmaz. Üst üste her gece evden uzak olmak istemiyorum."

"Gününü sen seç o zaman."

"Kendimi naza çekiyorum, sana bu oyunu kimse oynamadı galiba." "Ben oyun oynamıyorum."

Birden kalbi sıkıştı. "Yok, oynamıyorsun elbette. Ben... şey." Bocalamaya başladı, dönüp' tekrar eve baktı. "Bu hafta biraz yoğunum. Perşembe akşamı Carly'nin okulda bir gösterisi var, Cuma günü de tatil, o zaman - "

"Ben de gelebilir miyim?" Yanına gelip koluna dokundu. Parmak uçlarıyla kolunu okşayınca Phoebe'nin içi titredi. "Oyuna."

Gülmeye çalıştı. "İnan bana, bir ilkokul gösterisi için kendini feda etmene değmez."

"Bence eğlenceli geçecek." Gülümsedi. Onun kadar *enteresatı* ve aykırı bir kadın tanımamıştı. *"Külkedisi, değil* mi? Kötü üvey kardeş."

"Nerden biliyorsun?"

"Essie söyledi. Perşembe saat kaçta?" "Yedide. Ama-"

"Oyun yedide mi başlıyor? Orada mı buluşalım, yoksa gelip sizi alayım mı? Arabada hepinize yer var, Ava ve... Essie gidemez tabii." Birden canı sıkıldı. "Onun için çok zor bir durum."

"Evet, öyle. Çok zor. Kameraya çekeceğiz, ama orada olmak çok farklı. Duncan, gerçekten gelmek istiyorsan - ki bu gerçekten çok hoş bir davranış - orada buluşuruz. Ben Carly'yi bir saat erken götüreceğim, hazırlanmaları uzun sürüyor. Senin biletini alıp kapıya bırakırım. Ama sakın kendini gelmek için zorlama."

Kendimi zorlamıyorum, diye düşünürken, birden Phoebe'nin kendini geri çekmesi onu şaşırttı. Kararı kesindi; hiçbir kuvvet onu Külkedisi gecesine gitmekten vazgeçilmeyecekti. "Daha önce hiç çocuk oyununa gitmemiştim."

"Ama küçükken rol almışsındır."

"Bir keresinde vıraklayan bir kurbağa olmuştum. Bir de hayal meyal lale olduğumu hatırlıyorum yoksa turp muydu? Kabus gibiydi, hatırlamak bile istemiyorum. Hafta sonu için bir planın var mı?"

"Carly, şu anki en yakın arkadaşıyla Pazar günü için program yapıyor; detaylar daha netleşmedi."

"Harika. O zaman belki bana bir iyilik yaparlar. Eğlence merkezi. Oyun Dünyası'nı duymuş muydun?"

"Evet, gitmiştik."

"Carly sevdi mi? Yoksa nefret mi etti? Görüyorsun yatırım yapmayı düşünüyorum ama henüz nasıl bir yer olacağına karar veremedim. Kurulu bir tesis mi olsun, yoksa tamamen yeni bir şey mi yapalım? Yepyeni. Cumartesi oraya gidip ye- rinde test ederiz."

Sanki Duncan değil de başka biri konuşuyordu. "Cumartesi gününü iki küçük kızla bir eğlence merkezinde mi geçireceksin?"

"Yanlış bir şey söylemişim gibi konuşuyorsun. Aslında kızların yanında birileri daha olsa iyi olurdu. Phin'e Livvy'yi getirmesi için ısrar edip duruyordum, belki başkaları da gelir? Ne diyorsun?"

"Carly çok sevinecek. Eğlence merkezi nerden geldi aklına?" Eve girmeye hazırlandı.

"Eğlenmek çok önemli. Hele niyetin... Sakın kıpırdama." Kolundan tutup kadını geri çekti.

En üst basamağın hizasında, tepelerinden sarkan tavşan ölüsüne baktılar. Boynundaki tüyler kurumuş kan lekeleriyle matlaşmıştı. Kahverengi tüylerinin üzeri siyaha dönmüştü.

"Aman Tanrım, yine mi? Benim hemen - Sakın ona," diye atıldı, *"elinle dokunma."*

"Ayaklarımla dokunmayı bile tercih etmem. Espriydi." Hayvanı arka ayaklarından tutup kaldırdı. "Yine mi, diyerek neyi kastettin?"

Midesi ağzına geldiği için başını çevirdi. "Ben bir şeyler getireyim, poşet, kutu falan. Of, Tanrım. Avluya götür onu. Ben de hemen geliyorum."

Duncan ciddi bir ifadeyle ölü tavşanı İncelerken, Phoebe de fırlayıp eve girdi. Yaralanmamıştı, bir arabanın altında kalmadığı da kesindi. Duncan on

üç, on dört yaşlarındayken tatilde, arkadaşlarıyla ava gitmişti; bu deneyim onun için ilk ve son olmuş ve bir daha ava gitmemeye yemin etmişti.

Silah kullanmak hoşuna gitmişti - elinde tutması, çıkardığı ses, patlamanın şoku bile çok zevkliydi - ama hedef canlı bir şey olunca durum değişiyordu.

Tahminine göre, tavşan düşük kalibre bir silahla vurulmuştu. Ama neden Phoebeler'in merdivenlerine doğru fırlatılmış olduğu bir muammaydı.

Duncan avluya açılan kapıya doğru yürürken, Phoebe de elinde plastik bir alışveriş poşetiyle koşarak dışarı çıktı. "Onu bu poşete koymamız lazım."

"Bu hayvancıklar niye sizin merdivenleri boyluyor, söyler misin?"

"Bilmiyorum, ama bu böyle devam ederse onlar için bir mezarlık yaptırmam gerekecek. Birkaç hafta önce bulduğum fareyle, geçen gün merdivenlerde yatan yılanın da bununla bir ilgisi var bence."

"Bu civarda oturan gençlerden biriyle son zamanlarda bir tartışma falan yaşadın mı?"

"Hayır, geçenlerde birini köşeye sıkıştırmıştım zaten. Ama bu mahallede oturan haylazlardan biri olduğunu sanmıyorum. Şu hayvanı poşete koyar mısın, lütfen?"

Phoebe'nin sesinden, rahatsız olup tiksindiğini anlayan genç adam, ölü hayvanı yavaşça poşete koydu. "Sanırım bunu alıp adlı tıbba ya da nereye gidecekse oraya götürmek istersin, içinde kurşun olduğuna eminim."

Derin bir nefes alıp, "Onunla yarın sabah ilgilenirim. Haydi içeri gel de ellerini yıka," dedi.

İçeri gelecekti ama ilk işi ölü bir tavşanın pisliğini elinden temizlemek olmayacaktı.

Phoebe'nin arkasından mutfağa girip musluğun başında durdu. "Biranız var mı?"

"Hayır. Evet. Şey, bilmiyorum."

Ellerini kurulayıp buzdolabına doğru ilerledi. Kızların favori yiyecekleri, diye düşündü. Çeşit çeşit meyve, taze sebzeler, yoğurt kutuları ve diyet sütler. Kim alırdı şu yağsız sütleri?

Bira bulamadı, onun yerine bir şişe beyaz şarap vardı. "Bardaklar nerede?"

Phoebe'nin dolaba koşmasına aile terbiyesinin sebep olduğunu düşündü. Ellerini kurulayıp vedalaşsa daha mutlu olacaktı. Böylece düşünmeye vakti olur, başına gelenlerle kendi başına idare ederdi.

Duncan, onun için zor olmalı, diye düşündü. Ama kendisi öyle biri değildi.

Kendine şarap doldurup masaya oturdu. Böylece, aldığı terbiye gereği o da yanına oturacaktı.

"Bu pislikle ilgilendiğin için sana minnettarım. Kendi başıma halletmeyi midem kaldırmıyor ve bundan nefret ediyorum."

"Fareyi kim halletti?"

"Şey, ben yaptım ama bir görsen haykıra haykıra, içim titreyerek dokundum ona. Yılan için Carter'ı çağırdım çünkü o durum beni aşıyordu."

"Peki bunu rapor ettin mi?"

Yanaklarını şişirdi. "Hiç düşünmedim. O kemirgeni buraya atanın kedi olduğunu sandım. Yılan için de aynı şeyleri düşündüm, sonra Carter kafasının ezildiğini söyleyince mahallenin baş mikrobunun annesiyle konuştum. Bunların hiç birini o yapmamış. Evet, yarın olayı rapor edip, incelenmesi için gönderirim."

"Meeks'ten başka sana zorluk çıkarmaya çalışan oldu mu?" Şarabını yudurnladı. "Çok hızlısın."

"O kadar da değil. Şu Arnie'yle konuşmak şart oldu anlaşılan."

Sadece hızlı değil, öfke doluydu. Sakin, soğukkanlı ama kesinlikle öfke doluydu. "O konuşmalar öyle senin düşündüğün gibi olmuyor, hem sana göre bir iş değil. Ciddiyim," dedi kararlı bir şekilde. "Aklıma bir fikir geldi...doğrusunu istersen nereden geldi bilmiyorum, neyse onu da sonra konuşuruz. Arnie Meeks'le gerçekten konuşmak gerekiyorsa bunun en iyi yolu, onunla resmi olmayan kanallar yoluyla resmi bir görüşme yapmak olacaktır. Benim şeyim olarak onunla..."

"Erkek arkadaş kavramını reddettiğin için başka bir şey bulmak zorunda kalacağız."

"Her neyse, bu onun eline koz verir, beni de zor duruma düşürebilir. Zayıf görünmeye tahammül edemem ve ona beni zor durumda görüp tatmin olma zevkini asla yaşatmayacağım."

"Ama öyleydin."

"Keşke aksini söyleyebilseydim. Bence..." "Sence ne?"

İçkisini yudumladı. İşi hakkında, özellikle de hassas konularda başkalarıyla konuşmak adeti değildi. Öncelikle ailesinin güvenliğini korumak zorundaydı. "Bence birisi bizim evi gözetliyor. Bir ara onu gördüm gibi geldi, daha doğrusu duydum. Islık çalıyordu."

"Anlamadım. Ne ıslığı?"

"Biliyorum, kulağa saçma geliyor. Ama etrafta dolaşan biri var, evin yakınlarına kadar geliyor ve ıslıkla hep aynı melodiyi çalıyor. Eğer bu kişi Meeks ise - ki o mu değil mi söylemek çok zor - bunun bedelini çok ağır ödeyecek. Bir arkadaşına yaptırıyor olabilir ya da parayla birini tutmuştur. Ama bence aptallık edip çok büyük bir risk almış."

"Kıçına sağlam bir tekme yedi. Müstahaktı ona. Olay çıkacak şimdi, değil mi?" "Elbette çıkacak." Yukarı bakıp ailesinin güvende olduğunu düşündü. "Bu ihtimali hafife almıyorum. Yarın ilk iş birileriyle konuşacağım."

"Bu gece burada kalabilirim. Fazla odanız vardır, yatacak bir yer de bulunur herhalde."

"Çok nazik bir teklif, ama kalırsan, sabah onlara açıklama yapmak zorunda kalırım. Şu aralar hiç kimseye, Özellikle de anneme, kaygılanacak yeni bir şey daha söylemek istemiyorum. Kendini zor tutuyor zaten. Yaralanmam, sonra o acı olay onun için büyük darbe oldu. Son birkaç gün avluya da çıkmadı. Son kalan gücünün de yok olmasından korkuyorum."

Duncan bardağını inceleyip şarabından büyük bir yudum aldı. "Çok içtim sanırım. Araba kullanabileceğimi zannetmiyorum. Bir kanun adamı ve benim şu anki ev sahibim olarak, bunu yapmaktan beni alıkoyman gerekir."

Yumuşak bakışlı mavi gözleri, o aydınlık ve ne istediğini bilen gözler, genç kadının gözleriyle buluştu. "Bu kadar basit Phoebe, tabii sen izin verirsen."

"Şu erkekler neden kadınların kendilerini ve yuvalarını savunamayacaklarını düşünür, anlayamıyorum."

Gülümsedi. "Sana erkeklerin aletinin gücünü anlatmama gerek yok herhalde, ne de olsa ne harikalar yarattığını daha yeni tecrübe ettin."

"Bu gecelik Steve'in, yani Ava'nın oğlunun odasında kalabilirsin. Senin için mahzuru yoksa sarhoş olmandan bahsetmeyelim. Çok geç olduğu için tekrar o kadar yolu gitmek yerine burada kalmış olman daha uygun bir mazeretti."

"İyi o halde. İçkili olma mazeretini başka bir gece kullanırız. Üzerime vazife olmayan bir soru sorabilir miyim?"

"Üzerine vazife olmayan bir cevap olabilir ama sor." "Essie terapi yardımı alıyor mu?"

"Alıyordu." İçini çekerek devam etti. "Eve gelecek bir terapist bulmak mümkün olmadığından, telefon yoluyla halletmeye çalıştık. Bir süre haftada bir aradı ve ilaç tedavisi denedi. İyiye gittiğini düşündük."

'Ama sonra?"

"Terapisti onu dışarı çıkmak için cesaretlendirdi. Kendini iyi hissettiği herhangi bir yerde sadece on dakika kalacaktı. Forsythe Parkı'nı seçtiler. Fıskiyeli havuza kadar gidip geri dönecekti. Önce başarılı oldu ama hemen ardından ciddi bir panik atak krizine girdi. Dışarıda dolaşırken yakalanmak, aşağılanmak ya da tuzağa düşmek gibi korkulan var. Nefesi daralacak, geri dönemeyecek diye endişelenince ben de arkasından gittim. Evden çıktıktan sonra onu uzaktan takip ettim. Atak başlayınca da hemen yanında olamadım."

Hâlâ gözünün önünden gitmiyordu. Annesini dehşete düşmüş, yönünü şaşırmış bir halde görünce o da paniklemiş ve kaldırımdan çimenlere atlayıp, şaşkın şaşkın bakan turistleri iterek ona ulaşmaya çalışmıştı.

"Koşarken nefes almakta zorlanıyordu. Sonra yere düştü. Çok zor durumdaydı. İnsanlar ona yardım etmeye çalıştıkça korkusu ve aşağılanma hissi durumunu daha da kotüleştiriyordu."

"Çok üzüldüm."

"Onu alıp eve getirdim. Sıkı sıkı sarılıp, gözlerini kapatmasını sağladım ve o şekilde eve kadar yürüdük. O günden beri avlunun ötesine gidemiyor.

Bu olay dört yıl önce oldu. Terapiye devam etmek istemedi, ısrar edince hırçınlaşıyordu." Devam ederken yüzü gülüyordu. "Evde gayet iyi. Kendini mutlu hissediyor. Yalnız da bırakabiliyoruz, niye bırakmayalım? Ama doğru mu yapıyoruz, bilmiyorum."

"Yeterince doğru. Zaman zaman insanın doğrulan değişebilir, onun için bugünkü doğrun neyse onu yapmalısın."

Yatmadan önce bunları düşünüyordu. Duncan'a yatacağı odayı göstermiş, ona kullanılmamış bir diş fırçası çıkarmış, yeterli sayıda temiz havlu var mı diye banyoyu kontrol etmişti.

Haklıydı, doğrular zamanla değişiyordu. Bazen doğru zannettiğiniz bir şey, sonradan size yanlış geliyor ama yine de onu yaşamanız gerekiyordu. Duncan onun için doğru insan mıydı yoksa hata mı yapıyordu, bilmiyordu, ama ona aşık olmuştu.

Onu ilk gördüğü an çarpılmıştı, barda gülüp eğlenirken de sendelemişti. Sonra bir daha tökezlemiş, bir daha dengesini kaybetmiş, sonunda da kaçamayıp düşmüştü.

Şimdi yapması gereken, doğru olanı bulmaktı. Şimdilik.

Kadınların arasında kalmış yalnız bir adama verilebilecek en büyük ödülün, evde hazırlanmış zengin bir kahvaltı olduğunu düşündü. Taze sıkılmış portakal suyu ve mis gibi kahvenin keyfini çıkaran Duncan, Dişiler Diyarı'nın yeni prensi olarak, üzerine bu kadar düşülmesinden hiç rahatsız değildi.

Ava fırını yaktı. Duncan'ın değerlendirmelerine göre bu rutin bir uygulamaydı. Ama bir erkeği ağırladıkları için Essie en iyi takımlarını ve ona uygun keten peçetelerini çıkartmıştı.

Essie işi abartmış, süslü püslü bir şekerlik ve sütlük hazırlamış, kristal sürahiye taze portakal suyu doldurmuş, küçük bir vazo dolusu kasımpatı toplamıştı. Oradan oraya koşuşturup dururken, Duncan, onun da en az kendisi kadar iyi vakit geçirdiğini tahmin ediyordu.

"Carly, Duncan'ı rahat bırak artık. Daha bir fincan kahveyi bile bitiremedi." "Kahve harika olmuş."

"Ben niye mısır gevreği yemiyorum?" diye sızlandı Carly.

"Çünkü Ava omlet yapıyor. Ama çok istiyorsan elbette yiyebilirsin." "Bana ne."

Duncan onu yavaşça dürttü.

Suratını assa da, sarı fırfırlı bluzu ve mavi pantolonuyla bir ressamın fırçasından çıkmış gibi görünüyordu. "Bugün seni bekleyen çok iş var mı?"

Gözlerini devirerek ona baktı. "Ben *okula* gidiyorum. Ve bugün matematik sınavım var. Neden hep çarpma ve bölme yapmamız gerekiyor, bir türlü anlamıyorum. Sayılar var o kadar. Onlar da hiçbir işe *yaramıyor.* "

"Sayıları sevmiyor musun? Ben onlarla uğraşmaya bayılırım. Sayılar dünyayı güzelleştirir."

Burnunu çekti. "Benim sayılara ihtiyacım yok. Ben film yıldızı olacağım. Ya da kendi butiğimi açacağım."

"Film yıldızı olursan, rolünü çalışırken satırları nasıl sayacaksın?" Carly tekrar gözlerini devirdi.

"Herkes saymayı bilir."

"Ancak o güzel sayılar olursa sayabilirsin. İlk önce ne kadar para kazanman gerektiğini hesaplayacaksın ki, o Malibu'da beğendiğin güzel evi satın alabilesin. Tabii bunlardan önce menajerinin ve korumalarının maaşlarını ödemen gerekiyor. Her zaman yanında bir yardımcın olmalı ve paranın hesabını bilmelisin. Böylece Oscar törenine gitmeden önce kıyafetini seçmesi için birini tutabilirsin."

Carly düşünüyordu. "Belki sadece *kendi butiğim* olur. O zaman bir tek kumaşlardan anlasam yeter. Onları da *biliyorum zaten."*

"Komisyonun ne kadar olacak?"

Bu kez Carly kaşlarını çattı. "O ne demek bilmiyorum."

"Diyelim ki Jennifer Aniston'a o kupon Chanel elbiseyi satacaksın, işte o satıştan kazandığın para, senin komisyonun yani kârın oluyor. Kaç paraya satarsan belli bir payı da senin olur. Örneğin elbise beş bin dolarsa, sen de yüzde on alacak- san - artı, ayakkabı çanta falan da alacaktır - o zaman senin komisyonun ne olur? Hesapla bakalım."

Gözlerini kısıp düşündü. "Onlar her alışveriş yaptığında ben de kazanacak mıyım? Her seferinde para mı alacağım?"

"Kesinlikle, bu işler böyle yürüyor."

Konu çok ilgisini çekmişti, yüzü bir anda aydınlandı ve surat asmaktan vazgeçti. "Yüzde hesaplamayı bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Kağıdın var mı?"

Phoebe içeri girdiğinde, tüm aile masanın etrafına dizilmişti. Kremalı omletler, Ava'nın usta işi tostları, dilimlenmiş salamlar, insanın iştahını kabartıp tıka basa yeme isteği doğuruyordu.

Duncan sol eliyle yerken, Carly de sandalyesini onunkine yanaştırmış, sağ koluna abanıp kağıda yaptığı karalamalara bakıyordu.

"Küpe istiyor. Küpe de takması lazım." "Tamam. O sallantılı küpelerin fiyatı nedir?" "Bir milyon dolar!"

"Sen çok şeytan bir tüccarsın." Phoebe'ye bakıp gülümsedi. "Günaydın." "Anne, yüzde hesabı yapıyoruz, böylece kendi butiğimi açınca ne kadar kazanacağımı hesaplayabileceğim. Şimdiden altı bin dolar kâr ettim."

"Jennifer Aniston da Oscar'a aday," diye açıkladı Ava. "Çok şık olmalı tabii." "Şüphesiz."

"Ayrıca farklı farklı davetlerde giymek için bir kreasyon hazırlamak gerekiyor."

Phoebe yanlarına geldi ve Duncan'ın yaptığı listeye göz attı. "Jen bütün parasını kıyafete yatırıyor anlaşılan."

"Sayılar çok eğlenceli."

Phoebe'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Başka bir dünyada gibiyim, sayılar ve omletlerden ibaret bir dünyaya geçtim sanırım."

"Hemen otur," dedi Essie, "Seninkileri soğumasın diye fırında bırakmıştım." Phoebe saatine baktı. "Birkaç lokma atıştıracak kadar vaktim var sanırım.

Sayılar çok eğlenceliymiş," diye tekrarlayarak kızının öbür yanına geçip oturdu. "Ben sana tavşancıklarla kedicikler yaparak çarpmayı öğretirken eğlenceli değildi ama."

"Sayılar, işin içinde para olunca daha eğlenceli."

Phoebe kahvesini alıp başını salladı. "Bu kıza dikkat et, Duncan. Servet avcısıdır."

"Jen gibi birkaç tane daha müşterisi olsa, benim sırtım yere gelmez. Sabahları ne kadar güzel oluyorsun, Ava'nın omletlerinden bile daha güzelsin. Bence Savannah'ta, şu mutfakta seyrettiğim manzara kadar güzel manzaraya sahip olan bir başka erkek daha yoktur."

Soğuk gevrekleri kutudan alıp ağzına atıyor, sade kahveyle ağzında yumuşatıyordu. Bu sabah ne tıraş olmuş ne de duş almıştı. Bir depresyon atağı yaşamak üzere olduğunu hissediyordu.

Hırsa ihtiyacı vardı. Hırs ve kararlılık. O karanlık kuyuya düşerse ikisini de kaybedebilirdi. Daha önce olduğu gibi.

Devamlı kullanması gereken ilaçları vardı. Ama o, bir arkadaşının tanıdığı birinden aldığı uyarıcıları almayı tercih ediyordu. Yine de bunun doğru bir seçim olmadığının farkındaydı. Kafası iyiyken, düşünmeden aceleci davranabilir ve hata yapabilirdi.

O tavşanı vurduğunda zaten bir dikkatsizlik yapmıştı. Onu birkaç gün buzlukta tuttuktan sonra gecenin bir vakti Phoebeler'in evinin oraya atabilirdi.

Aceleyle koşarken neredeyse enseleniyordu. Öfkeden deliye dönmüştü.

Kaltak suçu üstlenmiyordu. Ne merkezden, ne basından, ne de halktan hiç ses çıkmıyordu. O şapşal herifin annesiyle içtikleri su ayrı gitmiyordu.

Cenaze evinin önündeki o acıklı manzara, o *yürekleri dağlayan konuşma, haberlerde ve sohbet programlarında* defalarca gösterilmişti.

O beceriksiz karı; hırslı, açgözlü, hata üstüne hata yapan bir orospu olduğu halde, şimdi adeta Rahibe Teresa muamelesi görüyordu.

Yine öfkesine yenilmişti, yanlış yapıyordu. Doğruca onun evine gidip ölü hayvanı yukarı fırlatmıştı. Verandaya düşmesi gerekiyordu ama öfkeden elleri titrediğinden hedefi şaşırmıştı.

Gidip düzeltecekti ama tam o sırada yandaki evin ışıkları yanmıştı.

Kendini aşağılanmış hissediyordu. O kaçık cadı, köpekten başka her şeye benzeyen o çirkin şeyle dışarı çıktığında çalıların arasına saklanmıştı.

İstisnasız her akşam, gün batarken köpeğini dolaşmaya çıkarıyordu. Bunu çok iyi bildiği halde, aklından çıkmıştı. Ne yaptıysa öfkesini kullanarak yapmıştı.

Ya o çatlakla köpek müsveddesi onu görselerdi ne yapacaktı? Henüz ortaya çıkmanın sırası değildi.

Aslında ikisini de gebertmeyi aklından geçirmişti. Boyunlarını kereviz sapı gibi koparıp Phoebe'nin merdivenlerine atacaktı.

Ama henüz bunun için erkendi.

Bir plan yapmıştı. Bir planı ve bir amacı vardı; yani tamamen hazırdı.

Şimdi ise öfkesi kaybolmuş, amacı da başarısızlık duygusuyla gölgelenmiş ti. Şu Posse bokuyla uğraşarak vaktini boşa harcamıştı. Saçma sapan risklere girmiş, boş yere kurşunları gitmişti.

Her şey anlamını yitirmişti.

Atölyesine göz gezdirince çaresizlikten ağlayacak gibi oldu. Bunların hiçbiri onun için bir anlam ifade etmiyordu. Önem verdiklerini elinden kaçırmıştı, onunsa kaybettiği hiçbir şey yoktu.

Kapısının önüne hayvan leşi bırakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

O ihtiyarla köpeğini gebertmeliydi; meliydi, malıydı. Artık bunlardan sıkılmıştı.

Küçük siyah hapı eline alıp incelemeye başladı. Tek bir tane. Tek bir tane bile kanını ateşlemeye yetiyordu.

Artık konuşmanın zamanı gelmişti. Boş boş dolaşmayı bırakıp, bir üst kademeye terfi etmenin tam zamanıydı.

Johnson, karının hızını kesmemişti. Ama bir şey ya da bir başkası çok yakında kesecekti.

"Yirmi iki kalibre." Ottis adında çelimsiz bir adam olan adli tabip, eldivenli elinde tuttuğu kurşun parçasını havaya kaldırdı. "Tavşan öldürmek ha, bu ne vahşet?"

"Tek kurşun mu?"

"Evet." Phoebe'ye dönüp ciddi bir ifadeyle, "Balistiğe göndermemi ister misin?

Üzerinde bir iz,yani kurbanın...?"

"Göndcrscn iyi olur aslında. Eğer birisi kötü bir şaka yapmaya çalışıyorsa, bu hiç komik değil. Bence olay bir şakadan çok daha büyük bir

boyutta. Tavşanla ve kurşunla ilgili bana söyleyebileceğin en küçük bir ayrıntı bile işe yarayabilir."

"Sen merak etme, hiç sorun değil. Seni ararım."

Odasına dönüp olayla ilgili resmi raporu hazırladı. Bir kopyasını Sykes'ın masasına bırakıp ona konu hakkında bilgi verdi.

"Arnie'yle konuşmamı ister misin?"

"Hayır, en azından şimdi değil. Senden birkaç yere adam koymanı rica ediyorum. Güvenlik işini beceriyor mu bir bak bakalım, giriş çıkış saatlerini kontrol etsinler. Bizim evin oralarda dolaşıp dolaşmadığını öğrenin. Çenesi düşüktür," dedi ve ekledi, "Eğer kafayı bana takmışsa, muhtemelen havalara girip birine anlatmıştır. Ya içki içmeye gittiği birine ya da mesai arkadaşına."

"Araştıracağım."

"Sağ ol. Teşekkürler."

Elinden gelenin en iyisi buydu, ama daha yapması gereken çok şey vardı. Oturup bir liste çıkardı. Tarihler, saatler, bağlantılı olaylar ve kendi tahminleri. Fare -bir şeyler aşıran, dönek, batan gemiyi ilk terk eden.

Yılan - uğursuz, sinsi, cennete kötülüğü getiren. Tavşan - korkak, kaçak.

Psikolojik olarak belki biraz abartmıştı ama temkinli davranarak yanılmış olmak, sadece yanılmış olmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Islık çalmak sesini maskeliyor, kimliğini de gizliyordu. O şarkının anlatmak istediği neydi? Beni terk etme. Terk edilen kimdi acaba? Peki ya terk eden kimdi?

Kahraman Şerif Yozlaşma ve korkaklığın karşısında duran bir adam (korkak olan tavşan mıydı?). Fare, kendi insanlarından kaçmaktı. Yılan da ahlakın bozulması. Şerif Cooper da - Cooper'mıydı? Bir kopyasını alsana şu lanet filmin, dedi kendi kendine. Cooper filmin final sahnesinde tek başına duruyordu.

Şifre filmde miydi, yoksa şarkıda mı? Hemen internetten şarkının sözlerini buldu ve hazırlayacağı dosya için bir kopya çıkarttı.

Şarkıda ayın tepede olduğundan bahsediyordu. Bu bir çeşit son teslim zamanı gibi bir şeydi, değil mi? Bu süre içinde bu işi yap, yoksa sonuçlarına katlanırsın.

Arkasına yaslandı. Onu böyle taciz eden Arnie Meeks ise, o, sembollerle, gizli anlamlarla ilgilenmezdi. Bu onun tarzı değildi.

Her şeye rağmen dosyayı hazırlayacaktı. Ve akşam eve giderken filmin bir kopyasını bulmaya çalışacaktı.

21

Çığlık çığlığa bağrışan çocuklar ve şimşek hızıyla dönüp duran kızlar Duncan'ın gözünü korkutmamış gibi gözüküyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Duncan'ın çocukların dünyasına yaptığı bu yumuşak geçiş Phoebe'yi şaşırtmıştı.

Çocuklarla çılgın gibi oyun oynuyordu. Ne kadar aktivite varsa -jetonlu oyun makineleri, mini golf ve diğerleri — hepsine katılıyordu. Aslında Phoebe de, bu oyunları en az onun kadar seviyordu ve Tanrı biliyor ya, bir zamanlar o da aynı onlar gibi yaramaz bir çocuktu. Çok net hatırlıyordu; bir kere bile eve başı ağrımadan, abur cubur yiyip midesini bozmadan, ayakları, kanal tedavisi yapılmış dişler gibi ağrımadan dönmemişti.

Duncan mini golfte, Şampiyonluk Turu dediği turda rakipleriyle kapışırken, o da bir bankta oturmuş onu izliyordu.

Carly de hayatının eğlencesini yaşıyordu. Sürü halindeki diğer çocuklar da, sanki Fareli Köyün Kavalcısı'ymış gibi Duncan'ın etrafına toplanmışlardı. Phoebe şaşkınlık içindeydi; sanal arabaları yarıştırıp, plastik çarka top fırlatan bu adam, yatırımları için çözümler arayan adamla aynı kişi olabilir miydi?

Loo yanına oturdu. "Keşke manikür yaptırsaymışım. Bu tıp yerlerde yorgunluktan canım çıkıyor ama şu adam her seferinde ikna edip beni buraya getirmeyi başarıyor."

"Phin'in de pili bitmiş galiba."

"Yok, Phin değil." Diyet sodasını başına dikti. "Onun bütün oyunlarını bilirim.

Duncan'dan bahsediyorum. Onunkileri de bilirim. Ama insana hiç rahat vermez." Phoebe oturduğu yerden genç adamı inceledi. İlkokul öğrencilerinin oynadığı

Küîkedisi gösterisini izlerken, müthiş eğlendiği halinden anlaşılıyordu. Sonra oyunu izlemeyi bırakıp, kızıl saçlı üvey kardeşe bir külah dondurma ısmarlamak için ısrar etmeye başlamıştı.

Doğal olarak Carly onun için deli oluyordu.

Şimdi de bir ordu dolusu yerinde duramayan çocukla mini golf oynuyor ve yine müthiş eğleniyordu.

"Duncan'ın yorgunluğu geçmiş galiba," dedi Phoebe .

"Elinden gelse burada yatıp kalkacak." Loo ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını uzattı. "Şuna bak, o eski püskü çim halıya çömelmiş, deliği hesaplıyor. Sanki Tiger Woods, Playland Turnuvası'nda oynuyor. Çocuklar şimdi dondurma gibi silip süpürürler puanlan. Bak seni uyarıyorum, bu adam daha sonra yine tutturacak, tekrar gelelim diye.

Phoebe elini karnına bastırdı. "Aman Tanrım."

"Artık gerçek golf bile oynayamıyor". Phin onu defalarca dışarı sürüklemiş ama, "Atış çarkı nerede?" veya "Masal köprüsüne ne zaman gidiyoruz?" gibi sorular sorup durmuş. Kahkahadan kırılıyordu. "Bizim Phin'in asaletini bozuyormuş, zaten aslında Duncan da bunu bilerek yapıyor."

Bunu Duncan'dan da duyduğu için, gülerek "Meğer niyeti oyun oynamakmış.

Bu yatırım işi de numara herhalde."

"Yok, aslında ciddi olarak düşünüyordu. Şimdi de artılarını eksilerini değerlendirecek."

Duncan'ı inceleyip dudak büktü. Phin'le bir deliğe kaç atış yaptıklarını tartışıyorlardı. "Evet, belli oluyor."

"Doğru söylüyorum." Phoebe'nin koluna dokundu. Kafasında bir spor sahası fikri var ve bugün turnikeden kaç çocuk kaç büyük geçmiş, hangi aktivitelere daha çok talep olmuş, ona göre karar verecek. Tabii bizim çocuklara da, yabancı çocuklara da hangi oyunları sevdiklerini sordu. O kararını vermeden, biz dondurma yemekten mide fesadı geçirmezsek iyidir. İşi bitince gider - ya da belki gitmez."

"Duncan'ı bir türlü işadamı kalıbına oturtamıyorum." .

Loo'nun yüzü sevgiyle ışıldadı. "Onun kendine özgü bir kalıbı vardır." "Belli ki öyle."

"Şu popoya bak." "Tartışılamaz bile."

"Annemin deyimiyle, seni görünce gözleri mandagözü gibi büyüyor."

"Öyle mi? Gözümün önünde kalpler uçuştuğu için fark edememişim. Ben sadece ateşli bir macera istemiştim." Loo'ya yaklaşıp, fısıldayarak "Hak etmişim de."

"Kim etmez ki." Loo da ona yaklaştı. "Daha belirgin detaylar veremez misin?" "Belki daha sonra. Asıl mesele, burada olanlarla başa çıkabilir miyim, onu bilemiyorum." Elini kalbine bastırdı. "Bunu yapabilir miyim ya da nasıl yaparım ve -" "Neden? Sen -"

"Dinle." Phoebe onu durdurdu. "Sen evlisin ve mutlu olduğun her halinden anlaşılıyor. Çok güzel bir kızın ve çirkin bir köpeğin var. Kocaman bir ailen, birbirini tamamlayan meslekleriniz var. Ayrıca ayakkabı seçiminde de fevkalade zevklisin."

"Öyleyim." Ayağındaki topuklu, bakır renkli ayakkabılara bakıp dudak büktü. "İşin sırrı onlarda."

"Mesleğim ve ben çok farklı uçlardayız, bu da beni sık sık çelişkiye düşürüyor. Aileme olan sevgim de beni zorluyor. Nihayetinde temelim pek sağlam değil ve o temelin üstüne bir şeyler oturtabilmek için çok zaman ve emek harcadım. Olay sadece ben değilim, bunun birçok sebebi var. Hiçbir zaman da sadece kendimi düşünerek hareket etmedim."

"Duncan'ın senin sorunlarınla başa çıkamayacağını düşünüyorsun."

"İsteyip istemeyeceğinden emin değilim, neden isteyeceğinden de. Şu anda bulutların üzerinde uçuyor, kendini tamamen kaptırmış. Seks de ayakkabılar gibi, işin sırrı onda. Ama benim düzenli olarak her gün yapmam gereken şeyler var. Bazı şeyleri değiştirip hemen yeni duruma adapte olamam. Öyle bir konumda değilim."

Loo sodasını yudumlarken düşünüyordu. "Her şeyi böyle didik didik inceleyip sonra da zor taraflarını çıkarıp bulmak adetin midir?"

"Evet, bu mesleğin cilveleri işte. Bir erkeğin olaya tepeden bakarak konuya hemen hakim olması ve içindeki cevheri görebilmesi kolay olmasa gerek. Kendimi zorlayıp... demek istediğim, kendi kendime konuşarak içimdeki olumsuz sesi susturmaya çalışıyorum. Geri çekil, Phoebe, diyorum, uçurumun kenarındasın. Her şey yolunda gidiyor, dolu dolu yaşıyorsun, daha ne istiyorsun. Bir adım daha; sonra geri dönüşü olmayacak, hayal kırıklıklarıyla dolu bir dünyada bulacaksın kendini."

"Aşk, intihar gibi bir şey, öyle mi?"

"Belki de öyle, ya da ellerin başının üstünde dışarı çıkıp teslim olmak, başına geleceklere razı olmak gibi."

"Veya rehin tutulmaktan kurtulup serbest kalmak."

"Evet, bu ihtimal de var. Ne yaptığımı iyi biliyorum, her zaman da bilmek zorundayım. Ama onunla ne yapacağımı bilememek beni huzursuz ediyor, rahatım kaçıyor."

"Ne diyebilirim ki. Ama bence bunu keşfetmek çok keyifli olabilir gibi geliyor."Carly, eğlenmekten bitap düşmüştü ve Duncan'ın arabasının arka koltuğunda eve dönerken, dayanamayıp uyuyakaldı.

"Eğer sana teşekkür edemeyecek kadar pestili çıkmış olursa, ben söyleyeyim, Carly rüya gibi, unutamayacağı bir gün geçirdi."

"Ben de öyle."

"Farkındayım. Çocuklar, oyuncaklar. Kızım sana fena çarpıldı." "Hislerimiz karşılıklı."

"Onun da farkındayım, Duncan. Senden bir şey rica edeceğim, bunu neden istediğimi anlayacağını umuyorum."

"Elbette. Çok fazla sosisli sandviç yedin ve durup mide ilacı alalım diyorsun." "Sadece *bir* tane yedim ve evde ilacım var. Duncan, ben ciddiyim. Diyorum ki - daha doğrusu rica ediyorum - eğer aramızdaki ilişki sallantıya girerse ya da öfkelenip ikimiz de birbirimizin yüzüne bakınca şeytan görmüş gibi olursak ve sen de Carly'den uzaklaşmak zorunda kalırsan. Ona uyum sağlaması için biraz zaman ver. Bize böyle harika birgün yaşattıktan sonra bunları söylemem çok ters oldu, ama - "

"Hâlâ şu Ralph denen adamı aklından çıkaramıyorsun."

"Roy," diye düzeltti. "Evet, onun da payı var. Ama sen varken onun gibi birini o şekilde düşünmem mümkün değil."

"Dediklerin doğruysa, o zaman benden böyle bir şey istemek zorunda olmadığını bilmen gerekirdi. Ben dışlanmanın, engellenmenin neye benzediğini çok iyi bilirim."

"Haklısın," diyerek yavaşça adamın koluna dokundu. "Ben sadece fazla korumacı ve kaygılı bir anneyim."

"Böyle bir annesi olduğu için kızın çok şanslı." Dönüp ona baktı ve "bazen bir şeytana benzese de," dedi.

Phoebe ağrıyan ayaklarını kıpırdatmaya çalışırken eve varmak üzereydiler. "Avluda bir bardak soğuk şarap içmeye ne dersin?"

"Benim de aklımdan tam bu geçiyordu."

Ertesi hafta, Phoebe Duncan'ın evinde, bahçede oturuyordu. Carly, en iyi ikinci arkadaşının evine kalmaya gitmişti, bu da annesine aynı durumun yetişkin versiyonunu yaşama fırsatını vermişti.

Yüzmeye gitmişler, ardından da tutkuyla sevişmişlerdi. Sonra yemeklerini yiyip tekrar sevişmişlerdi. Saat gece yarısına yaklaşırken, Phoebe görkemli bahçede oturmuş, elinde bir kadeh şarap, mis gibi yasemin kokularını içine çekiyordu. Üzerinde, nerdeyse bir servet ödediği, elbise mi değil mi belli olmayan şeffaf bir kıyafet vardı.

Bir kadın, böyle özel günler için para saçmayacaktı da, ne zaman saçacaktı? Gecenin sessizliğinde, sıcağı hissettirmeyen ılık bir meltem esiyor; ay, yıldızlarla kaplı gökyüzünde incecik bulutların arkasından süzülerek yükseliyordu. Duncan müziği açmış, bahçedeki kolonlardan Bonnie Raitf in güçlü sesi yükseliyordu.

Phoebe şarabını yudumlarken, miskin miskin sevişmeyi düşünüyordu yine. "Tatildeymişim gibi hissediyorum," dedi Duncan'a.

"İçki kadehlerine minik şemsiye süslerden koymalıymışım." Onun da sesi Phoebe'ninki gibi uyuşuk çıkıyordu. "Bir de bongo tamtamları olan bir müzik koyardım. Tek eksiğimiz süsler ve bongo CD'si."

"Bu müzik de gayet iyi. Mükemmel. Sonsuza kadar böyle kalabilirim." Duncan'a bakıp gülümsedi. 'Yakında benden kira alman gerekecek."

"Bu işi ticarete dönüştüreceğim."

"Bu gece bir yere çıkmak istemediğine çok memnun oldum. *Gece kulübü, bar,* sinema falan değil de, hiçbir şey yapmadan sadece beraber olmak çok güzel."

"Kulüpler, barlar, sinemalar kaçmıyor ya. Böyle gevşemek harika." "Bu hafta çok yoğundun."

"Ava insanı köle gibi çalıştırıyor. O sevimli yüzünün arkasında, Tom Amca'nın Kulübesi filmindeki köle taciri gibi bir kalbi var. Dün Savannah'ta bakmadığım ağaç ve fidan kalmadı. Bir sürü çizim, plan. Çim örnekleri. Fıskiyeler. Heykeller. Kuşlar için su havuzu, yemlik, kafesler. Ne

ararsan. "Canının istediği gibi yap" kavramı onun için kesinlikle geçerli değil."

"Evvelki gün onu eski bir depoya götürdüğünden söz etti. Orayı, altında dükkânlar olan bir apartmana çevirmeyi düşünüyormuşsun."

"Evet. Şimdi yeni fikirler üretmekle meşguldür. Beni bir fidanlığa daha sürükleyeceğini sanmıyorum. Sabah tekneyle dolaşmaya ne dersin? Savannah'a doğru yelken açabiliriz."

"Mükemmel bir fikir. Burada neredeyse her şey mükemmel."

"Bana birkaç dakika ver." Yaklaştı ve parmağını incecik elbisenin altına kaydırıp düğmesini açtı, "İşte o zaman seni mutlak mükemmelliğe ulaştırabilirim."

Bundan hiç şüphesi yoktu; dudakları birleşirken, Duncan'm elleri genç kadının bedenini keşfetmeyi sürdürüyordu. Phoebe, kendinden geçerek uzanırken kadehi masaya çarptı. Serbest kalan ellerini genç adamın saçlarında dolaştırmaya başladı.

Ilık rüzgâr tenini okşuyor; müziğin ritmini içinde duyuyordu. Duncan'ın dudakları boynundan aşağıya doğru inerken, başını geriye attığında ayın tam tepelerinde beyaz bir top gibi parladığını gördü. Dudakları tekrar buluştuğunda bedeni genç adamı içine almaya hazır bekliyordu. Ağır ağır, rahat hareketlerle doruğa tırmanırken, genç kadın sevgilisinin gözlerinde kendini görüyor, yükselen zevk dalgalarının arasında bir yükselip bir alçaldığını hissediyordu. Dalgaların zirvesinden aşağılara inerken, gözlerinin mavisine hapsolup gitmişti.

Böyle bir şeyi yaşarken kim başka bir yerde olmak isterdi ki?

"Bir daha," diye mırıldanan genç adam, tekrar onun dudaklarına kapandı.

Phoebe'nin kalp atışları hızlandı, kemiklerinin erimeye başladığını hissetti.

Seni seviyorum. Sözcükler boğazından yükseliyor, sanki söylenmek için yalvarıyorlardı.

Bunlar gerçekten söylenmeyi hak eden güçlü sözcüklerdi. Ama onları burada bahçe koltuğunda birbirlerine kenetlenmiş vaziyetteyken telaffuz etmek doğru olmayacaktı.

Onun yerine yüzünü ellerinin arasına alıp, "Haklıydın, sayende çevredeki her şey mükemmel hale geliyor," dedi.

"Seninle olmak..." Başını çevirip dudaklarını genç kadının avuçlarına bastırdı.

Bu hareket onun bir kez daha sendelemesine neden oldu. Adeta içinde bir kuş çırpınmaya başlamıştı. "Benimle olmak?"

Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Phoebe - " Phoebe'nin cep telefonu çaldı.

"Nazar değdi." Kalkmaya çabaladı. *"Asla* mükemmel dememeliydim." Carly'yi, annesini ve kardeşini düşündü. Telaşla telefonu kapıp düğmeye bastı. "Phoebe MacNamara." Ailesinden biri olmadığından emin olana kadar midesindeki düğümler çözülmemişti; arayan Dave'di.

"Bonaventure mi? Nerede?" Kâğıt kalem olmadığından söylediklerini hafızasına kaydetti. "Evet. Özellikle beni mi? Whitfıeld Adası'nda, bir arkadaş ımdayı m. Yetişmeye çalışacağım. Beş dakika içinde yola çıkıyorum."

Konuşurken çoktan kalkmış, eve koşuyordu. "Ona yolda olduğumu söyle. Dur, dur, bir dakika." Arabasının kapısını açan Duncan'ı durdurdu. "Çok süratli bir arabayla geliyorum. Seni yoldan ararım."

Telefonu kapattı.

"Porsche'unu ödünç almak zorundayım." "Sorun değil ama bensiz bir yere gitmez." "Seni oraya götüremem."

"Götürebilirsin," dedi, merdivenlerden çıkarken.

"Duncan," Yatak odasına koşarken bir yandan da elbisesini çıkarıyordu. "Bonaventure Mezarlığı'nda mezara zincirlenmiş bir adam bulunmuş." Yol kıyafetini kaptı. "Anlaşılan üzerinde sadece patlayıcılarla dolu bir yelek varmış."

"Kendini havaya uçuracaksa, umarım mezarlıkta yerini ayırtmıştır.

Bonaventure dolup taşıyor."

"Rehin alınmış." Duncan'a çıkışırken bir yandan da giyiniyordu. "Öyle olduğunu iddia ediyormuş, ayrıca ona bombaları bağlayan şahıs söylediği saatte 91 l'i aramasını ve benim adımı vermesini istemiş. Zamanında orada olmazsam, düğmeye basıp adamı havaya uçuracakmış"

"O zaman bırak da ben kullanayım. Arabayı tanıyan sen değilsin benim, hem yolları daha iyi biliyorum. Nereye gitmek istersen götürürüm." Genç kadının itiraz edecek gibi baktığını görünce ekledi, "En son ne zaman altı-silindir kullandın?"

Phoebe ayakkabılarını giyerken başını salladı. "Haklısın. Haydi gidelim."

Ada yollarından ve köprüden şimşek gibi geçerlerken, arabayı Duncan'a vermekle doğru bir iş yaptığını anladı. Beyni ve elleri, Dave'le konuşup not almakla meşguldü.

"Sen gelene kadar adını söylemeyecekmiş," diye açıkladı Dave. "Üzerine dinleme cihazı da yerleştirilmiş, tüm konuşulanlar dinleniyormuş. Bir kulaklık ve bir mikrofon taşıyor."

'Yalan söylüyor olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Beş dakikaya kadar orada olacağım, ama değerlendirmelerime göre adamın sesinden dehşet içinde olduğu anlaşılıyor. Görüntü kayıtlarında adamın yüzünde, üst bedeninde, kol ve bacaklarında açılmış taze yaralar var. Kimin, nasıl ve niçin yaptığını, ne zaman olduğunu söylemiyor. Söyleyemem, diyor. Bir tek sana anlatabilirmiş."

"Bu hızla on beş dakika içinde oradayım. Hangi mezara zincirli?" "Jocelyn Ambuceau, 1898-1916."

"Gelişigüzel seçilmişe benzemiyor. Mezaı4a yatan kişinin bir anlamı olmalı."

"Araştırılıyor."

"Bu kimliksiz adamı biraz daha anlatır mısın?"

"Beyaz, otuz beş yaş civarı, kumral, kahverengi gözlü. Yapılı. Yerli aksanla konuşuyor. Üzerinde takı, dövme falan yok. Ayağına pranga geçirilip direklerle toprağa çakılmış. Üzerinde şort var, ayakları çıplak. Polisler oraya ulaştığından beri iki kez kriz geçirmiş. Bebek gibi ağlıyormuş. Ölmesine izin vermememiz için yalvarıyor. Seni getirmemiz için de. Phoebe'yi istiyorum, diyor."

"Adımı mı söylüyor? Beni tanıyor olmasın." "Evet, bana da öyle geldi."

"Ona gelmek üzere olduğumu söyle." Kavşağa girdiklerinde savrulup bir yere tutunmaya çalıştı. "Görüşmemizi kimsenin dinlemediğinden emin

olun, oraya geleceğimi öğrenebilirler." Saatine göz attı. "Süre bitmek üzere ama yetişeceğiz, söyle oradakilere. On dakika, Yüzbaşı."

"Şimdi haber vereceğim. Sen gelene kadar idare etmeye çalışırız." Telefonu kapatıp Duncan'a baktı.

"Başaracaksın." Yüz seksen kilometre, hızla çift şeritli dar bir sokağa girerken bile gözünü yoldan ayırmamıştı. "Daha önce bu tarz bir operasyona katıldın mı?"

"Hayır. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı." İleride ışıklan fark edince hemen Dave'i aradı. "Polis araçlarını gördüm. Onlara giriş kapısında durmayacağımızı söyle. Birisi bize hemen kapıyı açsın."

Porsche hızla son dönemece girerken savruldu ama sonra toparlanıp tekrar ileri atıldı. Yosun kaplı ağaçların arasından fırlayan görkemli heykellerin üzerine ay ışığı vurmuştu. Sıcak, havayı ve yolu kaplayan sisi titreştiriyordu. Birden, birbirlerinin üzerine eğilmiş ağaçların arasından ışıkları gördüler. Ani bir frenle polis aracının arkasında durduklarında, Phoebe aceleyle arabadan indi.

Mezar taşlarıyla kanatlı melek heykellerinin arasından koşarak geçerken, dönüp Duncan'a, "Sakın yaklaşma," diye bağırdı.

Dave hemen yanına yaklaşıp kolunu tuttu. "Bomba uzmanları güvenli mesafeyi belirleyip işaretlediler. Hiç kimse diğer tarafa geçemiyor. Yasaklandı."

"Peki, tamam. Durumda bir değişiklik var mı?" "Ben geleli iki dakika oldu."

"O zaman başlayalım."

Ağır adımlarla ilerliyordu. Işıklara rağmen, mezarlıkta bazı kör noktalar vardı. Birisi ona yeleğini verdi, yeleği üzerine geçirirken mezarlığın üstüne tünemiş ağlayan adamı incelemeye başladı. Hemen arkasında bir melek kanatlarını açmış, sakin bir ifadeyle ona doğru bakıyordu. Göğsünün üzerinde bir müzik aleti tutuyordu.

Adam, heykelin altında, yüzünü dizlerine gömmüş, kamburunu çıkartmış oturuyordu. Hıçkırıkları, böceklerden gelen sesleri bastırıyordu. Etrafına taze pembe güller serpilmişti. "Ben Phoebe MacNamara," diye konuşmaya başlayınca, hızla başını kaldırıp ona baktı.

Phoebe bir anda donup kaldı ve güvenlik bandının ötesine geçemeden durdu. Kanının donduğunu hissetti ve ardından gelen panik dalgasıyla tekrar kendine geldi.

"Roy."

"Aman Tanrım." Yanında duran Dave, genç kadını bileğinden yakaladı. 'Yüzünü göremedim, onu tanıyamadım." Görseydi tanıyabilir miydi acaba? "Phoebe, daha fazla yaklaşamazsm," dedi. Roy'un dehşet dolu haykırışları kesilmemişti. "Yaklaşamazsın, anladın mı?"

"Anladım. Anladım." Yaşadığı panikle sırtından ter boşanıyordu. "Roy, lütfen sakin ol. Sakin olmak zorundasın. Derin bir nefes al ve rahatla. Geldim işte, buradayım." Konuşurken elindeki deftere bir şeyler karaladı. *Bizim evi kontrol ettirin.*

Kapıya polis koyun. Carly bu adreste. Aceleyle Phin'in adresini yazdı. "Bize hiçbir şey yapamazlar."

"Beni öldürecek. Öldürecek." "Kim?"

"Bilmiyorum. Tanrım, bilmiyorum. Neden başımıza geliyor bütün bunlar?" "Bizi duyabiliyor mu, Roy?"

"Duyabilirmiş, öyle söyledi. Evet, duyabiliyor. Seni... seni iğrenç kaltak.

Söylediklerini tekrar etmek zorundayım, yoksa beni havaya uçurur." "Pekâlâ. Beni duyabiliyorsa, ne istediğini söyleyebilir mi?"

"Ben... o C-4'lerin bir kaçını suratına indirmek istiyorum, seni pis orospu!" "Tanışıyor muyuz?"

"Bana ödettiğin bedeli," derken Roy''un yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, "şimdi ben de sana ödeteceğim."

"Sana neyin bedelini ödettim, söyler misin?"

"Hatırlayacaksın. Phoebe, yardım et, Tanrı aşkına, kurtar beni."

"Tamam, Roy. Tamam. Biraz daha konuşayım, olur mu? Bana kızgın olmalısın. Sebebini açıklar mısın?

"Hayır... şimdi olmaz."

"Beni buraya çağırdın, ben de geldim. Benden istediğin, söylemek istediğin bir şey olmalı. Sebebini açıklarsan - "

"Siktir," diye hıçkırdı Roy.

"Henüz benimle konuşmaya niyetin olmadığını düşünüyorum. Roy'la konuşmamın bir sakıncası var mı? Ona birkaç soru sorabilir miyim?"

"Gülüyor. Gülüyor. Haydi sohbet edin bakalım. Ben bir bira alayım." "Roy, buraya nasıl geldin?"

"O ... kullandı." Gözleri ağlamaktan şişmiş, hıçkırık sesleri mezarlıkta yankılanıyordu. "Sanırım benim arabamdı."

"Arabanın markası ne?"

"Mercedes. E55. Birkaç hafta önce almıştım. Ben..."

"Tamam." Deftere markayı yazdı, sonra da, *bulun,* yazıp kağıdı uzattı.

"Ben arabanın bagajındaydım, hiçbir şey göremedim. Gözlerim bağlıydı, ağzıma da bir bez tıkamıştı. Eve geldiğimde, tam garaja girerken başıma silah dayadı." Tekrar dizlerinin üstüne kapandı. "Arkamdan yürüdü. Sonrasını hatırlamı- yorum. Kendime geldiğimde ne görebiliyor, ne de konuşabiliyordum. Nefes almakta zorlanıyordum çünkü ağzımı da bantlamıştı. Havasızlıktan boğulmak üzereydim."

Phoebe, Dave'in elindeki notu görünce rahat bir nefes aldı. *Ailen güvende.*

Kapılar tutuldu. "Bu kaç saat önce oldu?"

"Bilmiyorum.. "

"Tamam, sorun yok. Şu anda bulunduğun yere nasıl geldin peki?"

"Bagajı açtığını duydum." Başını kaldırdığında titriyordu. Phoebe üzerinde dolaşan böcekleri gördü. "Yüzüme bir şey çarpınca sersemledim, mücadele etmeye çalıştım. Yüzüme vuruyordu. Sonra uyandığımda kendimi burada, bu halde buldum. Sesi beynimin içinde yankılanıyordu. Çığlık çığlığa bağırmaya başladım ama gelen olmadı. O ses bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Ses telefonumdan geliyormuş, telefonumu yanıma bırakmış. 91Ti aramamı ve ne diyorsa aynısını onlara söylememi istedi. Başka bir şey söylersen, düğmeye basarım, dedi."

"Demek onu hiç görmedin." Phoebe konuşurken Roy'un adını-soyadını, adres ve telefonunu, altına da *ne zamandır kayıp?* yazıp soruyu iki kez yuvarlak içine aldı ve kağıdı Dave'e uzattı.

"Roy..."

Roy hıçkırıyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Neden?"

"Roy, bana hiç yardımcı olmuyorsun. Roy!" Sesini duyurabilmek için daha yüksek sesle konuşuyordu şimdi. "Sakinleşmeye çalış. Buradan kurtulabilmemiz için sakin olmamız çok önemli. Hazırsa onunla konuşmak istiyorum. Bana bir isim verebilir mi acaba? Kendi ismi olması şart değil, istediği herhangi bir isim olabilir. Ben de ona hitap ederken zorlanmam böylece."

"Midem bulanıyor. Midem... Hayır! Hayır! Yapma! Lütfen, yapma!" Zincirlerine asılırken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Lütfen, Tanrım... Tamam... Peki. Ben... Bu zırlamalarından bana fenalık geldi artık, bok herif. Sen daha devam et bakalım - seni cehenneme gönderip kurtulayım ben de."

"Bunu yaparsan, beni bu gece buraya neden çağırdığını öğrenemeyeceğim.

Bana neden kızdığını da. Seni hangi isimle çağırayım?"

"O - " Roy'un konuşurken dişleri takırdıyordu. "Na nasıl istersen, Phoebe.

Bana Cooper diyebilirsin."

Boğazı düğümlenir gibi olsa da, ismi not edip, altına da *Kahraman Şerif yazdı. "Tamam, Cooper. Seninle direk* olarak konuşamadığımız için, neler hissettiğini bilemiyorum. Kendini nasıl hissediyorsun, anlatır mısın?"

"Güçlü. Otoriter."

"Komutanın sende olması senin için önemli mi?" "Tam üstüne bastın."

"Yüz yüze konuşsak, durumu daha iyi yöneteceğini düşünmüyor musun?" "Şimdi olmaz."

Roy'un yaşla dolu gözlerine bakıp acı çeken sesini dinlerken, göremediği, duyamadığı bir adamı nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

"Birbirimizi nereden tanıyoruz, Cooper? Nerede tanışmıştık, söyleyebilir misin?"

"Sen bana bir şeyler söylesen?" "Tamam. Ne söylememi istersin?"

"Bu beş para etmez orospu çocuğu senin için önemli mi?"

Kurnaz, diye düşündü. Olumlu ya da olumsuz, her iki cevap da onu tahrik edebilirdi. "Roy'u mu kastediyorsun?"

"Aşağılık Roy Squire pisliğini kastettiğimi biliyorsun."

"O benim eski kocam. Ne onun ne de bir başkasının canının yanmasını istemem.

Henüz kimsenin canını yakmadın, Cooper. Bunu da kimseye bir şey olmadan - "

"Sen bunu Charles Johnson'a anlat. Gördün mü? Gördün tabii... Tanrım, evet ya!

O kurşunları yiyince nasıl da şaşkına döndü, değil mi?"

"Charles Johnson'ın ölümünden sen mi sorumlusun? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Fransızca konuşmuyoruz burada, kaltak karı. Onu yere seren bendim, evet. İlk defa mı birinin gebermesine yardım ediyorsun, ha? Ha? Sana söz veriyorum, devamı gelecek... Lütfen," Roy"un sesi zor çıkıyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen." Genç adam, üzerine eğilmiş meleğin kanatlan altında titriyordu.

"Charles Johnson'ı tanıyor muydun?"

"Beş para etmez çete bozuntusu bir herif işte. Ama sen onu ikna etmeyi basardın, değil mi? Rehinelerin canı yanmadan onu dışarı çıkarttın. İşe yaramaz heriflerdi ama onları da kurtardın, öyle değil mi ha?"

"Kimi kurtaramadım, Cooper? Bu güller onun için mi? Değer verdiğin ve benim kurtaramadığım kimdi?"

"Sen tahmin et, Phoebe, kim olduğunu söyleyeceğim, sonra sen de seni affetmem için yalvaracaksın. Belki o zaman kurtulabilirsin."

"Şimdi af dileyeceğim senden. Birini kurtaramayacak kadar iyi ve akıllı olamadıysam eğer, hemen şimdi yalvaracağım. Ne istersen söylerim."

"Başlayalım o zaman. De ki... Ne? Hayır, olamaz, hayır!"

Roy ayağa kalkmaya çalışıyordu ama tek yapabildiği dizlerinin üstünde doğrulmak oldu. "Lütfen. Tamam, tamam. De ki, vakit tamam. Hoşça kal, Phoebe." "Cooper, eğer sen - "

Patlamayla birlikte genç kadın yerden havalanıp geriye doğru fırladı ve başka bir mezarın karşısındaki bir toprak yığınının üstüne düştü.

Havada uçarak yere çakılan şeylerin ne olduğunu biliyordu. Bir melekten dağılan parçalar, toz, toprak ve Roy'un parçaları.

Hızla gözünün önünden kopuk kopuk görüntüler geçti. Onunla ilk kez karşılaştığı o parti ve aklını başından alan o kocaman gülümseyişi. Hafta sonu, onu güller ve şampanyayla şaşırttığı otel odasında, b geniş yatakta sevişmeleri. Kan koca olarak ilk öpüşmelerinden önceki dakikalar. İlk dans. Işıklar.

Sonrası koyu bir karanlık. Birisi ona sesleniyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Dumanların arasında bir hareketlenme fark etti, bu Duncan'dı. Duncan, hızla üzerine kapanarak genç kadını aşağıya doğru çekti. Uzaktan uğultu halinde sesler geliyordu. Birileri bağırıyor, birileri koşuyor, telsizlerden parazit sesleri yükseliyordu.

Mücadeleden vazgeçti. Artık mücadele edecek hiçbir şey kalmamıştı.

"Ne yaptım ben?" Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Aman Tanrım, ne yaptım ben?"

22

Phoebe, ona eve gitmesini söyleyince çok sinirlenmişti. Lanet olsun, herhalde onu başka biriyle karıştırıyordu.

Duncan, ekip odasının önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Ne oturabiliyor, ne de sakin kalabiliyordu. Keşke düşünmemeyi de başarabilseydi. Maalesef, o insana cinnet geçirtecek kadar korkunç görüntüler beynine çakılıp kalmıştı, bir saniye önce orada duran adam bir anda...yok olmuştu.

Et ve kemik parçaları. Ve korkunç kıpkırmızı bir duman.

Hareket ettiğini hatırlayamıyordu. Sadece garip bir şeyler hissetmişti - havanın yüzüne yaptığı basınç, sesler, uğultular, bağrışmalar, çarpma sesleri - heykeller, toprak ve devrilen ağaçlar, sonra diğer mezar taşlan ve heykeller.

Örümcek ağlarına benzeyen yosun kümelerinin arasından sarkan o parçanın Roy'un bedenine ait olduğunu biliyordu. Melek heykelinin kana bulanmış kafasının kopup havada uçtuğunu hatırlıyordu. Meleğin suratında sakin ve huzurlu bir gülümseme vardı. Belki de bunları sadece hayal ediyordu.

Phoebe'nin yanına nasıl gitmişti; koşmuş muydu, yürümüş müydü, atlamış mıydı, hiç birini hatırlamıyordu. Sadece orada durduğunu ve onu patlamanın kargaşasından korumak için üzerine kapandığını hatırlıyordu. Phoebe'nin söyledik- lerini duymuştu: *Ne yaptım ben?* Yüzbaşı Dave - o olduğunu tahmin ediyordu - onu sarsıp oradan çekene kadar da durmadan aynı sözleri tekrarlayıp durmuştu.

Yaralı mısın? Darbe aldın mı? Dave, ilk olarak bunları sormuştu. Duncan'ın yüzü, havalanan melek gibi bembeyazdı.

Sonrası biraz bulanıktı. Yine bir sürü koşuşturma, bağırış çağırış, giderek artan siren sesleri.-

Ve ondan gitmesini istemişti. Bu kabusun ortasında durmuş, gitmesini söylüyordu. Yok ya!

Yüzbaşıyla birlikte bu odada olduğunu söylemişlerdi. Yüzbaşı McVee ve diğerleriyle birlikteydi. Bekleyecekti. Bekleyecekti işte.

Canı içki istedi, iyileşmek istemiyordu. Ona dokunmak ve bu felaketten kurtulduklarından emin olmak istiyordu.

Fakat beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Dunc." Asansörden çıkan Phin'i görünce içi ürperdi. Açıklayamayacağı nedenler yüzünden, dizleri öylesine titriyordu ki, arkadaşı bir yer bulup oturmak zorunda kalmıştı.

"Aman Tanrım."

"İyisin, değil mi?" Yanına oturup kolunu yakaladı. "Bir yerin kanıyor galiba. İyi misin?"

"Benim kanım değil." Mezarlıktan bir armağan, Roy'dan kalan küçük bir hatıra. "İyi olabilmem için zamana ihtiyacım var. Kahretsin, Phin. Allah kahretsin."

"Neler oldu öyle? Ne olduğunu Öğrenebildiler mi?"

"Resmen havaya uçtu. Filmlerdeki gibi değildi. Değildi işte." Elini saçlarına daldırdı. "Loo nasıl? Çocuklar?"

"Loo iyi. Çocuklar uyuyor. Polis, evin önünde nöbet tutmaya başladı. O Carly'nin babasıydı değil mi??"

"Roy. Roy Squire. Herif onu bir mezarın üstüne zincirlemiş, vücuduna da patlayıcı bağlamış. Zavallı adi piç. Galiba onu evinin garajında kıstırmış. Dayak yemiş, biraz da uyuşturulmuş. Phoebe Roy'un aracılığıyla - yani hayattayken - konuşuyordu adamla. Onun, ah..." Kulağını tutup yüzünü buruşturdu.

"Tamam, anladım." Arkadaşının yüzünü inceleyip, arka cebinden küçük bir şişe çıkardı. "Dik şunu kafana, dostum."

"Bunun için seni öperdim ama pek havamda değilim." Teşekkür edip şişeyi aldı ve sert viskiyi bir dikişte içti. "O, yani Roy, hüngür hüngür ağlayıp yalvarıyordu. öteki herif... Cooper," birden hatırladı, "Phoebe'den onu bu isimle çağırmasını istedi. Ne istediğini, derdinin ne olduğunu söylemiyordu. Sonra sanırım Roy'dan "hoşça kal" demesini istedi. Ve düğmeye basıp, bombayı harekete geçirdi. Paramparça oldu, Phin. Lanet olsun, adam resmen parçalara ayrıldı"

"Duncan, evden ayrılmadan alarmı çalıştırmış miydin?"

"Ne? Yok, hayır." Düşündü. Hayır. "Evden alelacele ayrıldık."

"Tamam, bak şimdi şöyle yapalım. Ben birkaç kişiyi arayıp evi kontrol ettireyim. Bir de güvenliği arttıralım."

Duncan başım arkaya attı. "Phoebe'nin eski kocasının peşine takıldıysa, beni de takip edebilir."

"Rahat davranmanın sırası değil." "Değil tabii."

Phoebe, ofiste, yüzünde ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Ailesi güvendeydi, evleri de koruma altındaydı. Artık endişelenmekten vazgeçse iyi olurdu. Roy ölmüştü; bunu değiştiremezdi. Bu suçluluk hissini beyninden, yüreğinden, içinden atması gerekiyordu.

"Hilton Head polisi soruşturma başlattı. Suç mahalli ekipleri, evde ve garajda inceleme yapıyor. Maktulün arabasını aramaya devam ediyoruz."

"Mezarlık, bir şeyi ya da birini simgeliyor olmalı." "Araştırılıyor."

'Ailemin korunmasını istiyorum, sadece bu gece değil -" "Phoebe." Dave alçak sesle konuştu. "Elbette korunacaklar."

"Tamam. Roy nişanlıydı. Kadının adını biliyorum sadece - Mizzy. Birlikte mi yaşıyorlardı yoksa - "

"Bu konuyla da ilgileneceğiz."

Tabii ya, kesinlikle ilgilenmeliydiler. "Bu tarz bireysel saldırılar, genellikle kişisel bir garezden kaynaklanır. Kimi bu kadar sinirlendirmiş olabilirim? Kimin canını yaktım ya da kimi tehdit ettim?

"Arnold Meeks'le konuşmamız gerekecek."

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Sorguya çekilip, olay anında nerede olduğu tespit edilmeli. Ama bunu o yapmadı. O kötü bir polisti, şiddet kullanıyordu ve alçağın tekiydi. Ama katil değil. Cooper'ın dedikleri doğruysa, en az iki kişiyi daha öldürdü. Gözünü brpmadan hem de. Meeks öfkelenip kısa süreli planlar yapıyor ve sonuçlarını düşünmeden harekete geçiyor."

"Bir başkası onun adına hareket ediyor bence, bilgisi dahilinde ya da değil." "Olabilir. Ama ben daha şahsi bir mesele olduğunu düşünüyorum. Sen bana acı çektirdin, şimdi ben sana daha fazlasını çektireceğim. Yaptığım ya da yapmadığım bir şeyden dolayı. Birini kurtarmayı başaramadığım için."

Gözlerini yumup parmaklarını gözkapaklarına bastırdığında gözünün önüne sürekli Roy geliyordu. Ellerini dizlerinin üstüne indirdi. "Onunla

ilgisi olan, benim mesleki bir hatam. Kimi kurtaramadım ben, Dave? Ne zaman oldu böyle bir şey? Nasıl? Geriye dönüp tüm operasyon dosyalarımı tek tek gözden geçirmem lazım. Rehineler, onları rehin alanlar, polisler ya da olay yerinde bulunan diğer kişiler, olay sırasında yaralanan ya da ölenler; benim arabulucu olarak görevli olduğum tüm dosyalar."

"Bence bu bir kadın," diye devam etti. "Neden?"

"Çünkü adam Gary Cooper oldu. Çünkü Roy bir kadının mezarına zincirlenmişti. Bir kişiyi bile göz ardı edemeyiz ama bana kadın gibi geliyor. Silah ve patlayıcı kullanmayı biliyor ya da öğrenmiş. Belki de askerde ya da teşkilatta bununla ilgili bir eğitim almıştır. Veya kendi kendine öğrenmiş de olabilir. Çünkü bu planlı bir saldırı. Roy dürtüleriyle hareket etmez, o kışkırtmaya gelecek tarzda birisi değil."

Yumruk yaptığı eliyle bacağına vurdu. *"Duyamıyordum* işte. Sesini duymadan, tonlamalarını dinlemeden, hislerini anlamadan nasıl tepki verebilirdim, nasıl ikna edebilirdim ki?"

"Phoebe, olanlardan sen sorumlu değilsin."

"O zaman niye bastı düğmeye? Yanlış bir soru mu sordum, yanlış bir yol mu seçtim? Büyük bir riske girip kendini tehlikeye atıyor. Roy'u oraya götürüyor, beni de getirtiyor, sonra da düğmeye basıp gidiyor. Görüşme kaydını dinlemeliyim; onu harekete geçirecek ne söylediğimi - ya da söylemediğimi - bulmalıyım."

Sandalyesini onunkine yaklaştırıp gözlerinin içine baktı. "Sen daha iyisini de yapabilirsin."

"Normal şartlarda hepimiz daha iyisini yapmaya çalışırız. Ama normal şartların dışında bir durumla karşı karşıyayız. Bu kez söz konusu olan benim."

"Senin ne söyleyip söylemediğin aradığımız şey olmayabilir."

"Hayır. O herif benimle bağlantısı olan iki kişiyi öldürdü. Neden yaptığını Öğrenmeliyim. Cevabı bulmak zorundayız, Dave, çünkü adamın durmaya niyeti yok. Sürekli evimin çevresinde dolaşıyordu." Gözlerini kapattı ve "Bir sonraki sefer sevdiğim insanları hedef alabilir," dedi.

"Onlara yaklaşamayacak."

"Ancak kim olduğunu öğrenip yakalarsak onu durdurabiliriz. Ben... Ben Roy'un nişanlısıyla görüşmeliyim. Carly'ye de anlatsam iyi olur. Ona bunu anlatabilmenin bir yolu olmalı."

"Şu anda tek yapman gereken, eve gidip biraz uyumak. Kendine biraz zaman ver, Phoebe. Danışmandan yardım almak da iyi bir fikir olabilir."

"Suç işleyen, sorumsuz davranan bir arabulucu için en etkili tedavi, işbaşında olmak, çalışmak ve eğitimlere devam etmektir." Gülümsemeye çalıştı. "Bunu sık sık tekrarlayan akıllı bir adam varmış, öyle diyorlar."

"Söylemiş olabilirim ama böyle bir durumda senin öncelikle uykuya ihtiyacın var. Geri kalanını da daha sonra konuşuruz."

Phoebe, Dave'in odasından çıkıp doğruca bayanlar tuvaletine koştu ve dayanamayıp kendini bıraktı. Berbat hissediyordu, içi dışına çıkmış gibiydi.

Midesi boşalıp rahatlarken soğuk soğuk ter döktü, sonra da kapıya yaslanarak oturup sakinleşmeyi bekledi. Ağlamıyordu. Ağlamak kadar basit ve insanı arındıran bir tepki olamazdı ama yaşadıkları onun ağlamanın da ötesinde tepkiler vermesine sebep olmuştu. Tekrar fenalaşmayacağından emin olana kadar, oturduğu yerden kalkmadı.

Sonra doğrulup lavaboda yüzünü yıkadı ve avucuna doldurduğu soğuk suyla ağzını çalkaladı. Başını kaldırıp aynaya baktığında, Roy'un kendisine bakan yüzünü görür gibi oldu. Bir zamanlar aşık olduğu, çocuğunu doğurduğu o adam; dehşetle açılmış yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

Sonra yok oldu. Çünkü onu sevdim, diye düşündü, çocuğunu doğurdum. Onun günahları bir yana, onunla partide karşılaşıp, onu sevmesine izin veren kendisiydi.

İşte bunun için tüm cevapları bulmak zorundaydı. Bulana kadar da aramaya devam edecekti.

Yüzünü kurulayıp ıslanan saçlarını geriye attı ve çıkıp odasına doğru yürüdü. Dave doğru söylüyordu - eve gitmeliydi. Ama önce yanına birkaç dosya alacaktı. Ne de olsa iyi bir uyku çekme ihtimali çok zayıftı. Saatlerce çalışırsa belki bazı cevaplar bulabilirdi.

Duncan ayağa kalkıp yanma gelene kadar onu fark etmedi. "Niye eve gitmedin?"

"Böyle saçmalayıp benim canımı sıkma lütfen, tamam mı?" "Ne dedin?"

"Lanet olsun, Phoebe." Kollarından tutup, onu kendine doğru çekti. "Tamam, sonra kavga ederiz. Bir dakika böyle kalalım, olur mu?"

"Üzgünüm. Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Ben de, aynı şekilde senin yaşadıkların için çok üzgünüm, Phoebe." Yavaşça geri çekilip yüzünü dikkatle inceledi. Genç kadının gözleri kıpkırmızıydı. Bitkin görünüyordu. "Şimdi seni eve götüreceğim."

Birden arabası olmadığını hatırladı. Kendi arabasıyla gelmemişti. "Önce odamdan birkaç şey almam lazım."

"Bekliyorum."

"Duncan - " Telefonunu kapatıp yanlarına gelen Phin'i görünce durdu. "Carly?"

"İyi. Gayet iyi." Kollarını açıp ona sarıldı. "Mışıl mışıl uyuyor. Evin ön tarafında bir devriye arabası, arkada da iki polis nöbet tutuyor ve benim azılı eşimle şirin köpeğim de içerdeler."

Gülmek istedi ama sesi boğuk çıktı. "Teşekkür ederim. Size uğrar, onu alıp eve götürürüm."

"Tatlım, saat sabahın dördü. Kıkırdamaları kesildiğinde nerdeyse gece yarısı olmuştu, eminim onlar daha birkaç saat uyurlar. Uyanıp kendine gelince biz Loo'yh getiririz onu, ne dersin? Önce seni ararız, sonra da geliriz, tamam mı?"

"İyi olur. Çok iyi olur. Şimdi onu uyandırıp da... Hiç gerek yok. Her şey için teşekkür ederim Phin, sana da Loo'ya da ne kadar teşekkür etsem azdır. Bütün bu olanlar için çok üzgünüm."

"Teşekkür edecek bir şey yok."

"Hemen geliyorum, birkaç dosya almam gerekiyor." Phin arkasından bakıp, "Çok iyi idare ediyor," dedi.

"Müthiş bir iradesi var. Bu Özelliği cezbetti beni zaten. Evde her şey yolunda mı?"

"Her şey kontrol altında. Ben ilgileniyorum, sen gidip biraz uyu, duydun mu beni? Hepsini sonra konuşuruz."

Yavaşça omzuna vurdu. "Teşekkürler."

Phoebe yanlarına gelince, Duncan uzanıp ağzına kadar dolu çantayı onun elinden aldı. "İyi fikir. İşlerini bir süre evden yürütürsün."

"Ofisteki işleri eve götürmüyorum, fazla mesai yapaca- ğım.;;

"Öyleyse bütün gününü iş yaparak geçireceksin." "Zamanı en iyi şekilde kullanmam gerekiyor. Bu polis işi, Duncan."

"Bu saçmalığı da duymak istemiyorum artık." Genç kadın bir müddet sessiz kaldı ve kendi kendine ona cevap vermemeyi emretti. Fakat asansörden çıktıkları anda kendini tutamadı. "Bu gece durmadan saçmalayıp canını sıkıyorum galiba."

"Evet, hoşuma gittiğini söyleyemem." "O zaman sen devam et. Ben eve kendim giderim." "Biraz daha devam edersen, seni zorla susturmak zorunda kalacağım. Ben de çok kötü bir gece geçirdim, Phoebe, o yüzden sözlerine dikkat et." "Sana eve gitmeni söylemiştim, değil mi? Ben - " Sözünü tamamlayamadan, Duncan onu topaç gibi çevirip sırtını arabaya dayayınca birden nefesi kesilir gibi oldu. Onu sadece bir ya da iki defa canı sıkkın görmüştü, hatta bir keresinde çok öfkeliydi. Ama böyle kendini kaybedip patladığını ilk defa görüyordu.

"Hırçın kadınlardan hoşlandığımı keşfetmeme yardımcı oldun, sağ ol. Güçlü ve zeki kadınları da severim. Kendine yeten kadınlar da hoşuma gider. Nereye, hangi yollardan gideceğini bilenler de doğal olarak ilgimi çekiyor. Anlatabildim mi?"

"Canımı acıtıyorsun, Duncan."

Ellerini bir parça gevşetti. "Neyi sevmediğime gelince, bana ne yapacağımın, ne hissetmem, ne düşünmem gerektiğinin söylenmesinden nefret ederim. Hele kovulmaktan - "

"Ben öyle demek isteme - "

"Kapa çeneni, Phoebe. Daha bitirmedim. Bana ihtiyacı olmadığını düşünen, akıllı, güçlü, kendine yeten bir kadın tarafından kovulmak hiç hoşuma gitmez. Hele bu gece orada öylece durup o sefil piçin paramparça oluşunu izlerken, polisin işine karışmamamın söylenmesine hiç tahammül edemem. Haydi söyle, Phoebe, bir daha söyle, eve git de."

Phoebe, titreyen nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Bu gece, bir daha senin yüzüne bakabileceğimi sanmıyordum."

"Ne? Niye?"

"Emin olamıyordum...seni görünce mahvolurum diye korkuyordum, daha da kötüsü, artık bana farklı bir gözle bakabilirdin. Bilemiyorum. Mantığımla değil, tamamen hislerimle hareket ediyordum, anlıyor musun?"

"Konuşmama izin ver, Phoebe. Öncelikle eğer mahvolmuş olsaydın - "

"Mantıklı düşünemiyordum dedim ya." Duncan'ı itmeye çalışırken bedeninden ona doğru bir sıcaklığın geçtiğini hissetti. "Şimdi burada durup bana mantık yürütmeye çalışma.

"İyi bir noktaya değindin." Biraz düşünüp, cebinden Phin"in verdiği küçük şişeyi çıkardı.

"Ah Tanrım. Teşekkür ederim." Küçük bir yudum aldı, sonra biraz daha içti. "Oh." Arabaya yaslandı. "Oh, şükürler olsun, Duncan."

"Ben asla..." Şişeyi geri alıp bir yudum da o içti. "Hayal bile edemeyeceğim şeyler oldu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İnsan bir anda ne hale geliyor."

"Bomba uzmanları buna "pembe duman" diyor."

Şişenin kapağını kapatıp, binmesi için arabanın kapısını açtı. "Daha önce başına böyle bir şey gelmiş miydi?"

"Bunun gibisini hiç yaşamadım." Duncan yerine geçince devam etti. "Birkaç defa, ekipçe çalışırken olay yerine geç gitmiştik ya da bir şeyler ters gitmişti. Ama böylesini... hiç görmedim. Ona çok sinirlenmiştim, çok kızgındım. Yeniden evlenip, Carly'yi hiç düşünmeden başka bir ülkeye taşınmasına kızmıştım." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Arkadaş olmak ya da en azından olmaya çalışmak yerine, onun için bunları hissetmem çok daha kötü belki ama böyle hissediyordum işte."

"Ben Bonaventure'de böyle bir şey görmedim. O anda ona ne kadar kızgın olduğunu düşünmüyordun. Tek düşündüğün onun hayatını kurtarmaktı."

"Daha dikkatli olmalıydım. Beni yıkan da bu işte," dedi ve Duncan araya girmek isteyince devam etti, "Biliyorum. Fazla toleranslı ve bencilce bir davranıştı. Duncan, bir süre birbirimizi görmesek daha iyi olur diyecektim ama şimdi iyice saçmaladığımı düşüneceksin, değil mi? Roy'u öldüren

adam, şimdi de bana yakın olan bir başkasının peşine düşmek isteyebilir, onun için en iyisi biraz uzak kalmak-"

"Roy'la da oldukça uzaktınız." "Evet, ama - "

"Yine saçmalıyorsun, derim. Bu işi tek başına çözmek istemene saygı duyuyorum, demiş olsaydım, o zaman bu söylediğine hak verirdim."

Genç kadın bunun üzerine tek bir kelime etmeden polis rozetini çıkardı; eve yaklaşıyorlardı. "Kapıda durup memura kimliklerimizi gösterelim." Arabadan inip, karşıya geçti.

Kısa bir görüşme yaptı, o sırada Duncan arabada bekledi. Evin ışıklarının yandığını fark etmiştir, diye düşündü. Anlaşılan bu gece kimse doğru dürüst uyuyamamıştı.

"Sana eve git demiyorum, çünkü beynin dağılsın istemiyorum. Sadece kalmak zorunda değilsin diyecektim."

Duncan, genç kadının elini tuttu. Verandaya çıktıkları anda, Ava kapıyı açtı. "Çok şükür, sonunda evine döndün!" Çıplak ayakla koşup Phoebe'ye sarıldı. "Yaralanmadığını söylediler."

"İyiyim. Annem?"

"Buradayım." Açık kapının bir adım gerisinde duruyordu, yüzü solgundu. "Phoebe, yavrum."

Verandaya çıkamadığını anlayınca, Phoebe eve girip annesinin kollarına atıldı, "iyiyim. Yemin ederim."

"Bir sorun çıktığını söylediler, kötü bir şey olmuş. Carly "İyi. İyi işte. Uyuyor."

"Ya...Carterve-"

"Anne. Anne. Nefes almalısın. Devam et, nefes al. Şimdi bana bak ve dinle. Herkes çok iyi. Carter, Josie ve Carly. Sen ve Ava. Ben de buradayım. Duncan da burada. Beni eve o getirdi."

Annesinin konuşmasından panik atak geçirmek üzere olduğunu anlamıştı. Kesik kesik nefes alıyordu. Havayı içine güçlükle çekiyordu. Titremeler başlamıştı. Yüzü boncuk boncuk terlemişti.

"Ava."

Phoebe ve Ava, Essie'yi yere yatırdılar.

"Anne. Buradayım, anne. Yanındayım. Elimi hissediyor musun?" Uzun koltuğun üzerine serili Örtüyü alıp Essie'nin sarsılan omuzlarına koyan Duncan'a baktı. "Ellerimi hissedebiliyor musun? Kollarına dokunuyorum. Sesimi duyuyor musun anne? Şimdi güzel bir nefes alalım."

Yavaş yavaş gevşedi, o sırada dakikalar geçmek bilmedi,

"Tamam, tamam." Phoebe onu kollarına alıp, saçını okşamaya başladı. "Derin derin nefes alıyorsun. İşte böyle."

"Engel olamadım. Çok üzgünüm, Phoebe." "Tamam, hepsi geçti artık."

"Essie, bir bardak su içmek ister misin?"

Duncan ona bardağı uzatırken, Essie de ona bakıp "Duncan, çok utanıyorum," dedi.

"Biraz su iç lütfen. Şimdi gidip hepinize çay yapacağım." "Tamam, ama - "

"Bana misafir muamelesi yapmayacaksın, değil mi Essie?"

Başını iki yana sallarken gözünden bir damla yaş süzüldü. "Phoebe, çok üzgünüm. Hem de çok. Eve gelmeseydin keşke, böylece bir de benim için endişelenmek durumunda kalmazdın. Bitkin görünüyorsun."

"Hepimiz yorulduk. Haydi gel şimdi, Ava'yla beraber seni yukarı çıkarıp koltuğuna oturtalım."

"Ava, sen de gidip bize çay yap bari. Zavallı adam. Hakkımızda neler düşünecek kim bilir?"

"Duncan için endişelenme." Ava onun oturmasına yardım etti. "Üşüyor musun?"

"Yok, şimdi iyiyim. Ben - " Elini yüzüne götürdü ve terden sırılsıklam olduğunu görünce yüzünü ekşitti. "Şu halime bak! Sanki menopoza yeni giriyorum."

"Sana giyecek ince bir şeyler getireyim." "Durduramadım." Odada baş başa kalmışlardı. "Biliyorum," dedi Phoebe.

"Keşke ilacını alsaydm, diyeceksin şimdi, ama çoğu zaman iyi hissediyordum. Sadece endişeliydim, ikimiz de çok endişeleniyorduk. Sonra sen eve gelip de, iyi olduğunu görünce, öyle bir nöbet geçirdim işte."

Uzanıp kızının yüzünü okşadı. "Çok kötü şeyler oldu, değil mi?"

"Evet, korkunç şeyler oldu anne. İlaçlar yanımda. Bir tane iç istersen.

Üzülmeni istemiyorum."

"Şimdi daha iyiyim. Carly, Carter ve Josie iyi, demiştin. Dave?" "Dave de iyi."

"Peki. Tamam. Endişelenmem artık."

Ava elinde beyaz bir kase ve ıslak bir bezle odaya girdi. "Otursana, Ava."

Phoebe, olup biteni anlattı. Essie'nin yüzü kireç gibi oldu ama neyse ki bir atak daha geçirmedi. Ava'yla el ele oturup onu dinlediler. Duncan sessizce içeri girip çayı servis etti ve Phoebe'nin konuşması bitene kadar yanlarında oturdu.

Sonra Essie ayağa kalkıp Phoebe'nin yanına gitti. Omuzlarına sarılıp başını onunkine yasladı ve saçlarını okşamaya başladı.

"Anneciğim."

"Çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm. Ne korkunç bir şey. Zavallı Roy.

Zavallı. Beş para etmez serserinin tekiydi ama böyle ölmeyi hak etmiyordu." "Anne!"

"Ölünün arkasından kötü konuşulmaz diyenler, ikiyüzlü insanlardır çünkü emin ol en fesat düşünenler onlardır."

Essie başını çevirince Duncan'm gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti. "Sen de çok yorgunsun, değil mi? Ama burası tamamen kilit altında ve biz de emin ellerdeyiz. Artık sen de biraz dinlenmelisin."

"Evet, hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var." Phoebe annesinin elini tuttu. "Sana kimse zarar veremez, buna asla müsaade etmem."

"Hepimiz dinlensek iyi olur. Duncan, sen de burada kalıyorsun. Burası güvenli, onun için kalacaksın. Haydi, yavrucuğum. Duncan senin odanda yatarsa hem sen de yalnız kalmamış olursun. Daha rahat uyursun."

Phoebe kaşlarını kaldırınca, Essie başını sallayıp onu salondan çıkardı. "Sanki çoktan yatağa girmenin yolunu keşfetmediniz, ben de hiç anlamadım. Birazdan hava aydınlanacak. Biraz dinlenelim. Kahvaltımızı geç yaparız bugün."

Ava, Essie'nin arkasından Phoebe'ye bakıp başını salladı, sonra Essie'nin koluna girdi. "Jambonlu krep yaparız, ne dersin, iyi olur değil mi? Yanında da taze çilek."

Birlikte Essie'nin odasına doğru yürüdüler. Phoebe derin bir nefes alıp, "En kötüsünü bir süre için aklından çıkardı. Bu durum ona o kadar ağır geldi ki, bu yüzden de yokmuş gibi davranıyor," dedi.

"Sağlıklı bir yöntem gibi görünüyor."

Phoebe odasına doğru ilerledi. "Böyle krep falan gibi şeylerle meşgul olursa paniklemeyecektir. Fakat eninde sonunda, o illet yine bir anda başlayacak."

"Phoebe."

Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkarırken, yorgun bir yüzle ona baktı.

"Bu gece olanların ve olabileceklerin korkusuyla insanın panik olmaması mümkün mü?"

"Kesinlikle. Tanrım. Soyunamayacak kadar yorgun hissediyorum." Yatak örtüsünü açmadan öylece kıvrılıp yattı.

Duncan da yanına uzandı ve ona arkadan sarıldı. "Birlikte ilk kalışımızın böyle giyinik olacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Duncan? Sana bir şey söylemek istiyorum. Hani, defol-ve-beni-yalnız-bırak havalarına girdiğimde, çenemi kapatmamı istemeni anlıyorum."

Genç adam gülümsedi. "Öyleyse, yarın sana biraz daha bağırayım en iyisi." "İyi fikir gibi görünüyor." Adamın ellerini alıp göğsüne bastırdı.

Birkaç dakika geçmemişti ki, Essie'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Yanında sevdiği adam olunca, çok daha rahat uyumuştu.

23

Phoebe, kucağında oturan Carly'yi, bebekken yaptığı gibi, sallayıp okşuyordu. Babasını kaybetmenin, onun gittiğini ve bir daha da gelmeyeceğini öğrenmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bir çocuğun aniden yaşadığı terslik ve ardından gelen sarsıntı; ölüm ve sonsuzluk kavramlarını kabullenemeyişi.

Ama Carly'nin bunlardan haberi yoktu. Hiç sahip olmadığı bir babayı kaybetmenin ne demek olduğunu bilemezdi. Birinin böyle aniden şiddete kurban gitmesinin nasıl bir şey olduğunu da.

Her ne kadar ayrıntıları ona yumuşatarak ve kısaltarak anlattılarsa da, durum yine de korkunç görünüyordu. Bu ayrıntılar, duvardaki çatlaktan sızan kirli sular gibi kendine yol bulup, komşuların fısıldaşmalarıyla, televizyondaki tantanalar ve okuldaki diğer çocukların sorularıyla yavaş yavaş genişleyip yayılacaktı.

Bunu engellemek ya da tamamen yok etmek olanak dışıydı. En iyisi olabildiğince dürüst olmaktı.

"Canı acıdı mı?" diye sordu. "Bilmiyorum. Umarım acımamıştır."

"Burada yaşamıyordu, niye burada öldü?" "Emin değilim. Ama öğrenmeye çalışacağım."

Carly iyice annesine sokuldu. "Onu sevmemem kötü bir şey mi?

"Hayır bebeğim." Phoebe ona daha sıkı sarıldı. "Hayır." "Onu sevmiyordum ama ölmesini de istemiyordum." "Biliyorum. Ben de öyle. Biliyorum canım." "Poppy'nin babası ölünce cenazesine gitmiş. Onu büyük bir kutuya koymuşlar. Ben de cenazeye gidecek miyim?"

"Hayır. Cenaze olacak mı bilemiyorum. Nerede, ne zaman olur, onu da bilmiyorum. Biz...buna karar veremeyiz. Öğrendiğimde eğer gitmek istersen - "

"İstemiyorum. Tamam mı? Lütfen, istemiyorum işte." "Peki." Carly'nin sesindeki korkuyu fark edince onu sallamaya devam etti. "Sen hiç merak etme, tatlım."

"Ya sana zarar verirse? Roy''un canını yakan adam, ya - " "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Carly - " "Öbür adam sana zarar vermişti.

Yüzünü, kollarını yaralamıştı." Carly, onun yanaklarını okşayınca, Phoebe'nin gözleri yaşla doldu. "Geri gelip sana bir şey yaparsa, Roy gibi seni de öldürürse? Anne."

"Buraya gelip bana bir şey yapamaz. Polisler de buna izin vermeyecek. Benim işim bu Carly, Öyle değil mi? Seni de, büyükanneni ve Ava'yı da, kendimi de koruyacağım, güven bana. Carter'la Josie'yi de. Hepimiz dikkatli olmalıyız, tamam mı? Çok dikkatli olacağız," dedi yavaşça. "Bir süre için polis kapının Önünde bekleyecek. Eğer huzursuz olursan içeride de biri durabilir."

"O adam evimize girerse, onu silahlarıyla vuracaklar mı? Ya sen?"

Of Tanrım. "Eve giremez. Ama girdi diyelim, o zaman da kendimizi korumak için ne gerekirse yapacağız. Hepimiz çok dikkat edeceğiz, tamam mı? Sana yabancılarla konuşmamanı, kimsenin arabasına binmemeni, hatta arabanın yanına bile yaklaşmamanı söylemiştim, hatırlıyorsun değil mi? Sana ne söylerlerse söylesinler, hiç kimseyle gitmeyeceksin. Onun yerine ne yapacaktık?"

"Avazım çıktığı kadar hayır diye bağırıp kaçacağım."

"Aynen öyle. Bize bir şey olmayacak bebeğim çünkü Roy'a bunu kimin yaptığını bulacağım. Sonra bu kişi hapsi boylayacak ve bir daha da oradan çıkamayacak."

"Hemen bulur musun onu?"

"Bulmaya çalışacağım. Dave amcan da araştıracak. Birlikte çalıştığım herkes bunun için uğraşacak."

Annesinin söyledikleri aklına yattı, rahatlamıştı. Yeniden başını annesinin göğsüne yasladı.

"Üzgün müsün, anne?" "Evet. Üzgünüm." "Korkuyor musun?"

"Dikkatli olmama ve olanların sebebini öğrenmeme yetecek kadar korkuyorum.

Bunun için çok çalışmam gerekiyor. Çok çalışınca ne oluyor biliyor musun?" "Bu işi başarıyorsun."

"Kesinlikle doğru." Carly'ye daha sıkı sarıldı ve kendi kendine konuşur gibi "Kesinlikle," dedi.

Merkezden aradıklarında oraya gitmek zorunda olduğunu düşündü. Böyle bir şeye kendini hazırlamıştı ama ailesinden uzaklaşmak çok zor geliyordu. Kapının önü polis kaynıyor, diye kendine hatırlattı. Ama hiçbiri onun yerini tutamazdı. Bu kontrol meselesini daha sonra düşünecekti. Keşke şu anda ikiye ayrılsaydı da, bir parçası evin önünde nöbette kalabilseydi.

Carter'la Josie'den geçici olarak onlarda kalmalarını istemek zorunda kalmıştı ve bundan nefret ediyordu. Fakat tehlikede olduğunu düşündüğü insanların aynı çatı altında toplanması daha makul ve daha güvenli olacaktı.

Ama yine de, aslında hâlâ balayında olan bir çiftten bunu istemek gerçekten de çok kötü bir şeydi.

Elbette gelirlerdi. Carter'ın onun için yapmayacağı şey yoktu. Karısının güvenliğini ve sağlığını korumak içinse canını verirdi.

Her şeye rağmen, sabah olduğunda herkes bir şekilde hayatına kaldığı yerden devam edecekti. İşe, çarşıya, bankaya gidilecekti. Carly'nin evin dışında çok iyi korunacağından emin olana kadar, Phoebe onu bir iki gün daha okula gön- dermemeye karar verdi.

Aşağıya indi ve onlara çıkmak zorunda olduğunu söyledi. Salonda Carter'la Josie'nin, Duncan'la kafa kafaya vermiş konuştuklarını görünce şaşırdı. Duncan'in, Carly'yle babası hakkında konuştuktan sonra eve gittiğini sanıyordu.

Genç kadın içeri girdiğinde birden sessizlik oldu ve tüm gözler ona çevrildi. "Bakıyorum da komplolar, planlar hazırlanıyor." Umursamazmış gibi, isteksiz bir şekilde konuştu. "Duncan, hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

"Bir süre daha buralarda oyalanayım diye düşündüm. Kızın nasıl?"

"O küçük ama dayanıklı bir serçe. Daha iyi olacak. Mutfağa annemi görmeye gitti. Carter,Jo... Tek söyleyebileceğim, durumumuz berbat. Size bir numara vereceğim, cep telefonunuza hemen kaydedin. Bu benim bölgemin direk hattı, sizin güvenliğiniz için de bir kriz masası oluşturuldu. Dikkatinizi çeken, ters giden herhangi bir şey olduğu anda bu numarayı ararsınız. Duncan, numarayı sen de kaydedersen sevinirim."

"O kaçık gerçekten bize zarar verebilir mi?" diye sordu Josie.

"Bunu riske atamam." Josie'nin neşe saçan gözlerinde bu kez gergin bir ifade vardı. Bir öğretmenle evlenen bir bakımevi hemşiresi için Ölüm

tehditleri almak sıra dışı bir durumdu. "İşe mi gidiyorsun?"

"Evet. Yedi-dört vardiyasını alıyorum. Şahıs kanser hastası. Bull Caddesi'nde evindeymiş."

"İyi işte, bizim merkeze de yakın. Bana işinle ilgili ayrıntıları verir misin - diğer hemşirelerin bilgileri, orada kalanların İsimleri, senin günlük programın. Bu bilgiler bize yardımcı olabilir. Aynısını senden de istiyorum Carter - ders programın, toplantıların, aklına gelen her şeyi yaz. Duncan - "

"Ben onlara göre biraz daha plansız-programsız bir yapıya sahibim sanırım." "Özel koruma düşünür müsün? Geçici olarak."

"Sürekli iki adım arkamda yürüyen iri yarı bir adam istemiyorum. Benim evim çok iyi korunuyor. Hem zaten senin ilgilenmen gereken bir sürü insan var. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bütün bunların benim yüzümden olduğunu söyleyecek kadar egoist değilim. Ama, yakınlarımı kullanarak bana ulaşmaya çalışan her kimse onu bulacağım, diyecek kadar da öfkeliyim. Gitmek zorunda olmamın nedenlerinden biri de bu."

"Dışarı mı çıkıyorsun? Carter - Öne doğru atılıp onu kolundan yakaladı.

"Phoebe, onun amacı zaten *sana ulaşmak. Bizi buraya kapatarak, içimizden birine zarar vermesini* engellemiş oluyorsun. Böylece doğrudan sana saldırması için herifin eline fırsat veriyorsun."

"İstediği zaman gelsin, ben hazırım. Carter, bana ihtilacı olan bir çocuğum var. Elbette dikkatsiz ve aptalca davranmaya niyetim yok. Dave beni almaya gelecek ve birlikte merkeze gideceğiz. Orada da etrafımda bir yığın polis olacak."

"Etrafında bir yığın polis olması, birinin seni hastanelik etmesine engel olamamıştı hatırlarsan."

"Hayır, bu sefer kolay bir hedef olmaya niyetim yok. Gitmemin bir nedeni de Arnie Meeks. Sorgulanmak için merkeze getirilecek. Orada olmam şart. Orada kalıp her şeyin mümkün olduğunca gürültüsüz ve normal yürümesini sağlamak zorundayım." Carter'ın yanağını okşadı. "Roy hazırlıksız yakalandı. Ne için hazırlanacaktı ki zaten? Ama biz öyle değiliz ve bunun da üstesinden geleceğiz. Yapmamız gereken bu değil mi?"

"Annem korkudan ölmek üzere."

"Biliyorum." Onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Size güveniyorum. Hem evde bir hemşirenin bulunması da beni çok rahatlatıyor. Sayende üzerimden büyük bir yük kalktı, Josie."

"İyi olacağız, merak etme," diye söz verdi ona Josie. "Biz de normal hayatımızı sürdürebilmek için ne yaparız diye konuşuyorduk. Yemek, oyunlar, müzik falan. Bir de iş var tabii," diyerek Duncan'a bakıp gülümsedi.

"Essie'yle birlikte bir iş planı yaparız diye düşündüm."

"Çok iyi olur. Onları meşgul edebilirsen çok sevinirim. Beni sorarlarsa, Dave'in yanında olduğumu söylersin. Hemen dönmeye çalışırım. Duncan, istersen beni geçirebilirsin."

"Tabii."

Verandaya çıktıklarında "Sana bir şey söylemek zorundayım," diye söze başladı Phoebe. "Eve gidip, buradan biraz uzaklaşırsan akıllılık edersin. Sadece benden değil ailemden de. Böylece burada kalıp aklını da yitirmezsin, hem daha gü- vende olursun."

Duncan, iki yanında ağaçların sıralandığı şirin caddeye bakarak başını salladı. "Gerçi bu Roy'a pek yardımcı olmadı, değil mi?"

"Evet ama senin istediğin yerde, istediğin kadar kalma imkanın var. Bir süreliğine şehir dışına çıkabilirsin ve o imkanları kullanarak yakınlarının dışında kimsenin, yerini öğrenmemesini de sağlayabilirsin."

"Her şeyi bırakıp kaç diyorsun."

"Kaçmak olarak değerlendirme. Tahiti'ye mi gidersin artık bilmiyorum ama nereye gidersen git, kendine eğlenecek bir şeyler bulabilirsin."

"Önceliğin eğlenmek olmayınca böyle söylemek kolay tabii. Ayrıca Tahiti'ye falan gitmiyorum. Benim yerim burası ve ertelemeye hazır olmadığım - daha doğrusu istemediğim - projelerim var. Ayrıca, şu kızıl saçlılardan kurtulayım da gidip kokteylimi içeyim diye bir şey demiyorum. Bunu sen de biliyorsun."

"Yine de bunları söylemem gerekiyordu. Kendine çok iyi bakacağına adım gibi- eminim ama bu seni merak etmeyeceğim anlamına gelmez - sen de bunu çok iyi biliyorsun. Onun için de, senden iki saatte bir bana haber

vermeni rica ediyorum. Telefon açıp bir merhaba diyebilirsin, mesaj atabilirsin; nasıl olursa olsun, yeter ki beni haberdar et lütfen."

'Aynı şeyi sen de yaparsan kabul edebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana rapor vermemi mi istiyorsun?" Ceketini arkaya doğru savurunca, kemerine takılı polis rozeti göründü.

"Evet, ne güzel olur. Ben ararım, iki saat sonra sen ararsın,iki saat sonra yine ben. Bu işler böyle olur."

Phoebe onun yüzüne bakmayı sürdürürken, bir yandan da rozetiyle oynuyordu. "Senden iyi polis olurmuş. Peki, kabul. Şunu da al." Bir kağıt parçası uzattı. "Acil bir durumda bu numarayı arayacaksın. Evdeki herkesin cep telefonlarına kaydetmelerini söyler misin? Bir de evin direk hattına kaydedin. Çok teşekkürler."

Dönüp caddeyi, ağaçları, arabaları ve parka giden yolu kontrol etti. "Evi izliyor olabilir. Şu an her yerde olabilir."

"O zaman biz de ona izleyecek bir şeyler verelim." Genç kadını kendine çekip, dudaklarına uzandı.

Geri çekilmek üzereydi ki, genç kadın kollarını onun boynuna dolayıp daha sıkı sarılmak istedi. "Şansını zorlama. Sıfır ihtimal. Bunu yaparak şansını deniyor olsan bile, yapma sakın."

"Heeey!"

Phoebe'nin sinirleri o kadar gergindi ki, Lorelei Tiffany'nin sesini tanımasına rağmen birden elini silahına götürdü. Ama dönüp ona el salladığında sesi sakindi. "Hey, merhaba Bayan Tiffany."

"Resim gibisiniz gerçekten. Amma yakışıklı adam, Phoebe. Birkaç yıl önce olsaydı, hiç durmam, çalardım onu senden."

Tepeden tırnağa nergis sarısına bürünmüştü. Yanında aynı renkte tasma ve fiyonk takmış minik Maximillian Dufree'yle birlikte durup Duncan'a cilveli bir bakış fırlattı. "Hanımefendi. Sizin gibi nefis bir bayan söz konusu olunca, asıl o çalma işini ben yapardım."

Bayan Tiffany küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Ah, sen var ya! Bunu elinden kaçırmasan iyi edersin, Phoebe. Maximillian Dufree'yle parkta tur atmaya gidiyoruz. Siz de gelmek ister misiniz?"

"Keşke gelebüseydik."

"Kendinizi suçlamayın. Etrafta bunun gibi yakışıklı bir adama rastlasaydım, ben de kendime köpek gezdirmekten daha heyecanlı bir şey bulurdum. Hoşça kalın."

"Normal." Phoebe, giden çiftin arkasından bakarken mırıldandı. "Neyse ki şu dünyada hâlâ normal insanlar var."

"Savannah'ta san fıyonklu bir köpek çok normal karşılanır. Geçen gün, o saçsız köpeğin, pembe minyatür kanişe arkadan saldırdığını gördüm. Bu da normal sanırım."

"Maximillian Dufree için öyle. Pembe kaniş de Leydi Delovely olmalı; o da gerekli donanımı olmamasına rağmen Max dahil olmak üzere birçok köpeği edepsizce baştan çıkarıp duruyor."

Phoebe, parlak sarı bir haleyle sarmalanmış, uçarcasına parka doğru giden Bayan Tiffany'nin arkasından baktı. "Keşke biz de parkta dolaşıp, şapşal suratlı köpekleri seyretmek gibi normal şeyler yapabilseydik."

Duncan onun kolunu okşamaya başladığında, Dave'in arabasını park ettiğini gördü. "Kendine iyi bak, Phoebe. Yakında biz de normal şeyler yapmaya başlayacağız."

"Buna inanmak istiyorum." Duncan'a son bir kez baktı, sonra dönüp eve baktı ve Dave'in arabasına doğru yürüdü.

"Herkes iyi mi?"

"İyi olmaya çalışıyorlar."

"Bay Şanslı da, bakıyorum dibinden ayrılmıyor."

Dönüp ona baktı, Duncan hâlâ verandada duruyordu. "Evet. Bu onun en iyi yaptığı şeylerden biri. Yanımızdan ayrılmamak konusunda çok iyi. Senin gibi," diye ekledi. "Bu kadar yıldır ailemin yanından ayrılmadın. Bu durumda sen de hedeflerden birisin. Ailemdeki herkes kadar yakınsın bana, hatta Roy'un olduğundan çok daha yakın."

"Ben de bazı önlemler alıyorum." Elini direksiyondan çekti ve Phobe'nin eline dokundu.

"Lütfen çok dikkatli ol." Ona doğru eğildi. "On iki yaşımdan bu yana bana babalık yapıyorsun. Saygı duyduğum, güvendiğim ve bir çok yönden benzemeye çalıştığım bir baba gibisin. Eğer bu kişi beni tanıyorsa, ki tanıması gerekiyor, bunu da biliyordur."

Bu kez Dave onun ellerini sıkı sıkı tuttu ve, "Seninle yüz yüze gelip tanışmadan önce de seninle gurur duyuyordum. Şu bir gerçek ki, seni kendi kızım gibi çok seviyorum. Sana zarar vermek için beni kullanmasına asla müsaade etmeyeceğim. Tamam mı?" dedi.

"Evet. Evet. Tamam." Derin bir nefes alıp bıraktı. "Arnie'yi niye getirdiler?

Gayrı resmi olarak evinde sorgulanacağını sanıyordum."

"Öyle yaptılar, daha doğrusu yapmaya yeltendiler ama dedektiflerden birine yumruk atınca yaka paça götürdüler. Piç kurusu kendi kendini ipe götürüyor."

"Çabuk öfkeleniyor. Roy'u öldüren adam öyle değil. O sabırlı ve soğukkanlı.

Arnie Meeks bu profile uymuyor, Dave."

"Olabilir. Belki de arkadaşı ya da aileden biridir. Her şeyi usulüne göre yapalım Phoebe. Önce bir adım, arkasından diğerı."

Avukat talep etmemişti. Camın arkasından Arnie'yi incelerken, böyle yapıyor olması onun kolay lokma olmadığını kanıtlıyor, diye düşündü Phoebe. Aynı zamanda da son derece aptalca davranıyordu. Bunu iyi bilecek kadar uzun süre polislik yapmıştı ama aklınca, her türlü suçlamaya göğüs gereceğini ve bütün bunların onun için Önemli olmadığını göstermeye çalışıyordu.

Gri tişört, kot pantolon ve eski yüzlü spor ayakkabılar giymişti. Suratını asmış oturuyordu. Tıraş olmadığı için uzamış sakalları, bakışıyla uyum sağlamıştı. Şu, "hepinizin canına okuyacağım" bakışı.

Canını yakmıştı , hakaret etmişti; pusuya yatıp, sonra da acımasızca saldırmıştı. Dolayısıyla göğsünün sıkışması çok normal, çok doğal bir tepkiydi çünkü onu bağlayıp döven, çırılçıplak soyan bir adama bakıyordu.

Ama göğsündeki o yumru bir türlü gevşemiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Dave elini omzuna koyup yavaşça sıktı. " "Evet, zorundayım."

"Bir kez yüzleştin zaten, Phoebe. Kanıtlayacak başka bir şey kalmadı."

"Bunu yapmak zorundayım. Sorguya çekilirken onu görmem gerekiyor." *Gözlerinin içine bakmalı, sesini duymalıyım. "Roy'u* öldürenin o olup

olmadığını ya da kimin yaptığını bilip bilmediğini anlamak için tek çarem bu; onu görmeden bundan emin olamam."

"Ne söylenmesi gerekiyorsa ben söylerim. Roy'a borçlu değilsin." "Olabilir ama Carly'ye borçluyum. İyi olacağım, merak etme."

"İyi" demekle abartmış olabilirdi ama işin zor kısmını atlatmıştı, bu da yeterince iyiydi. Sykes'la Liz'in onu çift taraflı köşeye sıkıştırmalarını, kelime oyunları yapmalarını, sorulara cevap vermediğinde de itip kakmalarını izledi. Üçü de bu oyunu nasıl oynayacaklarını iyi biliyordu. Ama Arnie sayıca üstündü, ikisine de şans tanımıyordu.

"Teğmen MacNamara için burada olduğunu inkar edemezsin sanırım," diye gelişigüzel laf attı Sykes ona.

"Bayat haber."

"Bir erkek bir kadını o hale getirmişse, bu haber hiçbir zaman bayatlamaz. Bunu yapan nasıl biridir biliyor musun?" Durup, başını salladı. "Benim kriterlerime göre, her şeyi yapacak kadar ucuz ve aşağılık biridir."

"Kriterlerini gözden geçirsen iyi edersin."

"Benimkilerin ne dediğini öğrenmek ister misin, *Amie?" Liz*, onun arkasına geçip konuşmaya devam etti. "Senin adi bir korkak olduğunu söylüyor. Zavallı bir herifi havaya uçuracak kadar hasta ruhlu, korkak bir orospu çocuğu. Bunu yapınca kendi gözünde daha mı büyüdün? Onu gebertmekle kendini daha *önemli* mi hissettin?

"O herifi tanımıyordum bile. Söyledim size. O piçe bir kez bile elimi sürmedim. Niye yapayım ki? Bana öyle geliyor ki, adam becermek için o ukala karıyı seçmekle akıllılık etmiş. Onunla daha önce tanışmış olsaydım, ona bir içki ıs- marlardım."

"Senin için bir şey ifade etmiyordu, değil mi?" Liz Arnie'nin üzerine abandı. "Sadece, teğmeni kızdırmak için kullandın onu."

"Onu kızdırmaya ihtiyacım yok artık. Dedim ya, bayat haber bu."

"O pahalı kıyafetler içindeki para babalarıyla, sandaletli bir avuç turiste kiralık- polisçilik oynamak hoşuna gidiyor ^ mu, Arnie? Bu haberin asla bayatlamayacağına eminim."

Arnie'nin yüzü karardı - Phoebe, çok kızdı, diye düşündü, dahası da vardı.

Utanç.

"O iş geçici."

"Aa, Öyle mi? Yani baban seni yine burada işe mi sokacak sanıyorsun?"

Ellerini karnına vuran Sykes dayanamayıp haykırdı. "Bu asla olmayacak, bunu sen de biliyorsun. İşin bitti, aile zinciri kırıldı. Kaltağın teki işimi elimden alsa, bunu ona fena ödetirdim. Dün gece nerdeydin, söyle bakalım Arnie. Akşam onla sabah üç arası nerdeydin?"

"Size *söyledim. Evde, karımla beraberdim."*

"Yalan söylemekle aptallık etmiyor musun, ne dersin? Pek parlak bir fikir değil ha?" Sykes şakağına dokundu. "Özellikle de karın seninle mutlu değilse." Dosyayı Arnie'nin önüne itti. "ifadesinde eve ne zaman geldiğini bilmediğini söylüyor, saat on birde yattığında da evde değilmişsin."

"Bu doğru değil, yanılıyor." Omuz silkip başını kaldırdı ve tavana baktı. "Sığınağa inmiştim, orada televizyon seyrederken uyuyakalmışım."

"Karın kapıyı kilitlemişti, Arnie. Yatmadan önce her yeri kontrol etmiş. Eğer orada televizyonun karşısında kestiriyorsan, araban nerdeydi peki?"

"Görmemiştir. Bana çok kızgın, eminim. Acı çektirmek için yapıyor."

"Yalan söylüyor," dedi Phoebe. "Evde olduğu yalan. Ne kadar gergin, baksana."

"Johnson vurulduğunda, teğmen senin orada olduğunu hatırlamıyor ama. Çok yazık."

"Kahretsin, o gün izin günümdü." Soğukkanlılığını yitirmeye başlamıştı. "Dışarıda işlerim vardı."

"Ya, işlerin vardı," diye onayladı Liz. "Bir evin penceresine yerleşip silahsız bir adamı ve teslim olmak üzere olan bir genci vurmak gibi işler."

"Onun da, bunun da, senin de, hepinizin Allah cezasını versin. Söylediklerin beni kızdıramaz çünkü o kaltak MacNamara'nın canı yine kan istiyor. Sizi istediği gibi parmağında oynatıyor. Birini öldürmek isteseydim, emin olun bu o olurdu."

"Gözünün önünde eski kocasını öldürmekle niyetini çok açık etmişsin. Teğmen saatlerce onu ikna etmeye çalıştıktan sonra, Johnson'u öldürerek bunu çok güzel gösterdin." Sykes işaret parmağını tabancanın namlusu gibi

uzattı. "Yirmi-ikilik bir tabancan var, Arnie. Kurşununu o aptal tavşanın içinde b ırakmamal ıyd in."

"Ne? Ne tavşanı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Doğru söylüyor." Phoebe başını salladı. "Neden bahsettiklerini bilmiyor." "Kurşunla silah birbirine uyduğunda, taciz ve gözetlemeden ceza alacaksın.

Böylece şartlı tahliyen de düşecek. İçeri gireceksin. Bu kez baban da seni çıkaramayacak."

"Babamı bu işe karıştırmayın."

"Ama sen karıştıracaksın." Liz atıldı. "Her dakika babacığına yalvaracaksın. Tavşandaki kurşunlar da, yılan da, o ölü fare de seni bitirecek. O sakatlayıp kapısına bıraktığın oyuncak bebekten hayvanlara terfi etmişsin; vahşi doğadan da Roy Squires'a."

"Benim ölü tavşandan falan haberim yok."

"Oyuncak bebek," dedi Phoebe sessizce, Sykes şüpheyle ona bakarken. "O bebekle ilgili bir şeyler biliyorsun, değil mi? Ona sesini çıkarmadın." "Dediklerinden bir şey anlamıyorum."

"Aynı Teğmeni kirletmeyi planladığın gibi o bebeği de kirlettin," dedi Sykes ve devam etti. "Gece yarısı kapısını çaldın ve onu kapının önüne bıraktın. Sonra fare leşi ve en sonunda Roy Squires. Evet, burada bir düzen kokusu alıyorum."

"Saçma. Kapısına o bebeği bırakmış olabilirim, ne olmuş yani? Bu haftalar önceydi, şeyden beri evinin yakınından bile geçmedim. Onun yanına yaklaşmadım, şeyden beri..."

"Onu merdivende dövdüğünden beri, değil mi?" Sykes onun cümlesini tamamladı. "Kafasına o torbayı geçirip onu yere serdiğinden beri mi? Burada tek bir dostun bile yok, Arnie. Kimse sana yardım etmeyecek, onun için sen yalanlarına devam et. Beni heyecanlandırıyorsun. Yavaş yavaş kafesine doğru yol alıyorsun, ama bu defa öbür tarafta elektrikli sandalye olacak. Seni bekleyen bir iğne var orada, seni bok torbası seni."

"Sen aklını kaçırmışsın." Arnie'nin yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu, sırtından ter boşanıyordu. "Ben kimseyi öldürmedim. Tavşanı da ben vurmadım."

"Gerekçelerimiz var, elimizde her türlü imkan ve fırsat var. Haydi, yalanlarına devam et seni pislik. Başsavcı, ağlayıp zırlayarak yalan söyleyen korkak katillere bayılır. Kuşkusuz o da iğneyi tercih edecektir."

"O alçağı *tanımıyordum.* Onun yaşadığını söylediğiniz yere, Hilton Head'e de gitmedim. Beni oraya oturtamazsınız."

"Bize biraz zaman ver. Teğmenle uğraşıp, sonra böyle sorumsuzca davranması benim hiç hoşuma gitmedi, ya senin Liz?"

"Ben mi, ben onun aklını başına getirmelerini görmek isterdim. Bu sefer ..." "Bu işte onun parmağı var." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Siz de biliyorsunuz.

Bana komplo kurup kandırmaya çalışıyor, yaptığı şey bu. O bebeği bir kermeste gördüm ve ona üzerinde düşüneceği bir şey vermek istedim. Ben kimseyi öldür- medim, Hilton Head'e de gitmedim. Benim işimi bitirmeye çalışıyor. Canı cehenneme. Dün gece de Bonaventure'ye gitmedim."

"Peki nerdeydin, Arnie? Kanıtlarsan kurtulursun."

"Bir kız arkadaşım var, tamam mı? Karım bana hiç destek olmuyor, ne yatakta, ne de başka konularda. Ben de bunu yapacak birini buldum. Dün gece onun evindeydim. Sabah ikiye kadar da becerdim onu."

"Adı, soyadı." Liz adamın önüne bir defter koydu. "Adresi. Ne kadar becermişsin ona da bir soralım."

"O evli, tamam mı? Kocası birkaç günlüğüne Myrtle Beach'e golf oynamaya gitti, biz de onun evini kullandık. İzin verin önce ben konuşayım. Bunun ciddi bir durum olduğunu söylersem bir çılgınlık yapmaz. Kocası duyarsa gebertir onu. Adını kullanmayacağınıza inanması gerekiyor."

"Önce onunla konuşup onu hazırlayacaksın ve biz de buna izin vereceğiz, öyle mi?" Sykes alaycı bir ifade takınmıştı. "Hiç şansın yok, Arnie. Yalan söylemiyorsan, onu bu işe karıştırmayız. Birbirinizi hak etmişe benziyorsunuz."

"Zaten karım boşanmaktan söz ediyor, ve o MacNamara yüzünden - "

"Ah, tabii, bütün olanlar MacNamara'nın kabahati. Kesinlikle. Olay çıkarman için seni oyuna getirdi ve işten atılmanı sağladı değil mi? Şu kadının adını yaz, Arnie."

"Terrance firmasında müdür kendisi. Oraya gidin, evine değil. Ofisinde görüşün onunla. Tedbirli davranma nezaketini gösterirseniz sevinirim."

Sykes'ın bakışları kaya gibi sertti. "Sen Teğmen MacNamara'ya saldırdığın anda, burada böyle bir muamele görme hakkını kaybettin. Sakın bunu aklından çıkarma, pislik herif. Kimse senin tarafını tutmayacak, Kıçını kurtarmak istiyorsan, yaz şunu. Yoksa polise saldırıdan içeri atılırsın ve biz işleri yoluna koyana kadar da o delikte kalmaya devam edersin."

Arnie söyleneni yaparken, Phoebe Dave'e döndü.

"O değildi. Arnie domuzun teki ama ahmak bir domuz. Charles Johnson'ı da, Roy'u da o öldürmedi. Sandığın kadar vahşi ve kurnaz biri değil." Cama doğru döndü. "Aslında bana zarar vermek hoşuna giderdi. İntikam için yanıp tutuşuyor ama o çocuğu ve Roy'u öldürerek bana acı çektireceğini, intikamını alacağını anlayamadı. Benimle ilgisi kalmadı artık. Fakat bunları yapan asıl kişi kimse o beni çok iyi tanıyor."

"Kadını araştıracağız, bakalım Arnie dediği gibi o saatlerde onunla mıymış." "Tamam. Ben eve gidiyorum. Dosyaları taramaya başlayacağım. Elbet bir yerlerde karşıma çıkacaktır. Dosyalardan birinde."

Phoebe gözlem odasından çıkarken, Liz de sorgulama odasının kapısında göründü. "Ben de sana geliyordum. Vaktin var mı?"

"Tabii, gel."

"Haydi o zaman, dur bir dakika..." Liz bayanlar tuvaletini işaret etti. "Burada konuşalım."

İçeri girince Liz lavaboya yaslandı. "Sorguyu izlemek, daha doğrusu onu izlemek senin için zor olmuştur. Arada cam olsa da engel sayılmaz."

"Evet, çok zordu, ve haklısın, engel sayılmaz. Ama bunu yapmak zorundaydım."

"Adamımız o değil, Phoebe."

"Evet, o değil, ikiniz iyi iş çıkardınız. Cinayet işlendiği saatte başka yerde olduğu kanıtlanırsa, bir şüpheyi elemiş oluruz."

"Bütün bu olanları nasıl kaldırabiliyorsun?"

"Gerçeği duymak ister misin? Hiçbir fikrim yok." Ellerini yüzüne bastırdı ve ardından saçlarında gezdirdi. "Ailem rehin tutuluyormuş gibi eve kapanıp kaldı. Başka seçenekleri yok. Bunu Roy'a kim yaptıysa hepimizi

rehin aldı ve ben adamın şartlarını bilmiyorum. Neyi, niçin yaptığını bilmiyorum. Ve şartlarını bilmezsem onları kurtarmak için pazarlık yapma şansım da olmaz."

"Bir kahve içmek ister misin?" Liz bir yandan saatine bakıyordu. "Bull toparlanana kadar yarım saatim var."

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Bir fincan kahveyle bir dosta ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Çok iyi olurdu ama eve gitmek zorundayım. Tekerleğin dingil çivisini sökersen, fırlayıp gider. Şu anda ailenin çivisi de benim. Arnie'nin ifadesinden sonuç gelince beni arar mısın?"

"Tabii ki, merak etme."

Phoebe kapıyı açıp tekrar kapattı. "Keşke o olsaydı. Onları öldüren orospu çocuğu Arnie olsaydı. Roy'u kaybettik, bunu değiştiremeyiz. Bir yanım onun Meeks olmasını istiyordu, o zaman her şey bitmiş olacaktı ve hepimiz için artık tehlike kalmadığından emin olabilecektim. Ama diğer yanım da sırf onu ezebilmek için katil olmasını istiyordu. Ezip duman edecektim onu. Roy için değil, yani duygusal bir tepki olarak değil, anlıyor musun? O merdivenlerde geçen her dakikanın hesabını verecekti. Ve ben de bu bedeli ona ödeterek ondan kurtulduğumu kabullenecektim. Ama orada öyle durduğunu görmek var ya, işte bunu kabullenemedim."

"Bu çok olağan ve anlaşılır bir şey." "Öyle mi?"

"Yüreğin kabullenmediği sürece terazinin kefeleri de dengelenmez. Hoşuna gitmese de kabullenmek zorunda kalabilirsin."

"Hem de hiç hoşuma gitmiyor." Onu anlayan biriyle konuşabildiği ve sonunda bütün bunları yüksek sesle söyleyebildiği için göğsündeki sıkıntının birden gevşediğini hissetti. "Zerre kadar hoşuma gitmiyor. Onun bir süre çaresiz kalıp dehşete düşmesini istiyorum, belki sonra..." Phoebe başını salladı. "İlerde yine sorun olur. Ben şimdi elimdekilerle yetinsem iyi olacak."

"Danışmana görünmeyi bir düşün istersen."

"Düşüneceğim. Gerçekten. Önce şu işi bitirmem lazım." Gülümsemeye çalıştı. "Bu, kahveden daha iyi geldi. Dinlediğin için teşekkürler, Liz."

"Ne zaman istersen."

24

Hepsini bir kenara koymuştu; tüm bu hengameyi, Arnie Meeks'in içine saldığı tüm duyguları kilit altına almış ve artık bu konuyu düşünmekten vazgeçmişti. Şu anda bunlarla uğraşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Geri gelecekti, biliyordu, midesini düğümleyecek bir hamle daha yapacaktı. Bu olana kadar dayanmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ama sırada kontrol edilmesi gereken daha öncelikli işler vardı.

Arabasını evinin önünde park edip arabadan indi. Bu ev bazen gözüne olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyordu. Neden böyle hissediyordu acaba? Genelde Phoebe burayı sadece yuvası olarak görürdü -çocuğunu büyüttüğü, annesiyle arkadaşını barındırdığı zarif, güzel bir ev. Karınlarını doyurup uyudukları, huzur içinde yaşadıkları, hatta zaman zaman da eğlendikleri yerdi burası.

Burada yaşamayı, bu evde olmayı seçmemiş olmasının ne önemi olabilirdi ki? Alt tarafı bir evdi işte. Tuğla ve cam, hepsi bu. Kuzen Bess'in hayaleti onları çoktan terk etmişti.

Seçme şansı olmadığını düşündü. Bütün olay seçimlerde, seçeneklerinin olmay ışındaydı.

Ona ihtiyaçları olduğunu bilmesine rağmen yolunu değiştirip avlu kapısına doğru yürüdü. Polis aracından ve tüğlacam suratlı o devden uzaklaştı.

En azından burada seçme şansı olan bir şeyler vardı; her ne kadar onların da neredeyse hepsini Ava'ya teslim etmiş olsa da buradaydılar işte. Bahçe, patikalar, kuytu köşeler, zarif masalar ve ilginç heykeller.

Verandanın merdivenlerine oturup önünde uzanan güzellikleri seyretti ve avlunun tümüyle başka bir yerde olduğunu hayal etti. New Orleans'ta mesela, ya da Savannah'ın başka bir sokağında. Atlanta ya da Charlotte da olabilirdi.

Temelde her şey birbirinin aynı değil miydi? Değildi. Her birinin arasında bir dünya fark vardı.

Kapının açıldığını duyunca dönüp bakmadı. Tek başına, arpacı kumrusu gibi düşünmek için burada fazla bile oturmuştu.

Carter yanına oturup eline bir kadeh şarap tutuşturdu. Ve hiç konuşmadı.

Sessizce şaraptan bir yudum aldı. Uzaktan fıskiyenin hoş melodisi duyuluyordu.

"Biraz uzaklaşmak istedim."

"Şarap da bunun için işte. Gitmemi ister misin?"

"Hayır. Kabuk bağlamış bir yaraya dokunmak istedim. Kuzen Bess'i, bu evi ve onun kapılan üstüme kilitlemesini düşündüm. Elimden bir şey gelmiyor ve buna bir çözüm bulamadığıma göre en iyisi uzaklaşmak."

"Bunu her fırsatta yapıyorsun zaten."

Dönüp Carter'a baktı. "Yapıyorum, değil mi?"

"Neredeyse kendimi bildim bileli bunu huy edindin sen. Bu Reuben'le başladı ama daha öncesi de var. Sislere gömülmüş yıllar."

Phoebe başını onun omzuna yasladı. "Her şey babamın ölümüyle değişti. Asıl *ondan öncesi sislere gömülü benim için.* O zaman bize yardım edebilirdi. Kaltak Kuzen. Anneme doğru dürüst davransaydı, belki de Reuben diye biri hiç ol- mayacaktı. Ama yapmadı. Bu yüzden de şimdi, öyle olsaydı, böyle olsaydı diye yorum yapmanın bir faydası yok. "

Susup havuzu seyrederek içkisini yudumladı. "Annem bizim için her şeye katlanıyordu." Düşününce onun neler hissettiğini tam olarak gözünde canlandıramıyordu. "Endişe, işler ve büyük üzüntüler. Ve korku. Her şeye bizim için katlandı. Sonra onu özel hissettiren ve ona baştan beri çok iyi davranan biriyle şansını denemek istedi. Herif neredeyse onu da çocuklarını da öldürecekti. İşte o zaman kapıları kapatmaya başladı."

"Bunun için hiçbir zaman onu suçlamadım."

"Yok, yok tabii ki suçlamadın, onu suçlayan hep ben oldum. Bunun için bazen kendimden utanıyorum. Bildiklerimi fazla umursamıyorum, sadece dışarıya çıkmaması, alışverişe, sinemaya gidememesi beni kahrediyor. Bunu yapamıyor olması önemli değil. Zaman zaman..."

Phoebe başını sallayıp şarabından bir yudum daha aldı. "Ben şu anı, içinde bulunduğumuz bu durumu düşünüyorum. Onu ve Carly'yi buradan uzaklaştıramıyorum. Yaşadığımız bu kabus bitene kadar onları uçağa bindirip bir yerlere gönderebilseydim, şu an olduğum kadar endişeli olmazdım."

"Terapi için onunla tekrar konuşmamız lazım. Ama şimdi değil," dedi ve Phoebe'yi beklemeden devam etti. "Böyle eve kapatılmış durumdayken doğru olmaz. Ama daha sonra, senin de dediğin gibi, her şey sona erince olabilir. Josie'yle buraya taşınabiliriz. Sürekli kalmak üzere yani."

"Mutlu olamazsınız." "Phoebe -"

"Olmaz. Gerçi ben bu evde çoğu zaman mutluyum. Şu ara berbat bir dönem geçiriyorum. Sanki içimde bir şeyler beni boğmaya çalışıyor. Arnold Meeks, Roy cinayetinde aklandı. Bunu oraya gitmeden biliyordum. Ama gözlem odasında yine korkup çılgına döndüm. Korkmaktan çok öfkelenmeyi tercih ederdim, onun için burada oturup o tarafa yoğunlaşmaya çalışıyorum." "İşini iyi yapıyorsun."

"Bu çok önemli."

Karşıda bir mücevher gibi parlayan bir sinek kuşu, çardağın demir kafeslerine dolanmış gündüzsefalannın coşkusuna katılmış, onlarla cilve leş İyordu. İstediği çiçeği seçmekte özgür, diye düşündü Phoebe, hangisine isterse uçup ona konabilir.

Ama insanlar öyle mi? "Annem nasıl?"

"Dantelleriyle baş başa. Duncan gitmeden ona stok ve maliyet analizi hakkında bazı fikirler verdi. Kim bilir, belki de kafasını meşgul etmesi için yapmıştır. Böyle şeyleri çok iyi beceriyor - insanları çalıştırmayı."

"Açıkçası ondan hoşlandım. Carly'yi de stok muhabbetine dahil etti. Moda danışmanı olarak. Kız kendinden geçti."

"Tam da geleceğin butik sahibinin olması gerektiği gibi."

"Ne yapması gerektiğini biliyor, bu da bir kabiliyet meselesi ve bu kabiliyet Duncan'da fazlasıyla var. Bana sorarsan, neyi, nerde, ne zaman, nasıl yaptığın, senin karakterini gösterir. Bu yüzden, evet Phoebe, bu adamdan oldukça hoşlandım."

"Bense hoşlanmaktan daha öte bir şeyler hissediyorum."

'Aa, ciddi misin?" Gözlerini kısıp uzun uzun Phoebe'nin yüzüne. "Ve bu da seni endişelendiriyor sanırım, peki neden?"

"Öyle bir şey demedim."

İmalı bir bakış fırlatıp genç kadının kaşlarının arasındaki derin çizgiye dokundu. "Burası öyle söylüyor ama."

Phoebe omuz silkip, alnındaki çizgiyi ovuşturdu. "Hadi canım. Maziyi hatırlatan boktan bir iz işte."

"Roy ayının tekiydi. Herkesin hayatına böyle biri girmiştir. Böyle söylediğim için özür dilerim, bir an için onun ölmüş olduğunu unuttum. Neyse."

"Ölü de olsa, diri de olsa öyleydi. Doğru söylüyorsun.

Bombok bir mazi," diye tekrarladı. "İnsanın mesleği kişisel planlarını altüst edebiliyor."

"Bir polisle ilişkisi olan bir erkeğin bütün bunları daha önceden hesaba katması gerekir. Kusura bakma ama kaygılanman yersiz. Başka?"

"Yedi yaşında bir kız çocuğu. Onun sorun yarattığını falan söylemiyorum, yanlış anlama. O benim her şeyim. Ama yine de önemli bir etken. Benim için onun mutluluğu her şeyden önce gelir. Düşün ki, gitgide ilerleyen ciddi ve uzun süreli bir ilişkin var ve sen bu ilişkiyle birlikte onun çocuğunu da kabullenmek zorunda kalıyorsun. İşte bu çok hassas bir durum."

Carter, aldırma, der gibi elini salladı. "İnsanlar bunu her gün yapıyor. Hatta bir güne iki kişi sığdıran bile vardır. İstersen Google'dan araştırıp senin için istatistikleri çıkartabilirim."

"Olabilir ama ben Phoebe'yim, herkesin dünyası farklı. Bu, Carly ve Duncan için de geçerli. Düncan Whitfıeld Adası'nda o harikulade eve sahip. Ve o evi kendi başına yapmış. İlerde ilişkimiz daha ciddileşirse, asla orada yaşayamam. Bu evden ayrılamam. Sonra annem de var. Bir benimle uğraş, bir de onunla uğraş."

Bir an durup devam etti. "Belki tek tek düşündüğünde ufak tefek pürüzlermiş gibi geliyor, ama birbirine eklenince kocaman karmakarışık bir yumak oluyor. Ve ben ona böyle bir yumak sunarsam, artık benim hakkımda ne düşünür, bilemiyorum."

"Bunu ona sorabilirsin."

"Yaa, senin için söylemesi kolay tabii. Siz erkekler var ya." Durup derin bir nefes aldı. "Bu konuda kendimi bunalıma sokmayı başardım ve bu arada ailemden de, yaşadığımız kabustan da koptum. Artık kabusa geri dönmenin zamanı geldi." Ayağa kalktı. "Biraz çalışmam lazım." Eğilip Carter'ı yanağından öptü. "Şarap için teşekkürler, sohbet için de."

"Şarap senindi, diğeri için de her zaman hazırım."

Daha kötüsü de olabilirdi. Şimdi, hazır Ava'yla Josie mutfağa kapanmışken, annesiyle kızı da tasarımlar ve ipliklerle boğuşurken, rahatsız edilmeden çalışacak bol zamanı vardı. Dört yandan kuşatılmış bir ev olmasına rağmen yine de işler tıkırında gidiyor, diye düşündü.

Sabah FBI'la temasa geçip durumu onlara bildirecek, oradaki ekiple çalışırken tutulan dosyaların kopyalarını isteyecekti.

Gündemdeki dosyalan karıştırırken, bunların üzerinden çok zaman geçtiğini düşündü, ama hiçbir şeyi şansa bırakamazdı.

Dosyaları okudukça geçmiş, gözünün önünde yeniden canlanıyordu. Ayrıntıları bu kadar net hatırlıyor olmasına hayret etti. Dört yıl, beş yıl, hiç fark etmiyordu. Kayıtları açtığı anda her şeyi hatırlamaya başlıyordu.

İntiharlar, aile kavgaları, sonuç alınamayan soygun vakaları, nezaretteki mücadeleler, canından bezen işçiler, intikam, kazanılan paralar, çekilen acılar, zihinsel ve duygusal dengesizlikler. Bunların her biri ya da hepsi, birini rehin almaya yönelik durumlardı.

Bazen de, ne yapılırsa yapılsın, pazarlık başarısız oluyordu. Başaramadım, diye düşündü.

Her yılın başında yeniden organize oluyordu. Savannah emniyetinde çalışmaya başladığı ilk yıldan itibaren hep öyle yapmıştı.

O yılı üç kayıpla kapamıştı. Bir intihar, bir rehine ve bir de onları rehin alan şahıs. İkna edip çatılardan indirdiği, dışarı çıkarttığı onlarca insan olsa da fark etmezdi. Üçünü kaybetmişti ve şu anda her biri tüm canlılığıyla gözünün önündeydi.

Operasyonun aşamalarını tekrar gözden geçirdi, söylediği sözleri, ses tonunu yorumlamaya çalıştı. Bu iş çok zaman alıyordu.

Verimli olmayacağını biliyordu. Tehlikeli bile olabilirdi.

Sonuçta, üçü de ellerinin arasından kayıp gitmişti. İçlerinden birinin Roy'un ölümüyle bağlantısı olabilir miydi acaba?

Yeni bir liste yapmaya başladı; maktullerin isimleri, ölüm tarihi ve yeri, olayın şekli. Sonra da onlarla kişisel ya da iş ilişkisi olanların isimlerini ekleyip bir şema hazırladı. Ekiptekilerin de isimlerini yazdı.

İkinci yılın ortalarına gelmişti ki, Ava kapıyı tıklattı. "Biraz hava alsan iyi olur.

Bir şeyler yemelisin."

"Ben iyiyim, Ava. Yemin ederim."

"Hayır, değilsin. Hiç birimiz değiliz. Ama nefes almaya, beslenmeye ve uyumaya ihtiyacımız var." Masaya yaklaştı. "Annen de, kızın da bunları yaptığım görmek ister. Hepsinden bir parça yapsan da olur."

"Tamam, birazdan inerim. Ava? Yazın Steven'la birkaç hafta tatil yapmak istediğini biliyorum. Tatilinizi biraz daha uzatsanız diyordum. Okulların kapanmasına çok az kaldı. Buradan yola çıkıp, onunla daha erken buluşursun, sonra –

"Tehlikeden uzaklaşayım, öyle mi? Tabii benim için de tehlike varsa. Hepimiz bu evde uzun bir süre kapalı kalacağımıza göre, daha ilk günden basiretsiz davranıp beni delirtme istersen."

"Seni delirtmeye çalışmıyorum, Ava. Merak edeceklerimden bir kişiyi - Steven da yakında eve döneceği için aslında iki kişiyi - azaltmaya çalışıyorum. Steven'la tatilinizi şimdiden başlatırsanız bana iyilik etmiş olursunuz."

Ava başını eğdi. "bir iyilik yapmayacağı m, Phoebe. Essie'yi de Carly'yi de bırakmayacağım. Bunun hakkında daha fazla tartışmaya da niyetim yok. Sadece sen olsan giderdim çünkü senin kadar kendine yeten birini tanımıyorum. Ama zaman zaman aşırıya kaçıp insanın sinirini bozuyorsun. Aynı şu an olduğu gibi."

Phoebe, oturduğu yerde kımıldandı. "Sen de daha ilk günden delirtme beni."

"O zaman umarım bu konu bir daha açılmaz. Steven'a oda arkadaşının ailesiyle birlikte Bar Harbour'a gitmesini söylemiştim zaten, onlar da bu fikre bayıldılar. Hazirana kadar eve dönmeyecek. O zamana kadar burada hayat normale dönmezse..." Ava elini saçına daldırdı. "O zaman onun eve dönmesini engelleyecek başka bir yol bulurum."

"Dediklerinden, Maine'e gitmesi konusunda Steven'a neden bu kadar rahat davrandığını ona *söylemediğin anlaşılıyor."*

"Carly senin için neyse, Steve de benim için aynı, kaç yaşında olursa olsun. Bu kargaşaya onu da karıştırmak istemiyorum. Essie'nin bana ihtiyacı var ve her ne kadar Carly özgüven açısından biraz sana benzemişse de, daha küçücük bir kız o ve bana ihtiyacı var. Senin de, Phoebe. O yüzden lütfen beni değersiz bir yük gibi görmekten vazgeç."

"Sana değer vermeseydim, gitmeni istemezdim. Carly'yi de alırdın ve..." Phoebe başını ellerini arasına aldı. "İşe yaramayacak, biliyorum. *Biliyorum* ama bu gitmeni istememe engel değil. Carly'yi gönderseydim, hem elana çok üzülür hem de korkardı. Annemse çıldırırdı. Bundan eminim Ava. Hele annemi evde yalnız bırakamayacağımı çok iyi biliyorum. Burada kalmana ihtiyacım var, ama seni çok seviyorum; keşke gidebilsen."

"Öyleyse sana artık kızmıyorum." Masayla sandalyenin yanından dolaşıp arkaya geçti ve Phoebe'ye sıkı sıkı sarılıp yanağını onunkine bastırdı. "Hepimiz aşırı gerildik."

"Onun da istediği bu," dedi yavaşça. "Her kimse, öncelikle bunu istiyor."

"O zaman, bana sorarsan kendimize güzel bir ziyafet çekerek onu çileden çıkartabiliriz. Fırında tavuk rostomuz var. Josie'ye de patates suflesi yapmayı öğrettim."

"Bu da demek oluyor ki, o müthiş patateslerden iki porsiyon yemek için çıkıp bir de spor yaparsam, adamı iki kere çıldırtmış olurum."

"Bir porsiyonla yetinsen iyi olur, yoksa çilekli pastaya yer kalmaz."

"Aman Tanrım, niye bana işkence çektiriyorsun?" "Keyifsiz olduğum zamanlarda kendimi yemek yapmaya veriyorum." Ava geri çekildi. "Bugün de bir sürü şey pişirdim."

Her şey çok güzel gitmişti. Bu kadar mükemmel ve etkili olabildiğine inanamıyordu. O Roy pisliğini lüks arabasının bagajına attığı saniyeden başlayıp cehenneme yolladığı o ana kadar; bu olanların her saniyesinden sanki Disneyland'in korku tünellerindeymiş gibi çılgınca bir zevk almıştı.

Kesinlikle o çete bozuntusunu vurmaktan çok daha eğlenceliydi çünkü bir anda ölmüş ve hiç etkileyici olmamıştı.

Yine de, Roy havaya uçtuğunda Phoebe'nin yüzünü görmek isterdi. İşte o zaman zevkten dört köşe olurdu.

Atölyesinin duvarında asılı olan o fotoğrafa baktı..Bir çok fotoğraf arasında onun yüzü, Her şeyiyle o. Phoebe MacNamara. Başkalarının hayatıyla uğraşarak zor bir gün geçirmiş, evine dönüyor. Geri zekâlı komşularından biriyle çene çalıyor. O şımarık veledini parkta ve River Caddesi'nde gezdiriyor. Şu aralar becerdiği o züppe piçle öpüşüp koklaşıyor.

Son başarısını kutlamaya devam ederek, bir bira daha açıp bardağını Phoebe için kaldırdı.

"Sırtından ter boşanıyor, değil mi, kaltak? Evet, evet, ter döküyorsun. Seninle işim bitene kadar daha kovalar dolusu ter dökeceksin."

Bu bilmeceyi çözmeye çalışırken meraktan çatlayacak kaltak, diye düşündü. Zavallı Roy'u kim öldürmüş olabilirdi? Böyle vahşi bir şeyi kim yapmış olabilirdi? Ü- hüüüü!

Bu ses beyninde yankılanınca gülmekten ayakta duramadı.

Yazık, keşke o züppe piçi daha önce becermeye başlamış olsaydı. Biraz daha koşturup, araştırır ve belki de eski koca yerine yeni oyun arkadaşını hedef alırdı.

Olsun, yine de bir şeyler düşünebilirim, diye geçirdi aklından. Bunun için biraz düşünüp plan yapmalıydı. Belki bir fırsat yakalar ya da bu fırsatı kendisi yaratabilirdi.

"Görelim bakalım," diye mırıldandı, "Saatlerimizi ayarlayalım, Phoebe. Geri sayım başladı. Tik, tak, tik, tak. Sonuncu tik takı duyduğunda gökyüzü dumana ve kana bulanacak."

Phoebe'yi düşündüğü anda kafasında başka birinin yüzü daha belirdi. Bu yüzü daha net algıladığında ağlamaya başladı.

Akşam yemeğinin ardından, Phoebe, kızını yatağına yatırıp, yüzbaşıyla son bir görüşme daha yaptıktan sonra oturup tekrar dosyalara bakmaya başladı. Tam yüreğinin ortasında bir boşluk hissetti, sanki içinden bir şeyler sökülüp alınmış gibiydi. Dosyaları yeniden etraflıca taraması gerekiyordu. Dikkatini toplayıp isimlere, olaylara ve nedenlere yoğunlaşmalıydı. Fakat içindeki boşluk orada durmuş, onu içine çekmeye devam ediyordu.

Birden neden olduğunu anlamadan telefona sarılıp Duncan'ı aradı. Genç adamın sesini duyduğunda o boşluğun etrafında oluşan titremenin nedenini de anlayamadı.

"Benim... Duncan."

"Phoebe. Ben de şimdi seni düşünüyordum. Arasam mı yoksa biraz yalnız mı bıraksam, diye kendi kendime söylenip duruyordum. Evde misin?"

"Evet." Telefonu tutan eli titremeye başladı. "Evdeyim. Sen?" "Ben de. Beni kontrol etmek için mi aradın?"

"Ben şeyi..." Neyi? "Yani seni rahatsız etmek istememiştim aslında."

"Sözümü geri aldım. Kötü bir şey mi oldu? Gerçi bunun cevabı çok açık.

Başka bir şey mi var?"

"Biraz önce Dave'le konuştum. Burada herkes olabildiğince kendi düzenini kurmuş durumda. Onlara bir şey söylemek istemedim, yani tam da... Tanrım. Saçmalıyorum işte. Özür dilerim. Ben aslında.. .başka bir şey -"

"Dave ne söyledi sana? Onlara neyi anlatmak istemiyorsun?"

"Hemen konuya giriyorsun. Bu huyunu seviyorum. Ama belki de bu ilerde rahatsız edici olabilir. Tabii olur da ikimizin ilişkisi devam ederse. Bana şeyi bulduklarını söylemek için aramış - bunu bilmem gerekiyormuş... Bir dakika bekle." Telefonu ağzına yaklaştırıp, nefesinin sakinleşmesini bekledi. "Patlayıcılara bir zaman ayarlayıcı bağlanmış - Roy'un üzerindeki patlayıcılara. Bir kronometre şeklinde çalışıyor. Sanırım uzaktan kumanda ediliyordu. Ya da daha önce patlatmak isterse düğmeye basabilirdi. Saat 13:35'e ayarlanmış, Duncan. Yani Roy'un yaşamasına asla izin vermeyecekti. Ne yapsam, ne söylesem sonuç değişmeyecekti."

Bir an sessizlik oldu ve Phoebe onun derin bir nefes aldığını duydu. "Senin oraya gideceğinden emin olana kadar bekledi. Seninle istediği gibi oynayabilmek için zaman yarattı. Yapacaklarını görmeni istedi. Orada olmanı istiyordu, anlıyorsun değil mi?"

"Onunla çekişmemi, yaltaklanıp yalvarmamı istedi. Ve her şey olup bittikten sonra da, umurunda bile olmadığını anlamamı istedi. Ne yaparsam yapayım onun için fark etmeyecekti çünkü her şeyi önceden planlamıştı. Kronometre çalışıyordu."

"Ama son bölüm hakkında yanıldı ç.ünkü bundan sonrası umurunda olmak zorunda."

"Bana o korkunç kabusu yaşattı. İstediği de buydu zaten."

"Sana "korkma" dememi bekliyorsan yanlış insanı aradın. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Korkumu yenmek için mi ne yapmayı düşünüyorum?"

"Hayır, daha fazla korkmamak için onu bulma konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Dosyalan okuyup, bir ipucu bulmaya... Bana güçlü ve cesur olmamı söylemeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Seni görev başında gördüm ve bu iki özellik de sende fazlasıyla var. Ama her şeyin bir sınırı var. Gelmemi ister misin? Dosyalan beraber okuruz."

Oturduğu yerde döndü ve gözlerini cama vuran karanlığa dikti. "Buraya gelirsen, ben de artık güçlü ve cesur hissetmek zorunda kalmam, öyle mi?" içindeki boşluğun dolmaya başladığını hissetti. "Bu işimi görür."

"Bana yarım saat ver, hemen - "

"Yok, yok, gelmen gerekmez. Ben sadece gelebileceğini 'duymak istedim. Bir seçeneğim olduğunu duymaya ihtiyacım vardı," dedi Phoebe. "Sana bir soru sormak istiyorum; unutma, ben etkin dinleme uzmanıyım, yalan söylersen hemen anlarım. İçinde bulunduğumuz durumu düşününce beniTiçki içmeye davet ettiğine pişman mısın?"

"Açıkçası bunun şimdiye kadar yaptığım en iyi hareket olduğunu düşünüyorum."

Phoebe nihayet gülümseyebildi. "En iyi ikinci hareket bence. Birincisi altılı birayla piyango bileti almaktı."

"İkisi kafa kafaya yarışır. Phoebe, artık toparlanmaya çalışıp biraz uyusan olmaz mı?"

"Tamam, sanırım biraz uyuyabilirim."

"Ben etkin dinleme uzmanı değilim, ama biri yalan söyledi mi anında yakalarım."

"Belki birkaç saat uyurum. Teşekkürler, bunları duymaya ihtiyacım vardı." "Başka bir şey duymak istersen buralarda olacağım."

"İyi geceler, Duncan."

Huzursuz ve kısa süren bir uykunun ardından, Phoebe işlerini evden yürütmeyi düşündü. Fakat bu daha az çalışmak anlamına geliyordu çünkü Carly'yi en azından birkaç gün daha okula yollamayacaktı.

Kızını başka bir yerde kalmak için ikna etmeyi basarsa bile, aklı hep onda olacak ve evde kalıp onu ve annesini kendinden uzaklaştırdığı için suçluluk duyacaktı.

En iyisi, merkeze gidip işe yoğunlaşarak kafasını meşgul etmek ve zamanı verimli bir şekilde geçirmekti. Endişelenmeye gerek yoktu, ev polis koruması altındaydı. Adam polis kordonunu aşıp geçmediği sürece her şey yolundaydı. He-' men kafasından bununla ilgili bir durum senaryosu yazdı. Geçemezdi, zaten geçse bile alarm devreye girerdi.

Öyle ama uzaktan kumandalı bombayla zaman ayarlayıcı sistemi kuran biri, muhtemelen bir alarmı da kolaylıkla devre dışı bırakabilirdi.

Yok, yapmaz, dedi kendi kendine. Yapmaz canım.

Saçına şekil vermekten vazgeçip, gelişigüzel topladı.

Artık var gücüyle Roy'un katilini bulmaya ve onu enselemeye yoğunlaşacaktı. O zamana kadar diğer işler bekleyebilirdi; ayrıca programa alınan eğitim toplantılarını da erteleyecekti.

Az uyku, sağlam bir isim listesi demekti. Sabah olunca ilk işi kapılarına dayanıp onları sorguya çekmek ve bir tür zemin yoklaması yapmak olacaktı. Dosyaları toplarken mesai bitimine kadar hepsiyle görüşebileceğini düşündü. Eğer mesai bitimine kadar bitirememis olsa bile bitirene kadar devam edecekti.

Odadan çıkarken saatin oldukça erken olduğunu fark etti. Bu saatte kimseye görünmeden aşağıda kahvesini içip, onlara bir not yazıp çıkması daha kolay olacaktı.

Carly'nin kapısında durup içeriye göz attı.

Küçük kız, yatağa sere serpe uzanmış, yatak örtüsü ayağının altına toplanmıştı. Carly'nin uyku arkadaşı yırtık kulaklı ayı da parmaklarının arasında kestiriyordu.

İçi rahatlayan Phoebe kapıdan çekildi. Yavaşça içeri süzülüp kızına küçük bir öpücük verseydi işte o zaman olanlar olurdu - Carly'nin sabah

uykusu çok hafifti. O masmavi gözlerini kocaman açıp soru yağmuruna başlardı.

Vazgeçti ve aşağıya indi. Kahveyle birlikte bir küçük kutu yağsız yoğurt da yiyebilirdi belki. Kendi kendine yoğurdu sevdiğini telkin edip duruyordu. Buzdolabına bir not yapıştırır, görevli polis memurunu da kontrol edip giderim, diye düşündü.

Mutfağa adım attığında, Essie fırından başını kaldırıp ona' baktı. İkisi de irkilip yerinden sıçradı.

"Yukarıda uyuyorsun sanıyordum," dedi Essie'ye-

"Ben de öyle." Essie yavaşça göğsüne vurdu. "Beni korkudan öldüreceğine, ateş ederek de öldürebilirdin. Sen yapmazsan ben yapacağım, haydi ne duruyorsun?" dedi Phoebe'nin silahına götürdüğü elini işaret ederek. 'Anne, saat sabahın altısı. Niye yatağında değilsin sen?" Annesinin ses çıkarmadan baktığını görünce, başını sallayıp yanına gitti hemen. "Anneciğim." Essie'yi kollarının arasına alıp yavaşça salladı. "Hepimizin kafası karmakarışık."

"Üniformanı giymişsin?"

Genç kadın, annesini bırakmadan cevap verdi. "Orada olmak zorundayım." "Keşke hiç gitmeseydin. Şimdi de gitmesen. Keşke... Hayır, böyle sarılıp okşayarak gönlümü alamazsın." Phoebe'yi bırakmamak için mücadele ederken sesini yükseltti. "Sen hâlâ benim minik kızımsın. Keşke seni evde tutup koruyabil- sem. Tüm ailem şu anda burada, bu çatının altında, ve - biliyorum iğrenç ve bencilce düşünüyorum ama, Tanrım, keşke hepinizi burada tutabilsem."

Şimdi de Essie geri çekilmeye çalıştı. "Ama bunu yapamayacağımı da biliyorum. Ben kahveni getireyim."

Phoebe, kendi kahvesini alabileceğini söylemek için ağzını açmıştı ki, birden vazgeçti. Annesi, elleri meşgul olduğunda daha az endişeleniyordu. "Korktuğunun farkındayım, anne."

"Elbette korkuyorum. Korkmasaydım aklımdan şüphe ederdim. O Roy denen karaktersiz, cehenneme uçtu." Fincanı çıkarırken dönüp Phoebe'ye baktı. "Böyle konuştuğum zaman, hep kendimi kötü hissedeceğimi düşünüyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Bana göre sen hiçbir zaman onu yeterince suçlamadın. Ama aldırmıyorum, nasıl olsa ben ikimizin

yerine de o herifi bol bol suçluyordum. Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum, yavrum. Hepimiz için korkuyorum."

Phoebe'nin kahvesine, her zamanki gibi krema ve şeker ekledi. "Biliyorum, ben kötüye gidince endişeleniyorsun."

"Elbette endişelenirim," dedi. "Ben hâlâ senin minik kızınım, tamam mı? Sen de hep annem olarak kalacaksın."

"Otur canım. Kahvaltını hemen hazırlarım." "Zamanım yok. Sadece yoğurt yiyip çıkacağım." "Öyle şeylerden nefret ederdin."

"Biliyorum. Ama artık zevk alarak yemeye çalışıyorum." Kendinden emin bir şekilde dolabı açıp, kutulardan birini aldı. Kapağını açıp bir kaşık aldıktan sonra tezgâha yaslandı. "Bu olanlardan sonra korkman çok normal, avluya ya da ve- randaya çıkarken dikkatli olacağını biliyorum ama - "

"Bir süredir bunu bile yapmakta zorlanıyorum." Eline bir kurulama bezi alan Essie, temiz olduğu her halinden belli olan tezgâhı öylesine silmeye başladı. "Özellikle verandaya ve yatak odasının balkonuna çıkamıyorum. Hemen çarpıntım başlıyor," dedi. "Bu korkuyu kafamda kendim yarattığımı bilmem de hiç işe yaramıyor, rahatlayamıyorum. Sen de benim evde olmaktan memnun olduğumu bir türlü anlamak istemiyorsun. Dışarıda olan hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Phoebe yoğurdundan birkaç kaşık daha aldı. Tadı, kendi düşünceleri gibi buruktu. "Dünyada olan hiçbir şeye mi?"

"Benim bu evde güzel bir dünyam var ve dışarıdaki dünyayla ilgili merak ettiğim bir şey olursa da bilgisayarım emrimde. Tatlım, sana yumurta hazırlasam?"

"Bunlar yeterli." Ağzındaki tadı alsın diye kahvesinden bir yudum aldı. "Ben evde yokken panik atak yaşıyor musun?"

"Çok şiddetli değil. Ara sıra yokluyor işte. Phoebe, şu kapıdan dışarı çıkabilmeyi istememin tek bir sebebi var. Onu da sırf senin buradan çekip gidebilmen için istiyorum, tabii eğer sen de istiyorsan. Bu evden ancak o zaman ayrılabilirsin biliyorum. Böyle bir şey mümkün olsaydı, gitmeyi düşünür müydü n?"

"Anne, şimdi bunları konuşacak vaktim yok."

"Saat daha altı buçuk bile olmadı, acelen varsa kısa bir cevap verip gidebilirsin."

Phoebe alt dolabı açıp yarısını yediği yoğurdu çöpe attı. "Bilemiyorum. Bir zamanlar, bu soruya "evet" diye cevap verebilirdim. Sırf Kuzen Bess'e inat, bu evden çekip gidebilirdim. Seni köpek gibi çalıştırıp karşılığında hiçbir şey vermedi, böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu, hem de *hiç* hakkı yoktu."

"Çaresiz kaldığım bir anda çocuklarımla bana kalacak yer verdi." "Ama, bunu da sana gün gün ödetti."

"Umurumda mıydı sanıyorsun?" Essie'nin yanakları heyecandan kızarınca, yüzündeki beyaz leke de ortaya çıkmıştı. "Bunu bir kez olsun sorun ettim mi dersin?"

"Etmen gerekirdi."

"Böyle bir şeyi sen yapardın, Phoebe. Senin çok güçlü bir yapın var ve çok kesin çizgiler çekebiliyorsun."

"Anne - "

"Belki de onlara ihtiyacın var. Yine de, Carly'nin güvende ve iyi olması için yapmayacağın şey yok, değil mi canım kızım? Vazgeçmekten nefret ettiğin, kaybetmeyi sevmediğin halde Roy'u terk edebildin mi? FBI'dan sırf kendin için mi ayrıldın? Bölge amirliğindeki o görevi, Carly için iyi olacağını düşünerek kabul etmedin mi? Onun için de, benim içinde - bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Ödeyeceğin bedelleri hesaba kattın mı?"

"Aynı şey değil ama, anne. O sana bir pislik gibi davrandı, Carter'a yaptıkları da pek farklı sayılmazdı."

"O zavallıyı itip kaktığı zamanlara karşılık olarak, her zaman cehennemde adına ayrılmış özel bir yer olacağını hissetmişimdir. Oysa Carter'ın bir evi ve yiyeceği ekmeği oldu, senden ve benden de ayrı düşmedi. Ve bir de Ava vardı, Tanrı onu korusun, fazlasıyla iyi davrandı ona."

"Bu ev hiç koşulsuz senin olmalıydı."

"Koşulsuz değil ama yine de benim sayılır. Bu kadar mı nefret ediyorsun bu evden, Phoebe?"

"Hayır." İçini çekti. "Hayır. Ama bazen düşüncesi bile yetiyor, onun cehennemde oturduğu o özel yerden uzanıp iplerimi çekmesinden nefret ediyorum. Böyle hissedeceğimi biliyordu ve haklı çıkması da beni kahrediyor anne. Ama doğrusunu istersen, Carly bu evi çok seviyor. Avluyu, kendi odasını, bu mahalleyi ve parkı gerçekten çok seviyor. Bu yüzden de, hayır, bedeli ne olursa olsun hiç Önemli değil. Sadece öfkelendiğim zaman tersini düşünebilirim. Ben bir gün bu evden gitmeye kalkarsam, senin de benimle birlikte bu kapıdan çıkıp çıkmayacağını bilmiyorum, anne."

Kahvesini bitirdi. "Şimdi işe gitmeliyim." "Biliyorum."

Essie mutfakta kaldı ve onun holden geçip kapıya doğru gidişine kulak verdi. Kapının açılıp kapandığını duydu. Pencereye yaklaşıp, avludaki çiçekleri, yeşillikleri, fıskiyeyi ve gölgelik köşeleri seyretmeye başladı.

Tek gördüğü kapkara dipsiz bir kuyuydu.

25

Merkeze erken gitmesinin sebebi, daha çok dosya inceleyip, listesine katacak yeni isimler bulabilmekti. Federaller onu uğraştırabilirdi ama bölge amirliğinde, bürokrasi engelini aşmasına yardım edecek yeterli sayıda insan tanıyordu.

On yılı aşkın bir süreyi, bölge amirliği ve Savannah polis merkezi arasında geçirmişti. Bu hayatının nerdeyse üçte biri demek oluyordu. Lise ve akademiyi de sayarsa, bu hayatının üçte birini de geçiyordu.

Ama Öyle böyle değil, dolu dolu on yılını bu meslekte harcamıştı. On dört kayıp vermişti.

Annesinin haklı olduğunu kabul ediyordu. Kaybetmekten nefret ediyordu ve on yıl gibi kısa bir sürede tam on dört kayıp vermişti.

Bunlardan üçünün, kendisi olay yerine gönderilmeden önce yaralanıp, sonra da kurtarılamamış olması durumu değiştiriyordu. Madem onun için fark etmiyordu, Roy'un katili için de durumun öyle olduğundan kesinlikle emindi.

Bu durumda, hepsinin yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu.

Yerinden kalkıp sahaya çıkmaya hazırlanırken, Sykes kapıyı tıklattı. "Teğmenim?" "İçeri gel. Ah, Arnie Meeks değil mi? İfadesi doğrulandı mı?"

"Evet. Hikâyesi tutuyor." Sykes'ın yüzü, ağzındakini yutmakta zorlanıyormuş gibi buruştu. "Dahası, birlikte olduğunu iddia ettiği kadının meraklı komşusuyla görüştük. Pazar gecesi saat ondan önce Arnie'yi kadının evine girerken görmüş. Onu daha önce de gördüğü için arabasını tanıyormuş. Yolun başına park etmiş. Komşu kadın da gece yarısına doğru köpeği Lulu'yu yürüyüşe çıkarınca görmüş arabayı."

"Tamam."

"Bir kez de gün doğmadan önce çıkarmak zorundaymış o iti. Eğer bu durum, sırf köpekleri sokaktaki çiçekleri sulasın diye insanların gecenin bir vakti sıcacık yataklarından kalkmasına sebep oluyorsa, insanların neden köpek almaya bu kadar hevesli olduklarını hiç merak ettiniz mi?"

"Doğrusunu istersen, evet. Son zamanlarda bu konu üzerinde ciddi olarak düşünüyorum."

Aldığı cevap hoşuna gitmişti. "Kızınız yavru köpek mi istiyor?" "Sen birinci sınıf bir dedektifsin, Bull. Evet ya, istiyor."

"Neyse. Bu Lulu denen köpek ihtiyacını giderirken sahibesi Arnie'nin..." Sykes notlarını karıştırıp devam etti, "çöplüğün en kıdemli horozu gibi çalım atarak Mayleen Hathavvay'ın evinden çıktığını görüyor."

"Ve de bu olayda aklanmış oluyor."

"Rezalet. Ama size bir şey söyleyeyim mi; Arnie, o göğüsleri bir tannçanınki kadar muhteşem ama beyni gelişmemiş, yaralı bir pitbull gibi saldırmaya yer arayan o hatunu hak ediyor bence." Acı acı güldü. "Adım gibi eminim, o kadın Arnie'nin hayatını cehenneme çevirecek. Karısı da evde hakkından gelir, zaten şu anda pek matah bir durumda değil."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin. Böyle söylediğim için çok utanıyorum, lütfen aramızda kalsın."

"Onları arayıp, maktulün arabasında bir şey bulmuşlar, sormak istiyorum.

Bizimkiler o piçin bir kılı bile düşse bulurlar, Teğmenim."

"Bunu yola çıktığımızda yapsan iyi olur. Birkaç yerde araştırma yapacağım. İşime yarayabilirsin. Önce biraz dolaşıp bilgi toplayacağız, diğer görüşmeleri ve takipleri de telefonla yapacağız. İlk olarak nereye gideceğimizi yolda anlatırım."

Çantasını aldı ama birden Çavuş Meeks'in ekip odasına girdiğini görünce tekrar yerine bıraktı. "Bana birkaç dakika izin verir misin, lütfen?"

Sykes o tarafa bakınca, yüzü asıldı. "Ben burada kalmaktan memnunum, siz hazır olana kadar bekleyeceğim."

"Gerek yok, bir dakika bile sürmez."

Yüzünden, orada durup onları izleyeceği anlaşılıyordu. Phoebe, Sykes'la Meeks'in kapıda karşılaşınca birbirlerini vahşi köpekler gibi süzdüklerini düşündü. Kendi bölgesini korumak söz konusu olduğunda, hem görünüşleri hem de hissettikleri itibariyle ikisinin arasında pek fark yoktu.

Ama yaklaşımlarının arasında dağlar kadar fark vardı.

Sykes gözünü Meeks'ten ayırmadan konuştu. "Ben masamda sizi bekliyorum, Teğmenim."

"Teşekkürler, Dedektif. Çavuş?" . "Teğmen."

Çavuş Meeks kapıyı sertçe kapatırken, Phoebe yüzündeki ifadeyi korumaya çalışıyordu,

"Bu sabah sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sen yaralandın," diye başladı, "ve oğlum senin yüzden mesleğinden oldu.

Karısıyla oğlu nasıl üzgün, nasıl utanç içindeler, haberin var mı?"

"Oğlunuz sayesinde hastanelik olup, gelininiz ve torununuzun zor durumda kalmasına sebep olduğum için üzgünüm, Çavuş Meeks." Sesi, kremaya bulanmış çelik misali, sert ama nazik çıkıyordu. "Benim ailem de önemli ölçüde . zor durumda kaldı ve kalmaya devam ediyor. Özellikle de yedi yaşındaki kızım."

"Sizin şartlarınızı bir tarafa bırakırsak, polis olmak, risk almak demektir. Çocuklu bir kadının, emniyet teşkilatına katılmadan önce bunu etraflıca düşünmesi gerekirdi."

"Anlıyorum. Şimdi, oğlunuzun iş yerindeki kadınlar hakkında fikirlerini nereden edindiğini de daha iyi anlıyorum. Benim kariyer seçimimle ilgili fikirlerinizin dışında söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa, yapacak işlerim var Çavuş."

Adam Phoebe'nin yüzünde en ufak bir öfke belirtisi göremedi. Gördüğü tek bir şey vardı, o da kontrollü olması. Maalesef oğlunda eksik olan bir özellikti bu.

"Bu oyunun nasıl devam edeceğini bilmek istersiniz sanırım." "Bu sizin düşünceniz mi, yoksa beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Ben tehdit etmem," dedi Meeks istifini bozmadan. "Bana yaralarınız iyileşmiş gibi geldi. Ama oğlum işini de, itibarını da geri alamadı."

"Ama hapse de girmedi."

"İstediğin bu muydu? İşyerine adam gönderip onu sorguya çekmenin sebebi de bu muydu? Evinde, ailesinin ve komşularının gözü önünde zorla dışarı çıkarttırıp onun da karısının da sorguya çekilmesini sağladın."

"Bunun benim istediklerimle bir ilgisi yok. Geçmişte yaptıkları yüzünden sorguya çekildi ve eğer Dedektif Sykes'ı yumruklamasaydı, herkesin gözü önünde zorla evden çıkartılmayacaktı. Raporun bu bölümü sizde yok mu?" Başını yana eğdi. "Bir kopyasını göndermeme gerek var mı?"

"Çok üstüne gidildiyse -"

"Babası olarak onu mazur göstermeye çalışıyorsunuz. Ama buraya bir emniyet mensubu olarak gelmekle, aynı zamanda birimi de temsil ediyorsunuz.' Asıl *sizin bunu unutmamanızı öneririm. Başka* bir şey daha dikkatimi çekti. Olay anında orada bulunduğunu doğrulatmak için oğlunuzun evli sevgilisine de adam gönderdim ama siz buna tepki göstermediniz. Yoksa sizdeki raporda bu da mı yoktu?"

Phoebe, çavuşun yüzünde bir anlık şaşkınlık ve hayal kırıklığı görür gibi oldu. Sonra bakışları tekrar eski ifadesiz haline büründü. "Anlaşma yaptık, Teğmen MacNamara. Oğlumu rahatsız etmeye devam edersen, başsavcıya da emniyet müdürüne de, hatta valiye de şikâyet dilekçesi gönderirim, haberin olsun."

"İstediğinize şikâyet etmekte serbestsiniz, Çavuş." Bastırmaya çalıştığı Öfke, içini bir bıçak gibi oyuyordu. "Bunu yapmadan önce bilmeniz gereken bir şey var. Oğlunuz, sorulara kendi evinde cevap vermek ya da başka bir yerde sorgulanmayı talep etmek yerine memurlarımdan ikisine sözlü tacizde bulunup tehditler savurdu ve birine de saldırdı. Şartlı tahliye süreci geçerliliğini yitirdi ve bu yüzden de artık vaktinin geri kalanını Georgia Eyalet Hap is hanesi'nde geçirecek."

Adamın bu sözleri hazmetmesi için bekledi. Sonra, ellerini masaya koyup öne- doğru eğildi.

"Ve evet, Çavuş Meeks, dürüst olmam gerekirse, çok az şeye bundan daha fazla sevinebilirim. Ama şimdilik? Size, buraya gelip ofisimde güç gösterisi yapmak ve nüfuzunuzu kullanıp beni korkutmaya çalışmak yerine, oğlunuz için profesyonel yardım almanızı Öneririm. Neden biliyor musunuz? Eminim siz de öfke kontrolü nasıl bir şeydir bilirsiniz. Ve bunun ona pek faydası olacak gibi görünmüyor."

"Eğer bu cinayeti onun üstüne yıkmayı düşünüyorsan -"

"Böyle bir düşüncem yok. Bu cinayetten aklandı zaten. Onu - benden hastalıklı bir şekilde nefret ettiği bilinen oğlunuzu - bu beladan

kurtardığımıza göre, artık şu Roy Squires cinayetine yoğunlaşabiliriz. Şimdi izin verirseniz, ben de gidip bu davayı araştırayım."

"Onu evinden kelepçelerle çıkartmak zorunda değildiniz."

Sesi bitkin çıkıyordu. Phoebe de aynı durumdaydı. Öfke insana enerji veriyordu ama yorgunlukla birleşip gücü azalmaya başlayınca, kolayca başkalarının canını acıtabiliyordu.

"Hayır, ve eğer Dedektif Alberta'ya yaptığı esprilerin arasında o talihsiz sözü sarf etmeseydi ve Dedektif Sykes'ı öldürene kadar dövmekle tehdit edip ona fiziksel zarar vermeseydi, bunu yapmak zorunda kalmazdık. Alberta'ya da saldırınca, adamlarımız elbette zor kullanmak zorunda kaldılar."

"Oğlunuz yirmi yedi yaşındaydı değil mi? Dilerim, yirmi yıl sonra kızım kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmiş olur da, annesinin bunu onun adına yapmasına gerek kalmaz."

Phoebe, kapıyı hızla çekip açarken konuşmasını sürdürdü. "Sakın bir daha buraya gelip bana meydan okumaya kalkma. Gidip, istediğine şikayet et, umurumda değil. Dahili Suçlar'a, emniyet müdürüne, valiye... Hatta istersen eyalet valisine bile gidebilirsin. Ama, seni uyarıyorum, sakın bir daha o acınacak haldeki çocuğunla ilgili bir şey için benim karşıma çıkmaya kalkma."

Fırlayıp ekip odasına yöneldi. "Dedektif Sykes? Gidelim mi?"

"Hemen efendim." Sykes masadan kalkıp Phoebe'nin yanına gelirken Çavuş Meeks'in yüzüne bakıp hiç çekinmeden pis pis sırıttı. Sonra da genç kadının peşine takılıp çıktı.

Önce en eski davayla başladılar. Phoebe o'zamanlar Özel Ajan MacNamara'ydı ve Quantico'dan yeni ayrılmıştı. Birden bunun Roy'la tanışmasından birkaç hafta önce olduğunu hatırladı.

Kışı karşılayan, rüzgârlı ama güzel bir gündü.

Saçları o zaman daha mı uzundu ne? Evet, omuzlarına kadar geliyordu ve daha resmi görünmek için onları ya örüyor ya da topuz yapıyordu. Daha profesyonel bir hava versin diye.

Ayrıca, günün sonunda saçı tokalardan kurtulup serbest kaldığında kendini çok seksi hissediyordu.

O sıralar, Ava şehrin kenar mahallelerinden birinde yaşamaya devam ediyordu. Carter lisede okuyor ve son hızla büyüyordu. Ve annesi de sadece altı bloktan oluşan bir dünyaya sıkışıp kalmıştı ama evde bu konu hiç konuşulmuyordu.

"Beceriksizce planlanmış bir çocuk kaçırma vakası. Kadın, yeni doğmuş bir kız çocuğunu Biloxi'deki hastanenin çocuk odasından kaçırmış. Hemşire kılığında girmiş oraya. Sonra Savannah'a gelip onu kendi bebeği gibi yutturmaya çalışmış. Kocası şaşkınlık içindeymiş çünkü kadın birkaç günlüğüne kardeşini ziyarete gitmiş. Kadın da kocasına bebeği terk edilmiş olarak bulduğunu söylemiş. Sekiz yıllık evliliklerinde çocuk sahibi olamayıp, tüp bebek tedavilerine binlerce dolar harcadıktan sonra onu bulmasının Tanrı'nın bir lütfü olduğunu anlatmış."

"Adam da inanmış mı?"

"Hayır, ama karısını çok sevdiği için sesini çıkaramamış."

Kırmızı ışıkta durdu. Uzaktan, arabanın havalandırma sesine karışan nal sesleri geliyordu. Atlı bir polisin köşeyi dönüp parka doğru ilerlediğini gördü.

"Sonra adam televizyonda kayıp bebek haberini izleyince hemen bağlantıyı kuruyor tabii. Karısıyla konuşmaya çalışmış - adı Brenda Anne Faik, otuz dört yaşında. Kadın onu dinlememiş bile, "fark etmedin mi, gözleri bana ne kadar benziyor" deyip duruyormuş. Adam da karısının kız kardeşini aramış, meğer karısı oraya hiç gitmemiş. Ardından anne ve babasını aramış, onlar da dehşete düşmüş, merak içinde bekleşiyorlarmış. En sonunda ne yapacağını bilemeyip bebeği ondan almaya çalışmış."

Phoebe büyük bir ofis binasının önünde durdu. Kaldırımda yürümeye başladıklarında anlatmaya devam etti. "Kocasının tabancasını alıp adamın kafasına dayamış ve bebeğin uyku saatinin geldiğini, onu hemen bırakmasını söylemiş."

"Kafayı yemiş."

"Hem de nasıl." Binaya girip asansöre bindiler. "Adam bebeğin zarar görmesinden korkup hemen bırakmış ve karısını vazgeçirmeye çalışmış. O anda kadın tetiği çekmiş."

"Kafayı yiyip kendini de yakmış."

"Evet. Neyse ki kurşun omzuna isabet etmiş. Kadın bebeği kapıp kendini odaya kilitlemiş, dolabı da kapıya dayamış. Adam televizyonda gördüğü acil hattı aramış ve ben de haberi alınca hemen gitmiştim."

"Bebek kurtuldu mu?"

"Evet, ona bir şey olmadı. Zavallı acıkmış, çığlık çığlığa ağlıyordu ama turp gibiydi." Phoebe bebeğin ağlamasını duyar gibi oldu. "Ama Brenda Anne Faik başaramadı. İki saat dil döktükten sonra tam ona ulaştığımı sanıyordum ki, artık teslim olma zamanının geldiğini söyledi. Meğerse tabancayı şakağına dayayıp tetiği çekeceğini haber veriyormuş."

Asansörden çıkıp, kapılarda yazan isimleri kontrol etti ve üzerinde PUSULA SEYAHAT yazan kapıdan içeri girdi.

Odada, karşılıklı iki çalışma masası ve arka tarafta da uzun bir danışma bölümü vardı. Raflara bir yığın broşür dizilmiş, duvarlara da egzotik ülkelerin posterleri asılmıştı.

Saçları seyrelmiş ve gözlük takmıştı ama Phoebe onu görür görmez tanıdı. Faik bilgisayarın başında çalışıyordu. Danışmadaki kadına başını sallayıp Falk'ın yanına yaklaştı.

"Bay Faik?"

"Evet, benim. Biraz bekletebilir miyim, sizinle hemen ilgileneceğim. Charlotte da size yardımcı olabilir."

"Pardon Bay Faik, ama benim sizinle görüşmem gerekiyor." Polis rozetini ona doğru tuttu.

"Aa. Şey, ne konuda..."

Şaşkınlığı kısa sürdü. Ziyaretçinin kim olduğunu anlayınca bir anda dondu kaldı, ardından yaşadıklarını hatırlayınca gözleri bulutlandı.

"Sizi tanıyorum," dedi. "Siz ... siz o gün Brenda'yla konuşan-"

"Evet, bendim. O zamanlar FBI'da görevliydim. Ben Phoebe MacNamara, Bay Faik. Savannah-Chatham Polis Merkezi'nden. Bu da Dedektif Sykes."

"Ne istemiştiniz?"

"Bay Faik, mümkünse yalnız görüşebilir miyiz?"

Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. "Kapalı" tabelasını asıp kapıyı kilitler misin lütfen? Charlotte benim nişanlım. Ondan hiçbir şeyimi saklamam. Brenda'ya olanları biliyor."

Charlotte söyleneni yapıp hemen Falk'ın yanına koştu. Güzel bir kadındı; güçlü görünüyordu. Phoebe onun kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti. Parmağında yuvarlak kesimli bir elmas yüzük taşıdığı elini, destek olmak ister gibi Falk'ın omzuna koydu ve "Konu neydi?" diye sordu.

"Düğün ne zaman?"

"İki hafta sonra cuma günü."

"Tebrikler. Bay Faik, zor günler geçirdiğinizi biliyorum. Siz doğru olanı yaptınız ama ben size yardımcı olamadım."

"Doğru olanı mı yaptım?" Charlotte'un elini tutup sıktı. "Hayır, yapmadım." "Pete - "

"Hayır, yapmadım," dedi tekrar. "Onun karşısında çaresiz kaldım. Çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyordum...ya da bildiğimi sanıyordum," diye düzeltti. "Ama hiçbir şey yapmadım. Görmek, anlamak istemedim. Birlikte mutluyduk aslında. Bunu hep söylerdim Brenda'ya. Ona bir kedi yavrusu almıştım, sanki çocuğun yerini tutabilirmiş gibi."

"Pete, lütfen - "

Başını sallayıp onu susturdu. "Sekiz yıldır evliydik, ondan önce de iki yıl kadar birlikte yaşamıştık, yine de içinde ne fırtınalar koptuğunu bilemiyordum. Sonunda ağır bir bunalım yaşadı ama ben bunun da farkına varamadım. Kardeşine gitti ya, oh, şimdi ne güzel eğleniyordur, diye düşündüm. Bir anda sıkıntısını unuttu, gezer durur artık, diyordum, içinde bir şeylerin kırılıp dağıldığını anlayamadım mı acaba?"

"Bunu ben bilemem, Bay Faik."

"Evet, bir şeyler kırılmıştı ve dağılan parçalan toplayıp yapıştırmak için uğraşmadım bile. O şekilde, o kırıklarla asla yaşayamazdı. Bebeğin elinden alınacağını bilerek yaşamaya dayanamazdı."

Dışarı çıktıklarında ağır bir havayla karşılaştılar. Sykes, "Zor bir durum," dedi. "O kabusu ona tekrar yaşatmak korkunçtu."

"O zavallı piç kurusunu havaya uçurmak da korkunçtu bence. Özür dilerim, Teğmenim, bir anda kendimi tutamadım."

"Önemli değil. Faik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yanına gittiğinizde sizi tanıyamadı ama adamımız o olsaydı hemen tanırdı. Kim bilir, belki de iyi bir oyuncudur ama bence o değil. İyi bir ilişkisi, doğru düzgün bir işi ve yolunda giden bir hayatı var. İntikam uğruna her şeyi mahvedeceğini sanmıyorum."

"Katılıyorum." Çantasından gözlüğünü çıkarıp taktı. "Adres sırasına göre, listede banka soygununda kaybettiğimiz bir kadın var. Tam bir kaos - üç kişi, iki bankayı soymak üzere Atlanta'dan yola çıkıyor ve buraya geldiklerinde başları belaya giriyor. Polis radarına yakalanıyorlar ve silahlı çatışma sırasında bir kadın vuruluyor. Kadını bırakmaları için onlarla saatlerce konuşmuştum ama geç kalmıştım. Hastaneye yetiştirilmeye çalışılırken yolda can verdi."

"Ne hissettiniz?"

"Onu kaybettim, bu da bana yetti." Çantasını açmak üzereyken telefonu çaldı.

Ekranda Bilinmeyen Numara çıkınca kaşlarını çattı. "Phoebe MacNamara." "Selam, Phoebe."

Sykes'a işaret edince, o da hemen kendi telefonuna davranıp dinlemeye geçti. "Kim arıyor?"

"Gizli bir hayranın, tatlım. Roy'un senin numaranı kaydetmiş olması ne hoş, değil mi? Nasılsın diye sormak için aradım. Bu sabah merkezden çıkarken üzgün görünüyordun."

Telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırarak çantasından not defterini çıkardı. "Anlaşılan polislerin arasında dolaşabilecek kadar gözünü karartmışşın."

Georgia aksanı. Halinden memnun, alaycı.

"Benim için sorun değil. Roy, senin yatakta müthiş olduğunu söylemişti, biliyor musun?"

"Böyle pis pis konuşmak için mi aradın, yoksa başka bir şey mi söylemek istersin?"

Tatlım. Yatakta iyisin. Moral bozmaya çalışıyor.

"Öylesine aradım işte. Şimdi senin beni takip etmeye ayıracak vaktin yoktur tabii. Nasıl bir çağda yaşıyoruz değil mi; markete girip telefon kartı

alıyorsun ve istediğini arayabiliyorsun. Sabah, minik kızını okula giderken görmedin herhalde. Umarım hasta falan değildir."

Aniden eli titremeye başlayınca defterini yere düşürdü. Öfke gözünü kör etmeden kendine hakim olsa iyi olurdu. "Şimdi de küçücük kızları mı gözetliyorsun? Senin gibi zeki bir adama hiç yakışmıyor."

Sakin konuşmaya çalışarak, yere çömelip defterini aldı ve ayağa kalkmadan not almayı sürdürdü.

Evi ve aileyi gözetliyor. Bilmemi istiyor.

"Bir araya gelip adam gibi görüşsek daha iyi olmaz mı? Sorunun kaynağına ineriz birlikte."

"Buluşacağız, söz veriyorum. Uzun uzun sohbet edeceğiz seninle. Nasılını, niçinini zamanı gelince öğreneceksin."

"Kimdi o kadın? Ona aşık miydin? Nasıl öldü, konuşsana?"

"Hepsini konuşacağız. Biliyor musun, o teknedeki romantik gecenizde yemek yerken erkek arkadaşını çok rahat avlayabilirdim. Atış menzilime girmiştiniz, anında indirebilirdim onu. Ama neyse bir dahaki sefere yaparım. Kendime bu konuda yeşil ışık yakabilirim, sanırım. Hoşça kal, Phoebe."

"Kapattı," dedi Phoebe.

"Siz kapatmayın, sinyalden yerini tespit etmeye çalışacaklar."

"Numara kayıtlı değil. Sanırım benimle konuşurken sürekli yer değiştiriyordu. Trafıkli bir yerdeydi. Telefonu bir yere saklamayacak kadar da zeki; işi bitince mutlaka fırlatıp atar."

Etrafa göz attı; karşı kaldırımı, caddenin alt tarafını kontrol etti. Her yerde olabilirdi. Hatta onunla konuşurken önlerinden geçmiş de olabilirdi. Nerden bilecekti?

Yavaşça ayağa kalkıp notlarına göz gezdirdi. "Bence adamımız bir polis." "Ne?"

'Akıllı biri, aynı zamanda da ukalanın teki." "Akıllı ve ukala olunca polis mi olunuyor?"

"Kendini olduğundan daha akıllı ve iyi göstermeye çalışıyor." Konuşurken kalemiyle oynuyordu. "Duncan'la ikimiz teknede yemek

yerken, isteseymiş Duncan'ı kolayca avlayabilirmiş, aynen bu tabiri kullandı. Menzile girmiştiniz, dedi. Bir dahaki sefere yeşil ışıkyakacakmış kendine."

"Nasıl olur da - Durun bir dakika." Sykes kenara çekilip, telefona kulak verdi. "River Caddesi'nde görmüşler onu," dedi. "Batıya doğru gidiyormuş, ama yakalayamamışlar."

"Tabancayı nehre atmıştır, kesin öyle yapmıştır. Büyük balık için küçük balığı feda etti. Ama bana son bir ipucu bıraktı. Erkek arkadaşını vurabilirdim, demedi; onu indirebilirdim, dedi. Bu polisin kullandığı bir terim, bir de askerler böyle konuşur."

Sykes ona karşılık vermek için ağzını açınca, eliyle onu durdurdu. Birkaç adım uzaklaşıp geri döndüğünde yüzünde oldukça düşünceli bir ifade vardı. "Evet, televizyon seyreden herkes bu lafları kapabilir ama onunki çok doğaldı. O sözleri bilerek söylediğini sanmıyorum; niyeti beni çileden çıkarmaktı ve bir anda ağzından kaçırdı. Yeşil ışık, indirmek. Normal bir vatandaşın kullanacağı terimler değil bunlar. O ya polis ya da ordu mensubu, ya da eskiden öyleydi."

"Arnie aklandı ama."

"Bu Arnie Meeks'i aşıyor. Sadece aşağılık bir kadın düşmanı değil, derinlerde başka şeyler de var bence. Adamımız o dosyalardan birinde, Sykes. Oralarda bir yerde. Şimdi Duncan'la konuşup, korunduğundan emin olmalıyım. Sonra da bu orospu çocuğunu yakalayacağız."

Sykes, amirinin arabaya doğru yürürken sinirli sinirli telefonuna vurduğunu gördü. "Yay gibi gerilmiş kızıl saçlı bir kadına anlayış göstermemek mümkün mü?" diye düşündü ve sadece "Tamam, efendim," deyip arkasından yürüdü.

Duncan, kapıyı çalmadan Bee'nin evine girdi. Bugüne kadar hiç bu evin kapısını çalmak zorunda kalmamıştı. Bee'ye seslendi ama ne televizyondan ne de radyodan ses gelmiyordu. Gidip diğer odaları kontrol etti.

İçeride olsaydı, misafirini mutlaka karşılardı. Sessizlik ona göre değildi.

Dolaşmaya devam edip mutfağa girdi. Camdan dışarı baktığında onu gördü.

Başında canlı renklerde çiçeklerle süslü hasır şapkası, elinde fosforlu pembe bahçe eldivenleriyle çömelmiş, çiçekleriyle uğraşıyordu.

Birden, kalbinin ona duyduğu sevgiyle ısındığını hissetti.

Ona annelik yapmış, kendi ailesinden biri gibi görmüş ve hiçbir yerde bulamadığı huzurlu bir yuva vermişti.

Buzdolabında bir sürahi buzlu çay bulacağını tahmin ediyordu. Inekli kurabiye kavanozunda da onu nefis kurabiyelerin beklediğinden emindi. Dolaptan iki bardak alıp buzla doldurdu, bir de kurabiyeler için tabak aldı. Onun yanma gitmeden önce, hazırladığı tepsiyi bahçedeki şemsiyenin gölgelediği küçük masaya bıraktı.

Bee Anne, pürüzsüz, billur gibi bir sesle şarkı söylüyordu. Duncan, onun bluzunun üzerine takılı müzik çalarda çalan şarkıyı biliyordu. Anlaşılan, Otis Redding'le düet yapıyordu.

Onu ürkütmekten çekinerek eğilip omzuna dokunmak istedi ama yaşlı kadın birden konuşmaya başlayınca sıçradı.

"Oğlum, senin yapacak işin yok mu?" "Geldiğimi duymadın sandım."

"Duymadım." Duncan yanına çömelirken müziği kapattı. "Gölgenden tanıdım." Duncan'ın deyimiyle ona tehlikeli bir bakış fırlattı. "Bugün tembellik mi yapıyorsun, Duncan?"

"Bu sabah şu depo projesiyle ilgili bir toplantım vardı, öğleden sonra bir yere daha gideceğim. Günün birkaç saatini hayatının kadınına kur yapmadan geçiremiyor san, yaşamanın ne anlamı var?"

Gülümseyerek koluna vurdu. "Ağzından bal damlıyor. Şu lanet otları temizlerken de kur yapabilirsin, canım."

Şapkası yüzünü güneşten koruyordu ama şakakları boncuk boncuk terlemişti. Bu sıcakta şimdilik bu kadar yeter, diye düşünen Duncan, "Çayımızla kurabiyelerimizi yiyip cilveleştikten sonra ot yolmaya devam ederim," dedi.

Masanın olduğu tarafa bakıp dudak büktü. "Cazip görünüyor. Madem öyle, yardım et de kalkayım."

Koltuklara yerleştiklerinde çayını yudumlamaya başladı; eldivenlerini tulumuna sıkıştırmıştı. "Hava kapalı. Öğleden sonra sıcak basacak gibi. Yapacağın işler kapalı mekandadır umarım."

"Bir kısmı öyle, bir kısmı değil. İzin ver de bu yaz sana şu gemi seyahatini ayarlayayım, Bee Anne, olur mu? Ya da başka bir yer de olabilir."

"Ben yerimden gayet memnunum. Aklından neler geçiyor senin? Buraya sırf benimle oynaşmaya gelmedin, değil mi? Kızıl saçlı sevgilini mi merak ediyorsun? Phin, Phoebe'nin eski kocasına olanları anlattı. O sırada sen de oradaymışsın."

"O an.. .o an olan şeyi ifade edecek kelime bulamıyorum." Bardağı kafasına dikti. "Şeytanın işi bu. Böyle söyleyince esrarengiz olmaktan çıkıyor biraz. Olan olmuş artık, değiştiremeyiz. Uykuların nasıl? Sana biraz bitki çayı hazırlayayım, uyumana yardımcı olur."

"Yok, istemem, iyiyim ben. Berbat bir iş bu, anne. Adam o çocuğu Öldürdüğünü söylüyor. Hani şu içki satan dükkânda insanları rehin alan adam. Phoebe çocuğu teslim olmaya ikna ettiği anda vurmuş onu. Elbette merak ediyorum. Ne yaptığı bilen bir kadın o ama..."

"Senin için önemli olan birini merak etmen normal."

"Kendisi dışarıda iş peşindeyken, ailesi Jones'taki o evde hapis hayatı yaşıyor.

Annesi...şey, onun başına geçmişte çok kötü olaylar gelmiş."

Essie'den bahsederken, bir anda kendini bütün hikâyeyi anlatırken buldu. Ne biliyorsa, ne gördüyse, olanlardan ne çıkarttıysa hepsini anlattı ona.

"Kızın başında bir sürü dert var. Tabii çocuğunu babasız büyütünce bir de fazladan ona babalık yapması gerekiyor. Annesinin durumu da vahim." Bee, bahçeyi incelerken düşünüyordu. "İstediğim zaman istediğim yere gidemeseydim ne yapardım bilmiyorum. Bir komşuna bile uğrayamıyorsun, alışverişe gidemîyorsun. Korku gibi ağır bir yükü taşımak kolay değil. Sorumluluk da öyle. O korkunç olay olmasa bile, yine de bu içinden çıkılması zor bir iş, Duncan."

"Kendilerince bir düzen kurmuşlar ve idare ediyorlar. Ama, Phoebe - onları bir arada tutan o, anladın mı? Çok doğru kararlar alıyor. O gün İntiharcı Joe'nun dairesine girdiği anda anladım bunu. Bu... mıknatıs gibi çekti beni kendine."

"Onun için her şeyi yaparsın değil mi?"

Bardağını alırken gülümsedi. "Yaparım. Ama kötü zamana denk geldi. Bu şartlarda bir kadınla aşk yaşamak çok zor." Omuz silkti. "Bu iş bekleyebilir. Ama onun peşindeki o namussuzun yakalanması şart, bu iş bekleyemez."

"Adamı bulmak Phoebe'nin işi." Şapkasını yelpaze gibi sallayıp serinlemeye çalışırken Duncan'ın yüzünü inceliyordu. "O işini yaparken rahat edemiyorsun, biliyorum."

"Evet. Haklısın. Bu durum beni rahatsız ediyor nedense. Yani, Allah kahretsin, o herif Phoebe'nin peşinde. Dahası, öldürmeden önce acı çektirmek için uğraşıyor. Sevdiğin insana zarar vermeye çalışan biri ortalıkta dolaşırken kollarını kavuşturup oturman mümkün mü?"

Bee kurabiyesini ikiye bölüp bir parçasını ona uzattı. "Bunun için mi geldin buraya? Sana nasihat etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Tam olarak değil. Phoebe sana çok benziyor. Yapılması gerekeni yapan, ailesiyle ilgilenen biri, tıpkı senin gibi. Ve o da kimsenin ona karışmasından hoşlanmıyor, ne yapıp yapamayacağının söylenmesinden nefret ediyor. Sanırım, onu kızdırmadan yardım etmenin yolunu arıyorum çünkü karışınca bana da kızıyor."

"Anlıyorum. Aynen şimdi yaptığın gibi değil mi? Şöyle düşündün: Bee Anne muhtemelen fazla güneşte kalmıştır. Oturup soğuk bir şeyler içse iyi olur. Her şeyi ayarladın, çünkü o zaman bana, yeter artık otur ve benimle tartışma, demek zorunda kalmayacaktın."

Kurabiyesini ısırırken sırıtarak baktı ona. "Eh, onun gibi bir şey."

"Ne kurnazsın sen. Bu huyunu hep takdir etmişimdir. Sen bu işi becereceksin, inanıyorum. Şimdi git de şu otları temizle bakalım, ben de bir bardak daha çay içeyim."

"Başüstüne."

Ayağa kalmak üzereyken telefonu çaldı. Ekrandaki isme bakıp, "Phoebe arıyor," dedi. "Selam. Ben de şimdi..."

Bee çayını koyarken Duncan'ı izliyordu. Onu iyi tanıdığından, gözlerinde beliren sinirli ifadeyi hemen fark etti. Sinirli olan sadece Phoebe değildi.

"Bugün birkaç işim var. Yok, programımı değiştirmiyorum. Çünkü... Phoebe, yeter. Kes şunu. Bir kere, her şeyden önce sen benim amirim değilsin, bana öyle emredemezsin. Hayır, asıl *sen* sakin ol. Başka program yapmıyorum çünkü sapığın teki Savannah'ta peşime düşüp bana zarar vermeye kalkar diye eve koşup isterik bir kız gibi kendimi oraya hapsedemem. Dikkatinden kaçmış olabilir ama benim senden bir çift fazlalığım var, anlarsın ya."

Bee başını önüne eğip içini çekti.

"Erkeklik taslamıyorum canım. Yasal koruma ha? Sıkıysa yap. Haydi kolaysa yap, tabii, tabii, haklısın. Göreceğiz bakalım kiminki büyükmüş. Konuşmak istersen, konuşuruz elbet. Yüz yüze. Daha sonra. Şu anda Teğmen MacNamara, çok meşgulüm. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebine soktu. "Her şeyi bırakıp eve gidecekmişim. Korkak tavuk gibi saklanacağım, öyle mi? Adamlarını üzerime salıp beni içeri kapattıracak, aklınca beni koruyacakmış."

"Kimi arıyorsun?" Telefonu tekrar cebinden çıkardığını görünce meraklandı. "Oğlunu, yani avukatımı. Şimdi görür o nasıl oluyormuş

"Kapat şu telefonu, aptal olma. Kapat dedim. Sakinleşene kadar şu otları temizleyeceksin."

"Asla yapmam - "

"Sen yapmazsın, o yapmaz. Tamam, yeter artık. Sonra konuşacağız dedin ya, yüz yüze. Bu arada, avukat çağırıp da işin tadını kaçırma. Kapına polis gelirse, o zaman ararsın Phineas'ı. Haydi, bahçe seni bekliyor."

Homurdanarak söyleneni yapmaya giden Duncan'ın arkasından bakıp, çocuk gibi, diye düşündü. Sevgililer günün yarısını çocuklar gibi kavga ederek geçiriyor.

Keşke onun da kavga edecek bir erkeği olsaydı.

26

Ekip odasına girdiğinde, kafasındaki tabloyu oluşturmak için büyük yazı tahtasını kullanmaya karar verdi. Tabloya şemalarla isimleri ilave ederken aklı hâlâ Duncan'la yaptığı konuşmadaydı.

İnatçı, pis maço. Ondan adam gibi önlem almasını isteyince konuyu nasıl saptırıp terbiyesizleşti.

Onun böyle davranacağı hiç aklına gelmezdi. Demek ki insan başkaları hakkında yanılabiliyormuş. Beyni ya da o lanet fazlalıkları havaya uçarsa, tüm suç kendisinin.

Durup, gözlerini kapadı ve kendi kendine, sakin olmasını söyledi.

Böyle bir şey olamazdı. Duncan'ın nerde olduğunu bilmezse, Roy'un katilini nasıl bulacaktı? Adam, tüm Savannah'ı dolaşıp, tüm zamanını ve enerjisini Duncan'a harcamazdı herhalde. Hem, aptal aptal ortalıkta dolaşarak kendini tehlikeye atmayacak kadar da akıllıydı.

Adamın bir planı olduğundan emindi. Eğer Duncan onun ilk ve öncelikli hedefi olsaydı, kendisine dokunmazdı. Duncan çok iyi bir hedef olabilir ama henüz değil, diye düşündü.

Paniğe kapılmıştı ama şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu.

Soğukkanlı ve mantıklı düşününce, cevaplar birbiri ardına geliyordu.

Bu dava için deneyimli bir sivil polisle, bir dedektifi daha görevlendirmişti. "Kimliği belirsiz şahsın," Konuşurken bir yandan da yazmaya devam ediyordu,

"operasyonlardan birinde ölen bir kadınla bağlantısı olduğunu düşünüyoruz - geçmişte benim görevli olduğum rehine ya da intihar vakalarından birinde. Roy Squire'ı, özellikle benimle bağlantısı olduğu için kaçırıp öldürdüğünü biliyoruz. Patlayıcı deneyimi olduğunu da. Hilton Head'e gidip Roy'u kaçırdı ve onun arabasıyla Savannah'a geri döndü. Araba havaalanı otoparkında terk edilmiş olarak bulundu, buradan da arabasını orada bıraktığı ya da taksiyle döndüğü sonucu çıkıyor. Hilton Head'e nasıl gittiğini henüz bilmiyoruz."

Dönüp onlara baktı. "Dedektif Peters, sizden, araç kiralama şirketlerini araştırıp Savannah'tan Hilton'a sırf gidiş için araba kiralanmış mı,

öğrenmenizi istiyorum. Ayrıca tek yön tren, otobüs ve uçak biletleri kontrol edilsin. Gidiş-geliş alı- nıp tek yön kullanılanlara da bakılsın. Özel uçak da kiralamış olabilir. Cebi dolgun mu değil mi, bilemeyiz. Son bir hafta içinde Hilton Head'e inen özel uçakları bir araştırın bakalım."

Sykes söz aldı. "Neden kendi arabasıyla gidip dönmedi? Tabii arabası varsa.

Orası arabayla pek uzak sayılmaz. Neden kurbanın arabasını kullandı?" "Bunu da bilmiyoruz. Arabasının olmama ihtimali de var."

"Ya da," Ekibe yeni giren Nably söz istedi, "arabası ya da kullanacağı araç, koca bir adamı bağlayıp bagaja tıkarak götürmeye uygun değildi."

"Çok küçük bir araba belki de," diye düşündü Phoebe.

"Veya adamı saklayacak bagajı olmayan bir kamyonet de olabilir." Nably, çıkık alt dudağını ısırdı. "Ya da, yalnızca bu bulmacayla uğraşıp zamanımızı boşa harcayalım diye yapıyordur."

"Bu da mümkün." Ara verip biraz su içti. "Adamımızın orduda ya da emniyette eğitim almış olması da olasılık dahilinde ve bence büyük ihtimalle öyle. Çalışma yöntemlerimizi bildiği için bizi daha çok yormanın yollarını da biliyordur. Johnson vakasında güvenlik kordonundan sızmayı başarıp hedefi vurdu ve en ufak bir sorun yaşamadan geri döndü."

"Üniformalıydı belki de," diye fikrini söyledi Sykes, "ya da polis kimliği taşıyordu."

"Evet. Güvenliği aşıp binaya, oradan da Reeanna Curtis'in dairesine girdi. Bina tahliye edilince kadın çocuğuyla dışarı fırladı - kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlamıyor. Her iki durumda da, bir şekilde içeri girdi. O binayı ve o pencereyi seçti. Niçin?"

"Çünkü o konumun açısı özel tim için uygun değildi, o bölüm kullanılmayacaktı."

"Aynı fikirdeyim." Arkasını döndü. "Mezarın üstündeki pembe güller de, onun şu an muhtemelen hayatta olmayan bir kadına olan bağlılığının göstergesi. Burada gördükleriniz, benim teşkilatta ve daha önce FBI'da katıldığım operasyonlarda ölen kadınların isimleri."

"Brenda Anne Faik, intihar. Kocası suçsuz bulundu. Babası ve erkek kardeşinin, Roy'un kaçırılıp öldürüldüğü zaman diliminde Mississippi'de

oldukları doğrulandı. Bu durumda onunla bağlantılı olup onu intihara sürükleyebilecek ya da fırsat yaratacak başka birine ulaşamıyoruz. Bu da, olayla ilgili dosyada isimleri yazılı emniyet görevlilerinin listesi. Hiçbirinin Brenda Falk'la, bilinen kişisel bir bağlantısı yok."

"Belki adamın da onlarla bir bağlantısı yoktu," diye araya girdi Sykes. "Belki de yalnızca güneye doğru yola çıkmış bir polis ya da bir ajandı ve gözü buradakilerden birine takıldı," Tahtayı işaret edip devam etti, "ve/veya size, Teğmenim, çünkü telefondaki ses öyle söyledi."

"O halde onu bulmamız zorlaşıyor. Tarih sırasına göre, ikinci kurban Christina Vendi. Sundovvn isminde, aşırı uçlardaki bir organizasyonun, küçük bir terör çetesinin üyesiydi. İyi örgütlenememiş ve finanse olamamış bir çete. Buna rağmen, özel uçak üreticisi Gulfstream Aerospace'in başkanının evini basmayı başardılar. Evde bir yemek daveti veriliyordu. Konuklarla birlikte on beş kişi rehin alındı.

"Hatırlıyorum," Nably Phoebe'yi işaret etti. "Operasyonu siz yönetmiştiniz." "Evet. Kendileri kadar uçlarda ve radikal taleplerde bulundular ama bunlar üzerinde pek fazla düşünülmemiş isteklerdi. Görüşmeler on iki saat sürdü, o sırada rehinelerden birinin ağır yaralandığını öğrendik ve tim komutanı içeri girmeye karar verdi."

"Çocukları ve hamile bir kadını serbest bırakmalarını istemiştiniz. Şimdi hatırladım."

"Başkanın iki küçük çocuğuyla yedi aylık hamile misafirlerini bırakmayı kabul ettiler, böylece rehinelerin sayısı on ikiye düştü. İki kişi, binaya ikinci katın penceresinden girip teröristlerden ikisini yakaladı. Vendi polislere ateş açınca indirildi. Tek kalan diğer terörist de tutuklanıp gözaltına alındı. Hâlâ içerde."

Korkunçtu. Phoebe çığlıkları, silah seslerini çok net hatırlıyordu.

"Vendi'nin babası emekli olmadan önce orduda görevliydi. Kızının yaptıklarını hiçbir zaman onaylamamıştı. Olay sırasında ne Savannah'ta ne de Hilton Head'de görülmemiş. Buna rağmen, orduyla bağlantıları olması mümkün; Vendi'nin de, dağılan örgüt üyelerinden biri vasıtasıyla ayrıca bir bağlantısı olabilir."

Saçını geriye attı. "FBI'dan bu konuda destek istedim. Biliyorum," dedi odadakilerin yüz ifadelerine bakarak, "bu bizim davamız. Fakat onlar bu tür

soruşturmalarda, bizden daha geniş kaynaklara sahip."

"Bir sonraki isim, Philipa Delray, oto hırsızlığında öldürüldü. Kadının beş yaşındaki kızı o sırada arabadaymış, onu da rehin almışlar. Batı yakasındaki bir garaja kadar takip edildi, oraya ulaştığımızda görüşmeler başarılı geçti. Çocuğu bırakıp teslim oldular. Delray'in erkek kardeşi o sırada Almanya'da askerliğini yapıyordu. Şimdi o da, kadının kocası da Savannah'ta yaşıyor. Kardeşi, Ricardo Sanchez, atlı devriye ekibinde görevli."

"Onu tanıyorum." Üniformalı memur elini kaldırdı. "Rick Sanchez'i tanırım. İyi adamdır."

"Umarım haklısındır, ama yine de onu sorguya çekmek zorundayız."

Bu pek hoş kaçmamıştı. Bir polisin diğerini böyle terslemesi hoş değildi. "Onunla kendim konuşacağım," diye o anda kararını açıkladı. "Sonra sırada Angela Brentine var. Banka soygunu sırasında kaybettik onu. Görüşmeler başlamadan yaralandı, tıbbi yardım almayı reddetti. Dört saat sonra ambulansla hastaneye götürülürken durumu ağırlaştı ve kurtarılamadı. Kocası, Joshua Brentine, o sırada NevvYork'ta iş seyahatindeydi. Karısının ölümünden on dokuz ay sonra tekrar evlendi. Ordu ya da emniyetle bağlantısı yok. Angela Brentine'in de tanıdığı başka bir erkek şüpheliye rastlanmadı."

"Bu vakayla ilgili basında haberler çıkmıştı." Sykes olayları hatırlıyordu. "Yalnızca soygunla ilgili değil, Brentine'in karısının da haberi yapılmıştı. Adam sonradan zengin olmuş, işleri de iyiye gitmiş. Hatırladığım kadarıyla, karısının ölümü onu boşanmaktan kurtardı, şeklinde söylentiler çıkmıştı."

"O halde, bir an önce Brentine'le konuşacağım. Memur Landow? Hîtch Caddesi'ndeki olayla ilgili Reeanna Curtis'le bir kez daha konuşmanızı istiyorum. Binadan çıkmadan önce, olay sırasında ya da sonrasında hatırlayabildiği en küçük ayrıntıya bile ihtiyacımız olacak. Komşularıyla da görüşün. Yanınıza bir memur daha alın. Yetki belgesini benden alırsınız. Dedektif Sykes, siz de aynı olayda özel timde görev almış arkadaşlara ulaşmaya çalışın. Sizinle daha rahat konusaçaklarını düşünüyorum. Hiç birini zor durumda bırakmak istemem. O anda akıllarına gelmeyen bir ayrıntıyı hatırlayabilirler; örneğin meslektaşlarından biriyle ilgili - üniformalı ya da sivil olabilir - dikkatlerini çeken küçük bir söz, bir hareket bile önemli olabilir. Konuşmak isteyen olursa, ona Bonaventure'da çekilen

fotoğrafları gösterebilirsiniz. Roy Squires paramparça olduktan sonra çekilenleri."

"Hemen ilgileneceğim, Teğmenim."

"Teşekkürler." Dave'in içeri girdiğini görünce başını salladı. "Başlayabiliriz." Dave, Phoebe'nin odasını işaret edince, genç kadın önden yürüyüp içeri girdi. "Kısa zamanda çok büyük uğraş verdin, Phoebe. Uykunu ihmal etmiyorsundur umarım."

"Biraz uyuyabildim. Doğrusunu istersen, gözlerim kapandığı anda aynı kabus sürekli geri geliyor. Roy'un mezarlıktaki hali, patlama. Uyanık kalıp bir şeylerle meşgul olunca kendimi daha iyi hissediyorum. Durduğum anda içimdeki korku tekrar ortaya çıkıyor."

"Ailen?"

"Bilemiyorum. Onları daha ne kadar evde tutabilirim? Bu durum bir tek anneme yaradı." Zorla gülümserken aslında içten içe acı çekiyordu. "Diğerlerini sorarsan? Bilmiyorum. Şimdi gidip görgü tanıklarıyla konuşacağım ve o dört kadın kurbanla bağlantısı olan şahısları sorguya çekeceğim. Buradan bir şeyler çıkacağına eminim."

"Yanma birini daha al istersen."

"Başka adamım kalmadı. Bir kısmı evdekilerle ilgileniyor, diğerleri de Josie ile Carter'ı işe götürüp yanlarında bekleyecekler."

Bunları düşündükçe kendini hasta hissediyordu. Hem beyni, hem yüreği, hem de midesi olanlara tahammül edemiyordu artık. "Bu böyle devam edemez, biliyorum. Limitsiz bakıcı tutmaya ayıracak adam da para da kalmadı."

"Bugün oradalar değil mi, o zaman sadece bugünü düşünelim. Ava nasıl... diğerleri idare edebiliyorlar mı?"

"Ava dahil herkes elinden geleni yapıyor. İstersen onu arayabilirsin ya da en iyisi uğraman. Kafası dağılır biraz."

"Olur. Evet." Elini cebine soktu. "Görüşmelere ben de gelmek istiyordum ama belediyede bir toplantım var. Teşkilattan birini seç desem, ekip dışından da olabilir, kimi seçerdin?"

Belki de, evet *belki de* Dave ya da Ava emekli maaşlarını almadan önce artık nihayet harekete geçerlerdi ama kesinlikle bunun için iddiaya girmeye

niyeti yoktu. "Sykes'a kesinlikle güvenirim, bu yüzden onu özel time istemiştim. Sonra Liz Alberta, insanları dinleme konusunda çok iyidir. Programı yoğun mu bilmiyorum, ya da belki - "

"Ben öğrenip bir şeyler yapmaya çalışırım. On dakika ara ver ve evi ara, tamam mı? Rahatlarsın, hem aklın da onlarda kalmaz."

"Haklısın. Ya da beş dakika ara ver ve kendin ara, sen de rahatlarsın." Sanchez atına binmiş, Forsythe Parkı'nda gölgelik bir yerde onları bekliyordu.

O sabah hava o kadar bunaltıcıydı ki, atın koyu kahverengi derisi terden parlıyordu.

Burası bizim eve oldukça yakın, diye düşündü Phoebe. Üniformalı bir atlı polis, dikkat çekmeden rahatlıkla evi gözetleyebilirdi.

Boyu 1.75 m civarında, sert, kavgacı görünümlü bir adamdı. Sol gözünün kenarında çengel şeklinde bir yara izi ve çenesine doğru inen inatçı, derin çizgiler vardı.

Islık çalan yabancı daha mı uzundu? Belki bir-iki santim. Emin olacak kadar dikkatli bakmış mıydı ona?

"Arabası umurunda bile değildi," dedi Sanchez, kız kardeşini kastederek. "Tek istediği Marissa'yı oradan çıkarmaktı. Yavrusunu bırakmamak için mücadele etti ama maalesef onu bıçaklayıp caddenin ortasında ölüme terk ettiler."

"O sırada siz Almanya'da mıydınız?"

Evet anlamında başını salladı. "Bana mahrumiyet izni çıkarıp cenaze için eve gitmemi sağladılar. Annemin, onun ölümüne dayanamayacağını biliyordum. Phillipa'nın kocası da günlerce ölü gibi dolaştı."

"Bu olay olduğunda on dokuz yaşındaydınız. Savaş silahları üzerine uzmanlık eğitimi alıyordunuz."

"Orduda kalmayı düşünüyordum. Dünyayı tanıyıp her türlü kötülükle savaşacaktım. Ama Philli'den sonra... görevim biter bitmez eve döndüm."

"İki yıl sonra da bu göreve başladınız."

"Doğru." Gözlerini kısarak, "Ne hakkında görüşecektik, Teğmen MacNamara?

Onu bıçaklayan herif hâlâ içerde. Yoksa çıkıyor mu?"

"Hayır. Dün gece nerede olduğunuzu öğrenebilir miyim, Memur Sanchez? On birle üç arası?"

"Söylerim," dedi istifini bozmadan. "Ama önce sebebini öğrenmek istiyorum. O adamın Bonaventure'de havaya uçtuğu saatlerde benim nerede olduğum niçin bu kadar önemli?"

"Çünkü sizin de dediğiniz gibi Bonaventure'de bir adam havaya uçtu." "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"İzin verirseniz bu soruyu ben sorayım. Kız kardeşiniz öldürüldüğü sırada yeğeninizin nasıl serbest bırakıldığını anlatmadınız."

"Söyledim size, Philli'yi onlara saldırdığı için öldürdüler. Polis onları bir garajda yakaladı, Marissa'yı da alıp garajın kapısını içerden kilitlemişlerdi. Polis baskın yaptı ve sonunda yeğenimi bırakıp teslim oldular."

Phoebe, "Onlarla kim görüştü?" diye sordu.

"Polis." Sanchez'in sesindeki telaş, atı da huzursuz etmişti. Hayvanı yatıştırmak için başını okşadı. "Yeğenimin hayatını onlar kurtardı. O herifler var ya. Bebeğini korumaya çalışan bir anneyi öldürmeye cesaret eden biri, aynısını gözünü kırpmadan o yavruya da yapardı. Marissa'yı polis kurtardı. Benim de bu mesleği seçmemin tek sebebi budur."

Phoebe, Sanchez'in aradıkları kişi olamayacağını düşündü. Liz'le göz göze geldiklerinde onun da aynı fikirde olduğunu anladı. "O operasyonda arabulucu bendim." "Siz mi?" Birden rengi attı fakat hemen sonrasında yüzü kıpkırmızı oldu.

"Görüşme yapıldığını bilmiyordum." Sesi boğuk çıkıyordu. "Polisten ayrıntıları istemediniz mi?"

"Ben...buraya geldiğimde... herkes şoktaydı, dövünüp duruyorlardı. Neler konuşulduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Sonra görevimi tamamlamak için Almanya'ya geri döndüm. Terhis olup eve döndüğümde, hiç bir şey duymak istemedim. Geçmişe dönmek istemedim. Tek istediğim - "

"Hayat kurtaran, zor durumdakilere yardım eden o polislerden biri olmaktı."

Bir an durdu. Sonra Liz'e bakarak, "Evet, efendim," dedi. "Dün gece nerede olduğumu sormuştunuz. Geceyi kız arkadaşımın evinde geçirdim.

İşte." Cebinden not defteriyle kalemini çıkardı. "Adı, adresi ve telefonu burada yazılı. Başka sorunuz var mı?"

"Bu yeterli. Teşekkürler, Memur Sanchez."

Kağıdı verip cebinden cüzdanını çıkardı. "Marissa şimdi on yaşında. On yaşını doldurdu. Bu onun son hali."

Cüzdanının içinden, siyah saçları ve kapkara gözleri olan güzel bir kızın fotoğrafını çıkarıp onlara uzattı. Phoebe, "Şu güzelliğe bak," dedi resme bakarken.

'Annesine benziyor." Cüzdanı kaldırıp elini uzattı. "Size kardeşim adına teşekkür ederim."

"Hayat ne garip bir yolculuk, değil mi?" dedi Liz, Phoebe'nin arabasına doğru yürürlerken. "Adamın hayatının akışını değiştirmişsin. Onunla hiç karşılaşmadın, hatta bugüne kadar hiç konuşmadın bile fakat bugün nerde ne yapıyorsa, bunda beş yıl önce o gün senin yaptıklarının payı çok fazla."

"Olabilir. Başka birinin açısından bakacak olursan, bir diğerinde de iki kişinin Ölümüne sebep oldum."

Phoebe'nin bakışlarını takip eden Liz, cadde üzerindeki eve doğru ilerledi. "Benimle gelip, onlara bir bakmak istemez misin?"

"Hayır, gidip kocasıyla konuşalım. Sonra da Brentine'i deneriz."

Delray, sessiz, uysal bir adamdı. Beş dakika içinde, Phoebe onun değil adam öldürmek, bir örümceği bile ezmeye cesaret edemeyeceğini anlamıştı.

Joshua Brentine hakkındaki izlenimleriyse çok daha farklıydı.

Nehir manzaralı ofisinin danışma odasında onları yirmi dakika bekletti. Kuzeydoğu yönünden gelen kapkara bulutlara baktı, Phoebe. Her an fırtına çıkabilirdi.

Brentine'in gösterişli, küçük popolu asistanı, onları işyerinden ziyade şık döşenmiş bir salona benzeyen ofise götürdü. Odanın muhteşem bir nehir manzarası vardı.

Adamdan güç ve zarafet yansıyordu. İnsanda, sanki üzerinde şık bir takımla doğmuş gibi bir his uyandırıyordu. Briyantinli saçları, soylu bir izlenim veren geniş alnından geriye doğru taranmıştı. Atmaca gibi bakan gözleri, gülümsemesiyle çelişiyordu.

"Hanımlar. Beklettiğim için özür dilerim." Antika çalışma masasının arkasında durup onları oymalı bir kanepe ve berjer koltukların bulunduğu köşeye doğru davet etti. "Bugün programım çok yoğun da."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay Brentine. Ben Teğmen MacNamara ve bu da yardımcım Dedektif Alberta."

"Oturun lütfen. Şehrimizin en çekici iki devlet memurunun bu hoş ziyaretini neye borçluyuz acaba?"

"Eşinizin trajik ölümüyle sonuçlanan banka soygunu tekrar gündeme geldi, biz de yeni bir soruşturma açmak durumunda kaldık."

"Öyle mi?" Arkasına yaslandığında, biraz şaşırmış görünüyordu. "Nasıl yani?" "Devam eden bir soruşturma hakkında detaylı bilgi verme yetkim yok. Raporda belirtildiği üzere eşiniz öldüğü sırada Savannah'ta değildiniz." "Doğru. İş seyahatindeydim. NevvYork'ta."

Phoebe bir yandan ofisi incelerken, "İşiniz gereği çok seyahat ediyor olmalısınız," dedi.

"Evet, öyle."

"Şu eşinizin öldürüldüğü banka. Yanılmıyorsam, o sırada şahsi ya da ticari hesaplarınız bu bankada bulunmuyordu."

"Hayır, bulunmuyordu. Bunun soruşturmanızla ne ilgisi olduğunu anlayamadım, Teğmen."

"Sadece bazı ayrıntıları doğrulamaya çalışıyoruz. Ayrıca size bu üzücü olayı hatırlatmak zorunda kaldığım için de affınıza sığınıyorum."

Ama çok da etkilenmişe benzemiyorsun, diye düşündü Phoebe içinden. Bu adamın, Brenda'nın ölümünü hatırlattıkları zavallı Falk'la uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu.

"Görgü tanıklarının ifadeleri, Bayan Brentine'in bu bankada bir hesabı olduğunu doğruluyor. Ve olay günü gelip tüm parasını çekmiş, hesabı da kapatmış. Belki bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz, Bay Brentine, çünkü üzerinden üç yıl geçti. O dönemde kayıtlı hesap dökümlerine ulaşamadık."

"Ne söylememi istiyorsunuz?" Sırtını dikleştirdi. "Angela'nın hesabında küçük bir miktar para vardı. Keyfi bir para, diyebiliriz. Birkaç bin dolar. Kaderin cilvesi işte, o gün tam da soygun anında bankaya gideceği tutmuş."

"Böyle bir hesabın varlığından haberiniz yok muydu?"

"Haberim yoktu demedim. Küçük bir kumbarası olduğunu söylemeye çalışıyorum, deyim yerindeyse."

"Kusura bakmayın ama sizin gibi maddi durumu kıskanılacak seviyede olan birinin eşi, neden o küçük kumbaraya ihtiyaç duysun ki?"

"Sanırım bağımsız hareket etmek hoşuna gidiyordu." "Ama raporda, evliliğiniz sırasında çalışmadığı yazıyor."

"Çalışmıyordu." Bir elini sandalyenin kolundan yukarı kaldırdığını gören Phoebe, adamın sabırsızlandığını anladı. "Çünkü hem eviyle ilgileniyor, hem de hayır kurumları için çalışıyordu. Korkarım, bu konuda size daha fazla yardım etmem mümkün değil; şimdi izin verirseniz - "

"Ama şu paranın tamamını tek seferde çekmesi," Phoebe ısrarla devam etti, "dosyayı şimdiki soruşturmayla birleştirerek incelediğimde, diğerlerinin arasında hemen göze çarpıyor. Kafa karıştırıcı."

"Maalesef sizin de, benim de bunu ona sorma şansımız yok."

"Maalesef yok. Belki de size bir hediye alacaktı ya da saçma sapan bir şeye harcayacaktı. Elime ne zaman biraz para geçse, ben de saçma sapan yerlere harcarım. Eminim yakın arkadaşları da vardı..Biz kadınlar böyleyizdir işte, eşlerimize söyleyemediğimiz minik sırlarımızı onlarla paylaşırız."

"Nereye varmaya çalıştığınızı hâlâ anlamış değilim."

"Haklısınız galiba. Konuyu teğet geçip gereksiz ayrıntılarla uğraşıp duruyorum sanırım. Kafamı kurcalayan bir şey var ve bunu bilmemek çok canımı sıkıyor. Peki o zaman; dün gece nerede olduğunuzu söylerseniz çok yardımcı olursunuz ve biz de sizi rahat bırakırız. Dün gece saat on birden sonra?"

Birkaç saniye odada buz gibi bir hava esti. "Böyle imalı konuşmalardan hoşlanmıyorum."

"Ah, yanlış anladıysanız özür dilerim. Kesinlikle bir şey ima etmeye çalışmıyorum. Nerede olduğunuz doğrulanırsa soruşturma için çok faydası olur. Yoksa..." Phoebe Liz'e baktı.

"Yoksa bu konu ikimizin de kafasını kurcalamaya devam edecek," diye devam etti Liz. "Sonra da değerli zamanınızdan biraz daha çalmak zorunda kalacağız."

"On bire kadar bir arkadaşımla tiyatrodaydım, sonra da bir şeyler içmeye gittik.

Saat bir gibi de eve döndüm. Şimdi eğer başka sorunuz yoksa - "

"Son bir şey daha. Arkadaşınızın ismi. Sadece konuyu toparlamak istiyorum ki sizi de bir daha rahatsız etmeyelim."

"Catherine Nordic." Ayağa kalktı. "Şimdi gitmenizi istiyorum. Başka sorunuz olursa, avukatımı arayacağım."

"Gerek yok. Tatsız hatıraları canlandırdığımız için tekrar özür dilerim. Zaman ayırdığınız için de çok teşekkürler."

Geri dönüp danışmanın önünden geçerlerken, Liz, "Bu adamı hiç sevmedim," dedi.

"Al benden de o kadar! Kendini beğenmiş sersemin teki. Karısının arkadaşları ve banka hesabıyla ilgili konuşmak istememesi sana da ilginç gelmedi mi? Söylesene, çok zengin bir adamla evli olsaydın kendine özel hesap açtırıp para biriktirir miydin?"

"O zengin adam bir gün beni başından atmaya falan karar verirse diye, kendimi güvence altına alabilirdim."

"Peki evliliğin yolunda gitmeseydi?"

"Kız arkadaşıma anlatırdım. Bu olayda kötü kokular alıyorum. Soğuk nevale bir koca ve her iddiasına girerim, karısının her şeyine karışan biri - sen böyle bir durumda olsan ne yaparsın? Ayrı bir hesap açtırıp ondan aşırdığın paraları orada tutarsın - sonra da sen çiçeklerinle uğraşıp, hanımlarla yemekli toplantılar düzenlerken kocan da sık sık şehir dışına kaçar."

"Başka bir kadın."

"Biz bu adam için yalnızca iki çekici devlet memuru olmakla kalmadık, bir de şüpheci olduk."

"Hımm." Asansörle aşağıya inerken, Phoebe'nin aklı konuştuklarındaydı.

"Zavallı Angela'nın onun hayatının aşkı olduğuna inanmıyorum. Sanki bir toplantıyı iptal etmiş gibi, karısını bir şekilde beyninden silip atması beni çok etkiledi. Belki bir sevgilisi vardı... ve onunla kaçmayı planlıyordu. O küçük kumbarayı parçalayıp içindekileri alacaktı."

"Yanlış zaman, yanlış mekan. Katil ve suç ortakları ömür boyu hapse mahkûm oldular ama kalbi kırık sevgili bununla yetinmeyip bir suçlu bulmak zorunda."

"Bankada, onun dışında herkes hayatta kaldı. Sağlık ekibini zamanında çağırmadım."

Liz, "Çağıramadın," diye düzeltti. "Dosyayı ben de okudum, Phoebe."

"Eğer kadının bir aşığı varsa ve onun yüzünden bankaya gittiği için suçluluk duygusuyla kafayı yemişse, o zaman kesinlikle yardım ekibini benim çağıramadığımı değil çağırmadığımı düşündüğüne eminim. Gidip Angela Brentine'in arkadaşlarını, kuaförünü, özel hocalarını araştıralım. Mutsuz bir kadın içini bu tür insanlara döker. Sevgilisi varsa, içlerinden biri bunu mutlaka biliyordur."

"En yakın arkadaşını bulabilirim." Antreden geçip kapıya doğru yürürken Liz cebinden telefonunu çıkardı. "Gazetede çalışan bir arkadaşım var. Ondan, Brentineîer'in düğün haberinin ayrıntılarını isteyeceğim. Nedimesi büyük ihtimalle en yakın arkadaşı olmuştur ya da davetliler arasındadır."

"Seni her an el altında tutmak lazım."

"Onu kapı dışarı edene kadar, birlikte yaşadığım adam da böyle söylüyordu."

Glynis Colby fasulye sırığı gibi uzun boylu bir sarışındı. O gün keten gömlek ve kot pantolon giymişti. Greene Square yakınlarındaki restore edilmiş bir binanın üçüncü katında fotoğraf stüdyosu vardı. Duvarlardaki desteklerde kocaman bir fincan, etrafında da çok sayıda doldurulmuş hayvan postları asılıydı.

Atkuyruklu, güler yüzlü asistanı Dub'ı çağırıp herkese içecek soğuk bir şeyler getirmesini söyledi.

"Onu çok özlüyorum. Üç yıldan fazla oldu ama ne zaman ona benzeyen birisini görsem, içimden Angie diye seslenmek geliyor."

Bu Joshua Brentine'de eksik olan bir duyguydu. "Kaç yıldır arkadaştınız?" diye sordu Phoebe.

"On dört yaşından beri. Glyn, Angie ve Dub - şeytan üçgeni. Meşhur bir üçlü olacaktık."

"Çalışmalarınızı biliyorum," diye araya girdi Liz. "Kuzenimin hamilelik fotoğraflarını çekmiştiniz. Muhteşemdi. Sonra minik bir oğlu doğdu. Kısa sürede iyi isim yaptınız ve bunu gerçekten de hak ediyorsunuz."

"İyi iş çıkarıyoruz, öyle değil mi Dub?"

Bardakları masaya bırakıp arkadaşının elini tuttu. "Angie mi? O bizim canımızdı."

"Aramızda bir görev dağılımı yapmıştık." Glynis anlatmaya devam etti. "Angie düğün fotoğrafçılığında uzmanlaşmıştı, ben de hamilelerle ve çocuklarla çalışıyordum. Dönemsel iş çıkarmak keyifli oluyordu. Artı, düğünler tam ona görevdi. Ayrıntıları yakalamakta üstüne yoktu. Dub da..."

"Ben de yöneticilik yapıyordum."

"Ben onun ölmeden önce işi bıraktığını sanıyordum."

"Bırakmıştı çünkü bu iş Joshua'nın hoşuna gitmiyordu. Bizden de hoşlanmıyordu." Glynis, Dub'a imalı bir bakış fırlattı. "Kötü arkadaşlar."

"Hele beni hiç sevmiyordu," dedi Dub. "Eşcinsel fobisi vardı."

Glynis onun kolunu dürttü. "Üste çıkmaya bayılıyorsun. En az senin kadar benden de nefret ediyordu. Onun gözünde ben de sürtüğün tekiydim."

"Ben de nonoş sürtük. Benim durumumu koz olarak kullanıyordu. Angie'yle çalıştığı bir düğünde tanışmışlar," diye devam etti Dub. "Yüksek sosyeteye girip iyi iş yakalamıştık."

"İşe başlayalı sekiz ay kadar olmuştu." "Angie çok güzel bir kızdı. Çok tatlıydı, çok."

"Müthiş bir cazibesi vardı. Joshua onun ayaklarını yerden kesmişti." Glynis elleriyle birinin üzerine çullanır gibi bir hareket yaptı. "Düzinelerle çiçek yollardı ona - en çok pembe gülleri severdi. Mum ışığında yemekler, romantik kaçamaklar. Altı hafta sonra nişanlandılar. Üç ay sonra da Bayan Brentine oldu bizimki."

"Her şey ondan sonra başladı." Dub hikâyeyi anlatmaya başladığında sinirden dişlerini sıkıyordu. "Angie'yi işi bırakması için zorladı. Düğünlerde konuk olacağın yerde, foto şipşak mı olacaksın, diyordu."

"Yapacak bir sürü işi varmış, mış, mış, mış." Glynis omuz silkip devam etti. "Kocası için her şeyden vazgeçti. Ona tapıyordu. O ise karısının bizimle samimi olmasını istemiyordu. Sürekli zorluk çıkarıyordu. İnsanları

kullanmak imrentine ge- leneğidir. Biz de ara sıra yemeğe çıkıyorduk, tabii Angie ondan gizli çıkıyordu evden. Joshua şehir dışındayken de akşam yemeklerini birlikte yiyorduk."

"Tehlikeli ilişkiler," diye ekledi Dub. "İlişkisi ne zaman başladı?"

Phoebe'nin sorusu karşısında Glynis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Anlatmak ister misiniz?"

"Onlarınki basit bir beraberlik değildi; *o* basit bir kadın değildi. Joshua her şeyin kendi istediği gibi olması için diretiyordu. Onu rahat bırakmıyordu ve Angie gitgide daha mutsuz oluyordu. Joshua onun her an etinin altında olmasını istiyordu ama pislik herif, ona canının istediği gibi davranıyordu."

Glynis'in omzunu okşayan Dub, "Uysal kaplan," dedi.

"Pekâlâ." Glynis derin bir nefes aldı. "Anlatacağım. Angie perişan durumdaydı çünkü kocası hiçbir dediğini yapmıyordu. Depresyona girince terapi görmesine de engel oldu.

O zamanlar kendine ait parası yoktu. Sahip olduğu her şey Joshua'nın üstüne kayıtlıydı. Boşanmanın tek çıkar yol olduğunu anlayınca, buraya daha sık gelmeye başladı. Montaj, karanlık oda işleri, dijital rötuş, ne gerekiyorsa canla başla ça- lışıyordu. Biz de ona peşin Ödeme yapıyorduk."

"Sonra birisiyle tanıştı. Nerede, ne zaman tanıştıklarını ve nasıl karşılaştıklarını anlatmıyordu ama mutluydu." Dub, mavi bir peçete çıkarıp gözlerini kurulaması için Glynis'e uzattı. "Dünyası yeniden aydınlandı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Ölmeden altı ay kadar önce. Onu Lancelot diye çağırıyordu, sanki evcil hayvanıymış gibi."

"Nasıl görüşüyorlardı?"

"Angie kendine kontörlü telefon almıştı. Sevgilisinin fikriydi, değil mi Dub?" "Evet, neyi nasıl yapması gerektiğini çok iyi biliyor, derdi hep. Bakın, ona bunu yapanlar yakalanıp içeri atıldı. Bu dava niye bu kadar uzadı?"

"Başka bir davada işimize yarayacak. Bize o adam hakkında söyleyebileceğiniz her şey önemli olabilir."

"Şey, batı yakasında buluştukları bir evi vardı." Glynis başını sallayınca devam etti. "Olaydan bir gün önce görmüştüm onu. Havalarda uçuyordu. Boşanıp evden ayrılmaya karar vermişti. Sonra da Lancelot'la evlenecekti. Tüm parasını çekip Reno'ya gidecekti. Orada oturma izni alıp boşanma işini halledecekti. Çok telaşlıydı. Onun her işi aceleydi zaten."

"Lancelot'la ilgili başka ne biliyorsunuz? Angie'nin anlattıkları ya da dikkatinizi çeken küçük bir ayrıntı bile çok işe yarayabilir."

"Sanırım yoğun bir şekilde vücut çalışıyordu. Angie onun ne kadar güçlü kuvvetli olduğundan ve sürekli antrenman yaptığından bahsetmişti. Angie'ye kaslarını kuvvetlendirmenin inceliklerini anlatıyormuş."

"Mavi gözlüydü," Dub bir şeyler hatırlamıştı. "Bir gün ona bir gömlek aldı. Gözleriyle aynı renkte, demişti. Mavi spor bir gömlekti. Ha, bir de güzel yemek yaparmış."

"Doğru, doğru. Yemek yaparken çok seksi göründüğünü söylemişti. Çok şaşırmıştım çünkü o tarz biri olduğunu düşünmüyordum."

"Neden?"

"Söylediği her şey, ya da bende bıraktığı intiba, onun acayip maço bir erkek olduğuna işaret ediyordu. Doğrusunu isterseniz onun için endişeleniyordum - yani ikimiz de endişeleniyorduk. Joshua'yla tamamen zıt kutuplardaydı. Acaba bu ilişkiye tepki olarak mı atlamıştı? Sıcak kanlı, dayanıklı, yapılı. Mavi yakalı."

"Ne demek istediniz?"

"Zaman zaman ona "mavi şövalyem" diyordu. Herhalde göz renginden dolayı.

Ama bence o işçi sınıfından biriydi."

Phoebe düşünüyordu. Belki de mavi olan üniformasıydı.

"Ona Joshua'yı terk etmesi için baskı yapıyordu. Her ne kadar Angie'yle Joshua'nın seks hayatı bitmiş olsa da, Lancelot onun başka bir erkekle aynı yatağı paylaştığını düşündükçe çıldırıyordu. Onun bu kıskanç tavırları Angie'nin hoşuna gidiyordu. Kendini seksi ve hayat dolu hissediyordu. Ama bana yine kullanılıyormuş gibi gelmişti."

'Ara vermeye ihtiyacı vardı, içindeki gerçek Angie'ye dönebilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ama bu adam ona kendini tanrıça gibi

hissettiriyordu. Vazgeçilmez ve yıkılmaz bir tanrıça. Onunlayken kendisine hiçbir şey olmayacaktı. Angie'ye söz vermişti."

"Ama oldu," dedi Glynis usulca. "En kötüsü oldu hem de." "O günden sonra sizi hiç aramadı mı?"

"Hayır."

"Angie'nin fotoğraf makineleri nerede duruyor?"

"Bilmiyorum. Onları o esrarengiz sevgilisinin evinde tutuyordu. İki makinesi vardı. Bir süre interneti, rehincileri ve ikinci el mağazalarını araştırdım. Belki adam ikisini de satmıştır, diye düşündüm. Ondan bir hatıra saklamayı çok isterdim."

"O makineleri görseniz tanır mısınız?"

"Tabii, en azından birine dokunsam onun olup olmadığını anlarım. Kendi araç gereçlerinin hepsinin altına pembe gül goncası resmi yapmıştı. Bir imza gibi. Pembe güller favorisiydi."

"Roy'un zincirlendiği mezarın üstündekiler gibi." Olayın bu kadar kesin bir şekilde doğrulanması Phoebe'yi kendine getirmişti. "Adamımız Lancelot," dedi.

"Evet. Şimdi mavi gözlü, kaslı, iyi yemek pişiren ve batı yakasında oturan ya da üç yıl önce oturmuş olan bir adam arıyoruz."

"Ve bir polis. Batı yakasında çalışan bir polis nasıl oluyor da Gaston Caddesi'nde yaşayan hüzünlü bir prensese rastlıyor?" Gözlerini kapayıp düşüncelere daldı. "Hayır işleri yapıyor, şık davetlere katılıyor. Bir çok polis, mesai saatleri dışında koruma görevlisi olarak çalışıyor. Son üç yıl içinde işten ayrılan otuzla kırk yaş arası polisleri araştıralım. O yaşlarda olması gerek çünkü intikam peşinde koşarken görev yapacak zamanı olmamıştır."

"Bankaya gittiğinde yanında yeni telefonu vardı. Özel eşyaları kocasına teslim edilmiş olmalı."

"Evet." Phoebe bunu atlamıştı. Liz'i takdir eden bakışlarla başını salladı. "Haklısın, eğer dediğin gibiyse, kocası görüşme kayıtlarına ulaşmıştır. Her şeyi öğrenmiş olabilir. Kudurması için ona biraz zaman verelim. Sonra icabına bakarız."

Phoebe arabaya bindiğinde bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Çok yakında fırtına kopacaktı.

27

"Başka bir şehirde görevli olabilir, ya da orduda, hatta milis kuvvetlerinde bile çalışmış olabilir," dedi Phoebe. "Fakat bana polismiş gibi geliyor. *Kahraman Şerif filmini düşünsene. Gary* Cooper - şerifti. O Grace Kelly'yi de, onurunu da yitirmedi. Öyle olması gerekiyordu. Ama düğün gününü temsil eden bir günde, yani bağımsızlığını ilan edip aşığıyla evlenmeye bir adım daha yaklaştığı günde, bir silahlı çatışmada ölüp gitti. Kötü adamlar öldürdü onu - adamımız da böyle düşünüyor - çünkü ben, halktan biri gibi orada durup harekete geçmedim veya harekete geçme emri vermedim. Korkaklık suçu, filmin temasının bir parçasıydı."

"Sen ne suçlu ne de korkaktın," dedi Dave.

"Onun için öyleydim. Ve üç yıldır bunu kafasına taktı. Çalışıp hazırlanmak için çok zamanı oldu. Lancelot, yüce kralı kandırmakla kalmadı, Guinevere'nin de kahramanı oldu. Arthur, Guinevere için hiçbir şey yapmadı ama Lancelot onu kurtardı. Bu adam kendini kahraman gibi görüyor, daha da önemlisi, Angela'nın kahramanı gibi görüyor. Yenilgiyi asla kabullenmiyor ve kadere isyan ediyor. Bunu yapan da cezasını çekmeli. Yani ben."

"Gelelim, Roy'un öldürüldüğü mezara. Jocelyn Ambucean genç bir gelin adayıydı. Düğününden birkaç gün önce, bir fırtına sırasında nehirde boğularak öldü. Dediklerine göre, babasının onu zorla evlendirmesine isyan etmiş ve Tybee Adası'nda yaşayan aşığının yanına kaçıyordu. Sembollerle oynamayı seviyor - mezarı seyreden melek-Angela - gerçek aşka doğru koşan bir kadının mezarı ve pembe güller. Benim için ipuçları hazırlamak hoşuna gidiyor.

Bunun nedenini de en sonunda öğreneceğim herhalde. Sanırım onun için Angela'nın ne kadar önemli olduğunu anlamam gerekiyor."

"Sana bir liste hazırlayacağım."

"Joshua Brentine. Karısının onu aldattığını kabullenmek istemeyecek. Onun için alçaltıcı ve küçük düşürücü bir durum. Onuru, onun için iki yabancı insanın hayatından ya da hedef olabilecek herhangi birinden daha değerli."

"Kabullenmek ve doğrulamak birbirinden çok farklı kavramlar." Başını eğdi. "Her şeyi bildiğinden eminse tabii."

Gülümsedi. "Aynı şey değil tabii, hatırlattığın için teşekkürler. Daha fazlasını bildiğimi düşünmesini sağlayabilirim."

"İstediğin bilgiyi ne kadar zamanda hazırlayabilirler, şimdi arayıp öğrenirim." "Teşekkür ederim. O sırada ben de evi arayıp geç kalacağımı bildiririm."

Dışarı çıktığında, tam elini cebine sokup telefonunu alacağı sırada Dave odasından kafasını uzattı. "İnsan Kaynakları'nda sistem çalışmıyormuş. Muhtemelen yeni sisteme geçtiler. Birkaç saat sürebilir."

"Hay Allah, peki karton dosya yok mu?"

"Araştırmayı onlara bakarak yapmak, teknolojinin geri dönmesini beklemekten daha uzun sürer. Sen en iyisi eve git, aileni gör ve bir şeyler ye. Sistem düzelir düzelmez bana haber verecekler."

"Peki. Tamam. Sen de benimle gelme2 misin? Birlikte yemek yerdik."

Cazip bir teklifti ama genç kadın bitkin görünüyordu. "Alacağım olsun. Eve gidip bir bira açıp maç seyredeceğim. Anlattıkların doğru çıkarsa yakında olaylar patlayacak demektir. Biraz enerji toplamamız lazım." Dışarı adım attığı anda, Phoebe'yi eve bırakmayı teklif etmediği için kendine kızıp küfretti. Sadece üç sokak fazla yürüyecek olsa da fırtına kopmadan eve yetişebilirdi.

Yemek davetini kabul etmediği için de ayrıca kendine kızması gerekiyordu.

Ava'nm nasıl idare ettiğini görmek istiyordu. Onu görmek ve...

Yine kötü zamanlama, diye hatırlattı kendine. O da, diğerleri de bir krizin ortasına düşmüşlerdi.

Tanıştıkları zaman Ava nişanlıydı. Ona aşık olmak aklından bile geçmemişti. Hem de hiç. Ama olmuştu işte. Rüzgârdan korunmak için yakasını kaldırırken yapabileceğim bir şey yoktu, diye geçirdi içinden. Aile dostu olarak kalmaktan başka. Eski dostumuz Dave.

Ava, evlenip çocuk sahibi olduktan sonra, Dave kendi kendine ona aşık olmadığını tekrarlayıp durmuştu. Ve en sonunda kendisi de evlenmişti.

Ve sonra Ava boşanmıştı.

Yanlış zamanlama. Şimdi yine zaman geçmesi için beklemek zorundaydı. Kabahatin büyüğü kendisindeydi. Kendi kendine evliliğini yürütmek istediğini ve elinden geleni yaptığını söyleyip durması boşunaydı; hiçbir zaman Ava'yı aklından ve yüreğinden çıkaramamıştı.

Şimdiyse, tam düşünüp umutlanmaya başlamışken, belki olabilir derken...

MacNamaralar'da böyle bir kriz patlak vermişti.

Aile dostu olarak kalmaktan başka seçeneği var mıydı? Eski dost Dave, bomboş bir eve gidip tek başına hazır yiyeceklere saldıracaktı.

Rüzgâr adeta bir kırbaç gibi vurup ağaçların dallarını yere yatırırken kaldırımda yürüyen Dave de içine düştüğü durum için kendi kendine söyleniyordu. Biraz dikkat etseydi, en azından üzerini değiştirip bir kazak giyebilirdi. Sonra da çamurlara bata çıka koşmaya devam ederdi.

İlk sokağın köşesine geldiğinde korkunç bir şimşek çaktı, ardından da insanı ürküten bir gök gürültüsü duyuldu.

Bir kez daha şimşek çakınca adımlarını sıklaştırdı ve elektrik çarpıp öbür dünyaya gitmeden ya da sırılsıklam olmadan eve varabilmek için dua etti.

En azından rüzgâr sıcağı dağıtmaya yetiyordu. Gün boyunca şehrin üzerine çökmüş olan ağır hava kaybolmuştu.

Uzaktan evini gördüğünde, soyunup birasını açtığını hayal etti.

Eve giden dar yola sapıp kapıya ulaştığında bir araba kornası duydu. Arkasını dönüp bakınca, kaldırıma yanaşan kırmızı spor arabayı gördü ve kendini tutamayıp güldü.

İki kez boşanan Maggie Grant, ona sırnaşıp duruyordu. Zaman zaman mahcup olup kızarıp bozanyordu ama şu an tek yapmak istediği içeri girip bir saat kafasını dinlemekti.

Gülümseyerek el salladı ve kapıya doğru bir hamle yaptı.

Kadın ısrarla korna çalmaya devam ediyordu. Anahtarını kilide sokup çevirirken Dave tekrar el salladı.

"Hu-huu! David! Seni gördüğüme çok sevindim. Ben de güçlü kuvvetli bir erkek arıyordum."

On saniye kalmıştı. On saniye sonra eve girip ondan kurtulacaktı. "Aa, telefonum çalıyor, Maggie. İzin verirsen -"

"Bir-iki dakikadan fazla sürmez. Çok yüküm var. Düşünemedim işte. Birazdan yağmur boşanacak. Şimdi bir kahramanlık yapıp paketleri içeri taşımama yardım eder misin?"

Bagajı açarken o insanın içini eriten bakışıyla Dave'i kandırmaya çalıştı. "Lütfen?"

"Rica ederim." Ahmak, budala, daha ne kadar alçalacaksın bakalım, diye azarladı kendini. "Sorun değil."

"Bu sefer hava çok kötü patlayacak." Saçını geriye attı. "Bir arkadaşınla sıcacık evine kapanıp bir kadeh şarap içmek için ideal bir gece."

Tekrar yola indiğinde, şarap ve arkadaşlık teklifinden nasıl kaçacağını düşünüyordu. Yağmurun İlk damlaları düşmeye başladığında, rüzgar da şiddetini artırmış, camları, kapıları şiddetle dövmeye başlamıştı. Kendi kapısının da çarparak açıldığını görünce bir an tereddüt etti. Ya sözünü tutacak ya da eve koşup kapıyı kapatacaktı, ikincisini yapmak üzere dönünce yolun karşısında duran adamı fark etti.

Mavi spor şapka, güneş gözlükleri ve yağmurluk. Sonra birden her şey karanlığa gömüldü.

Phoebe, Duncan'ın arabasını kapının önünde görünce bir an ne düşüneceğini bilemedi. Bir yandan rahatlamıştı - artık nerede olduğunu biliyordu ve güvende olduğundan emindi. Bir yandan da sabah ona zorluk çıkarttığı için hâlâ düpedüz öfkeliydi.

Fırtınanın dehşetinden kaçıp koşarak eve girdiğinde Carly'nin şen kahkahasını duydu. Kızının mutlu olduğunu görünce öfkesi uçup gitmişti. Salona girdiğinde, Carly, Duncan ve Carter'la yere uzanmış Monopoly oynuyordu. Anlaşılan Carly ikisini de yeniyordu.

"Senin evinin üstüne ev kuramam," diye söylendi Duncan. "Bu zarlar hileli. Ne bo... şey, ne bozuk bir oyun bu."

"O B ile başlayan kelimeyi söyleyecektin." Carly'ye bakıp hafifçe gülümsedi. "Hangisini?" "Bo - "

"Carly Anne MacNamara!"

Carly kıkırdayıp, masum havalarda annesine baktı. "Merhaba, anne. Carter day mla Duncan'ı soyup soğana çeviriyorum."

"Öyle görünüyor. Diğerleri nerede?"

"Hanımlar ait oldukları yerde, mutfaktalar." Carter dişlerini göstererek sırıttı. "Hadi bayan, gidip bize atıştırmalık bir şeyler hazırla."

"Yaa, nasıl bir şey arzu edersiniz?" Yürüyüp çantasını masaya koydu. "Buna - " deyip Carter'in kafasına küçük bir şaplak attı, " - ne diyeceksin bakalım. Yemekten önce kimse bir şey atıştırmayacak. Sanırım kalmayı düşünüyorsun," dedi Duncan'a bakıp.

"Davetiniz alınmış ve kabul edilmiştir. Şimdi ben de kafama yumruğu yiyecek miyim?"

Duncan'ın gözündeki ışıltıdan, onun söylediği sözlerden dolayı pişman olduğunu anladı. Güzel, çok güzel. "Buna gecenin gidişatına göre karar vereceğim. Umarım, bugün programındaki o çok Önemli işleri halletmişsindir."

"Hallettim. Ya sen?" "Evlere baskın yaptım."

"Duncan'a neden kızgınsın, anne?"

"Bunu anlatmak için uzun bir liste yapmam lazım. O yüzden şimdilik çıkıp üzerimi değiştireceğim. Sen de bu ikisini haşat ettikten sonra, gidip sofrayı kurmaya yardım edebilirsin. Bu da demek oluyor ki, beyler de sofrayı kaldırıp bulaşıkların icabına bakacaklar."

"Mutfak polisine ne kaldı peki?" diye sordu Duncan Carly'ye dönerek.

"Ben de... telefona cevap vereceğim," deyip çantasında çalan telefonunu çıkarıp cevap verdi. "Phoebe MacNamara."

Sanki birisi yüzündeki bir ışığı söndürmüş gibi birden rengi soldu. Sesi titremeye başladığında Duncan da ayağa fırlamıştı.

"Ne oldu? Nasıl..." Dönüp kapıya doğru yürüdü. "Durumu nasıl? Hayır. Hayır.

Nerede? Hemen geliyorum."

Arkasını döndüğünde, Duncan, Phoebe'nin yüzünde sahte bir gülümseme olduğunu hissetti. Bu gülümseme gözlerindeki korkuyu gizlemeyi başaramamıştı. "Gitmek zorundayım."

"Ama daha yeni geldin."

"Biliyorum. Çok üzgünüm, bebeğim." Eğilip Carly'ye sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Mutfağa gidip büyükannene beni yemeğe beklememelerini söyler misin lütfen? Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışırım."

"Biri mi yaralanmış?"

"Dave amcan bir kaza geçirmiş, gidip baksam iyi olur. Hemen çıkmam lazım." Carly'nin gözleri dolu dolu olmuştu. "Çok mu kötü yaralanmış?"

"Umarım iyidir. Hemen iyiİeşsin diye doktora götürmüşler zaten. Şimdi gitmem gerekiyor canım. Oraya varır varmaz sizi aramaya çalışırım. Koş, büyükannene haber ver hemen. Carter," Carly koşarak çıkınca Phoebe kardeşine döndü.

"Ben ilgilenirim. Bizi merak etme, tamam mı? Trafik kazası mı?"

"Hayır." Carter'ın kolunu tuttu. "Evde kalın. Lütfen. Kimseyi dışarı bırakma sakın. Arayıp haber vereceğim."

"Seni götüreyim," dedi Duncan.

Phoebe itiraz etmeden koşup dışarı çıktı. "Memorial Hastanesine götürmüşler. Dave'in evinin kapısına patlayıcı yerleştirmiş. Orospu çocuğu kapıyı uçurmuş. Öyle olduğu sanılıyor. Henüz bilmiyorlar..."

"Gidince öğreniriz."

"Yaşıyor," dedi Phoebe, Duncan arabayı caddeye çıkarttığında. "Dave yaşıyor." Telefonu elinde döndürüp dururken sanki birisi arayıp da kötü bir haber verecek diye Ödü kopuyordu. "Kapıya tuzak kurmak için eve girmesi gerekiyordu. Dave'in evine girmesi gerekiyordu."

"Sizin evinize asla giremeyecek, Phoebe."

"İstemiyor bence." Korku, üzüntü ve suçluluk duygularının karışımı onu allak bullak etmişti. "Öyle bir şey olmayacak. Bizim eve girmek isteseydi, beni alarma geçirmezdi. Başka bir planı var bence; Ama benim yara almamı istediği kesin. Aklındakini hayata geçirince canımı yakmayı düşünüyor. Tanrım, aklındaki benim. O kişi benim, Duncan."

Elinde polis rozetiyle, hızla acil servis kapısından içeri girdi. Karşısına çıkan ilk hemşireye kendini tanıtıp, Dave'le ilgili birkaç soru sordu.

"Doktoruyla görüşmeniz - "

"Hayır. *Siz görüşeceksiniz.* Hemen şimdi." "Teğmenim."

Arkasına dönünce Sykes'la karşılaştı. "Nerde o? Durumu nasıl?"

"Şu anda muayene ediyorlar. Pek bir şey öğrenemedim ama onu buraya getiren sağlık görevlileriyle konuşabildim. Kolu kırık, bazı yerlerinde yanıklar ve kesikler var. Bir de beyin travmasından bahsettiler - orada biraz sorun çıkabilirmiş. İç organlarında hasar olma ihtimali de varmış. Beni aradıklarında evdeydim. Ambulansı takip edip buraya geldim."

"Acil servise iki koruma koyun. Yanına da iki adam istiyorum. Hastane içinde de yanından ayrılmayacaklar."

"Hemen." O sırada Duncan da yanlarına gelmişti. "Teğmenim. Bir görgü tanığı varmış. Komşularından biri. O da hafif yaralanmış, birkaç sıyrıkla kurtulmuş. İçerde dikiş atılıyor."

"İşi biter bitmez onunla konuşmak istiyorum. Dedektif... Bull, Dave'in olayında bomba uzmanlarıyla ve sivil polislerle görüşecek, güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Biliyorum, onun yanında kalmak istiyorsun." Uzanıp elini tuttu. "Sana söz veriyorum, eğer bir şey gerekirse ilk seni arayacağım. Ama olay yerine başkasını göndermek istemiyorum."

"Peki. Tamam." Yüzünü ovuşturdu. "Ona buralarda olduğumu söyleyin. Burada birçok noktaya polis koyduk. Hepimiz yanındayız, lütfen bunu bilmesini sağlayın."

"Söyleyeceğim. Teşekkürler."

Sykes çıkınca Duncan ona oturmasını söyledi.

"Oturabileceğimi sanmıyorum. Beklemek zor gelmiyor, sadece bir şeyler... bilmek istiyorum. Nasıl olduğunu öğrenmeden rahatlayamam." Sedyeyle onlara doğru gelen doktorları görünce tırnaklarını Duncan'ın koluna geçirdi.

Yanına yaklaşınca yüzündeki sıyrıkları ve yanıkları gördü. Sol şakağında derin bir kesik vardı. Üzerindeki çarşaf kan İçindeydi.

"Ne durumda? Onu nereye götürüyorsunuz?" "Ailesi misiniz?"

"Evet."

Sedyeyi iten genç doktor hızlanarak asansöre doğru ilerledi. "Ameliyata alınacak. İç kanaması var. Ameliyat biter bitmez haber alırsınız."

Phoebe üniformalı memurlara işaret verdi. "Nereye giderse takip edecekler. Siz ameliyathanenin kapısında bekleyin. Görgü tanığıyla konuştuktan sonra yanınıza geleceğim."

Geri çekildi ve hayatının büyük bir bölümünde baba bildiği adamın asansöre bindirilmesini izledi.

"Şehirdeki en donanımlı travma merkezi buradadır." Duncan elini onun omzuna attı. "Eyaletin en iyilerinden. Sykes en doğrusunu yapmış."

"Evet. Keşke şu anda beynim dursa ve ondan haber alana kadar kendime gelemesem... Onun evini de koruma altına almalıydık. Beni bilen, Dave'le birbirimiz için ne ifade ettiğimizi de bilir."

"Bir dakika olsun duramaz mısm?" Duncan onu kendisine doğru çevirip sarıldı. "Bir dakika için düşünmemeye çalış."

Genç adama sarılıp kendini bırakınca bacaklarının titrediğini hissetti. "Çok korkuyorum Duncan. Ne yapacağımı bilememek beni çok korkutuyor."

"Bunu keşfedene kadar bana tutunabilirsin."

"Hiçbir yere gitme, olur mu?" Genç adama sıkı sıkı sarıldı. "Burada benimle kal."

"Kalmaz mıyım, elbette kalacağım. Phoebe." Çenesinden tutup gözlerinin içine baktı. "Hep yanında olacağım."

İçini çekip başını omzuna yasladı. Yanında güçlü birinin varlığını hissetmek, insanı ne kaplar da rahatlatıyordu. O güçlü birinin yanındaki adam olması Phoebe'ye çok iyi gelmişti.

"Birinin burada benimle kalmasını istemeyi unutmuştum." Doğrulup ona baktı. "Şansım varmış ki, o birine ne zaman güvenebileceğimi hatırlayabildim."

Müdahale odasından çıkan Maggie'yi görünce, "Gelen kadın Dave'in komşusu," dedi. Derin bir nefes aldı ve, "Hadi bakalım, başlıyoruz," dedikten sonra öne doğru bir iki adım atıp Maggie'ye seslendi.

Maggie, adını duyunca irkilip sesin geldiği yöne doğru baktı. Birden gözyaşlarına boğulup Phoebe'nin kollarına atıldı. "Geçti artık. Ağlama." Phoebe oturacak sessiz bir köşe ararken, Duncan onun omzunu tuttu ve onları ilerdeki kol- tuklara doğru götürdü.

"Burada oturup bekleyin," dedi Phoebe'ye. "Ben gidip kahve var mı diye bakacağım."

"Çok iyi olur. Maggie, sakin olman gerekiyor. Susmanı istiyorum." Geri çekilip kadının omuzlarından tuttu. "Ağlamayı bırakıp benimle konuşmalısın."

"David. O öldü sandım. Ah, Tanrım!"

"Hayır, yaşıyor. Ameliyata aldılar. Onunla ilgileniyorlar. Lütfen yine başlama. Çok ciddiyim. Şimdi derin derin nefes almanı istiyorum. Al, ver. Dediğimi yap, duyuyor musun beni? Al, ver. Aynen öyle. Daha iyi. Şimdi bana neler olduğunu anlat. En başından."

"Bilmiyorum." Çırpınmaya devam ederken, gözyaşları yanaklarından ip gibi iniyordu. "Yemin ederim bilmiyorum."

"O zaman bildiklerini anlat. Dave'in evinde miydiniz?"

"Hayır. Evet. Yani ben bir arkadaşımla dışarı çıkmıştım -Delly, hani geçen yaz David mangal yaptığında seni tanıştırmıştım ya, işte o. Öğlen birlikte yemek yedik ve biraz da alışveriş yaptık. Fırtına çıkmadan eve yetiştim ve o sırada David'i gördüm."

Ellerini yüzüne götürürken, Phoebe ona engel oldu. "Çok üzüldüğünün farkındayım ama konuşmaya devam etmelisin. Anlat hadi, onu gördüğünde tam olarak nerede duruyordu?"

"On kapıya giden yolda yürüyordu. Kornaya bastım, o da el salladı. Çantalarımı taşır mı acaba diye düşünüp tekrar bastım kornaya ve eve girmeden onu yakaladım. Hava patlamıştı ve o da anahtarını kilide sokmuştu, yine de dönüp geldi. Canım benim."

Sakin olmaya çalışarak, Maggie'nin eline bir tomar kağıt peçete tutuşturdu. "Eve girmedi mi?"

"O, bana yardım etmeye geliyordu. Birden kapı açıldı. Tabii ya, şimdi hatırladım, rüzgar o kadar kuvvetli esiyordu ki kapı kendiliğinden açıldı. Dönüp yanıma gelmeden önce kapıyı açmak üzereydi sanırım. Sonra, Tanrım, birden kapı havaya uçtu."

Yüzünü kuruladığı kağıdı büküp yolmaya başladı. "Tam olarak bilemiyorum, yemin ederim, gerçekten bilmiyorum. Yere düştüm - sanki

birisi arkamdan itti. Dizlerim kanıyordu, kolum da - " Kolunu uzatıp bandajı gösterdi. "Beş dikiş attılar. Ama David... David."

"Al bakalım, Phoebe." Duncan elinde kahvelerle geldi. "Hanımefendi? Kahve alırsınız, değil mi?"

"Ah, çok naziksiniz." Farkında olmadan saçını düzeltti. "Çok teşekkür ederim.

Hay Allah, korkunç görünüyorum, değil mi?"

"Gayet iyi görünüyorsunuz," diye içini rahatlattı Duncan ve koltukların arasındaki sehpaya krema ve şeker paketlerini koydu. "Kahvenizi nasıl alırsınız, bilemediğim için bunları da getirdim."

"Tek şeker atıyorum," dedi Maggie. "Siz de polis misiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Ben Phoebe'nin arkadaşıyım. Sizi yalnız bırakayım da konuşun."

"Ay, kalsaydınız keşke. Böyle zamanlarda yakınımda bir erkek olunca kendimi daha güvende hissediyorum, elimde değil."

"Maggie, bu Duncan. Duncan, otursana. Maggie, kapının açılmasıyla patlama arasında ne kadar zaman geçti?"

"Emin değilim. Birkaç saniye. Beş saniye miydi acaba? Birden durdu. Evet, evet, kapı açılınca durup o tarafa baktı. Ben de gidip kapıyı kapatacak sandım. Eve doğru bir iki adım attı sanırım ve,.. Tanrım, Phoebe. Ya dönüp gitseydi - "

"Ama yapmadı işte. Senin onu yardıma çağırman hayatını kurtardı. Lütfen bunu düşün, Maggie. Onu kapıdan uzaklaştırdığın için, şu anda yukarıda tedavi görüyor."

"Ah canım." Duyguları yüzünden okunuyordu. Şok, dehşet, rahatlama, gurur, hepsi bir aradaydı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Allak bullak olmuştum, çok korktum."

"Öğlen dışarı çıktığını söylemiştin. Evden çıkmadan önce dikkatini çeken biri ya da bir şey oldu mu?"

"Hayır. Daha erken çıkacaktım ama geç kaldım. Delly de geciktim diye söylenip durdu, ben de telaşla çıktım evden. Sağıma soluma bakmadığım için biri olsaydı da fark etmezdim herhalde."

"Peki sabah ne yaptın?"

"Öğlene kadar hep evdeydim. Bir süre annemle telefonda konuştum, zaten onun için geç kaldım. Kadında ne çene var. Sonra o hızla çıkıp alışveriş merkezine gittim. Çok geç kalmadım ama Delly yine de demediğini bırakmadı."

Derin ve sıkıntılı bir iç geçirmenin ardından, kahvesini yudumladı.

"Belki annenle konuşurken camdan dışarı bakmışsındır," dedi Phoebe, 'Veya dışarı çıkarken sana yabancı gelen bir araba, bir adam falan görmüş olabilirsin."

"Bu sabah etrafta kimsecikler yoktu - bunaltıcı sıcaklarda kimse sokağa çıkmak istemiyor. Kargo dağıtan çocuk hariç."

Phoebe uzanıp Maggie'nin bileğini tuttu. "Onu nerede gördün, Maggie?" "Aşağı doğru gidiyordu."

"Arabayla mı?"

"Hayır. Arabasını görmüş olabilir miyim? Aceleyle çıktım, hatırlamıyorum. Ona el sallayıp bana paket var mı diye seslendim sadece."

"O adamı mahallede daha *önce* de görmüş olmalısın."

"Görmüşümdür herhalde. Ama bu seferki aynı adam değildi; daha genç, daha sevimli bir çocuktu. Bana adımla hitap etti. Hayır, bayan, bugün size paket yok, dedi. Ben de arabama binip uzaklaştım."

"Nasıl biriydi, Maggie?"

"Koyu kumral, hafif sakallı bir gençti. Güçlü kuvvetli görünüyordu. Çekici genç erkekleri çok çabuk fark ederim." Duncan'a bakıp gülümsedi.

"Uzun boylu muydu?"

"Emin değilim. Ama Duncan kadar uzun değildi. Sıradan bir kurye işte, ama çok tatlıydı, biraz da tombuldu. Kaslı da olabilir."

"Kaç yaşlarında?"

'Yakından görmedim ki." Hatırlamasına yardım edecekmiş gibi saçlarıyla oynadı. "Otuz beş mi desem. Belki biraz daha büyük."

"Tekrar görsen tanır mısın?"

"Emin değilim. Gözünde güneş gözlüğü vardı. Phoebe, yoksa Dave'Ie ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Elini göğsüne koydu. "Beni de öldürebilirdi, çok da uzağında değildim."

"Bilmiyorum, ama senden adamın robot resmini çizecek uzmanla görüşmeni rica ediyorum. Yanına bir memur veririm, birlikte merkeze gidersiniz, seni orada karşılarlar. Şimdi sen Duncan'la burada bekle, ben de gidip gerekli ayarlamaları yapayım."

Phoebe kalkıp hızlı adımlarla yanlarından ayrılırken, Maggie de Duncan'a bakıp göz kırptı. "Keşke kahvenin yanında biraz da viski getirseydin."

"Bir dahaki sefere, küçük bir şişe getiririm," diye söz verdi.

Robot resmi çizdirmek için Maggie'nin merkeze götürülmesini ayarladıktan sonra, Duncan'la birlikte ameliyathanenin bekleme salonuna gittiler. "Bugün o hatta çalışan yeni kurye yokmuş," dedi. Saat ikiye kadar da o tarafa teslimat yapılmamış. Maggie ona bakıp konuşmuş ama adam pek aldırmamış."

"Sakal bırakınca ya da sakallarını kesince görüntün tamamen değişiyor." Duncan çenesini sıvazlarken düşünceliydi.

"İyi bir ressamımız var, ona her iki türlü de çizdiririz. O alçak, bir görgü tanığı olduğunu bilmek zorunda. Maggie değilse bile o sokakta oturanlardan biri görmüş olabilir. Bunu bilecek kadar zeki ama anlaşılan pek kafasına takmıyor."

Asansörden inince hemşirelerin yanına gidip rozetini gösterdi. "Yüzbaşı David McVee'nin durumuyla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Henüz ameliyattan çıkmadı."

"Birinin içeri gidip bilgi almasını istiyorum. Lütfen."

"Denerim. Bekleme salonuna giderseniz, birazdan size bilgi veririz."

Oraya gittiğinde, bekleme salonunda bekleyen beş altı polis memuru olduğunu gördü. Talimatlarını verdikten sonra kapıyı görebileceği bir köşede yerini aldı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım," dedi Duncan'a.

"Kahve ister misin? Aşağıda içmemiştin. Yiyecek alayım mı diye soracaktım ama nasıl olsa istemezsin diye sormaktan vazgeçtim."

"Soğuk bir şeyler alabilirim. Açıkçası korkudan içimden adeta ateş çıkıyor. Soğuk bir şeyler içmek iyi gelir. Bir de, Duncan," dedi uzaklaşmadan önce, "kafamı toplayabilirsem, sana söylemek istediğim bir sürü şey var."

"Bunlara, kurallara uymadığıma dair şikayet ve yorumların da dahil mi?"

Hafifçe gülümsedikten sonra gözlerini kocaman açıp, "Neden söz ettiğini anlayamadım," dedi.

"İyi o zaman." Yavaşça genç kadını öptü. "Anlatacaklarını dinlemek isterim.

Çabuk gel."

Phoebe önce Sykes'ı arayıp, sahte kurye için Dave'in komşularıyla görüşülmesini ayarladı. Bomba uzmanları ve suç mahalli ekipleriyle kendisi görüşmek istiyordu ama sonra kendisine Sykes'ı göndermesinin farklı bir nedeni olduğunu hatırlattı.

Sakin olup iyimser düşünmeye çalışarak bir numara daha çevirdi. "Ava."

"Tanrım. Phoebe. Dave - "

"Ameliyata aldılar, bildiğim kadarıyla iyi gidiyor." "Ameliyat mı? Aman Tanrım, nasıl olmuş?"

"Tam olarak bilemiyoruz ama şundan emin olmanı istiyorum - herkese de ilet - burada ona çok iyi bakılıyor."

"Ben de gelmek istiyorum. Kendi gözlerimle görmem lazım. Carter'la bunun için kavga ettik zaten. Phoebe, Dave o haldeyken benden burada kalmamı bekleme." "Beklemek zorundayım. Üzgünüm. O da böyle yapmanı isterdi, ısrar ederdi hatta. Ava, söz veriyorum, sana *söz veriyorum, ameliyat* biter bitmez ilk arayacağım kişi sen olacaksın. Anneme iyi bak, tamam mı? Evdekilerle sen ilgilen lütfen. Sana güveniyorum."

"Bunu bana nasıl söylersin?" Ağlamaktan sesi kısılmıştı. "Yapacağımı biliyorsun.

Ama... lütfen, eğer konuşabilirsen, onun için dua ettiğimi - ettiğimizi söyle, olur mu?" "Söylerim. Yeni bir haber alır almaz ararım seni."

Neredeyse bir saat olmuştu ki ameliyathaneden her şeyin yolunda gittiği haberi geldi.

Bir saat sonra da Sykes gelip onlara olayın ayrıntılarını iletti. "Kapıya tel çekip tuzak kurmuş. Beş saniye gecikmeyle patlamış."

"O halde Dave'in içeriye girmesini istiyordu. Böylece ölümü garanti olacaktı." Beynindeki basıncı azaltmak için, işe yaramayacağını bile bile, burun kemiğini ovmaya başladı. "Ne kullanmış?"

"Roy için kullandıklarıyla aynı. Kapıyla ön camları ve de çatının bir bölümünü havaya uçurmuş. Oturma odası da yangın yerine dönmüş. Kapıya bir metre daha yakın olsaydı, şimdi cesedinin başında nöbet tutuyor olacaktık, Teğmenim."

"Bunun için Maggie'ye bir kamyon dolusu çiçek götürüp kendini onun kollarına atması gerekecek. Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Komşularının hepsi o gün işteymiş. Sadece bir kişi tesisatçıyı karşılamak için yola çıkmış. Adamın gelmesini beklerken şüpheliyi yolun aşağısında görmüş. Çok detaylı tarif edemedi, sadece üzerinde kargo şirketinin üniforması olduğunu söyledi. Fakat onu gördüğünü söylediği saat Maggie'nin ifadesiyle tutuyor."

Yanaklarını şişirdi. "İtfaiye hemen geldi, sanırım evi kurtardılar. Ama bir görseniz, ortalık cehenneme dönmüş."

"Evini çok sever," diye ekledi Phoebe.

Duncan araya girdi. "Tanıdığım biri var, iyi işler çıkarıyor. Ona gelip bir bakmasını söylerim, belki yapabileceği bir şeyler vardır."

"Olabilir. Hiç olmazsa endişeleneceği birçok şeyden biri eksilmiş olur." Ameliyathane girişine bakıp devam etti. "İşe yarayabilir. Adamın içeri nasıl girdiğini biliyor muyuz?"

"Arka pencereden girmiş gibi görünüyor. Arka kapı kilitli olduğu için orayı denememiş, hatta çıkarken de camı kapatmamış. Bu - "

Duncan, Phoebe'nin ardından ayağa fırladı. Bu gelen Dave'in doktorlarından biri olmalıydı. Endişeli görünüyordu.

Phoebe onun yanına gitti. Orada bulunanların hepsi, amirlerinin, rütbesinden dolayı değil de, Dave'le olan yakınlığından dolayı onunla bu kadar çok ilgilendiğini biliyorlardı.

"Dave McVee," dedi. "Ben Phoebe MacNamara."

Kanamayı durdurup dalağını kurtarmayı başarmışlardı. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş, bir böbreğinden darbe almıştı. Bir kolu ve iki kaburga kemiğinde de kırıklar vardı. Ayrıca vücudunun muhtelif yerlerinde kesik ve yanıklar bulunuyordu. Fakat her şeye rağmen kalbi bütün bu olanlara çok iyi dayanmıştı. Bunu doktordan duymuş olsa da, Phoebe onun çok sağlam bir kalbi olduğunu zaten biliyordu.

Yatağının başucunda duran sandalyeye oturup beklemeye başladı. O da, yıllar önce annemi beklerken benim başucumda böyle oturmuştu, diye düşündü.

"Biliyor musun, beni sepetlemeye kalktılar," dedi kulağına eğilip. Dave henüz uyanmamıştı. "Kiminle muhatap olduklarını bilmiyorlar tabii. Uyanıp bana adımı söyleyene kadar hiç bir yere gitmiyorum. Ancak o zaman emin olurum iyi olduğuna. Aşağıda bir sürü polis kan vermek için sıraya girdi, o kadar açgözlüsün ki durmadan kan veriyorlar sana. Maggie adamı görmüş - sen yandın, hayatım. Maggie'nin hakkını ne yapsan ödeyemezsin."

Elini tutup dudaklarına götürdü. "Ona çok şey borçluyuz. Robot resmi buraya fakslayacaklar ve biz de o namussuzu kuduz bir köpek gibi avlayacağız. Yemin ederim bunu yapacağım."

İçini çekti. "Pazarlık kabul etmiyorum. Uyanmanı istiyorum, Dave." Yanağını okşadı. "Uyanıp adımı söylemeni istiyorum."

Aradan yarım saat geçmişti, birden Phoebe onun sızlanıp parmaklarını oynattığını fark etti. Fırlayıp yüzünü okşamaya başladı.

"Dave. Gözlerini açar mısın? Benim, Phoebe. Haydi uyan, aç gözlerini." Göz kapaklarının hareket ettiğini görünce, hemşire ziline basması gerektiğini düşündü. Ama biraz beklemek istedi. "Dave, işte uyandın. Benim, Phoebe."

"Biliyorum." Sesi çok zayıf çıkıyordu, akşamdan kalmalar gibi sözcükleri ağzında yuvarlıyordu. 'Yaralandın ama şimdi daha iyisin. Hastanedesin. Vücudunun bazı yerlerinde şişlikler ve yaralar var, onun için kıpırdamadan yatman gerekiyor. Ben gidip hemşireyi çağırayım."

"Bekle. Ne...yağmur yağıyordu. Yağıyor muydu?" "Korkunç bir fırtına vardı."

"Ne oldu?"

"Senin evin kapısına tuzak kurmuş. Evine girmiş, Dave. Çok üzgünüm."

"Kapı birden açıldı." Bir an gözlerini kapadı, alnının kırışmasından düşünmeye çalışırken acı çektiği anlaşılıyordu. "Hatırlıyorum, ön kapı çarparak açıldı."

"O sırada, en iyi komşusu olarak Maggie'nin paketleri taşımasına yardım ediyordun. Onun için kurtuldun işte. Tanrı yapılan iyilikleri eninde sonunda karşılıksız bırakmaz. İyileşeceksin."

"Onu gördüm." "Ne yaptın?"

"Onu gördüm." Elini sıkmaya çalıştı. "Yolun karşısında duruyordu. Kapı açılınca birden durdum ve tam o anda karşıda onu gördüm."

"Maggie daha önce görmüş. Bu durumda elimizde birden çok veri var. Biz - " "Onu tanıyorum. Sen haklıydın. Akıllı kızım benim. Hep öyleydin."

"Dave, Dave." Tekrar dalmasın diye sesini yükseltti, "Polis mi? Polis olduğunu mu söylüyorsun?"

"Özel Tim. Özel Tim'den. Aşırı stresten mi ayrılmıştı? Tayini mi çıkmıştı? Bilemiyorum. Bir türlü aklıma gelmiyor. Walker mı? Yok yok, Walken. Emekli olduğumda parti vermişlerdi. Barda futbol muhabbeti yapıp bira içmiştik. Walken. Walken," diyerek Phoebe'ye baktı. "Fırla."

Kapıya koşup hemşireyi çağırdı. "Uyandı, ağrısı var. Sen," Kapıdaki nöbetçi memura işaret etti. "buradan ayrılmıyorsun, duydun mu? Deprem de olsa, sel basıp gökten kurbağa da yağsa, hatta kıyamet kopup İsa görünse de umurumda değil. Nöbetin bitene kadar yerinden kımıldamayacaksın. Odaya girmek isteyenlerin kimliklerini sorup yanlarında duracaksın."

"Emredersiniz."

"Duncan." Şükürler olsun, dedi kendi kendine, yanımdan ayrılmayan bir erkeğin olması ne büyük bir nimet. "Şu Porsche'un marifetlerini bir görelim bakalım."

"Nasıl istersen."

"Arabayı test etme zamanı geldi. Şüphelinin adını öğrendim," dedi ve Duncan'ın Önünden asansöre koştu.

28

Jerald Dennis Walken. Komutan Harrison'la kısa bir görüşme yapıp şüphelinin tam ismini aldı. Harrison da yetkilerini kullanıp, üç dakika içinde adamın en son oturduğu adresi öğrenip ona bildirdi.

"Orada değildir." Telefonu kapattı. "Adam çok zeki. Kesin evi terk etmiştir ama yine de emin olmak için oraya bir ekip gönderiyorlar. Şu an, bir deliğe girip saklanmıştır. Buraya gidiyoruz," deyip Duncan'a bir adres verdi.

"Neresi burası?"

"Michael Vince'le çok yakınmış, birlikte eğitim almışlar. Harrison söyledi. Vince'le konuşmak istiyorum. Aman!" Virajı Öyle bir döndüler ki, Phoebe'nin nefesi kesildi. "Araba kullanmayı biliyordun, değil mi?"

"Martini hazırlamayı da bilirim."

"Bu iş sona erince ihtiyacım olacak." "Cinle mi, votkayla mı?"

Ellerini yüzüne kapatıp kahkahayla güldü. "Barmene bırakıyorum. Duncan, oraya varınca, beni Vince'in evinin önünde bekle olur mu? Bizim evi arayıp onlara Dave'in uyandığını ve onunla konuştuğumu söyle. Onun iyi olduğunu da söylemeyi unutma, tamam mı?"

"Tamam, söyleyeceğim. Seni de bekleyeceğim."

Birden gözyaşlarına boğuldu. "Sana söylemek istediğim öyle çok şey var ki."

Vince şehrin güneyinde, kenar mahallelerin bulunduğu bir bölgenin yakınlarında, küçük ama derli toplu bir evde yaşıyordu. Üzerinde kareli mavi pijamaları ve yüzünde tedirgin bir ifadeyle kapıyı açtı. Phoebe rozetini gösterip kendini tanıtınca bakışları normale döndü.

"Sorun nedir, Teğmenim?"

"Seninle Jerald Walken hakkında konuşmak istiyorum."

"Jerry? Onu yıllardır görmüyorum. Montana'ya taşındı. Konu nedir?" "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette, ama bebek yeni uyudu. Sessiz olmamız lazım. "Vemin ederim, bir yerimi kaşısam iki oda öteden duyup uyanıyor."

"Kaç aylık?"

"Altı aylık oldu. Diş çıkarıyor, o yüzden de eşimle ikimizi her gece ayağa dikiyor. Sizinle birkaç operasyonda birlikte çalışmıştık. Johnson vakasında, ne kabustu ama."

"Öyleydi. Walken'a nasıl ulaşabiliriz, biliyor musun?" "Hayır. Gittiğinden beri ondan haber alamadım." "Yakın arkadaşmışsınız."

"Öyleydik. Sanırım." Omuz silkip sürünerek gidip bir koltuğa oturdu ve gerinerek esnedi. "Kusura bakmayın. Oturun lütfen. Jerry düğünümüzde benim sağdıcım olacaktı ama düğüne iki hafta kala şehirden ayrıldı. İşi bıraktığı güne kadar hiç bir şeyden haberim olmadı. Bana bir e-posta atıp özür diledi, birkaç gün sonra bir tane daha gönderdi. Kendini bulmaya gidiyormuş da, falan filan, saçma sapan şeyler işte. Düğünüme iki hafta kalmış, arkadaş kendini bulmaya gidecekmiş. Birinden ayrıldığını bilmesem, sarhoş olduğunu düşünürdüm."

Görünüşe bakılırsa, uykusuzluk Vince'in başına vurmuştu. Sersem gibiydi. Phoebe o günleri hatırladı - mızmız bir bebekle geçen o uzun geceleri. "Jerry çok içer miydi?"

"Tam bir alemciydi. Aynı işi yapıyoruz, bilirsiniz insan bazen biraz gevşemek ister."

"Birlikte olduğu o evli kadına ne oldu?"

Vince birden dikildi. "Konuyu nereye getirmeye çalışıyorsunuz?" "Johnson olayında sen de vardın. Onu Walken vurdu."

Oturduğu yerde uyumak üzereyken birden gözleri büyüdü. "Olamaz."

"Eminim, Bonaventure'deki katliamı da duymuşsundur. Roy'u o mezara zincirleyip öldüren de oydu. Bugün Yüzbaşı McVee ağır yaralandı." "McVee mi? Nasıl? Nasıl olmuş?"

"Evinin ön kapısına patlayıcı yerleştirilmiş. Şartlar bizim lehimize gelişti ve Yüzbaşı McVee sadece kurtulmakla kalmayıp, Walken'ı da teşhis etti. Şimdi, eğer yerini biliyorsan söylemelisin, başka birinin daha canını yakmadan gidip onu bulalım." "Bilmiyorum. Yüce Tanrım. Jerry ha?" Koltuğa yığılıp kaldı. 'Yüzbaşı McVee onun adını mı verdi?" "Evet."

"Allah Allah! İşteki son aylarında çok heyecanlı görünüyordu. Bazen öyle olmak işe yarar, ama..."

"Dikkatini çeken bir şey mi vardı?" Phoebe onu yönlendirmeye çalışıyordu. "Evet, sanırım. Ama, düğün öncesinde kafamda bir sürü düşünce vardı. O sıra çok fazla takılamıyordum onunla. Ama o iyi bir polisti. İşini çok iyi yapardı. Bunalıp kaçmış olabilir ama işiyle ilgili bir özel bir sorunu olduğunu sanmıyorum. O sıkı bir polisti."

"Bir ilişkisi vardı."

"Evet. Ona çok bağlanmıştı, sanki ondan başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Onunla beraber ülkenin batısına bir yerlere gitmeyi düşünüyordu - adam gibi adamların olduğu bir yere, diyordu. Montana'da bir çiftlik almaktan bahsediyordu. Ben de oraya gittiklerini düşünmüştüm. Montana'ya gittiler, evet."

"Kadının adı neydi?"

"Onu Gwen diye çağırıyordu, ya da Guinevere. Ondan kimseye bahsetmemişti. İçim rahat değildi..."

"Ne hakkında?"

"Bunları konuşmak doğru gelmiyor bana, Teğmenim. O bir polisti, ekip arkadaşımdı, dostumdu."

"Yüzbaşı McVee üç saattir ameliyatta."

"Tamam." Çenesini sıvazladı. "Tamam. Anlatacağım. Bakın, Gvven'i uzun süre göremeyince sinirleri geriliyordu. Bazen patlamak üzere olduğunu hissediyordum."

"Ne gibi?"

"O herifin - kocasının — beynine bir kurşun sıksam rahatlayacağım, diyordu. Aslında ciddi değildi, çünkü bir anda tekrar sakinleşip, o çiftliği satın almak için yeterli parası olana kadar bekleyeceklerinden söz ediyordu. Çiftliğin adı bile hazırdı."

"Camelot mu?

"Evet, evet, sevgilisinin adı Guinevere'ycu ya. Onun için deli oluyordu.

Muhtemelen kız onunla gönül eğlendiriyordu ve onu bu hale getiren de o oldu." "Gönül eğlendirdiğini sanmıyorum. Başka arkadaşları, ailesi var mıydı?" "Birimdeki herkesle iyi geçinirdi. Onları kardeşi gibi görürdü. Silah arkadaşlarım, derdi."

Charlie Johnson'ın bedeni kalbura döndüğünde polis memurlarından teki bile vurulmamıştı.

"Peki ailesi?"

"Annesi ve üvey babası vardı, hâlâ hayattalar mı bilmiyorum, ama pek sık görüşmezlerdi. Jerry yirmi yaşlarındayken ailesi California'ya taşınmış ama o burada kalmış. İdare ediyordu ama aslında benim dışımda yalnız sayılırdı. Ben Marijay'le yani karımla birlikte olmaya başladıktan sonra sanırım kendisini biraz dışlanmış hissetti. Sonra bu kadınla tanıştı ve olanlar oldu."

Phoebe ayağa kalktı. "Eğer seni ararsa ya da bir şekilde görüşürseniz, hemen bana ulaşmalısın. Anladın mı?"

"Teğmenim, eğer dediğiniz şeyleri yaptıysa çıldırmış olmalı. Ben evli ve çocuklu bir adamım. Jerry'den haber alır almaz sizi arayacağım, diyorsam bana inanabilirsiniz. Ailemi tehlikeye atamam."

Phoebe oradan ayrılırken cebinden telefonunu çıkardı. Duncan arabaya yaslanmış, bulutların arasından göz kırpan yıldızlarla dolu gökyüzünü seyrediyordu.

Yanına gidip sırtını kapıya dayadı ve önce özel tim komutanını, sonra da Dave'in durumunu öğrenmek için hastaneyi aradı. Son olarak da Sykes'la konuşup ne durumda olduğunu sordu.

İşi bitince telefonu yerine koyup öylece durdu ve ısrarla gökyüzünü kuşatan yıldızlara baktı.

"Sen müthiş sabırlı bir adamsın, Duncan." "Birçok şey için beklemeye değer."

"Walken da acı bir şekilde böyle düşünüyordu ve uzun zamandır bu anı bekliyordu. Onun en yakın arkadaşıydı. Aslında, söylediklerinden tek arkadaşının o olduğu sonucunu çıkardım. Yalnız bir adam, bunalıma girip mesleğini bırakmış, içkici, arkadaşı nişanlandığında bile umursamamış. Üç yıl boyunca bir kez bile onu aramamış. Şimdiyse arkadaşsız kalmış. Olacağı buymuş. Resmen kendisi istemiş böyle olmasını."

"Onu mutlaka bulacağız çünkü buralarda bir yerlerde olduğunu düşünüyorum. Bunu ben yapmayacağım. En doğrusu bu mu, onu da bilemiyorum." Elini saçlarında gezdirdi ve "Tek yapacağım sabredip onu saklandığı delikten çıkarmalarını beklemek."

"Çocukken beysbol oynardım." Anlamamış gibi baktı. "Pardon?"

"Maçlarda topu tam hedefe yollar, sahada rüzgâr gibi uçarak koşardım. Çürük kereviz sapı gibi yeşil ve yumuşamış bir sopam vardı, onun için vuruşlarda bir başkasına güvenmek zorundaydım. Yapabildiğimiz kadarını yapıyoruz, Phoebe."

"Onu öz babamdan daha çok seviyorum." Yorgun gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi. "Babamı hayal meyal hatırlıyorum. At üstünde gezdiğimi, beni gıdıklayışını, sabun kokusunu hatırlayabiliyorum. Ama sesini duyamıyorum. Yüzünü beynime kazımak için sık sık resmine bakmam gerekiyor. Baba dendiğinde, aklıma ilk gelen kişi Dave oluyor."

"Hadi, canım." Elini tuttu. "Seni eve götüreyim."

"Bu gece başka yapabileceğim bir şey yok zaten. Hiçbir şey." "Biraz uyursun, sonra yarın ne yapacağını düşünürsün."

'Yanımda kal." Arabaya bindi ve gözlerinin içine bakıp ekledi. "Kalırım demiştin."

"Elbette yapabilirim bunu."

Duncan, daha önce yaptığı gibi yine Ava'nın oğlunun odasında geceleyeceğini düşünmüştü. Bu yüzden de, Phoebe, Carly'ye baktıktan sonra elinden tutup onu kendi odasına sürükleyince çok şaşırdı.

Phoebe odanın kapısını kilitlerken sessiz olması için onu uyardı. "Benimle sevişirken sakın ses çıkarma."

"Ses çıkaran sensin." Genç kadını yatağa doğru itti. "Kendini kaybedersen, susturmasını bilirim."

"Şunu da yapabilirsin." Parmak uçlarında yükselerek, arzulu bir öpücük verdi ona. "Tanrım." İçini çekerek konuştu. "Tanrım, Tanrım, her şeyinle benim olmanı istiyorum. İçimde, çevremde, üzerimde, kollarımda, her yerimde. Seninle öylesine bütünleşeyim ki başka bir şey düşünmem mümkün olmasın."

Kadını yavaşça yatağa yatırdı ve saçlarını yüzünden geriye itti. Kirpiklerini, yanaklarını, çenesini öpücüklere boğdu ve en sonunda dudakları hasretle birleşti.

Sonra Phoebe'nin yavaş yavaş rahatlamaya başladığını hissetti. Omuzlarındaki gerginlik yerini gevşemeye bırakmıştı. Genç kadın kollarını

kaldırıp onun gömleğini çıkarmasına yardım etti. Duncan'ın elleri, kalçalarına doğru yol alırken birden Phoebe'nin silahına çarptı. "Of, silahlı ve tehlikeli bir kadın."

"Kahretsin. Unutmuşum." Onu hafifçe itip silahını çözmeye çalıştı. Kılıfıyla birlikte başucuna koydu.

"Carly evdeyken böyle bırakmıyorsun onu, değil mi?"

Birden yüreği hop etti ve ellerini yüzüne götürdü. "Hayır. Dolabımın en üst rafında kilitli bir kutum var, oraya koyuyorum. Şu anda kapı kilitli olduğuna göre, bir süre orada durmasının mahsuru yok sanırım."

"Tamam. Ben de tam..." Onu kendine doğru çekti ve, "şurası," deyip dudaklarına kapandı.

Birbirlerini soymaya çalışırken fısıltıyla konuşuyorlardı. Sonra sesleri kesildi.

Duncan, onun istediği şekilde, dokunarak, tadarak, sıcaklığını hissettirerek sarıp sarmaladı genç kadını. Onun da elleri ve dudakları küçük okşayışlarla sevdiği adamın teninde gezindi bir süre.

Küçük titreyişler sancılı inlemelere, onlar da tekrar ipeksi dokunuşlara dönüştü. Zaman akıp giderken yıldızlar tüm parlaklığıyla gökyüzünü donatmış olmalıydı ama şu anda onların ışığına ihtiyaçları yoktu. Bitmek bilmeyen günün tüm dehşeti, tüm stresi bir anda akıp gitmişti.

Phoebe, nefes nefese kendini onun bedenine yasladı ve birlikte kendilerinden geçtiler. Bu kez aynı zevki Duncan'a yaşatmaya çalıştı ve onu kendi bedenine hapsetti ve genç adam bitkin düşene kadar da bırakmadı.

Karanlıkta bile, birbirlerine bakarken gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorlardı. Bedenleri birbirinin içinde erimeye devam ederken bakışları adeta kilitlenip kalmıştı. Hareketleri yavaşlasa da tenlerinin temasıyla sarsılan bedenleri bir kez daha doruğa ulaşıp yerini gevşemeye bıraktı. Arzuyla birleşen dudakları, inleme seslerini boğup sıklaşan nefesleri hapsetti.

Her şey karanlığa gömüldüğünde, Duncan yüzünü genç kadının saçlarına gömüp kokusunu içine çekti.

Kalkıp kapının kilidini açmadan önce silahını kaldırması gerekiyordu. Her şeye rağmen aklı karmakarışık, kalbî kuş gibi atmaya devam ederken

orada öylece çırılçıplak, dip dibe uzanıp yatmak da çok keyifliydi.

Bunca yıl bu zevkten kendini nasıl mahrum etmişti? Bu yakınlık, bu zevk ve bu dokunuşlardan? O yıllar onsuz nasıl geçmişti? Sohbeti, desteği, esprileri ve anlayışı. Hayatının bu döneminde ona bu kadar hitap eden birini bulmuş olması şaşırtıcı değil miydi? Bedeniyle, aklıyla ve kalbiyle hitap etmişti ona.

Belki biraz duygusal davranıyordu. Kuşatma altında yaşayıp kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Ama artık hayatında yeniden kontrolü eline almasına yardımcı olacak biri vardı. Sorularına cevap verecek, ona yol gösterecek biri — bu yükü tek başına taşımaktan ne kadar yorulduğunun farkında değildi.

"Bana güç veriyorsun Duncan, bütün bunlara dayanmama yardım ediyorsun." "İyi. Sanırım öyle."

"Benim için harika bir şey" Ellerini sırtında ve kalçalarında gezdirdi. "Hem de çok. Bu belki de birleşme sonrası coşku sendromudur ama şu anda kendimi her türlü sorunla başa çıkabilecek kadar güçlü hissediyorum. Öyle olacak, olmak zorunda."

Duncan bir süre sessiz kaldı, sonra omzuna dokundu ve, "İntiharcı Joe'yu tekrar işe aldım," dedi.

"Sen... ya, Öyle mi?"

"Phin delirecek ama Joe tam gün çalışmayacak. Haftada birkaç saat. Durumu fena değil, terapiye de gidiyor." Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Sen hayat kurtarıyorsun Phoebe - onu hayata döndürdün. İşin bu senin. Kaç kişi söyler bunu?

Yaptığı şeyin hayat kurtarmak olduğunu. Evet, her şey yoluna girecek, inan bana." "Onun hayatını kurtarmak isteyip istemediğimi henüz bilmiyorum. Walken'm yani. Daha *önce* hiç böyle hissetmemiştim - bir an bile - yani birinin ölümünden pişmanlık duymayacağımı düşünemezdim. Hayatım boyunca kimseye silah çekmedim. Hiç kimseye nişan almadım. Ama karşıma çıksa, gözümü kırpmaz vururum onu. Ve bunu biliyor olmak kesinlikle bana ağır gelmiyor."

"Niye gelsin ki?"

"Çünkü benim işim değil bu. Yıllar önce Reuben bize o kabusu yaşattığında, mutfaktan bir bıçak alıp ya da silahını kapıp onu gebertmeyi

düşünmüştüm. Bize yaptıklarını ödetecektim ona. Bizi korkutup tuzağa düşürdüğü için, annemin yüzündeki kanlar için, Carter'ın yüzündeki o dehşet dolu bakışlar için. Bir tek o gün aynen böyle hissetmiştim. Ama her şey bittiğinde, ölmediğini görünce rahatlamıştım. Hapse girecekti ama ölmemişti. O evde hiç kimse ölmemişti. Bu yaşananlar da sona erince yine aynı şeyleri hissedecek miyim, bilemiyorum."

"Daha önce öyle kavgaya falan karışmadım... şey, Jake'in kuzeniyle olanları saymıyorum. O da on beş yıl önceydi zaten. Kimsenin yüzünü dağıtmadım ya da döverek adam etmeye çalışmadım. Ama elimde olsa o Walken denen adamın yakasına yapışır, hiç tereddüt etmeden ellerimi kana bulardım. Gözleri kayıp kendinden geçse de bırakmazdım onu. Bu da benim işim değil Phoebe ama bunu yapacak olmak da bana hiç ağır gelmiyor."

Yüzünü inceledi çünkü sesi her ne kadar sakin ve huzurlu çıksa da, söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Onu iyi tanıyordu. "Şuraya bak. Ne azılı bir çift olduk, değil mi?"

"İçimizde bir yerlerde uyuyan bir cani var ama aradaki fark, biz onu uyandırmıyoruz. Sana bir şey diyeyim mi, eline fırsat geçse, silahı kafasına dayayıp ben gelene kadar öyle kalırsın. Ve ben de ona temiz bir dayak atarım, işim bitince son olarak birkaç tekme de senden yer."

Dayanamayıp gülmeye başladı. "Tanrım, bu hiç komik değil, ayrıca bu şekilde kendimi daha iyi hissetmem de kesinlikle çok yanlış. Ama komik ve öyle hissediyorum işte, elimde değil. Bu ruh haliyle şimdi silahımı alıp olması gereken yere, yani kutuya koymak durumundayım."

Duncan'ın bedeninin altından kayarak silahı başucundan aldı. Komodinin üstündeki lambayı yakınca, aniden gözüne giren ışıktan rahatsız oldu.

"Manzaraya da bak." Gözleriyle onu takip ediyordu. "Silahlı ve çıplak, kızıl saçlı bir hatun. Dayanamayıp şu an seninle bir tur daha sevişebilirim."

Phoebe başını iki yana sallayıp dolaba doğru yürüdü. "Birkaç saat önce, günün burada bu şekilde sona ereceğini hayal bile edemezdim. Hayat ne garip bir yolculuk - bunu geçenlerde birisi söylemişti."

"Hayatın iniş çıkışları olması hoşuma gidiyor. Bu sözler bana, sana sormak istediğim şeyi hatırlattı. Bu iş bittiğinde, birlikte birkaç gün kaçamak yapmaya ne dersin?"

Planlar yapmak çok insancıl ve umut veren bir şey, diye düşündü Phoebe. Kutuyu raftan indirirken bir yandan da gülümseyerek, içinden, Paris mi, yoksa Roma mı olsun, Tahiti ya da Belize de olabilir diye geçiriyordu. "Ayarlayabilirim sanırım. Aklından neresi geçiyor?"

"Disneyland." Silahı kutuya koyup dolabın önünde öylece durdu. "Disney'e mi gitmek istiyorsun?"

"Çocukken en büyük hayalimdi. Yatakta oturup hep bunu düşünürdüm. Oraya gidersem, çok mutlu olacağıma emindim. Renkler, müzik, eğlence, etrafta dolaşan gerçek boyuttaki çizgi film karakterleri. Çocukluğumda hiç gidemedim, sonra da sırf gittim demiş olmak için bir kaç kez gittim."

Yavaşça kutuyu yerine koydu. "Mutlu oldun mu peki? İstediğin kadar?"

"Evet, sanırım oldum. Country müzik yapan ayıların gösterisinden somurtarak çıkarsan, umutsuz vakasın demektir. Carly'nin onları mutlaka görmesi lazım. Yedi yaşında bir çocuk için dünyanın en harika yeri bence. En azından ben o yaştayken öyle düşünüyordum."

Geri çekilip Duncan'm yüzüne baktı. Yatakta yarı çıplak, saçları dağınık bir şekilde oturmuş, gülümsüyordu ama gülümseyişinin sebebi ne Işıklar Şehri, ne de Roma tatiliydi. O, sihirli dağları ve uçan filleri düşünüyordu.

"Carly'yi Disneyland'e mi götürmek istiyorsun?"

Başım çevirip omuz silkti. "İstersen sen de gelebilirsin. Sana Mickey Fare kulakları alırım." Ciddi bir tehdit altındaydılar. Hem de gerçek ve oldukça yakın bir tehdit. Duncan'la olan bağlantısı, onu olduğu kadar sevdiği adamı da tehlikeye atıyordu. O ise minik kızını Disneyland'e götürmekten bahsediyordu.

Yatağa yaklaşıp yanına oturdu. Elini tutup gözlerinin içine baktı. "Duncan." Aşkını tüm benliğinde hissetti. "Duncan."

Genç adamın gamzesinin seğirdiğini fark etti. "Phoebe." "Benimle evlenir misin?"

"Seninle... ne dedin sen?"

Avucuna koyduğu eli kıpırdadı ve yüzünde sersemlemiş bir ifade belirdi. Phoebe aldırış etmeden devam etti. "Sen hayatımda tanıdığım en iyi kalpli adamsın. Carter ve Dave hayatıma girdiğinden beri onlar için de hep aynı

şeyleri hissettim. Beni güldürüyorsun, düşündürüyorsun. Cömert ve akıllı bir insansın. Tanrı vergisi sadakatine de saygı duyuyor ve takdir ediyorum."

"Seksi atladın."

Gülümsedi. "Hayır, bir an bile atlamadım. Bu kadar iltifaedebildiğime göre, evlenme teklifini yapabilmem için daha iyi bir gerekçem olmadığını söyleyebilirim. Karmaşık bir hayat yaşıyorum ve ağır sorumluluklar yüklenmiş durumdayım. Bu hayatı benimle paylaşmak için güvenebileceğim tek erkek sensin. Sevdiğim tek erkek. Seni seviyorum, Duncan. Seni çok seviyorum."

"Dur, dur," dedi hemen, Duncan'm bakışlarının değiştiğini görünce. "Bekle de bitireyim. Senin saydığım tüm özelliklerini seviyorum ve sana bu akşam söylemek istediğim işte bunlardı. Evlenme teklifi hesapta yoktu. Fakat Disneyland birden aklımı başımdan aldı."

"Disneyland mi ateşledi seni?"

"Ya, öyle oldu. Birbirimizi tanıyalı çok olmadı. Şeyden beri "Aziz Patrick Günü."

"Aziz Patrick Günü'nden beri, evet. Dolayısıyla teklifimi düşünmen gerekebilir, ortalık sakinleşene kadar diyelim ama

"Yüzük nerede?" "Ne yüzüğü?"

"Ne biçim bir evlenme teklifi bu?" diye söylendi. "Bana yüzük almadın mı?" Derin bir nefes aldı."Biraz meşguldüm de."

Duncan da içini çekti ama onunki daha sakin, uzun zamandır acı çekiyormuşçasına abartılı bir inleme şeklinde çıkmıştı. "Yüzük olmadan bu teklifi ciddiye almalı mıyım, bilmiyorum. Ama sanırım bu seferlik bir istisna yapabilirim." Eğilip, genç kadının gülümseyen dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. "Teklifimi Disneyland'de yapacaktım."

"Sen... ciddi misin?"

"Uçan fincanlardan ya da hızlı trenden bacakların titreyerek indiğinde başım döndürmeyi düşünüyordum. Kendini savunacak gücü bulamayacağın bir anda saldıracaktım. Kuşkusuz yüzüğüm de yanımda olacaktı."

Onu yatağa yuvarlayıp üzerine tırmandı. "Açık konuşmaktan yanayım. Bunu evet olarak mı kabul edeyim şimdi?"

"İntiharcı Joe'nun dairesine girdiğin andan itibaren senindim zaten." Gözlerini kıstı. "Ya altı çocuklu evli bir kadın olsaydım? Ya da bir lezbiyen?"

"O zaman hayatımın sonuna kadar hasret çekerdim. Ama ben şanslı bir adamım. Bir yola çıktım ve bu yol dosdoğru sana gidiyordu. O eve adım attığın an beni ele geçirdin ve o dakikadan itibaren kendimi korkusuzca aşkın rüzgârına bı- raktım."

Saçını okşadı. "İltifatlar umurumda bile değil. Sorumluluklar da, yerine getirdiğin sürece hayatın bir parçası. Birlikte her şeyin üstesinden geleceğiz canım, sen ve ben. Evet, yüzüksüz teklifini kabul ediyorum."

Öpüşlerine karşılık verip, yanağını onunkine dayadı. "Daha iltifat etmeye başlamadım. Ben bu evden ayrılamam. Ben-"

"Bu evi ben de seviyorum. İltifat zannetme sakın ama bu ev Jones'un en güzel evlerinden biri."

"Annem - "

"O harika bir kadın. Seni kandıramazsam, onunla evlenmeyi düşünüyordum. Benden çok hoşlanıyor." Parmağını genç kadının sırtından aşağıya kaydırdı. "Kadınlar bana dayanamıyor."

Phoebe aşağı doğru kayıp yüzüne baktı. "Ben senin... Carhy'ye babalık yapmanı çok istiyorum."

"İstemeseydin çok bozulurdum. Rahat ol, Phoebe." Onu biraz daha kaydırıp başını göğsüne yasladı. "Bunun için pazarlık yapmaya gerek yok. Anlaşma çoktan yapıldı."

"O kadar mutluyum ki. Ortada bu kadar ters giden şey varken mutlu olmak tuhafıma gidiyor."

"Ters giden ne varsa halledeceğiz- Bu konuda ikimiz de becerikliyiz, öyle değil mi?"

Pencereye bakıp, "Birazdan güneş doğacak," diye mırıldandı. "İşe koyulma zamanı yaklaşıyor."

"Kapat gözlerini. Mutluluğunun tadını çıkar ve biraz uyumaya çalış."

Uyandığında güneş pırıl pırıl parlıyordu. Carly'nin seslendiğini duyunca, neyse ki kapıyı kilitlemiştim, diye düşündü..-

Duncan'ı sarsıp ayağa fırladı. Genç adamdan homurtuyla karışık bir yanıt geldi.

"Bir dakika, tatlım."

'Anne, kapı neden kilitli? Anne, iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Telaşla dolaba koşup sabahlığını çıkardı. "İyiyim, Carly. Sen aşağıya in istersen. Ben de hemen geliyorum."

"Kapın kilitli kalmış. Büyükanneme haber vereyim."

"Hayır!" Hay Allah. "Dur, bir dakika, bekle!" Uçarak sabahlığını giyerken Duncan da darmadağın yatağın yanında durmuş, esneyerek kotunu giymeye çalışıyordu. Şaşkına dönmüş bir halde Duncan'a sessiz olmasını işaret etti ve ya- vaşça kilidi çevirip kapıyı araladı.

"Uyuyordum, tatlım. Gece çok geç geldim. Birkaç dakika sonra aşağıda olurum."

'Ama kapı kilitliydi."

"Evet, sanırım öyleydi. Hemen - "

"Duncan'ın arabasını gördüm. Ama aşağıda da, Steven'ın odasında da yok." "Şey. Git bak bakalım Ava gözleme yapmış mı?".

"Duncan orada mı?" Sağa sola eğilip kapı aralığından odaya bakmaya çalışıyordu. Phoebe de, görmesin diye onunla birlikte bir sağa bir sola dönüp duruyordu. "Dün gece burada mı yattı?"

Bu kız çok hınzırdı. Duncan ondan önce davranıp "Yakalandım," diyerek kapıyı açtı. "Selam, Carly."

"Merhaba. Annem kapıyı kilitlemiş, içeri giremedim." "Çok geç döndük eve," diye tekrarladı.

"Niye annemin odasında uyudun?"

"Daha kahvemi bile içmeden soru yağmuruna tutuyorsun beni."

"Soru sormazsan öğrenemezsin, demiştin ama," diye annesine sözünü hatırlattı. "Kötü bir rüya mı gördün, Duncan? Ben de bazen görüyorum, o zaman annemin yatağında uyuyorum."

"Sahi," Phoebe'yi kenara itip Carly'ye döndü, "Sana bir soru soracağım.

Annenle evlenmek istesem ne düşünürsün?"

Gözlerini kısıp önce Duncan'a sonra da annesine baktı ve tekrar dönüp sordu. "Ona aşık mı oldun? Yatakta birlikte uyumak için mi evleneceksiniz?"

"Aynen öyle."

"Sen de üvey babam mı olacaksın?" "Evet."

"Düğün için yeni bir elbise alabilir miyiz?" "İlk önce onu alırız."

Carly çok sevinmişti. Phoebe bu kurnaz bakışları tanıyordu. "Arkadaşım Dee'nin de üvey babası vardı, sonra William adında bir kardeşi oldu. Benim de bir erkek kardeşim olabilir mi?"

"Kız olsa da adını William koyarız."

Kıkırdayarak başını salladı. "Kızlar William olmaz. Önce bir yavru köpek alır, adını William koyarız, sonra - "

"Şansını fazla zorlama, canım," diye uyardı onu Phoebe.

"Sadece konuşuyoruz," dedi Duncan, sonra eğilip yüzünü Carly'ye yaklaştırdı. "Bir şeyler yapmaya çalışırım. Almayı başarırsam, bana ne vereceksin?"

Carly'nin yüzü pembe pembe oldu ve uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir bebek, bir de köpeğe karşılık öyle kuş gibi gagalamak olmaz. Siz

MacNamara kadınları çok fenasınız."

Carly tekrar kıkırdadı ve kollarını Duncan'ın boynuna dolayıp onu şapır şupur öptü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Onlara bakarken, Roy'la Carly'nin birbirlerine bir kez bile böyle sanlmadıklarını düşündü. Kızı babasının kollarında hiç böyle gülmemişti.

"Hah, şimdi bir şeye benzedi. Gömleğimi giyeyim de, aşağıda kızlar beni görünce baygınlık geçirmesin. Carly'yi ayağa kaldırıp, "Hemen geliyoruz," dedi.

"Tamam." Koşarak aşağıya inerken dönüp tüm cazibesiyle bir daha gülümsedi. "Kabullenmiş görünüyor. Şimdi bakalım Essie... ne oldu?" Dönüp Phoebe'ye baktığında, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark etti. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Boğazına bir şey tıkanmıştı sanki; konuşamadan başını sallayıp Duncan'a sımsıkı sarıldı. "Biz sensiz idare ediyorduk, biliyorsun." Sesi titriyordu. "Her şey yolunda gidiyordu. Ama seninle, Tanrım, seninle her şey daha da güzelleşti."

-"Mutluluk gözyaşları." Birden rahatlamıştı. "Anladım." "Büyük bir mutluluk hem de."

"Güzel. Peki...yavru köpeğe ne diyorsun?"

29

Zamanlama mükemmeldi, mekansa büyük bir şanstı. Belki de kader böyle istemişti. Onu hor görüp, olayı buralara kadar getiren Angie'ydi.

O gün bugündü.

Yazık, McVee parçalara ayrılıp parçaları Barnard Caddesi'ne dağılsa ne güzel olacaktı. O şapşal komşu araya girmeseydi. Olsun, piç herif az da olsa havalanıp yere yapışmıştı. Evet, evet, işi bitmiş bir Süpermen gibi uçmuştu namussuz.

Yağmurluğunun altından dokuzluk tabancasını çıkaramayınca dağıldığını düşündü, yoksa yere serdiği o orospu çocuğuyla şapşal karıyı bir güzel gebertecekti.

Bunu yapsa amacına ulaşacaktı ve *doğru* bir şey yapmış olacaktı, ama bundan sonra olacaklara sebep olmuş da olabilirdi. Oyunun sonu görünmüştü.

McVee ölse daha iyi olurdu ve bunu her zaman yapma şansı vardı. Ama şimdi zamanı ve fırsatı olursa, ilave olarak erkek arkadaşı da aradan çıkarabilirdi. O karı kılıklı erkek kardeşini patlayıcılarla donatıp büyüdüğü evin önüne dikme planını iptal ettiği için kendinden utanıyordu.

Hepsi de kadınların etekleri altına saklanan bir avuç korkaktı. Onlar için harcadığı zamana da, uğraşmaya da değmeyeceğini düşündü Walken. İtinayla teçhizatını kurmaya devam etti.

Şu anda muhtemelen her yerde onu arayıp duruyorlardı. Varsın arasınlar, diye düşündü. Nasıl olsa birkaç saat içinde nerede olduğunu öğreneceklerdi. Olmak istediği yerde olacak ve planını gerçekleştirecekti.

İşi bittiğinde, herkes Phoebe MacNamara'nın bir meleği öldürdüğünü öğrenecekti. İşte o zaman her şey sona erecekti.

"Evraklarını teslim edip, evden ayrılmış. İki aylık kirası için de çek yazmış." Dave'in başucunda adamla ilgili bilgileri gözden geçiriyordu. "İki tane kredi kartı varmış. Üç yıl içinde hesabında hiçbir hareket olmamış. Hiç kimseyle, ne en yakın arkadaşıyla, ne de eski amiriyle temasa geçmemiş. Çek hesabıyla mevduat hesabında toplam altı bin küsur doları, bir de kasası varmış. İşten ayrıldığı gün tüm parasını çekip kasasını boşaltmış. Üzerine

kayıtlı bir Chevrolet kamyoneti varmış. Aynı binada oturan Derrick Means diye birine peşin sekiz bin dolara satmış. Adamla konuşacaklar ama buradan bir şey çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca yine adına kayıtlı dokuzluk Smith Wesson ve otuz ikilik Remington'u varmış. Arkadaşı da bir av tüfeği, bir de babasından kalan yirmi ikilik tabancası olduğunu söyledi."

"Silahlara meraklıymış."

"Evet, öyle. Keskin nişancı. Ordudayken patlayıcı eğitimi almış. Özel Tim'e transfer olmadan önce de bizim bomba ekibiyle çalışmış. Buralarda bir yerdedir mutlaka ama bildiğim kadarıyla onu senden başka gören yok."

Ellerini kaldırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben arabulucuyum, soruşturma benim işim değil."

"Bulmacalar çözülmek içindir. Parçaları birleştirmek zorundayız."

"Bazılarını birleştirdim. Angela Brentine'in ölümünden beni sorumlu tutuyor çünkü belki de suçlayabileceği başka biri yok. O gün o da ekiple beraberdi, Dave. Kadın öldürüldüğünde o da operasyonda görevliydi. Bankaya doğru nişan almış, işaret bekliyordu. Rehinelerin ya da yaralıların isimlerini henüz öğrenmemiştik. Dışarıda beklediği o uzun saatler boyunca, Walken, Angela'nın içeride ölmek üzere olduğunu ya da öldüğünü bilmiyordu."

"Hem aciz, hem de beceriksiz." Dave başını salladı, ardından yaptığı hareketin etkisiyle kafasının içinde ani bir sancı hissedip gözlerini yumdu. "Lancelot, Guinevere'yi kurtaramadı."

"İşte bununla yaşamaya dayanamıyor. Sevdiği kadın kanlar içinde, o ise dışarıda her şeyden habersiz bekliyor. Bu arada ben katilleri dışarı çıkartmaya uğraşırken onlar da benden emir bekliyorlar. Benim aldığım kararlar yüzünden katiller hayatta kaldı, Angela öldü. Sadece buna inanıyor, inanmak zorunda. Ama hiçbiri bizim onu bulmamıza yaramıyor."

"Neden Roy'un peşine düştü?"

Düşün, dedi Phoebe kendi kendine, kendini onun yerine koy. "Benimle olan bağı yüzünden - evliydik ve ortak bir çocuğumuz vardı. Eş - bir semboldü. Brentine'e ulaşması Roy'u yakalamasından çok daha zordu. Üstelik Roy bana aitti. Benim olan her şeyi yok etmek istiyor çünkü aynısını benim ona yaptığıma inanıyor."

"Sırf o kadın değil," Su içmek için bardağa uzanınca, Phoebe bardağı alıp kamışı ağzına doğru eğdi. "Teşekkürler. Sırf kız arkadaşı değil, aynı zamanda kendi imajı da zarar gördü. Günü kurtarmayı başaramadı. Kendini ortaya atamadan, emirleri uygulayıp diğerleriyle birlikte beklemek zorunda kaldı."

"Ama bu sefer ortada olan kendisi. Sıra ona geliyor," diye düşündü. "Önce Roy, sonra da sen. Herkes bizim ne kadar yakın olduğumuzu, senin sayende bu göreve geldiğimi biliyor. Dolayısıyla bankada bulunmamın bir ucu da sana doku- nuyor."

Dave hareket edince yüzü acıyla kasıldı. "Hemşireyi çağırmamı ister misin?

Artık dinlenmelisin, biraz - "

"Hayır. Devam et sen. Kafam dağılıyor. Hemşireyi çağırırsan, elinde iğneyle gelip biraz daha kan alır. Yemin ederim, hastanede miyim, vampirlerin eline mi düştüm, anlamadım. Aldıkları kan bir türlü yetmiyor. Devam edebilirsin."

Çarşafları yatağın altına sıkıştırıp düzeltti, keşke daha fazlasını yapabilseydi. "Tamam. Evimi hayvan leşleriyle kirleterek güvenliğin zayıfladığını gösteriyor. Yılan, tavşan ve fare. Muhtemelen şehir dışında bir yerlerden gelmiş, yoksa buralarda tavşan avlamaya kalksa hemen dikkat çeker. Şehir dışında ıssız ve gözlerden uzak bir yerde yaşamak daha mantıklı tabii. Dikkatli olursan kimse seni rahatsız etmez, kolay kolay dikkat çekmezsin. Aynen ekip arkadaşlarıyla olduğu gibi," dedi. Küçük bir ev, bir kulübe. Ulaşım sorunu olabilir. Hilton Head'e kadar nasıl gittiği araştırılıyor."

Dönüp camdan dışarı baktı. "Şehir merkezinden kenar mahallelere, oradan bataklığa ve ormanlara kadar, köprüden geçip adalara kadar saklanabileceği binlerce yer var."

"Şehirde ve adalarda, her polisin elinde robot resmi var. Bunu o da biliyordur. Senin hayatta olduğunu, onu gördüğünü, şu anda da arandığını biliyordur mutlaka. Şu durumda önünde iki seçenek var - ya her şeyden vazgeçip ortadan kaybolacak ya da işi bitecek. Bence kesinlikle kaçmayacak."

"Hazırlıklı olman lazım."

Başını salladı. "Olmaya çalışıyorum." Arkasını dönüp ona baktı. "Bu sabah nasılsın diye soramadım."

"Hayatta kaldığım için çok mutluyum."

"Evdekilerin seni ziyaret etmesini yasakladım. Eve döndüğün zaman da emrim altında olman için emir almış durumdayım, o yüzden sağlığına kavuştuğunda annemle Ava'nm seni çok şımartacağına emin olabilirsin."

"Buna şeftalili turta da dahil mi?"

"Sana her türlü garantiyi verebilirim. Ava'ya ne zaman randevu vermeyi düşünüyorsun?"

"Anlamadım?"

"Diyorum ki, birbirinizin arkasından baygın baygın bakmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz? Koskoca yetişkin insanlarsınız, ikiniz de dulsunuz. Dün gece Ava'nm gözüne uyku girmemiştir bence."

"Şey ben..."

"Bu sabah defalarca seni sordu ve seni düşündüğünü söylememi istedi benden.

Buraya gelmek için kaç defa tartıştık, bir bilsen." "Onunla biz eski arkadaşız."

"Dave, senin arkadaşın annem." Sabrı taşmıştı artık. Yumruk yaptığı ellerini beline koyup sordu."Bu yatak neredeyse ölüm döşeğin olacaktı, şimdi bir de kalkmış Ava'yla annemi bir tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle olduğunu - "

"Ne istiyorsun peki?" Yatağa yaklaştı. "İnsanların stres altında ve duygusal olduğu durumlarda ne istediklerini hemen anlarım. Utanıp bocalayacaksan ben söyleyeyim - tabii bu arada yüzünün kızarmasını seyretmek çok zevkli. Ayağa kalkar kalkmaz Ava'yı mum ışığında, romantik bir akşam yemeğine davet etmek istiyorsun."

Yüzü yine kırıştı ama Phoebe bu seferkinin can acısından olmadığını anlamıştı. "Dün eve giderken Ava'yı - yani bu durumu - düşünüyordum. Bunu yapabilmek için yanlış bir zaman olduğunu söylüyordum kendi kendime."

"Aslına bakarsan birçok şey için hiçbir zaman doğru zaman değildir." Gülerek, onun saçını okşadı. "Duncan'a evlenme teklif ettim. O da evet dedi."

Dave'in ağzı açık kaldı. Sonra, "Bu sabah sürprizlerle dolusun," dedi.

"Sürprizi kendime yaptım. Sanki ömrüm onu aramakla geçmiş gibi hissediyorum. Meğer onunla yeni bir hayata hazırlanıyormuşum. Bu mutluluğu benimle yeniden paylaşırsın, değil mi? Bahse girerim bu sefer tutturacağım bu işi."

"Hiç şüphem yok." Uzanıp elini tuttu. "Senin adına çok sevindim."

"Ben de öyle. Çok uzun zamandır bekliyordun, Dave. Sen de Ava'yı yemeğe davet et ve ömrünün geri kalan yıllarını onunla geçir."

Phoebe, Dave'in odasından çıkınca, Liz yaslandığı duvardan doğrulup yanma geldi.

"Onunla yalnız kalmamı sağladığın için teşekkürler." "Sorun değil. Durumu nasıl?"

"Beni bu derece yatıştırabilecek kadar iyi. Yanımda olduğun için tekrar teşekkür ederim."

"Tekrar sorun değil. Walken içimizden birini öldürmeye çalıştı. Birimde bu olayın peşine düşmeyen adam kalmadı resmen. Daha fazla saklanamayacak."

"Kaçamayacak da." Dışarıda ağır ve nemli bir hava vardı. "Fırtınadan sonra hiç serinleyemedik, aksine rutubet daha da arttı."

"Savannah yazı işte. Ya katlanacaksın, ya da çekip gideceksin. Hadi aç sen," dedi Phoebe'nin telefonu çalınca, "Arabayı ben kullanırım."

"Galiba o arıyor." Ekranı ona gösterdi. Liz başım salladı ve biraz uzaklaşıp kendi telefonunu açtı. "Phoebe MacNamara."

"Dave"den ne haber?"

"Gayet iyi, teşekkürler. Bakıyorum bu sefer rezil oldun."

"Hayır. Şartlar değişir. Sen de bilirsin, Phoebe. Terslik çıkar. Beni aradığınızı biliyorum."

"Pek üzülmüşe benzemiyorsun, Jerry."

"Hayır. Ben hazır olana kadar beni bulamayacaksınız. Çelik yeleğin üzerinde mi, Phoebe?"

Birden yüreği hopladı ve hemen Liz'i arabanın yanına çekip yere doğru itti. "Bu sıcakta çelik yelek mi giyilir, Jerry? Ya sen?"

"Sen de, o yanındaki esmer de, kafanızın arkasına kurşunu yerdiniz şimdi ama başka planlarım var. Seninle sonra konuşacağız."

"Buradaydı," dedi Phoebe. "İçeri girerken ya da çıkarken gördü bizi. Şu an buralarda olduğunu sanmıyorum." Ama olabilirdi, diye düşündü. Eline baktı. Silahı elindeydi. Titriyordu ama yine de silahını elinden bırakmamıştı. "Kafanızın arkasına, dedi. Demek ki girerken gördü bizi. Ama şimdi burada değil."

Telefon ikinci kez çalınca, yüreği ağzına geldi. "Sykes arıyor," dedi Liz'e. "Seni dinliyorum."

"Samuel Grimes diye biri geçen perşembe havaalanından bir araba kiralamış. Cumartesi öğleden sonra da Hilton Head'e bırakmış. Şu an elimde ehliyetinin fotokopisi var. Bu Walken. Saçı daha koyu ve gözlüklü, ama kesinlikle o. Kredi kartıyla ödeme yapmış. Ehliyetteki adres Montana'da görünüyor ama kredi kartı hesap özeti Tybee'de bir adrese gidiyormuş."

"İşte bu. Durumu ve adresi Komutan Harrison'a ilet. Liz'le ben de orada ekibe katılırız. Arabaya bindi. "Adresi ver."

Bee Anne, telefonu sağ kulağına geçirirken gözlerinin içi gülüyordu. "Şimdi bana beyaz torunlarım olacağını mı söylüyorsun?"

"Teknik olarak önce yedi yaşındakiyle başlayacaksın. Pırlantalar için bana yardım eder misin?"

"Pırıltılı şeylere bayılırım, ayrıca mücevherler konusundaki zevkimi bilmeyen yok. Sanırım ünü dünyaya yayılmış bu zevkimden yararlanabilirsin."

"Bugün olur mu? İşlerimi halledince fırlayıp gelirim, seni alıp yine fırlar -" "Kapının önündeki güzel arabam ne güne duruyor? Nereye gidilecekse ben kendim giderim. Nereye gidiyoruz?"

"Abercorn'daki Mark D'de bulamazsak başka hiçbir yerde bulamayız, diye düşünüyorum."

"Mark D mi?" Bu adı duyunca uzun bir ıslık çaldı. "Bu markayı düşünüyorsan dolarları istiflemen gerekiyor."

"İstifledim ve Mark D'yi aradım bile. Telefona kendisi çıktı, bizimle tanışmaktan ve seçkin tasarımlarını göstermekten memnun olacağını söyledi."

Bee Anne şimdi iyice coşmuş, çığlık atıyordu. "Sen inanılmazsın."

"Asıl inanılmaz olan Phoebe. Carly için de bir şeyler düşünüyorum. Ama çocuklar konusunda çok cahil kalmışım. Küçük bir kıza yaraşır bir şey olmalı ama büyüyünce de kullanabilmeli. Böyle birkaç model bir arada olabilir, anladın mı, yani... bir set halinde diyorum."

"Çok iyi bir baba olacaksın. Saat kaçta buluşalım?"

"Öğlen gibi orada olurum. İyi iş çıkarırsan sana yemek ısmarlarım."

"Tam vaktinde orada olacağım. Dolarları getirmeyi unutma, şimdiden avucum kaşınmaya başladı."

Telefonu kapatıp ellerini ovuşturdu. Saate baktı ve hazırlanmadan önce haberi insanlara yetiştirmek için zamanı kaldığını düşündü.

Phoebe oraya vardığında özel tim yerini almış, içeri girmeye hazırlanıyordu. Çevreye göz atıp, kendine iyi yer bulmuş, diye düşündü. Sahilden uzak, eski ve biraz harap durumda bir ev.

Ekip, kapıyı kırıp içeri girerken o gün ikinci kez silahına davrandığını düşündü. "Arabası yok," dedi Harrison. "Bisiklet, motor, hiçbiri yok."

"Walken da yok. Evde değil ama artık dönüp gelebileceği bir yer de yok." Kalbi çarparak bekliyordu.

"Teğmenim." Sykes koşarak geldi. "Trafik şubesinden haber geldi. Chevrolet Escalade. Plakasını aldım. Şu an tüm birimlere duyuru yapılıyor."

"İyi iş çıkardın, Dedektif."

Harrison'ın anonsu duyuldu. "Burası temiz."

Evi eşyalı kiralamıştır, diye düşündü Phoebe. Eşyalar ucuz, eski ama kullanışlıydı. Tertipli bir adammış, dedi içinden. Her şey yerli yerindeydi. Yatağı bir asker tertibiyle yapılmıştı. Başucundaki komodinin üzerine Angela Brentine'in resmiyle pembe bir gül koymuştu.

Not alırken bir yandan da içinden, adam hem asker, hem de romantik sanıyormuş kendini, diyordu.

"İkinci yatak odası kilitli," dedi Harrison. "Pencere de içten sürgülenmiş. Kapıyı uçurmadan önce bubi tuzağı var mı diye kontrol ediyorlar."

"Katı disiplin, diyebilir miyiz? Askeri intizam. Karargahın temel taşları. Ev sahibiyle ve civardaki evlerde yaşayanlarla da konuşalım." Dolaba yaklaştı. "Giysilerini almamış - hepsi de çok düzgün asılmış."

"Diş fırçası, tıraş kremi, banyo malzemeleri de duruyor," dedi Harrison. Phoebe'yte göz göze geldiğinde yüzü asılmıştı ve karamsarlığı bakışlarından anlaşılıyordu.

"Kaçmıyor."

"Doğru." İkinci kapının da parçalandığını duydu. "Ama bu geri dönmeyecek anlamına gelmez."

"Teğmenim?" Özel timden bir görevli yanlarına geldi. "Görmek istersiniz sanırım. Barınağını bulduk."

Holün karşısına geçince, birden kanı dondu. Tüm duvar onun fotoğraflarıyla kaplıydı. Mümkün olan her pozu yakalamaya çalışmıştı. Evinin önünde, Bayan Tiffany'yle konuşurken, parkta Carly'yle dolaşırken, annesiyle verandada dururken.

Tüm aile bir arada - bu Aziz Patrick Günü olmalı. Teknede yemek yerken, Duncan'ın kollarına atıldığı anlardan biri. Chippawa parkında, Forrest Gump gibi bankta yalnız, sonra da Marvella'yla otururken. Alışverişte, yemek yerken, araba kullanırken.

Başını çevirmeden önce içinin titrediğini hissetti.

Karşı duvarda ise Angela'nın portresi, altında da, üzeri mumlarla ve pembe güllerle donatılmış bir masa duruyordu.

Çalışma tezgâhım, uzun masayı ve rafları inceledi. Üzerlerinde özenle yerleştirilmiş bir dizüstü bilgisayar, bir polis telsizi, kimyasallar, kablolar, tahminen bir zaman ayarlayıcı, bant, ip ve bazı aletler vardı. Çiftesi ve tüfeği de gözünden kaçmamıştı.

"Tabancasını yanma almış."

"Birkaç peruk, gözlük, takma sakal, makyaj malzemeleri ve maske macunu bulduk," dedi Liz yanlarına gelince. "Not tutmamış, belki de hepsi

bunun içindedir," diyerek bilgisayarı işaret etti.

"Onu niye almadı? Önemli olan eşyalarını niye almamış olabilir?" Fotoğraflar onu çok sarstığı için duvara arkasını dönmüştü. "En azından yer değiştirmeyi düşünmüş. Adını öğrendiğimizi, elimizde resmi olduğunu ve birinin bizi buraya yönlendireceğini biliyordu."

Liz, "Sizinle konuşana kadar, kimliğini tespit ettiğimizden haberi olamazdı," diyerek konuya dikkat çekti.

"Bizden bir adım ilerdeyken, niçin birden geriye düştü acaba? Pahalı malzemeleri var, hepsi de kolayca taşınabilir şeyler. Nedense tümünü bırakıp gitmiş."

Fotoğraf makinelerinden birini alıp arkasına baktığında, Angela'nm yaptığı pembe gonca desenini gördü. Onun makinesiydi.

"Onu almak için geri dönmeyi planlıyordu."

Elindekini yavaşça yerine koydu. "Sanmıyorum. Bence burayla işi bitmiş ve şu anda biz, tam da onun olmamızı istediği yerdeyiz. Peki o nerede?"

Yandaki duvar da Savannah'ta çekilmiş fotoğraflarla kaplıydı. Bankalar, mağazalar, restoranlar, müzeler, çeşitli iç ve dış mekan fotoğrafları.

"Hiçbir pozu boşa harcamıyor. Önüne gelen her şeye el atsa da, hepsinin bir amacı var. Peki ama bunları niye çekmiş?"

"Ya diğerleri?" Liz merakla sordu. "Bazılarını indirip yerine yenilerini asmış." "Yanında götürdüğüne göre onlara ihtiyacı vardı. Görüntülediği yerler bir amaca hizmet ediyordu ya da edecekti. Hedefler. Dijital baskı bunlar, öyle değil mi?"

Bilgisayarın yanma geldi. "Sisteme girip, dosyalara ulaşmalıyız. Yanında götürdüklerini bulmamız lazım. Asıl hedef onlar." Birden bir yanma hissedince elini midesine koydu. "Bence yeşil ışık yandı ve harekete geçti. O gün, bugündü... bugün olmalı."

Saatin 10:55 olduğunu görünce buz gibi oldu. "Aynı *Kahraman Şerif filmindeki şarkıda olduğu gibi. Öğlen güneşinin* en yüksekte olduğu an... Onu bulmak için bir saatimiz var."

Duncan elini cebine sokup bozuk paralarıyla oynadı. O sırada inşaat mühendisleri, mimar ve Jake bir araya toplanmış, depoyu tartışıyorlardı. "Biraz hızlansak iyi olur, Phin."

"Toplantıyı ve bu denetleme işini sen düzenledin." "Evet, evet, ama bu daha önceydi."

"Annemin sen gecikiyorsun diye kendi kendine kuyumcuya dalmayı akıl edeceğini düşünüyorsan, muhatabının kim olduğunu unutmuş olmalısın."

Elini cebinden çıkarıp saatine baktı. "Şunu 12:30 yapalım, deseydim keşke." "Şu an yoldadır, zaten daha Loo'yla buluşacak." Duncan'ın boş boş baktığını görünce güldü. "Telefonu kapatır kapatmaz, megafonla herkese haber uçurduğunu düşünemediysen, aklın başında değil demektir oğlum. Üstelik, nişan yüzüğü almak üzere olan bir adamın sağlıklı düşünmesi de beklenemez zaten,"

"Senin de başından geçti."

"Evet. Benim de işlerim gayet yolunda gitmişti." Sırtına dostça vurdu. "Bu işler böyle, Duncan. Geç kalsan da, annemle Loo kendilerini çok güzel eğlendirmesini bilirler, merak etme. Loo'nun öğle tatili tam bir saatmiş ama gerekirse iki saate çıkarabilirmiş. Tanrı yardımcın olsun, ne diyeyim."

Phoebe bilgi-işlem laboratuvarımn önünde tur atıyordu. Bir adım önde gidiyor, diye düşündü. O herif hâlâ bir adım önlerindeydi. "Angela'yla bağlantılı ve onu da ilgilendiren bir yer olmalı. Benimle olan bağlantısından daha Özel bir durum."

Ailesi güvendeydi. Evin içinde, koruma altında ve emin ellerde. Yirmi dakika önce arayıp kontrol etmemiş miydi zaten? Carly'yle, annesiyle, hatta görevli memurlarla bile görüşmemiş miydi?

"Kadının Öldürüldüğü banka şubesi yirmi dört saat izleniyor. Girdiği anda enseleyeceğiz."

Phoebe Liz'e bakıp başını salladı. "Ama bunu biliyor olmalı. Her şeye rağmen, eğer hedefi buysa, hiçbir şey onu durduramaz. Arayı çok açtığını düşünüp biz oraya varmadan hedefi vuracağını tahmin ediyordur. Ama çok göz Önünde bir hedef ve bu da benim kafama takılıyor. Bence başka bir yere gidiyor. Eskiden buluştukları bir restoran, bir motel ya da otel, hatta park bile olabilir. Bir açıklaması olmalı, Liz."

Bir yukarı bir aşağı yürürken parçaları birleştirmeye çalışıyordu. "Bonaventure'de bir adamı havaya uçurdu, işte sana açıklama. Merkezin birkaç blok ötesinde bir polis şefine de aynısını yapmaya çalıştı, bir diğeri de bu."

"Çok büyük ve sansasyoneldi, farkındayım. Ama en büyüğü ve en gösterişlisi bu olacak." Phoebe gibi laboratuvara bakan camın önünde duran Liz, "Bunun da farkındayım," dedi.

"Belediye binası, adliye, merkez ne durumda?"

"Hepsi alarma geçti. Ama senin düşündüğün gibi şahsi bir meseleyse, buralara gitmesi duruma pek uymuyor."

"Haklısın. Haklısın. Brentine'e ulaşamıyor, hem zaten onunla bir işi yok. Angela onu terk etmek üzereydi. Brentine fuzuli bir ayrıntı o kadar."

"Her ihtimale karşı eviyle ofisine de adam yolladık." "Daha ne kadar bekleyeceğiz? Dosyalan silmiş olsa bile, sistemin hâlâ bir yerlerinde duruyor olması lazım. Kahretsin, öğlen olmasına sadece yirmi dakika kaldı."

On ikiye on kala, Bee ve Loo güzel bir kutlama yemeği yemiş, ardından alışverişlerini bitirmiş, Mark D'ye girmek üzereydiler. Bee'nin ayağında çarşıya çıkarken giydiği ayakkabılar, üzerinde de uçuşan mor bir elbise vardı. Özel günler için sakladığı rujunu ve en sevdiği Fransız parfümünü sürmüştü.

"Bu alışverişi tek başıma da yapabilirdim."

Loo homurdanarak baktı ona. "Bu zevki sana bırakacağımı düşünmüyordun herhalde. Aynısını oğullarına da yapmıştın fakat ben, bir nişan yüzüğü alışverişine ilk defa katbda bulunacağım. Ne harika bir yer değil mi?" Etrafı incelerken dirseğiyle Bee'yi dürttü. "Şu taşlara bak, ayrıca çok sessiz ve saygın bir ortam."

"O zaman fiyatları da çok yüksektir bunların."

"Kesin. Şu siyahlı gümüşlü kutudan anlaşılmıyor mu, baksana. Geçen Noel'de Phin'in bana buradan aldığı bileziği görünce küçük bir kız gibi ciyaklamıştım."

Homurdanma sırası Bee'deydi. "Bundan, bana yeni bir torun vereceğiniz sonucunu çıkaramadım ama."

"Düşünüyoruz."

"Daha hızlı düşünün. Yaşım geriye gitmiyor." Başını kaldırıp üçlü kristal avizeye baktı. "Ama haklısın, burası kesinlikle çok hoş. Hadi, Duncan gelmeden şunlara biraz bakalım."

Arnie Meeks canından bezmişti artık. Ona göre, orada durup turistleri ve zengin Savannahlılar'ı karşılayan süslü bir kapıcıdan başka bir şey değildi. Turistler etrafa aval aval bakan baş belalarıydı. Zenginler de - daha çok fahişeler - burunları havada dolaşıp duruyorlardı.

Sanki başka bir gezegende yaşıyorlardı da çömelerek işemiyorlardı.

İhtiyar bunun çaresine baksa iyi olurdu. Onu düşündüğünde öfkeden boğazı düğümlenir gibi oldu. Bir torpil yaptırır, birilerine rüşvet falan verir, nüfuzunu kullanıp onu bu sinir bozucu alışveriş manyaklarından kurtarırdı.

Bu aşağılayıcı göreve başladığından beri burası sadece iki kez hareketlenmişti.

Şimdi piçin teki gelip burayı soymaya kalksa en büyük hayali gerçekleşecekti.

Onu bir güzel yere sererdi ve günün kahramanı ilan edilirdi. Televizyona da çıkardı.

Ait olduğu yere dönmeliydi.

İkİ siyah derili kadının içeri girdiğini görünce dudağını büktü. Şu kalın topuklu ayakkabılar giymiş ihtiyar bayanın parası, buradan bir kol düğmesi bile almaya yetmezdi. Genç olanı da müthişti hani - Halle Berry tiplilerden hoşlanıyorsanız tabii - çok kurnaz birine benziyordu. Onun çantasından yüksek limitli bir kredi kartı çıkabilirdi.

Etrafa alık alık bakmalarından, niyetlerinin sadece dolaşıp çıkmak olduğuna karar verdi. Buraya gelenlerin yarısından çoğu hiçbir şey almadan bakıp çıkarlardı.

Dönüp çevreyi taramaya devam etti.

İçeride sergilenen mücevherlere ağzı sulanarak bakan on-on iki kişi vardı. Üç tezgâhtar da, aldıkları prim karşılığında, onlara, ihtiyaçları olmayan şeyleri satmak için yaltaklanıyorlardı. Bir yandan tezgâhlan kolluyorlar, bir yandan da kilitli bölmeleri açıp bir şeyler çıkarıyorlardı.

Mağaza güvenlik kameraları ve alarmlarla donatılmıştı. Arkada cüzdanı dolgun müşterilerini bekleyen açgözlü patronun odasına bile kamera ve alarm yerleştirilmişti - konuşurlarken duymuştu.

Paralı müşteriler arka tarafa alınır, böylece ikinci sınıf vatandaşlar da onların mücevherlerle oynayışını seyredemezlerdi. Eğer *hava atmak için*

görünmek isterlerse ve birileri kafasını içeri uzatırsa, hemen köşedeki özel masaya davet edilirdi.

Ona işkence çektiren sarışın Patsy, bir keresinde arka odada Julia Roberts'ı ağırladıklarını söylemişti. Tom Hanks de o özel masada oturmuştu.

Belki kendisi de Patsy'yle o masada bir macera yaşayabilirdi. Evliliği berbat gidiyordu, Mayleen'le arası - O MacNamara kaltağı yüzünden - düzelmeyecek gibi görünüyordu.

Avlanma zamanı gelmişti, sürüden yeni olgunlaşmış taze bir piliç seçebilirdi. Bu arada, Patsy'ye bakınca - kırıtarak yürüyeceğim, diye kendini parçalamasından - onun da oynaşmaya hazır olduğunu anlıyordu. Belki bir gece iş çıkışı küçük bir tur atabilirlerdi. Bakalım yatakta ne hünerleri vardı?

Kapının çıngırağını duyunca o tarafa doğru baktı. Kahverengi üniformayı görüp içinden bir küfür salladı. Lanet bir paket daha gelmişti.

"Kapıya doğru ilerledi.

Loo, Bee'ye göz kırparak telefonunu açtı. "Selam, çapkın çocuk." "Merhaba, muhteşem kadın. Bee Anne'yle mi berabersin?"

"Şu anda ağzımız açık pırlanta yüzüklere bakıyoruz. Sen nendesin?"

"Size yetişmeye çalışıyorum da, bana sülük gibi yapışan bir adamla bu işi nasıl halledeceğim bilmiyorum. Ben de geleceğim, diye tutturdu."

"O sülük, erimiş çikolata gözlü ve bir seksen boylarında olabilir mi?"

"Aşağı yukarı o boylarda. Şehre yaklaşmak üzereyiz. Bir on beş dakika daha yolumuz var, sanırım."

"Acele etme; o çikolata gözlü adama da söyle, benim gözlerim de bir çift yakut küpeye takılmış durumda. On beş, yirmi dakika sonra ise daha çok afallayacağı başka bir şey daha bulacağıma bahse girerim."

"O halde hiç acele etmiyorum. Bugün bir tek ben mi para harcayacağım?"

Phoebe, fotoğrafları gördüğünde öğlen olmak üzereydi. Bilgi-işlem teknisyeninin arkasından eğilmiş, ekrana bakıyordu.

"Bunların bir kısmı duvarda asılıymış. İzleri duruyordu. Ama bunlar yoktu. Bu motel mesela."

"Oglethorpe Alışveriş Merkezi'nin yukarısında. Bakın burada da binanın dışını, lobiyi ve bu odayı çekmiş."

"Burayı, kaçamak yapan adamlara garsoniyer olarak verirlerdi. Bu restoran da

- burayı biliyorum, küçük bir italyan lokantası. Alışveriş merkezinin yakınlarında. Buralar nispeten gözden uzak bölgeler. Yani kocasının çevresinden birilerine rastlama ihtimali zayıf olan yerler. Ama bence Walken'ın hedef alacağı türden mekanlar değil. Bunlar, Bonaventure gibi, nasıl desem, önemli değil. Şey gibi - Durun bir dakika."

Dosyayı taramaya devam eden teknisyenin koluna yapıştı. "Bir dakika, burası Mark D'nin mağazası."

"İçerisi ve dışarısı, arka ve ön cephe. Mark D'nin içerisinde fotoğraf çekmeye izin vermiyorlar diye biliyorum."

"Hayır, güvenlik var, her şey sigortalı. Yok, izin vermezler. Arka kapının ve ön kapının da hem içeriden hem dışarıdan resmini çekmiş." Bir anda midesi kasılır gibi oldu. "Oraya birkaç devriye gönderin. Hemen. Liz, araştır bakalım, kişisel eşyalarının listesinde mücevher olarak neleri varmış. Bir de, Angela'nm ölümünden üç ay geriye doğru kredi kartı hareketlerine bakılsın. İyi iş çıkardın," dedi bilgisayarın başındaki görevliye. "Hemen oraya gidiyoruz."

Koşarak binadan çıkarken, sadece altı dakika, diye düşündü. Altı dakika sonra tam öğle vaktiydi. Belki de yetişirlerdi.

"Hey ahbap, size, teslimatlarınızı sabah müşteriler gelmeden yapmanızı söylemiyorlar mı?"

"Bana verilen emirlere uyarım." Üç büyük kutuyu taşıyan tekerlekli çekiciyi içeriye doğru itti. Sonra dik dik Arnie'ye baktı ve "Tıpkı senin de şimdi yapacağın gibi, tabii karnına bir kurşun yemek istemiyorsan. Kilitle şu kapıyı, pislik herifi" dedi ve onun silahını kaptı. "Elimde göbeğine dayanmış bir Smith Wesson var. Dediklerimi yapmazsan, tetiği çektiğim an kurşun midende koca bir delik açıp sırtından çıkar."

"Sen ne halt etmeye... Seni tanıyorum."

"Evet, bir zamanlar ben de polistim. Bir de böyle yapalım istersen." Silahı kaldırıp birden suratına indirince, Arnie kendini yerde buldu. Birisi çığlık attığında elinde iki silahla arkasını dönmüştü bile. Her şey planladığı

gibi yürüyordu, şimdi de akıllı patron alarmı çalıştırmış, otomatik kilitler devreye girmişti."

"Herkes yere yatsın. Hemen! Hemen dedim!" Dönüp tavana ateş açınca, kristal avize o anda paramparça oldu. İnsanlar bir yandan haykırıyor, bir yandan da yattıkları yerde birbirlerine sokulup siper almaya çalışıyorlardı. "Sen hariç, sarışın bebek."

Silahı Patsy'ye doğrulttu. "Buraya." "Lütfen. Lütfen."

"Ya buraya gelirsin, ya da ölürsün. Beş saniyen var."

Gözleri yaş içinde sendeleyerek yanına geldi. Bir eliyle boynunu kavrayıp namluyu şakağına dayadı. "Yaşamak mı istiyorsun?"

"Evet. Tanrım. Tanrım yardım et."

"Arka tarafta biri var mı? Yalan söylersen hemen anlarım ve o anda gebertirim seni."

"Ben... Bay D." Hıçkırarak konuştu. "Arka tarafta Bay D var."

"Orada monitör var, değil mi? Şu anda bizi görebiliyor o olur, bebeğim. Çünkü on saniyede burada olmazsa, ilk elemanını kaybedecek." "Gerek yok." Mark elleri başının üstünde odadan çıktı.

Altmış yaşlarında, ufak tefek, sakallı, kır saçlı bir adamdı. "Onun canını yakman gerekmiyor. Hiç kimseye zarar vermeden halledebiliriz."

"Bu Öncelikle sana bağlı. Şimdi şu adamının ellerini arkadan kelepçeleyeceksin."

"Ama yaralı."

"Dediğimi yapmazsan işini bitiririm. Şimdi herkes teker teker ceplerini boşaltsın. *Önce sen." Hawaii gömlekli,* haki şortlu adamın omzuna vurdu. "Her şeyi çıkarıp ceplerinizi ters çevirin. Telefonuna, silahına, hatta cebindeki sakıza bile elini değdirmeye kalkan olursa vururum. Senin adın neydi, tatlım?"

"Patsy. Adım Patsy."

"Çok cicisin. Cici Patsy'nin kulağını uçururum. Cepler, çabuk," diye bağırdı.

Arnie'nin yanına diz çöken Mark, "Tıbbi yardım alması lazım," dedi. "Tüm kasaları açacağım. Ne istersen alabilirsin. Polisler gelmek üzeredir, alarm çalıştı."

"Aferin, işe yaramış." Alarm sesine karışan polis sirenlerini duymuştu. Tahmininden de çabuk gelmişlerdi ama önemli değildi. "Alarmı kapatacaksın Mark ama kapılar kilitli kalacak. Anladın mı? Bir numara yapmaya kalkarsan, Patsy'nin beyni şu pırıl pırıl taşların üzerine dağılır. Sen." İlk seçtiği adamı ayağıyla itti. "Kalk. Şu arabayı kuzey doğu yönünde köşeye kadar götür."

"Ben... kuzey doğu ne taraf bilmiyorum."

Walken gözlerini devirerek, "Sağ arka geri zekâlı. Çabuk ol! Sen, sen, şu beş para etmez herifi de arabanın yanına çekin." Patsy'yi siper alarak

geriledi, sonra onu dizlerinin üstüne itti. "Birkaç poşet getir, Patsy. Buraya bıraktıkları döküntüleri toplayıp poşete koy, poşetleri de tezgâhın üzerine bırak. Diğerleri yüzükoyun yatsın. Sen değil, Mark, pardon. Kuzeydoğu köşesine. Patsy, gözüm sende. İyi bir kız ol, işini yap. Mark, telefonu al." Masanın üstündeki telefonu işaret etti. "911 'i ara. Sana söylediklerimi tekrarlayacaksın. Ne bir eksik, ne bir fazla. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel." Arnie'nin tabancasını beline takıp getirdiği kutulardan en üsttekini açtı. "Kutunun içindekini görüyor musun, Mark?"

Kutunun içine eğilen Mark'ın yüzü daha da solgunlaştı. "Evet." "Geldiği yerde bunlardan daha bir sürü var. Ara şunları."

Alarm sustuğunda Phoebe Mark D'nin mağazasından sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Uzaktan giriş kapısını izlerken çağrıyı alan ekip de adamlarıyla teçhizatları belli noktalara yerleştirmeye devam ediyordu.

Ben Mark D. Acil bir durum var. Mağazamda silahlı bir adam, beni ve on altı kişiyi rehin aldı. Silah ve patlayıcıları var. Ben telefonu kapattıktan sonra beş dakika içinde Teğmen Phoebe MacNamara onu aramazsa rehinelerden birini öldürecek. Beş dakikalık süre bitince, ondan sonraki her dakika bir kişi ölecek. Teğmen MacNamara dışında herhangi biri bu telefonu kullanmaya kalkarsa bir rehine daha vurulacak. Binaya girmeye çalışan olursa patlayıcılar devreye girecek. Şu andan itibaren Teğmen MacNamara'mn beş dakikalık süresi başladı."

Phoebe telefonunu çıkardı. "Mağazanın numarasını verin bana." "Bağlantı kurulmak üzere," Harrison diğer telefondaydı.

"Adamın, benim burada olduğumu ve telefonun dinlendiğini öğrenmesiûi istemiyorum. Bunu ne kadar geç öğrenirse, o kadar zaman kazanırız." Numarayı yazdıkları kağıdı alıp yutkundu ve tuğlara bastı.

"Phoebe desek daha iyi olur."

İlk çalışta açması dikkatini çekti ve not almaya başladı. *Sabırsız/tedirgin, konuşmaya hevesli. "Ben* Phoebe, Jerry. Benimle konuşmak istiyormuşsun."

"Sadece sen. Başkası aramaya kalkarsa, buradakilerden birini öldürürüm. İlk şartım bu."

"Benden başka kimse aramayacak. Anladım. İçerdekiler ne durumda?" "Korkudan dilini yuttu hepsi. Birileri zırlıyor. Herifin teki kendine

gelebilirse çok kötü başı ağrıyacak. Uyanabilirse tabii. Aa, sen onu tanıyorsun sanırım, Phoebe. Arnie Meeks. Bir ara onunla da böyle oynamıştın, haksız mıyım?"

Hızlı hızlı not alan eli birden titredi. "Arnold Meeks'in rehinelerden biri olduğunu mu söylüyorsun? Arnie yaralandı mı?"

"Aynen öyle söylüyorum. Bir de aksesuar takmış. Hani şu Roy için hazırladıklarımdan. Roy'u hatırlıyorsun değil mi?"

Bu kez sevdiklerinden biri değildi ama tiksindiği biriydi. Fakat bahisleri yükseltmek için çok akıllıca bir yöntemdi. "Arnie Meeks'in bedenine patlayıcı mı bağladın?"

"Evet. Tepeleme doldurdum hem de. Binada bir hareket sezersem, onu da ötekileri de cehenneme yollarım. Arnie'yi umursadığını sanmıyorum, doğru mu? Seni iyi becermişti, değil mi? Bunu ancak korkaklar yapar. Ona para verip üstüne salsam nasıl olur? "

"Bana iyilik yapacakmış gibi durmuyorsun, Jerry. Şimdi ikimiz hakkında konuşabilir miyiz? Ne istediğini söyler misin?"

"Başlıyoruz. Sen biraz hızlansan iyi edersin, Phoebe. Benim burada biraz işim var. On dakika sonra ara beni."

"Merkezle bağlantı kuruldu mu?" diye bağırdı Phoebe. "Komutanım, Mike Vince'i istiyorum, hemen buraya gelsin."

"Tamam." Adamlarına emir verdi. "Kısmi görüntü alabiliyoruz. Yerde yatan on rehine sayabildik. Diğer yedisi- henüz doğrulanmadı. Dahili güvenlik sistemi devrede, binaya giriş çıkış mümkün değil. Arka kapıya da tuzak kablolarına bağlı bir cihaz yerleştirmiş."

"Sakın cihazı etkisiz hale getirmeye çalışmayın. Anlarsa rehinelerden birini öldürmek için bahanesi olur, Meeks'in üstündekileri de devreye sokabilir. Onun tek istediği benim üzerime oynayıp intikam almak. Bir noktaya kadar bunu yapmasına fırsat vermek zorundayız."

"Komutanım, Walken dışarı canlı olarak çıkmayı planlamıyor. Bu onun için bir intihar misyonu, kendini kurban edeceği bir görev, benden intikam alma yolu. Benim canımı yakan adamla beraber on yedi rehinenin hayatını kaybetmesi. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Bu işi çözmek için zamana ihtiyacım var."

"Merkezle bağlantı kuruldu. Kontrol noktası şu yukarıdaki bayan butiği," diye Sykes yukarıyı işaret etti.

"Tamam. Onunla ilgili bildiğimiz ya da bildiğimizi düşündüğümüz her ayrıntıya ihtiyacım olacak. Mike Vince'i de çok acil bulmaya çalışın. Sykes sen de benimle kal. Ben konuşacağım. Benden başka hiç kimse onunla görüşmeyecek," dedi ve hızla butiğe doğru koşmaya başladılar. "Beni sürekli bilgilendirmeni istiyorum. Konuyu dağıtırsam beni uyar. Bu oyunu o da oynayacağı için onu acele ettirmezsek o da ağırdan alacaktır. Bana yorumlamada, dinlemede, her şeyde destek vereceksin. Çünkü bu işin nasıl yürüdüğünü o da zehir gibi biliyor ve de hata yapmamı bekliyor. Ağzından sular akarak bekliyor hem de." . "Kaybedecek hiçbir şeyi yok, Teğmenim." "Yok, çünkü zaten her şeyini kaybetti. Benim ter dökmemi, sonunda da kendisi dahil tüm binayı havaya uçurmamı bekliyor. Bu bir arabulucu pazarlığı olmayacak. Ama öyle olduğunu düşündüğü sürece, bizim de rehineleri kurtarmamız kolaylaşacak."

"Arnie'nin orada güvenlik görevlisi olarak çalıştığını biliyor muydu?"

"Evet." Butiğe girdiğinde, yazlık elbiselerin, aksesuarların son moda çanta ve ayakkabıların arasından geçip, onun için hazırlanan masaya yöneldi.

"Eminim Arnie'nin kapıda görevli olduğunu öğrenince çok heyecanlanmıştır. Bu ona son tezgahını doğru yerde kurduğunun bir işareti gibi geldi bence." Ceketini çıkarıp kenara fırlattı. "Niye orada olduğunu ve ne istediğini zaten biliyoruz. Artık bu oyunu bitirme zamanı geldi. Kontrol listesini başlatalım."

Üstü boşaltılmış masaya oturup parmaklarını gözlerine bastırdı. "Soğukkanlı, mantıklı, adanmış. İntihar eğilimi var. Ölmek istiyor. Bu farklı bir intihar, bir polis vasıtasıyla gerçekleşecek - fakat belirli bir polis. Yani ben. Başaramazsam, herkes ölecek. Benim başarısızlığımla besleniyor ama görüşme olmazsa, onunla konuşup oyunu sürdürmezsek bir anlamı olmayacak."

Saati kontrol etti. Tam on dakika var, dedi kendi kendine. Bir dakika erken ya da bir dakika geç ararsa, bunu bahane olarak kullanabilirdi.

Kendi kendine kafasını boşaltması ve sakinleşmesi gerektiğini telkin etti. Liz kapıda göründüğünde, son iki dakikaya girmişlerdi. "Senin Duncan

polis kordonunun dışında bekliyor, yanında avukatı Phineas Hector var. Seninle hemen konuşması gerekiyormuş. Acilmiş."

"Şu an çıkamam."

"Phoebe, içeride iki yakını olduğunu söylüyor. Rehinelerden ikisini tanıyormuş."

"Hemen içeri gelsin, fırla!"

Duncan'la Phin içeri girdiğinde, bir dakika, on beş saniye kaldığını fark etti. "Annem içerde," diye haykırdı. "Karımla annemi de rehin almış."

Phoebe, bir anda boğazına yumruk yemiş gibi oldu. "Emin misin?"

"Onlarla o kuyumcuda buluşacaktık." Phin'le birbirlerine dayanmış duruyorlar, Duncan kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyordu. "On ikiye bir kaç dakika kala cep telefonundan Loo'yla görüştüm çünkü geç kalmıştım, içerden konuşuyordu. Beni bekliyorlardı. Tanrım, Phoebe -"

"Durumları iyi. Walken sadece güvenlik görevlisini yaralamış." Genç kadının elleri terliyordu. "Onlar akıllı, duyarlı kadınlar. Merak etme kendilerini tehlikeye atacak bir şey yapmazlar."

"Kim olduklarını öğrenirse..." demeye çalışırken, Phoebe sözünü kesti. "Bilmiyor. Orada olduklarını bilmesi mümkün değil. Onlarla bir işi yok. Şimdi ikinizden de arkaya gidip beklemenizi rica ediyorum. Hiç konuşmayın, hareket dahi etmeyin. Şimdilik ne kim olduklarından ne de benimle olan bağlantılarından haberi yok. Onların güvende olması için bu son derece önemli. Şimdi onu arayacağım. Sadece benim sesimi duymalı. Sessizlik istiyorum."

Mike Vince'in geldiğini görünce onu yanına çağırdı. "Sana, dışarıda bekle, demeyeceğim. İşime engel olmayacağın konusunda sana güveniyorum. Sen de bana güveneceksin. Meeks, Savcı yardımcısı Louise Hector ve kayınvalidesi Beatrice Hector rehineler arasında," diye Vince'e açıklama yaptı. "Senden dinlemeni istiyorum. Aklına herhangi bir şey gelirse ya da soru sormak istersen buraya yazacaksın. Sakın konuşma. Sesini duymasını istemiyorum."

"Tanrım, Teğmenim, olamaz. Jerry'nin böyle bir şey yaptığına inanamıyorum." "İnansan iyi olur." Vince'in önüne bir kağıtla kalem koyduktan sonra, numarayı çevirdi.

"Tam zamanında aradın."

"Şimdi senin için ne yapabilirim, Jerry?"

"Bir araba ve havaalanında beni bekleyen bir uçak desem?"

"İstediğin bu mu, Jerry?" Sykes'ın önüne bıraktığı notu okudu. "Bir araba ve bir uçak, öyle mi?"

On yedi rehine, daire şeklinde birbirlerine kelepçelenmiş. Tam ortalarında patlayıcı cihaz duruyor.

"İstiyorsam ne yaparsın?"

"Senin için ayarlamaya çalışacağımı biliyorsun. Arabayı hemen getirtebilirim.

Markası ne olsun, Jerry?"

"Uzun zamandır aklım Chrysler Crossfîrelar'a takılmış durumda. İsmine vuruldum, ayrıca Amerikan arabaları her zaman tercihimdir."

"Demek Chrysler Crossfire istiyorsun." "Olabilir. Deposunu da doldurun."

"Bulmaya çalışacağım, Jerry. Ama biliyorsun ki, karşılığında senin de bana bir şey vermen gerekiyor. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü ikimiz de biliyoruz."

"Nasıl yürüdüğünün de içine sıçayım. Araba için ne istiyorsun?"

"Rehinelerden birini bırakmanı istemek zorundayım. Önce tıbbi yardıma ihtiyacı olanlar ve çocuklar. Jerry, içerde çocuk olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Çocuklarla işim olmaz. Eğer olsaydı, seninkini alırdım. Son birkaç yılda elime bir sürü fırsat geçmişti."

"Kızıma dokunmadığın için teşekkürler," derken kanının donduğunu hissetti. "Jerry, sana istediğin arabayı getirirsem, rehineleri bırakır mısın?"

"Ne münasebet." Kahkahayla güldü.

"Araban gelirse bana ne vermeyi düşünüyorsun?" "Elinin körünü. Araba falan istemiyorum."

Parmaklarını önüne bıraktıkları su şişesine geçirdi ama içmedi. "Şimdi de araba istemediğini mi söylüyorsun?"

"Seninkine de bir bomba koyabilirdim. Düşünmüştüm de." "Niye yapmadın?"

"O zaman şu anda konuşuyor olamazdık, değil mi salak karı?"

Ruh hali değişken. Önce sohbet havasında, sonra düşmanca. Uyuşturucu?

"Benimle konuşmak istemeni anlıyorum. Jerry, lütfen bana söyler misin, bu sorunu halletmek için ne yapabilirim?"

"Silahını çıkarıp namluyu ağzına sokabilir, sonra da tetiği çekebilirsin. Nasıl fikir ama? Ben telefonu kapatmadan beynini uçurursan kadınların hepsini gönderirim. O sesi duymak istiyorum."

"Dediğini yaparsam, konuşmamız mümkün olmayacak. Hani benden başkasıyla konuşmayacaktın? Oradakilerden herhangi biri konuşmaya kalkarsa bir kişi ölür, demiştin. Başka biriyle mi konuşmayı tercih edersin, Jerry, yoksa benimle mi?" '

"Aramızda bir uyum yaratmaya mı çalışıyorsun?"

"Bana söylemek istediklerin olduğunu düşünüyorum. Seni dinlemek için buradayım."

"Ben senin umurunda bile değilim. O da değil." "Angela'ya olanlar için beni suçladığını biliyorum."

"Onun ölümüne sebep olmak, öldürmekle aynı kapıya çıkar. Sen, onu geberten heriflerle uğraşırken, o içerde can çekişiyordu. Hedefe kilitlenmiştim. İlk bir saat boyunca hedefe kilitlenmiş, işaret bekliyordum ama ışık yeşile dönmedi."

Yalana başvuruyor. Bu kez hedefe kilitlendiğini düşünüyor. Onu kurtarabilirdi, buna inanmak istiyor.

"Hiç birimizin onun ağır yaralandığından haberi yoktu, Jerry. Yalan söylediler, hepimize. O ilk saat içinde hiç birimiz onun yaralı olduğunu bilmiyorduk."

"Bilmen gerekiyordu."

Öfkeli. Acı çekiyor. "Haklısın, Jerry, bilmem gerekiyordu. Yalan söylediklerini anlamam gerekirdi." Gelen mesajdaki talimatı okudu. "Seni anlıyorum, onu seviyordun, o da seni seviyordu."

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

Mike Vince önündeki kağıda *kabul et* yazdı. *Anlıyorum, biliyorum kelimelerini kullanma, bu onu daha çok delirtiyor.*

"Anlayamam tabii. Haklısın. Böyle güçlü bir bağı nasıl anlayabilirim? Birçok insan bunu ancak rüyasında görebilir. Ama birlikte olma isteğinizi çok iyi anlıyorum. Siz birbirinize aittiniz, Jerry. Birlikte kaçıp mutlu olmayı hak ediyordunuz."

"Çok umurundaydı sanki."

Sesi daha sakin çıkıyordu; Phoebe Vince'e bakıp başını salladı. "Şey, sanırım ben de ikinizin yaşadıklarının hayalini kuruyordum. Biliyorsun, Roy'la aramız pek iyi değildi. Hiçbir zaman, senin Angela'yı sevdiğin gibi sevmedi beni."

"O benim yaşama sebebimdi. O tetiği çekseydim, şimdi birlikte bir hayatımız olacaktı. Onun katillerini kurtardın ama onu kurtaramadın."

"Başaramadım, Jerry. Ona da, sana da yardım edemedim. Bana zarar vermek istemeni anlayabiliyorum, sebebini de biliyorum. Ama şu an yaptıklarınla adalet yerini bulacak mı?"

Genç kadın bu kez şişeyi alıp, serinlemek için alnında gezdirdi. "Onu öldürmekle bana zarar vermiş olmayacaksın ki, Jerry."

"Roy'da olduğu gibi, "yapma" diye bana yalvarmanı istiyorum. Duydun mu beni? Duydun mu?" diye bağırırken arkadan birinin çığlığı duyuldu. "Silahımı alnının tam ortasına dayadım. Şimdi tetiği çekmemem için bana yalvaracaksın."

"Onun bana yaptıklarından sonra, niye yalvaracakmışım ki? Üstelik cesaretim olsa bunu kendim yapmayı bile düşünmüştüm."

"Onu gebertirsem, insanlar senin hakkında ne düşünür, biliyor musun?"

"Evet. Elimden geleni yapmadığımı söylerler ya da kendimi bu işe vermediğimi ve onun ölmesini istediğimi de söyleyebilirler. Gerçekten de ölmesini nasıl istiyorum bilemezsin. Ama hakkımda ne söylerlerse söylesinler aldırmıyorum, Jerry. Tetiği çekip onun işini bitirirsen, burada şartlar değişir. Benim yükümü hafifletmiş olursun. Sistemin nasıl çalıştığını biliyorsun. Rehinelerden birini öldürdüğün anda, özel tim devreye girecek. Bu durumda tetiği çekmek istiyor musun? Benim kaybedecek bir şeyim yok. İstediğin bu mu, Jerry?"

"Bekle ve gör."

Hat kesilince Phoebe başını ellerinin arasına aldı.

"Aman Tanrım, Teğmenim," diyebildi Vince, "Rehineyi öldürmesine izin mi verdiniz?"

"İşte onun için yapmayacak." Tanrım, yalvarırım haklı çıkayım. *"Yapma diye* ona yalvarsaydım, işte o zaman yapardı. Patlayıcıları da başkasının üstüne bağlardı." Çavuş Meeks ateş püskürerek içeri dalınca, Phoebe ayağa kalktı. "Haberim olmadığını mı sanıyordun? Oğlumu öldürmek için ona davetiye çıkardığını duymadım mı sandın?"

Üzerine yürümeye kalkınca, Sykes, Vince ve Duncan onu kolundan tutup oturttular ve hakaret etmeye devam ettiği sürece de yanından ayrılmadılar. "Oğlum senin yüzünden orada. Eğer ölürse sorumlusu sensin."

"Orada benim yüzümden bulunmuyordu, ama ölürse, evet, suçlusu benim.

Onu çıkarın buradan."

"Rehineler hakkında ne zaman konuşmayı düşünüyorsun?" Phin, Phoebe'nin koluna yapıştı. "Niye kadınları bırakması için bir şey demiyorsun?"

"Ben - "

"Karımla annem orada. Tanrı aşkına, onları çıkartmak zorundasın."

"Onları oradan çıkaracağım." Bee Anne'nin o ciddi, kara gözlerini, Loo'nun cilveli gülüşünü düşündükçe onları görmeye dayanamayacağını düşündü. "Birazdan tekrar arayacağım. Hepsi serbest kalana kadar bu işin peşini bırakmaya niyetim yok, tamam mı? Phin, sakinleşmeye çalış. Yoksa, seni dışarı çıkartmak zorunda kalırım. Üzgünüm." Sonra da Duncan'a bakıp, "Çok üzgünüm," dedi.

"Başaracaksın." Duncan uzanıp parmak uçlarına dokundu. "Onları oradan çıkaracaksın. Phin, kız kardeşin gelmiş, diğerleri de yoldaymış. Yanlarına gitsen iyi olur."

"Neler olduğunu bilmek istiyorum." Ellerini yüzüne bastırdı. Çökmüş görünüyordu. "Bir şeyler bilmek zorundayım."

"Öğrenir öğrenmez sana haber veririm." Duncan onu yatıştırdıktan sonra Phoebe'ye döndü.

"İşte bu iyi olur. Ailenin yanına git Phin. Onlara annenle Loo'nun iyi olduklarını söyle. Biz seni sürekli bilgilendiririz." Memurlardan birine işaret etti. "Bay Hector'a eşlik edip ailesinin yanına götürün. Geri gelmek istediğinde de birlikte geleceksiniz. Anlaşıldı mı?" Phin'in kollarını tutunca adamın titrediğini hissetti. "Haydi git, ailene yardımcı ol. Ben de burada annenle Loo'ya yardım edeceğim."

"Onları kaybetmeye dayanamam, Phoebe." "Kaybetmeyeceğiz. Haydi git artık."

"Ne hissedeceğimi şaşırdım." Duncan üzgündü. "Orada beni bekliyorlardı." "Bunun tek sorumlusu Walken. Benim sorumluluğum da onları dışarı çıkarmak."

Duncan'ın da istediği buydu. Diğer her şey buna bağlıydı. Yüzleşme zamanı.

"Bir fincan kahve getirtebilir miyiz?" Phoebe boynunu ovuşturarak gerginliğini azaltmaya çalışıyordu. "Ve birkaç şişe su? Duncan, Phin'e iletmeni istemediğim şeyleri ona söyleme lütfen."

"Anladım. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece dinle. İyi bir dinleyicisin." Sykes'ın gönderdiği panoya baktı. "Duygulan aşırı yoğun. İlk kez sahneye çıkan biri için tipik bir durum. Pazarlık yapmayı istiyor, bu da bizim lehimize. Bu durumdan yenilerek çıkmak istemiyor, o yüzden onun pazarlığı bu olacak. Onu tekrar aramayacağım." Vince'e doğru döndü. "Bana nasıl ulaşacağını biliyor. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü de. Hareket, ha? Harekete geçmek, inisiyatif almak hoşuna gidiyor."

"Evet."

"Bir sonraki irtibatı o sağlarsa, bu ona kontrolün ve yetkinin kendisinde olduğu hissini verir. Biz de ona bunu vereceğiz. Bekleyelim."

"Kredi kartı dökümü geldi." Liz telaşla içeri girdi. "Banka soygunundan iki hafta önce Mark D'den beş bin dolarlık harcama yapmış,. Parası bitene kadar minimum ödemeyle idare etmiş."

"Ona yüzük aldı, o harcama buydu." Phoebe notlarını karıştırdı. "Mal varlığı ve şahsi eşyalarının listesi geldi. Yeşil altın halkası olan pırlanta yüzük üzerindeydi. Pırlanta taşlı beyaz altın nikah yüzüğü de çantasında bulundu. Parmağında değilmiş. Öldüğünde parmağında Walken'ın yüzüğü

varmış. Brentine piçi bunu biliyordu. Belki ölümünden önce bilmiyordu ama eşyalarını teslim alınca neler döndüğünü öğrendi. Şimdi de bize söylememek için direniyor."

Bir şeyler karaladı, altlarını çizdi ve yuvarlak içine aldı. Bu bilgiyi nasıl kullanabilirdi? Kullanmalı mıydı? Bunu zaman gösterecekti.

"Beni tanıdığını sanıyor ama yanılıyor. Ama ben onu tanıyorum. Sen de öyle," dedi Vince'e. "Şu dışarıda binaya nişan almış bir sürü adam da onu tanıyor. Bizi kandırmak istiyor ama asıl biz onu kandıracağız. Asla rehinelerle yakınlık kurmaya kalkmayacak. Niyetlendiği şeyi yapabilmesi için onları yok saymak zorunda."

"Niyeti ne?" diye sordu Duncan.

"Hepsini Öldürmek. Kendini de oradakileri de öldürmek." "Aman Tanrım."

"Kişisel ve profesyonel olarak beni mahvetmek istiyor. O insanları kurtarmayı başaramazsam bu işi bir daha nasıl yaparım? Bununla nasıl yaşarım? İşte bunları düşünüyor."

Durum panosunun Önünde gidip gelirken telefona bakıp açmamak için kendini zor tutuyordu. "Basın ve kamuoyu beni parçalayacak. Bunu da biliyor. Onunla benim aramdaki bağlantı açığa çıkacak, banka olayı da tekrar araştırılacak. Küçük düşeceğim ve bir arabulucu olarak hiçbir değerim kalmayacak. Sonunda sevgilisinin ölümüne sebep olmamın bedelini ödeyeceğim. Aklından bunlar geçiyor. Kendisine gösterişli ve sembolik bir ölüm hazırlıyor. Angela'yı öldürdüğüm gibi onu da öldürmüş olacağım. En çok da bunu istiyor."

Dönüp saate baktı. "Ona istediğini vermeyeceğiz."

"Ona bir pazarlık öner. Bizi biliyor. İki kadına karşılık beni vermeyi önerebilirsin. Bee Anne ve Loo'ya karşılık. Onun için daha büyük bir kazanç olurum, sonra da - "

"Kabul etmeyecektir. Ne ben, ne de komutan bunu kabul edemeyiz, Duncan." Ama o bunu yapar, diye düşündü. Aşkı için kendini tehlikeye atar.

"Duncan." O kadar yavaş konuşuyordu ki, genç adam kalp atışlarını duyacaktı nerdeyse. "Onların senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Hislerini de anlıyorum." Bu da onü öldürüyordu.

Telefon çalınca dönüp açtı. "Tamam. Başlıyoruz. Merhaba, Jerry." İçeride, Bee yanındaki kadının elini tutuyordu. "Ağlama artık."

"Bizi öldürecek. O - "Ağlamanın bir faydası yok."

"Dua etmeliyiz." Oluşturdukları çemberin diğer tarafındaki bir adam yavaş hareketlerle ileri geri sallanmaya başladı. "Yüce Tanrı'ya teslim olmalıyız."

"Hiç kimsenin canını yakamayacak." Bee Anne'nin, dışarıdaki silahlı adamların onları kurtaracağına dair olan inancı tamdı. "Sus artık," diye tekrarladı. "Patsy'ydi değil mi? Sakin ol, Patsy. O konuştuğu kadın var ya? Çok zekidir."

"Nereden biliyorsun?" "Ben-"

Loo, kayınvalidesinin elini sertçe sıktı ve başını salladı. "Zeki görünüyor.

Adamın ne istediğini öğrenecek ve hepimiz kurtulacağız."

Bir saatten fazla konuştular. Walken görüşmeyi kesene kadar aynı konunun etrafında dönüp durdular. "Zaman kazanmaya çalışıyor. Son defa işi uzatıyor. Benim yapmamı istediği bir şey var ama henüz bunu dile getirmeye hazır değil. Sözlerinin altında gizlediği bir şey var, duyabiliyorum, oralarda bir yerde."

"Eğleniyor," dedi Duncan. "Sana hayır demek hoşuna gidiyor. Ne yemek, ne su, ne de tıbbi yardım. Umursamıyormuş gibi davranıyor."

"Şimdilik kabul."

"Hiç kimseyi dışarı bırakmayacak." Sykes, Phoebe'nin yanına oturdu. "Değiş tokuş yapmak istemiyor çünkü yaparsa, rehinelerden birini bile bıraksa durumun bizim lehimize döneceğini biliyor. Size bilgi verebilirler, bu da sonuca gitmemizi kolaylaştırır."

"Görüntü alamıyorlar." Vince panoya gidip mağazanın içini gösteren krokiyi işaret etti. Walken bu köşede, kuzeydoğuda ve orası görüş alanı dışında kalıyor. Onun için orada duruyor."

"Diğer tarafta duruyordu," diye devam etti Phoebe, "Artık planlara, açılara alıştı."

"İçeri girmeleri gerekiyor. Bunun için tek bir yol var, o da arka kapıyı kullanmak. Ön taraftan girmeye kaîlarlarsa, öna çok zaman kazandırmış olurlar. Arka kapıdaki patlayıcıları halletmeleri gerekiyor."

"Eğer bir hata yaparlarsa, kapıya alarm takmışsa ve patlayıcılar devreye girerse, işi bitirir." Duncan, "Onu o köşeden çekmek zorundasın," deyince Phoebe dönüp ona baktı.

"Evet, zorundayım."

"Uygun açı yakalayamıyorlarsa, bunu onlara bilerek vermiyordun"

"Haklısın." Phoebe Duncan'ın elini tuttu. "Kesinlikle haklısın. Komutanla konuşmam lazım. Onu ne tarafa çekmem gerektiğini öğreneceğim." Araması için Sykes'a işaret verdi. "Onu ne zaman indireceklerini öğrenmem şart. Genellikle böyle yapılmaz ama sonun yaklaştığını ona belli etmeyeceğime güvenebilirler."

"Anlaşıldı." Sykes kumanda noktasına sinyal göndermek için telsizini aldı.

Terden boynuna yapışan saçlarını havalandırırken, bir yandan da mağazada olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. "Başına iş açmak istemiyorsa, bir yerden sonra onların tuvalete gitmesine izin vermek zorunda. Ama yapmıyor. Arka tarafta çalışanlara ait bir tuvalet var." Gözlerini kısarak krokiyi inceledi. "Ne yapmayı planlıyor? Çok önceden bunu düşünmüştür ve bir sistem kurmuştur. Bunun için, rehinelerin bir kısmını dairenin dışında tutuyor. Birini serbest bırakmak için ötekini geride tutuyor. Asıl görevini gerçekleştirmek için oradan çekilmeye ya da rehinelerle iletişim kurmaya ihtiyacı yok. Ama aklı karışacak, onun için her an tetikte olmak zo- runda. Bunlar olurken benimle konuşmak istemeyecek."

Başını salladı. "Ve ona istediğini vermeyeceğiz."

Oyuna başlama zamanı geldi, diye düşündü. Telefonu alıp numarayı çevirdi. - "Sensindir umarım, kaltak?"

"Hep ben olacağım, Jerry. Nasıl olur, bilirsin. Rehine alan bir kişiye yalan söylemeyeceksin, rehineleri tehlikeye atarsın. Hayır demeyeceksin, onu sinirlendirirsin, rehineleri tehlikeye atarsın. Kendimi senin yerine koyup duygularını destekliyorum, isteklerini ve şikâyetlerini dinliyorum."

"Evet, Angie'yi vuran namussuzlara karşı çok sempatiktin." "Angela güzel bir kadındı. Sana aşıktı."

"Siktir git. Umurunda bile değil."

"Ama ben senin sayende umursamaya başladım, Jerry. Birine aşık oldum, hak etmediğimi düşünebilirsin ama aşığım. Ve Angela'nın senin için neler hissettiğini anlıyorum. Senin duygularını da anlıyorum çünkü ona bir şey olsa ne yaparım, inan ben de bilmiyorum."

"Bizim yaşadığımız şeyi bilemezsin."

"Siz çok özel bir şey yaşıyordunuz, insan böyle bir duyguyu hayatta bir kez yaşar. Senin yüzüğünü taşıyordu, Jerry. Öldüğünde parmağında senin yüzüğün vardı."

"Ne?"

"Şu an bulunduğun mağazadan aldığın yüzük. Onu taktığı için çok heyecanlanmış olmalı. Bilmeni istedim, Jerry. Sana bunları söylemek için aradım çünkü bu onun sadece sana ait olduğunu kanıtlıyor."

"Herkesin canı cehenneme."

"Benim başıma böyle bir şey gelse, herkesin bilmesini isterdim. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi bilsinler isterdim. Seni gerçekten anladığımı söylemek istiyorum." Derin bir sessizlik oldu, yalnızca Walken'm nefes alıp verişi duyuluyordu. "Roy beni hiç sevmedi, bunu biliyor muydun? Ne beni, ne de çocuğumuzu sevdi. Düşünebiliyor musun? Şimdi ise beni seven — "

Duncan'ın gözlerinin içine baktığında bu sevgiyi yoğun bir şekilde hissetti ve bu güçlü duyguları sesine de yansıdı. "Şimdi dünya gözüme bambaşka görünüyor. Her şey daha yoğun, daha parlak, daha net. Senin için de öyle miydi?"

"Dünyamı güzelleştirdi. Aydınlattı. Şimdi ise kapkaranlık."

Acı, yazdı. *Gözyaşları. Dikkatli olmalısın, diye düşündü. Onu daha fazla üzüntüye* boğarsa, her şeyi bir anda bitirebilirdi. "Senin karanlığa düşmeni istemezdi, Jerry. Seni Angela'nın sevdiği gibi seven biri asla karanlığa düşmeni istemezdi."

"O karanlığa sen düşürdün onu. Ve ben de onu orada yalnız bırakmayacağım."

"O - "

"Kapa çeneni! Onun adını ağzına alma."

"Tamam, Jerry. Seni üzdüm, sanırım. Özür dilerim. Amacım seni üzmek değildi."

"Hayır, senin lanet amacın benimle bir aptalmışım gibi konuşup, sonra da beni ellerim başımın üstünde ağlayarak dışarı çıkartmak. Beni kandıracağını mı sandın? Buralara kadar gelmişken, vazgeçeceğimi mi düşündün?"

"Senin intihar etmeye hazırlandığını ve oradakileri de yanında götüreceğini düşünüyorum."

"Bunu mu düşünüyorsun?" dedi. Phoebe adamın ses tonunda kendisiyle gurur duyan bir hava sezdi.

"Bu çok önemli bir açıklama, Jerry. Ve sicilimde kara bir leke olarak kalacak. Ama bunu tersine çevirebiliriz. Sen de biliyorsun. İş çığırından çıkıyor. Bizim için on yedi kişi. Ama senin için uğraşılacak, göz hapsinde tutulacak bir sürü insan. Şimdi, kadınları bırakacaksan — "

"Hadi oradan, Phoebe. Hiç inandırıcı olmadı ama benim buradaki işimi tamamlamam lazım. Şimdi sanırım buradakilerin nasıl olduğunu sormanın zamanı geldi."

Ayak oyunları - yemek, su ve tıbbi yardım ricaları ve geri çevirmeler - sürerken, genç kadın boynunu ovmaya devam ediyordu.

Ve bir saat daha geçti.

31

Duncan, Phin'in yanında, diğerlerinden birkaç adım uzakta duruyordu, "iyiler. Yaralı yok. Phoebe sürekli konuşup onu etkilemeye çalışıyor. Bu işi nasıl beceriyor, yemin ederim bilmiyorum."

"Neredeyse dört saat oldu."

"Biliyorum." Durduğu yerden çatılarda, pencerelerde ve girişlerde bekleyen nişancıları görebiliyordu. Ateş açılınca ne olacaktı? Ya Bee Anne'yle Loo'ya bir kurşun isabet ederse?

Düşüncesi bile, ter içinde kalmış bacaklarının bükülmesine neden oldu. "Derdi para olsaydı - Tanrım, neden para değil ki? Ben - "

"Biliyorum." Phin onun yanma çömeldi. "Biliyorum, Duna"

"Phoebe, şey o... O lafı dönüp dolaşıp rehinelere getiriyor. Nasıl olduklarını soruyor, bazılarını bırakmasını söylüyor, isimlerini öğrenmek istedi ama bilmiyormuş ve umurunda da değilmiş. Bu iyi mi, kötü mü bilmiyorum. Bilemiyorum işte."

"Bu iş çok uzuyor."

"Bunu da bilemiyorum." Elini tutup parmaklarını onun-kilere kenetledi. "Ailene göz kulak ol. Sen yanlarında kal, ben de içeri gidip öğrenebileceğim ya da yapabileceğim bir şey var mı, bakayım."

Havalandırmaya rağmen, içeride çok sıcak ve ağır bir hava vardı. Polisler girip çıkarken kapı defalarca açılıp kapandığı için, dışarının nemli havası içeri süzülüp mağazaya yayılmıştı. Phoebe durum panosuna bakıyor, notlarını okuyordu. Bir oraya bir buraya gidip geldiği için yüzü terden pırıl pırıl parlamıştı. Hiç olmazsa başını serin tutar diye, vitrinden kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir toka alıp saçını topladı.

Kuyumcunun krokisinde çarpı işareti konmuş noktalara bakarken bir dikişte suyunu bitirdi. Ölüm işaretleri, diye düşündü. Onu bu konumlardan birine çektikleri anda, Özel Tim'e yeşil ışık yakacaklardı.

"Arka kapıya uzman gönderdik." dedi Harrison. "Kapıdaki düzeneği inceliyorlar. Onu etkisiz hale getirip alarmı engelleyeceklerini düşünüyorlar."

"Ama emin olamazlar." "Çok eminler."

"Çünkü tahammülleri azalıyor. Sen de ben de biliyoruz ki, burada herkes bir şeyler yapıp harekete geçmek istiyor. Uzun süren arabuluculuk vakalarında böyle bir tehlike var. Daha çok zamana ihtiyacım var. Çok geçmeden o insanları çözmek zorunda kalacak. Tuvaletlerini daha fazla tutamazlar ve bunu beklemek de şimdilik bizim için en doğru seçenek."

"Çavuş Meeks oğlunun durumunu öğrenmek istiyor. Onu suçlayamazsın." "Walken söylemez ki." Phoebe, Liz'in verdiği ıslak mendille yüzündeki teri sildi.

"Bir sonraki telefon görüşmesinde öğrenebileceğimi söyle ona."

"Bir saat içinde harekete geçmezsen, bomba ekibinden düzeneği çıkarmalarını isteyeceğim. Canlı çıkamayacak, bunu sen de biliyorsun. Yaralı sayısının artmaması için tek yol onu indirmek."

"Onu o köşeden çekeceğim. Biraz uzun sürebilir ama yapacağım bunu."

"Bu iş daha da uzarsa, hata yaparsın. Ekip halinde çalışılmasının sebebi bu, Phoebe. Sadece ilciniz olduğu sürece yorgun düşüp hata yapabilirsin."

"O da hata yapmamı istiyor. Bu bölümün teması şu: İstediğini alamayacak. İşi bitirmeye henüz hazır değil çünkü önce benden istediği bir şey var. Hazır olana kadar da, o insanların hayatta kalması bizim elimizde. Hazır olduğu zaman haberim olacak."

Harrison çıkarken Duncan da içeri giriyordu. Elindeki yiyecek paketini görünce Phoebe'nin kaşları kalktı.

"Biraz yemek işe yarar, diye düşündüm."

Düşüncesi bile midesinin bulanmasına yetti. Ama yemek zorundaydı, belki o zaman hata yapma ihtimali ortadan kalkardı. "Kahramanım benim."

Paketleri yere koyar koymaz memurlar basma üşüştü. Duncan, Phoebe'nin yanma geldi. "Arama sırası kimde?"

"Hareketi ondan bekliyorum."

"Tamam." Omzunu okşadı. "Annenle konuştum. Evdekiler iyiymiş ama seni merak ediyorlarmış. Tüm kanallar bu kuşatma haberini veriyormuş."

"Bu engel olamayacağım bir şey ve o da böyle olmasını istiyor." Başını Duncan'ın omzuna yaslayıp bir süre düşüncelerini dinlendirdi. "Uzun

zamandır bana böyle özen gösteren biri olmamıştı. Ama sanırım buna alışabilirim."

"Ahşsan iyi olur."

"Phin ve diğerleri nasıl?"

"Dehşet içindeler. Ama ben değilim." İkisi de Duncan'ın yalan söylediğini biliyordu ama yine de böyle konuşmak onu rahatlatıyordu. "Onları kurtaracağını biliyorum."

"Konuştuğu zaman sen ne duyuyorsun?"

"Yukarı aşağı, sağa sola gidiyor, ama..." "Ama?"

"Bunun altında ne mi var? Sanırım tatmin var." "Evet, çok iyi dinlemişsin."

Bee'nin sırtı ağrıyor, başı zonkluyordu. Sarışın afet Patsy ağlamayı kesmiş, kıvrılıp Bee'nin yumuşacık kucağına uzanmıştı. Rehineler, kendi aralarında mırıldanıp fısıldaşıyorlardı. Başlarındaki adam ya onlan takmıyordu ya da kulağı onlarda değildi.

Bazıları, sanki gözlerini açınca bunun garip ve korkunç bir rüya olduğunu anlayacakmış gibi uyukluyorlardı.

"Phin çok korkmuş olmalı," dedi Loo sessizce. "Livvy. Liwy"ye söylemez. Onun korkmasını istemiyorum. Ah anne, bebeğim."

"O iyi. Biliyorsun, iyi o."

"Niye bir şey yapmıyor bu adam? Ne zaman bir şeyler yapacak?" "Bilmiyorum, tatlım. Ama ben bir şey yapacağım. Gidip işeyeceğim." Birileri mırıldanarak ona hak verdi, hatta sessizce gülenler bile oldu. "Sorayım," dedi Loo.

"Hayır, bana bırak. Anaç tipler daha şanslı olabilir. Bayım!" Loo itiraz edemeden adama seslendi. "Hey, bayım! Bazılarımız ihtiyaç gidermek istiyor."

Daha önce de seslenmişlerdi ama adam duymazlıktan gelmişti. Bu sefer elinde telefonla dönüp ölü gibi Bee'nin yüzüne baktı.

"Kaç saat geçti," diye hatırlattı adama, "Şimdi burada koca bir göl oluşmasını istemiyorsan, tuvaleti kullanmamıza izin vermelisin."

"Bir süre daha tutmak zorundasınız." "Ama-"

Silahını yukarı kaldırdı. "Kafana bir kurşun sıkarsam, çişe gitme zahmetinden kurtulursun. Şimdi kapa çeneni."

Her şey programa uygun giderken bir hata yapmıştı. Üçüncü saatin sonundaki molada, rehineleri karışık olarak teker teker tuvalete gönderecekti. İsteseler de, istemeseler degideceklerdi. Ama unutmuştu ve şimdi de görüşme zamanı gelmişti, kahretsin. Bu durumda ya bir sonraki molayı bekleyecekler, ya da altlarına yapacaklardı.

Hepsinin canı cehenneme.

"On milyon dolar istesem ne yapacaksın?" diye sordu Phoebe'ye. "On milyon dolar mı istiyorsun, Jerry?"

Şuna bak, diye düşündü, sanki sütten çıkmış ak kaşık. "Şunu bir tarafa bırakalım da teklifi tartışalım."

"Tamam. Bu parayı bulursam benim kazancım ne olacak?" "Birinin beynini dağıtmayacağım."

"Bu olumsuz bir yanıt, Jerry. Biliyor musun, söz vermiyorum ama amirlerimi on milyon doları onaylamaya razı edersem, daha olumlu bir değiş tokuş yapmamız gerekir."

"Peki ya on milyon karşılığında tüm kadınları bırakmayı düşünürüm dersem?" "On milyon önerirsem kadınları bırakmayı düşünürsün, öyle mi? İşte bu konuşmaya değer."

"Kesinlikle."

"Aslında, yanında bir de yaralı var. Arnie Meeks'in yaralandığını söylemiştin."

Arnie'nin yığılıp kaldığı tarafa baktı. Yüzündeki kurumuş kanlara, ağzını kapatan banda baktı. Ve vücuduna sarılmış patlayıcılara. "Eminim daha iyi günleri de olmuştur."

"Para için birilerinin yanına gitmeden önce, Arnie Meeks'in sağ olduğundan ve hayati tehlikesi olmadığından emin olmak zorundayım. Babasının kim olduğunu biliyorsun Jerry. Üzerimde epeyce baskı var şu anda."

"O aşağılık yaşıyor."

"Bunu söylemeni takdir ediyorum ama kendi ağzından duyarsam, onların karşısında daha güçlü olurum. Sesini duyduğumu onlara iletirsem beni rahat

bırakırlar, biz de senle şu önemli işimize yoğunlaşabiliriz."

"İyi."

Walken telefonu kapattı ve Arnie'nin yanma gidip eğildi. Ağzındaki bandı çıkardı. Arnie'nin çukura kaçmış ve kan oturmuş gözleri hareket etti. "Phoebe'ye merhaba de, pislik." Walken telefonu getirip Arnie'nin kulağına tuttu. Silahının namlusunu da çenesine dayadı. "Şöyle de; Selam, Phoebe, ben senin o insanı katil eden kıçını merdivenlerden yuvarlayan korkak pisliğim."

Arnie onun sözlerini tekrar ederken gözlerini öfke ve dehşetle Walken'a dikmişti.

"Nerenden yaralandın?" diye sordu Phoebe. "Yaraların ağır mı?" Arnie dudaklarını ıslattı. "Yaralarımı soruyor."

"Hadi cevap ver ona, bok kafa."

"Tabancasıyla yüzüme vurdu. Sanırım elmacık kemiğim kırıldı. Ellerim kelepçeli, üzerime lanet bir bomba bağlamış."

"Zaman ayarlayıcı da var mı? Bomba - "

"Bu kadar yeter," dedi Walken. "Şimdi sıra on milyonda." "Rehineleri bırakmak için on milyon dolar istiyorsun." "Kadın rehineleri bırakmak için on milyon."

"Kadınlara karşılık on milyon. Kaç kadın var, Jerry?" "On bir. Adam başı bir milyon civarı. Ne anlaşma ama."

"On bir kadın, peki sana on milyon doları getirebilirsem kimi serbest bırakacaksın?"

"Papağan gibi tekrarlamayı kes. Tekrar eğitimini biliyorum."

"O halde, bu sadakat gösterisinden sonra, sana istediğini verme şansımın daha yüksek olduğunu da biliyorsundur. Yaralı ya da doktora ihtiyacı olanlarla birlikte- birkaç rehine bırakırsan, sana on milyon bulmak için elimden geleni ya- parım."

"Aman, boş ver on milyonu. Şunu yirmi yapalım." "İyi niyetimi suiistimal ediyorsun, Jerry."

Güldü. "Seni öldürmeyi düşündüm, Phoebe, bin defa." "Madem düşündün, niye yapmadın?"

"Bin çeşit yolu vardı. Beynine bir kurşun sıkabilirdim. Temiz iş. Roy'a yaptığım gibi seni yakalayıp, ona yaptıklarımın aynısını sana yapabilirdim. Ama kendimi tekrarlamayı sevmiyorum. Öldüresiye dövebilir ya da öldürmeyip sadece vücudunda birkaç delik açabilirdim. Ama sonra, Angie'ye olduğu gibi senin için de her şey bitecekti. Sen onun sahip olduğu şeyleri hak etmiyorsun. Ne dersin, sen gelsene buraya. Sadece sen gel, hepsini bırakayım. Her birini."

"Bunu yapma iznim yok, biliyorsun." "Sen gel, on yedi kişi sağ kalsın."

"Beni rehinelerle takas edeceksin. Bu gerçek bir teklif mi Jerry, yoksa yine beni yanına çekmek için mi söylüyorsun?"

"Yapmayacaksın işte. Konuşmaktan başka bir halt bilmiyorsun." "Ya yaparsam?"

"İzin vermezler. Aptal mıyım sanıyorsun? Bu işin nasıl yürüdüğünü unuttum mu sanıyorsun?"

"Hayır, ama Çavuş Meeks'in oğlu orada ve yaralı. Çok dayanıklı ama. Gerçek bir teklif mi bu, Jerry? On yedi kişiye karşılık ben."

"Düşüneceğim. Ama önce başka bir şey yapacaksın." "Başka ne yapmamı istersin?"

"Dışarı, kameraların karşısına çıkacaksın. AngelaBrentine'i nasıl öldürdüğüne dair bir açıklama yapacaksın. Ölümünden sorumlu olduğunu anlatacaksın. Onun hayatını kurtarmaktan çok çene yarıştırıp "önemli adam"ı oynadığından bahse- deceksin."

"Basın açıklaması yapıp Angela Brentine'in nasıl öldüğünü anlatmamı mı istiyorsun Jerry?"

"Sana söylediklerimi aynen tekrarlayacaksın. Parayı ve rehineleri ondan sonra konuşacağız."

Kapattı.

Tam ayağa kalkacakken, Duncan kolundan tutup Phoebe'yi kaldırdı. "Kendini pazarlık konusu yapmaya kalkarsan, seni bir yumrukta yere serer, aklın başına gelene kadar bir yere kapatırım ."

"Aynısını yapmayı sen de düşünmüştün."

"Oradaki benim annem, gerçekten sahip olduğum tek anne. Seninle ne tartışmaya ne de başka bir şey yapmaya niyetim yok. O binaya

yaklaşmayacaksın."

"Kendine gel," dedi Sykes. "Pazarlık yapmıyor. Biz bu şekilde çalışmayız." Phoebe'ye ters ters baktı. "Asla. Burası Hollywood değil."

"Size de yutturdum." Parmağını Duncan'a, sonra da Sykes'a doğru salladı. "Bu işi daha iyi bilmeniz gerekir ama inandınız işte. Emin olun inandırdı sizi. Bunu düşünebileceğimi beklemiyordu. Yine beni kandırmaya çalıştı ama isteğine itimat etmeyerek onu küçümsemiş oldum. O da yuttu bunu, şimdi de düşünüyor. Benden istediği ve beklediği, açıklama yapmayı kabul etmemdi. Ya da reddetmem. Hangisini yaparsam yapayım, bu iş bitecek. İnsanlara her şeyi itiraf etmemi bekliyor. Ama şimdi oraya girersem, beni karşısında görürse neler olur, onu düşünüyor. Bu durumdan nasıl yararlanabiliriz?"

"Sadakat gösterisi," dedi Sykes.

"Bu birincisi. Açıklamamla ilgili herhangi bir kabul ya da itirazla karşılaşmadan önce rehinelerin bir kısmını bırakmasını sağlayacağız. Çünkü onun yeşil ışığı bu olacaktı. Zaman kazanmaya çalışıyoruz, bu da bizi onun tarafına geçiriyor. Açıklamayı yapmak istiyorum ama bizimkiler araya girip beni oyalıyorlar. İçeri girmek istiyorum ama zorluk çıkarıyorlar. İstediğini alabilmesi için bunu yapmam lazım. Bu iş çok uzadı, onun için sinirlerim gitgide geriliyor. O ise planını uygulamaya, ana hatlarını belirlemeye çoktan alıştı." Vince'e baktı.

"Bence de, evet. Aa, bu eğitimin bir parçası. Doğaçlama düşünmeye uyum sağlamak zorundasın, ama hepsi programa dahil. Değişkenleri de öğreniyorsun. Ama o neyi sever... düzeni? Evet, sanırım aradığım kelime buydu. İçinden geldiği gibi davranmaz. Ölçüp biçmeyi tercih eder."

"Şu anda da bunu yapıyor. Asıl planını mı uygulayacak? Yani kendisi dahil herkesi havaya uçurup, beni utanç içinde sağ mı bırakacak? Yoksa, fırsat bulursa sadece ikimizi mi bırakacak? Rehineler ona hiçbir şey ifade etmiyor ama onlar benim için her şey demek. Asıl fikir buydu. Ama bombanın düğmesine basarken gözlerimin içine bakacak olmamın düşüncesi de onu cezbediyor."

"Yoruldu," dedi Duncan. "Bu sesinden anlaşılıyor. Sen de öyle. O da fark etmiştir zaten. Artık sona yaklaşıyor."

"Evet, yaklaşıyor. Basın açıklaması, onu son sahneye hazırlayacak. Şimdi üzerinde kafa yoracağı bir konu daha çıktı."

"İçeride bir hareketlenme olmuş." Sykes dinlemeye geçip susmaları için işaret etti. "Adam görüş alanı dışında ama mağaza sahibi olduğu tespit edilen rehinelerden biri, iki kadının ellerini çözüyor. Net görüntü alabiliyorlar. Rehine, bayan, siyah, orta yaşlı, arka tarafa gidiyor."

"Bu Bee Anne." Fısıltıyla konuşan Duncan'ın içindeki korku, bir mengene gibi göğsünü sıkıştırıyordu. "O olmalı."

Bee kendisine gösterilen tuvalete doğru yürüdü. Çok sıkışmasına rağmen ağır ağır yürüyordu.

Jerry, tuvaletin kapısını açık bırakmasını isteyerek yaşlı kadının mahremiyetine tecavüz etmiş oldu. Bee her şeye rağmen bir yarış atı gibi ihtiyacını giderip mesanesini boşaltırken, bir yandan da çevreyi kolaçan edip silaha benzer bir şey bulmaya çalışıyordu.

Aptal değildi herhalde. Adam hepsini öldürecekti. Kendisi onun canını biraz bile yaksa, Tanrı'nın yanına huzurlu gidecekti.

Ama kapıp gidebileceği hiçbir şey yoktu. Bir şişe sıvı sabun, bir de adamm kafasına atmaya değmeyecek küçük bir tabak içinde kuru çiçek aranjmanı. Adamın silahının namlusu o güvenlik görevlisinin kulağına dayalıydı. Ayağını sürüyerek dışarı çıktı. Korkudan sinmiş gibi yere bakıyordu. "Adım Beatrice. Bee Anne de derler."

"Kapa çeneni ve yerine geç."

"Rezil olmama fırsat vermeden ilk bana izin verdiğiniz için teşekkür ederim." "Sesini kesip hemen yerine oturmazsan, son giden olacaksın."

Söyleneni yaptı ama bu arada adamın getirdiği kutuların içinde daha bir sürü cephanelik malzeme ve başka bir tabanca olduğunu görmüştü. Daha da önemlisi, bombayı patlatacak fünye olduğunu tahmin ettiği bir alet dikkatini çekmişti.

"İhtiyaç molası vermiş olmalı," dedi Sykes. "Halkada oturanların birer birer arka tarafa gitmelerinden anlaşılıyor. İlk rehine şu anda arkada. Kadın... Özel tim, kadından sinyal geldiğini söylüyor. İşaret diliyle bir şeyler söylüyormuş. Sağ arka köşedeki kötü adamm yanında, üç tabanca, bir tüfek, cephane, ateşleyici ve bir de yaralı koruma varmış."

"Bee Anne'ye güvenebilirsin," diye fısıldadı Duncan.

"Bu cehennemden bizi çıkaracağına yani," diye tamamlayan Sykes gülümsemeye çalıştı.

"Şu anda onları yerlerinden oynatırken aramak istiyorum çünkü böylece dikkati bölünmek durumunda kalacak. Anlaşmaya zorlayalım bakalım."

Telefon üç kere çaldı. Bir kere daha. Açmayacağından endişelenirken, birden adamın sesi adeta kulağında patladı. "Şimdi konuşmak istemiyorum."

"Ama Jerry, sana anlaşmadan bahsedecektim. Henüz söz veremiyorum ama... Peki, şimdi konuşamıyorsan beklerim. Sonra da anlatabilirim."

"Ne? Gözümü boyamaya çalışmıyorsan, açıklamayı ve değiş tokuşu yapacağını söyle, bir şeyler söyle işte."

"Gözünü boyamaya çalışmıyorum, sadece bilgilendiriyorum seni. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Şefin hoşuna gitmedi bu açıklama işi - politik durumlar, anlarsın ya. Ama ben peşini bırakmıyorum."

"Politikacılar günah keçilerini severler. Şefine söyle, eğer buna engel olursa ve sen de bir saat içinde kameraların karşısında olmazsan, burada on altı rehineye düşeriz."

"Söyleyeceğim, Jerry. Benden, Angela'nın ölümünden sorumlu olduğuma dair açıklama yapmamı istediğini, ondan sonra da rehineleri serbest bırakacağını söyleyeceğim ona. Tamam mı, Jerry?"

"Planda bir değişiklik yaptım. Sen buraya gel. Açıklama için buradaki kamera mikrofonunu kullanacaksın, dışarıya da yayın yapılacak. Aynen böyle olacak."

"Beni rehinelerle değiştireceksin, bunu mu söylemek istiyorsun?" "Sen gel hadi."

Henüz onları bırakmaya niyeti yok ."Arnie'nin babası tahmin ettiğim gibi çok baskı yapıyor. Hiç kendi kendime düşünme fırsatım olmadı, yumruğunu masaya indirip duruyor. Tanrım, ne insafsız bir adam."

"Senin başın yanacak, onun oğluna bir şey olmayacak. Çokbasitmiş."

"Onun için öyle olabilir. Ben sadece seninle konuşup bu sorunu halletmek istiyorum, Jerry. Yüz yüze konuşmamızın bir faydası olacaksa... Ama Önce senden bir avans istiyorlar. Bize kaç kişi vereceksin?"

Kısa bir tereddüt geçirince, Phoebe bir yalan daha geleceğini anladı.

"Sen içeri, onlar dışarı. Anlaşma böyle - tabii anlaşma yapmaya karar verirsem. Sana gözünü yerden ayırma dedim."

"Pardon, ne dedin?" "Sana söylemiyorum."

"Ben sadece... dur biraz, hatta kal, bana bir şey getiriyorlar." Telefonun sesini kapattı ve hislerine güvenerek doğru yapmış olmayı diledi.

Sykes, "Anlaşma yapsanız da hiç birini bırakmayacak. Yoruldunuz," dedi ve devam etti, "duyamamış olabilirsiniz - "

"Yok, duyuyorum. Onlara arka tarafa geçmelerini söyle ama benden işaret beklesinler. İçeri girip öne ve arkaya dağılacaklar ama herkese söyle sakın ben onay vermeden harekete geçmesinler. Haklısın," dedi Sykes'a, "Karşılığında hiç birini serbest bırakmayacak. Ama ateşleyiciden uzaklaştırmayı başarabilirsem onu ele geçirmeleri mümkün olabilir - belki de sağ olarak. İçeri girip ön tarafa ve arkaya dağılıp onu yakalayabilirler. Ben işaret verince."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Duncan.

"Şansımı deniyorum. Jerry? Affedersin Jerry, bu işler böyle, biliyorsun. Jerry, günlüğü elimde şu anda. Angela'nın günlüğü bende."

"Yalancı kaltak. Onun günlüğü yoktu ki."

"Yalan söylemiyorum, Jerry. Biliyorsun, söylediklerimin arkasında durmak zorundayım. O aşık bir kadındı ve senin kim olduğunu ve aranızdaki ilişkiyi kimseye anlatamıyordu. Onun için de yazıyordu. O alçak Brentine, öldüğünde senin yüzüğünü taktığını söylemediği gibi bunu da söylememişti. Onurunu ve itibarını korumak zorundaydı. Arama emri çıkarttılar ve günlüğü buldular. Senden Lancelot diye bah- sediyor."

Phoebe onun boğulur gibi nefes aldığını duydu. "Oku onu bana. Oku ki, yalan söylemediğini anlayayım."

Defterin sayfalarını çeviriyormuş gibi notlarını karıştırdı, ve Angela hakkındaki bilgileri çıkardı. "Ona pembe güller vermişsin - en sevdiği çiçekmiş. Ona yemek yapmana bayılıyormuş, yemek yaparken seni seyretmeye de."

"Oku. Onun kelimelerini duymak istiyorum."

"Kısasa kısas, Jerry. Yazdıklarını sana okuyacağım ama sen de bana bir şey vermelisin."

"Bir sayfa oku. Eğer onun sözleri olduğunu anlarsam, bir rehineyi gönderirim."

Bu sözlerde gerçeklik payı vardı. "Beş rehineyi bırak, ben de bir sayfa okuyayım. Senden Bir Camelot yaratmak istedi. Beş kişi gönder, okuyacağım. Hepsini bırakırsan günlüğü yanımda getirmenin bir yolunu bulurum, kendin okursun."

"Onu görebileceğim bir yere getir. Sende olduğunu görene kadar kimse dışarı çıkmayacak."

"Defteri dışarı çıkarmamı mı istiyorsun? Bunu denerim. Onu görebileceğin bir yere getirirsem, ne vereceksin bana?"

"Üç kişi. Hadi getir."

"Günlüğü görebileceğin bir yere getirirsem üç rehineyi bırakacak mısın?" "Çabuk!"

"Şu engeli de aşayım. Şimdi günlükle birlikte çıkacağım, yolda kabul ettirmeye çalışırım. Seni cepten aramak zorunda kalacağım. Tamam mı?"

"Hemen şimdi yap." "Geliyorum."

Kalkıp telefonunu aldı. "Biri bana günlüğe, hatıra defterine benzeyen bir şey bulsun. Çok büyük olmasın. Sen de dinlemede kal. *"Elimden bu kadar geliyor, Jerry,"* dersem, bu girin demektir. Tam olarak bu kelimeleri kullanırsam, Bull. Başka bir yol bulursam, onu konuşarak indirebileceğimize ya da canlı yakalayabileceğimize inanırsam söylemeyeceğim."

"Bu olur mu?" Duncan vitrinden alıp getirdiği kırmızı deri kaplı adres defterini gösterdi. "Mükemmel, tabii kırmızıdan nefret etmiyorsa."

Duncan, "Bunun üzerine gideceğini nereden biliyordun?" diye sordu.

"Günlük özeldi, onun sırdaşıydı. Tamamen ona aitti. Walken'a, onun etkisi olmadan söyledikleriydi. Onu takas etmek isteyecek. Komutanla işbirliği yapmam şart."

"Gidebildiğim yere kadar yanında olacağım," diye ilave etti Duncan. "Görüş alanına girdiğin an, seni kolayca vurabilir."

"Defteri istiyor. Dahası, bana nişan aldığı an, onlar da aynısını yapacak. Silahı gösterdiği an işini bitirecekler. Şu an dikkati dağılmış durumda, etrafında dolaşan insanlar var. İhtiyaç molası henüz bitmedi. Adımları yavaşladı, alt üst oldu ve hata yaptı. Biz de buna yatırım yapmalıyız. Komutanım, onu ateşleyiciden uzaklaştırabilirim."

Planını açıklayıp, verdikleri çelik yeleği üzerine geçirdi. "Uzaklaşır uzaklaşmaz, onu orada tutabilirim ya da şansım varsa vitrin penceresinin yanına çekebilirim. Arka kapıyı aşınca - "

"Biz devreye gireriz. Benim boşalttığım bölgeyi geçmeye kalkarsan her şey biter, sonra da seni oradan kazıyarak çıkarırız."

"Anlaşıldı." Duncan'a döndü. "Benimle gelemezsin."

"Ama sen bana geri gelsen iyi olur." Elini tuttu. "Bunun üzerine tartışmayalım bile."

"Anlaştık," Parmakları birleşti. Genç kadın onun gözlerinde korkuyu da inancı da bir arada görebiliyordu. "Seni seviyorum," dedi ve yürüyüp gitti.

Duncan, yeterince hızlı ve akıllıysa Phoebe'nin aklından geçenleri anlayabilirdi. Bu zayıf bir ihtimaldi, ama kendisi de pek gerçekçi davranmamıştı. Arkanı dönüp bakma sakın, dedi kendi kendine, çünkü Duncan gözlerinde yalanı ve korkuyu örebilirdi.

Biri annesi, diye düşündü, biri de kardeşi. Ve sevgilisi. Birkaç dakika içinde olacaklar kimin dönüp kimin dönmeyeceğini belirleyecekti.

Cep telefonunu çıkarıp Jerry'yi aradı.

"Şu anda yola çıktım. Rehineleri hazırlasan iyi olur. Üç rehine, Jerry, öyle anlaşmıştık."

"Kahrolası anlaşmanın ne olduğunu biliyorum. Seni de, günlüğü de görmeden hiç kimseyi bırakmam."

"Beni göreceksin, ama günlüğü ancak onları bıraktıktan sonra görebilirsin. Benimle işbirliği yapmalısın, Jerry. İçeride daha on dört rehinen olacak. Bu işi planlarken kaç kişi olacağını bilmiyordun.

On dört kişiyle de başlayabilirdin. Kaybedeceğin hiçbir şey yok, hem anlaşmaya uyduğunu bana kanıtlamış oluyorsun. Üç kişiyi bırakınca defteri gösteririm, üç kişi daha çıkarsa bir sayfasını okurum sana. Sonra da değiş tokuşu konuşuruz. Adil bir anlaşma olacak, Jerry."

Yalanlar, diye düşündü genç kadın, sözleri yalanlarla doluydu. Duncan duymuş muydu acaba?

Başaramazsa, bununla yaşayabilecek miydi? Ya Duncan?

Kulaklığından konuşmaları duydu. Arka taraftaki düzenekte bubi tuzağı vardı ve alarma bağlıydı. Devreden çıkarıp etkisiz hale getirmek zaman alacaktı.

Elindekilerle. meşgul ol, diye hatırlattı kendine.

"Özel Tim o üç rehineyi görmek istiyor, Jerry. Şu anda önümü kestiler ve onları görmeden de beni bırakmayacaklarmış."

Hareket. Kadınlardan üçü ön tarafa doğru hareket etti. işareti alınca, gizlendiği yerden çıktı. Yapış yapış sıcağa rağmen bedeni buz kesmiş, tüyleri diken diken olmuştu. "Buradayım, Jerry. Anlaşmanın ilk bölümü tamam. Sıra sende. Bırak onları."

"Seni görmüyorum."

"Biraz daha yaklaşırsam, ekip başıma üşüşüp beni geri çeker. Şu anda binanın güneybatısındayım. Vitrin penceresini görebiliyorum, sağ tarafında da bir - yok yok, iki kişi duruyor galiba."

'Yelek giymekle aptallık etmişsin, Phoebe, çünkü beynini dağıtacağım."

Sesindeki iğrenç neşeyi hissedince, boğazı kurudu. "Biliyorum ama kural kuraldır. Hadi bırak onları, Jerry"

"Günlüğü görmek istiyorum."

Eli arkasındaydı. "Ben sözümü tuttum, şimdi sıra sende. Sonra tekrar benim sıram gelecek."

Kilitlerin açıldığını duydu, sonra da hızla kapı açıldı. Yalpalayarak, koşarak, ağlayıp bağırarak çıktılar. "Ateş etmeyin!" Çelik yelekli polisler onları çekip sürükleyerek korumaya aldı.

Phoebe, göz ucuyla Bee Anne'yi görünce dua edip Tanrı'ya şükretti. Duncan'ın annesi kurtulmuştu.

"Kızım hâlâ içerde," diye bağırdı Bee. "Adam onun ve diğerlerinin arkasına saklanıyor. Ateşleyici de var. İki tane."

Duası yarım kaldı. Gözleri dehşetten büyümüş bir kadının yaklaştığını gördü ve kapı kapandı.

"Üç oldu. Şimdi defteri göster."

"Tamam, Jerry. Özel tim, şimdi halkı güvenlik çemberinin dışına çıkarıyor.

Tahliye yani." Defteri öne aldı. "Defter elimde." "Aç şimdi. Aç ve oku. Neresi olursa."

"Üç kişi daha istiyorum." Gönülden istemese de, talimatlara uydu. "Bu grubun içinde o yaralı adam da olacak, Jerry."

Bir hareketlenme oldu. Arnie arkadan itilmiş gibi yalpalayarak öne doğru geldi. Rengi atmış, yüzündeki kanlar kuruyup kararmıştı. Roy'a yaptığı gibi, onun da belden yukarısı bombayla kaplıydı.

Demir parmaklıklı camın arkasından, çürük içindeki gözleri Phoebe'ninkilerle buluştu.

"Okumazsan onu havaya uçururum. Yanında birkaç kişi daha gider, diğerleri de ciddi yara alır. Büyük olahı da patlatıp hepsini gönderirim öbür tarafa. *Şimdi* oku, yoksa bu iş burada biter. Pazarlık sona erdi."

Genç kadın defteri açıp boş sayfalara baktı. Seven kadınlar aynı dili konuşur, diye düşündü. Ve ezberden okumaya başladı.

"Artık aşkın ne olduğunu biliyorum. Onu tanımadan önce aşkı bildiğimi nasıl düşünebilirdim? Daha önce her şey soluk, belirsiz ve saçma sapandı. Şimdi ise, şimdi onu seviyorum ya, dünyam aydınlık, güçlü ve gerçek. Onun sayesinde var olduğumu hissediyorum." Defteri kapattı. "Üç kişi daha gönderirsen biraz daha okuyacağım."

"Başka kimse çıkmayacak. Bu kadar. Ne yazdıysa onu okuyacaksın. Onun yazdıklarını okurken kameraların seni göstermesini istiyorum."

"Jerry-"

"Canın cehenneme!" Öyle bir haykırdı ki tüm öfkesi adeta Phoebe'nin beynine doldu. "Onun yazdıklarını okuyacaksın, sonra da açıklamayı yapacaksın. Ya hemen yaparsın, hemen şu anda başlarsın ya da rastgele birini seçip gebertirim."

Phoebe biraz daha yaklaştı, o sırada kulaklığından durmasını emreden sert bir ses duyuldu. Arnie'nin arkasında rehinelerden bir kısmını görebiliyordu. Loo'yu gördü. Şu boya bak, diye düşündü. Muhteşem saçlar.

"Okuyacağım, Jerry."

"Gülü görmek istiyorum, defterin arasına koyduğu gülü." Ağlıyordu. Dağılmıştı. Bir rehine daha istersen, birini gebertirim. Anlıyor musun? Bir kişi daha istediğin anda birini seçer, kafasına bir tane sıkarım. Defteri göster, yazdıklarını oku, meleğimi nasıl öldürdüğünü tüm dünyaya anlat. Bitsin. Bu iş burada bitsin."

Sevgilisine olduğu kadar ölüme olan özlemi de sesinden anlaşılıyordu. Phoebe, içerideki on dört kişiyi de yanında götüreceğinden emindi.

Sabit bakışlarla, defterin kapağını açıp sayfalan çevirdi. "Gülünü saklamış." "Göremiyorum."

"Havaya kaldırdım. Ne istiyorsan yapıyorum. Daha fazla ilerleyemem; yaklaştırmıyorlar."

"İki adım at. Herkes iki adım atsın. Yukarı kaldır! Kahretsin."

Yer değiştirip, defteri bir parça döndürdü. Gözlerinin önüne, krokideki çarpı işaretleri geldi. O anda daha iyi görebilmek için Loo'nun başını sola doğru ittiğini gördü. Bir an için göz göze geldiler ve *"Elimden bu kadar geliyor Jerry."* dedi.

Şimdi!

Silah sesi beynini delip geçti sanki. Çığlıkları, bağırmaları, onu takip eden koşuşturmayı güçlükle duyuyordu.

Loo'nun tek başına dışarı çıkıp ona doğru koştuğunu gördü. Kucaklaşmanın etkisiyle Phoebe iki adım geriledi. "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. Ölüyorum sandım. Hepimizi öldürecek sandım."

"Hemen çık buradan, Loo. Bu bölgeden uzaklaşmalısın."

"Hayatımı kurtardın." Geri çekilip, Phoebe'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hepimizi kurtardîn."

"Bee Anne de şu tarafta. Buradan uzaklaşıp onun yanına gitmelisin."

Polisler gelip onu aceleyle oradan uzaklaştırırken, "Hepimizi kurtardın," diye tekrarlıyordu.

Phoebe defteri bırakıp döndü. Duncan bin bir güçlükle onun yanına gelmeye çalışıyordu. "Nasıl aştın onca engeli?"

Pul pul soyulmuş bir kimlik çıkardı. "Çaldım." Kollarını açıp onu kucakladı. "Seni seviyorum. İçeride hâlâ bir bomba var, değil mi? Buradan

hemen çıkıp eve gidelim, hadi Acapulco'ya gidelim."

"Evet, ama şimdilik bombadan ve binadan mümkün olduğunca uzaklaşalım." "Ellerin titriyor."

"Seninkiler de." "Sadece ellerim değil."

"Oturmak istiyorum, Duncan. Bir dakika oturabileceğim sakin - daha sakin - bir yer bulmalıyım."

Tüm kötülükleri geride bırakıp oradan uzaklaşırken, Phoebe başını sallayarak tebrikleri kabul ediyordu. İyi işti, çok çalıştınız. Sonra Çavuş Meeks önünü kesince birden durdu.

Hiç bir şey söylemeden ona bakıyordu. Ardından başını eğip uzaklaştı. "Ayaklarına kapanması lazım," diye söylendi Duncan.

"Onun tarzına aykırı; hem umurumda da değil zaten." Duncan onu butiğe götürüp bir koltuğa oturttu.

İçini çekti ve onu bekleyen ekip elemanlarına "Bana beş dakika verebilir misiniz?" diye sordu. "Beş dakika kafamı boşaltayım, sonra bu işi burada bitirelim."

"Sorun değil, Teğmenim." Sykes parmağını şıklatıp kapıya doğru yürürken, "Ne berbat bir işti," diye söylendi.

"Evet." Nispeten daha sessiz bir yerdeydiler artık. Phoebe derin bir nefes aldı.

Duncan önünde diz çekmiş oturuyordu.

"Tatlım, bir kadeh içkiye hazır gibi görünüyorsun." "Hatta birkaç kadeh alabilirim."

"Mükemmel bir bar biliyorum." Ellerini kaldırıp öptü, sonra yüzünü kadınm avuçlarına gömdü. "Phoebe."

"Asla gerçek anlamda tehlike yaşamadım. Tehlikede olan ben değildim." "Sen onu külahıma anlat."

Burası ne kadar soğuk, diye düşündü. Hava nasıl da soğumuştu böyle? Bir tek biraz önce onun öptüğü elleri üşümüyordu. "Duncan, ben daha önce hiç ateş etmemiştim. Sana da söyledim bunu. Ama bugün birini öldürdüm."

"Saçmalama."

"Öyle ama. Ölüm vuruşu için ben emir verdim. Resmi olarak değil tabii. Ama buradaki herkes, benim ne manevralar yapıp onu uygun pozisyona getirdiğimi, sonra da vur emri verdiğimi biliyor. Seçeneğim yoktu. Yoksa o - "

"Biliyorum." Ellerini sımsıkı tutarak devam etti, "Biliyorum."

"Başka bir yol bulamadım ve şimdi bununla yaşamak zorundayım. Onu etkilemek için Angela'ya olan aşkını kullandım. Bununla yaşamak zorundayım."

Onu yerinden kaldırdı ve oturup kucağına aldı. "Aşk değildi. Çok bencilce, menfaate dayalı bir şeydi bu. Sen de biliyorsun. Ondan daha abllı olduğun için olay buralara kadar geldi. Ve özünde sen daha yürekliydin. Sen orada duruyordun, o ise içeride masum insanların arkasına saklanmıştı."

Yüzünü saçlarına gömdü, sonra da genç kadını gözünün kenarından öptü. "Burada öylece oturup onun için de, kendin için de daha fazla üzülmeni istemiyorum."

"İçimden geçenleri söyledin."

"İşte benim kadınım." Genç kadına sımsıkı sarılmış, kollarını ovuşturarak onu ısıtmaya çalışıyordu. "Mark D işinin başına döndüğünde, gidip bir yüzük alırız."

"Mark D"ye param yetmez." Yine de gülümsedi. "Bee Anne'yle Loo'nun niye orada olduğunu hiç düşünmedim. Nedenini hiç düşünmedim - bunun olmasına asla izin vermezdim. Duncan, bana yüzük seçmene yardım etmeleri için onlarla buluşacaktın, değil mi? Oraya onlardan önce gitseydin - "

"Bunu düşünmüyorum. Düşünmedim de. Ayrıca artık herkes dışarıda.

Kurtuldular. Önemli olan da bu, öyle değil mı?"

"Öyle. Şimdi de işin geri kalanını halletmem gerekiyor."

"Ben beklerim. İşin bitince kime söylemen gerekiyorsa, ona üç dört gün izne çıkacağını söylemeyi sakın unutma."

"Niye?"

"Madem sevgilim on yedi kişinin hayatını kurtarmış, o halde şimdi ne yapıyoruz? Disneyland'e gidiyoruz."

Gülümseyemedi ama sonra şaşkınlıkla ağzından çıkan ses kahkahaya dönüştü. "Ah Tanrım, seni bulduğum için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Ben seni buldum," diye düzeltti. "Çok şanslı bir adamım."

Genç kadın kollarını onun boynuna dolayıp başını omzuna yasladı. Sevdiği adam ona huzur, sağlam bir temel ve başını yaslayabileceği bir omuz sunmuştu.

Asıl şanslı olan kendisiydi.